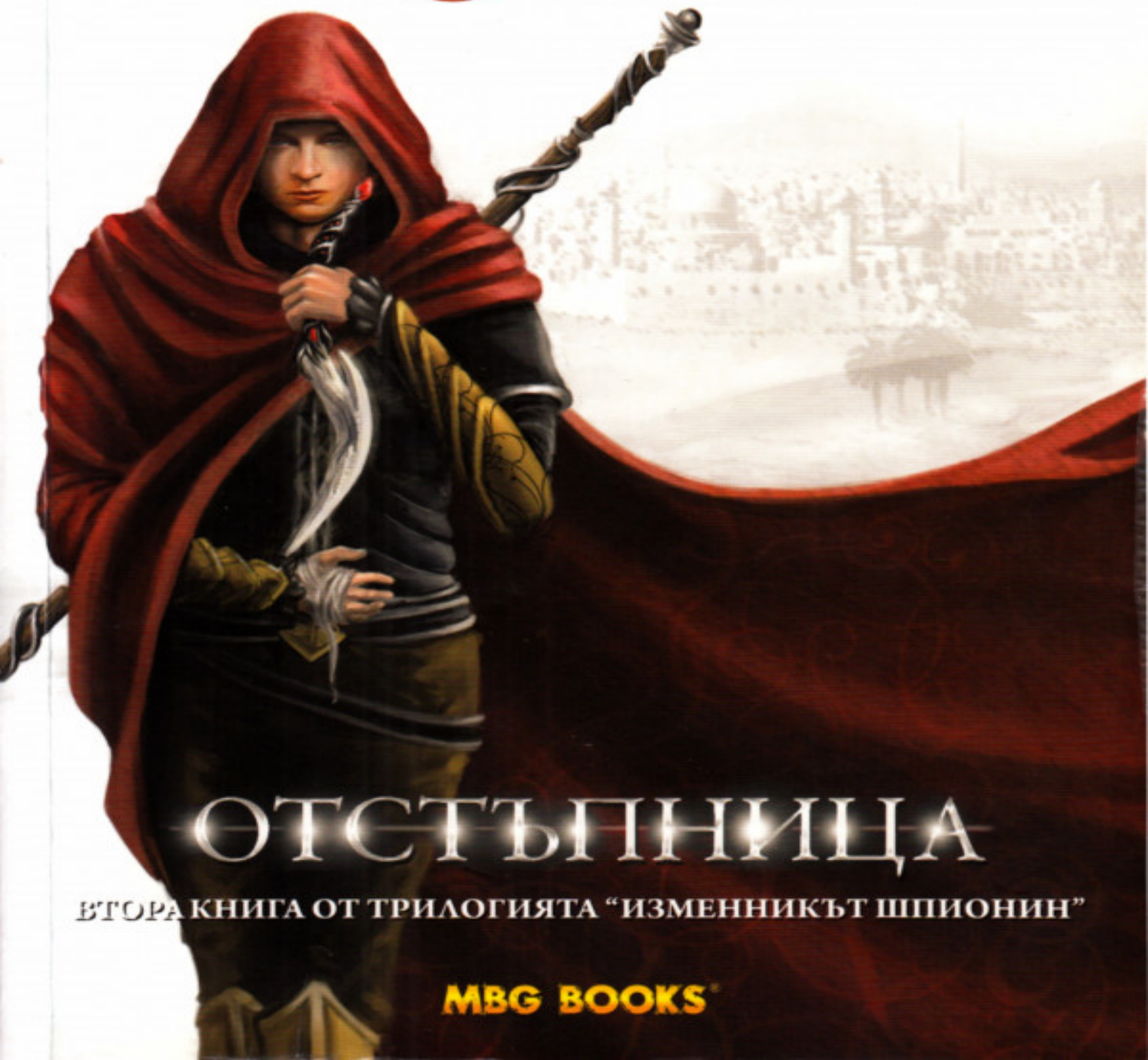

ТРУДИ КАНАВАН

ОТСТЪПНИЦА

ВТОРА КНИГА ОТ ТРИЛОГИЯТА "ИЗМЕННИКЪТ ШПИОНИН"

MBG BOOKS®

ТРУДИ КАНАВАН ОТСТЪПНИЦА

Превод: Мирела Стефанова

chitanka.info

Лоркин свиква постепенно с живота сред сачаканските бунтовници и полага всички усилия да овладее уникалната им магия. Но Изменниците се отнасят с неохота към предложението да изтъргуват своите тайни в замяна на лечителството, от което се нуждаят толкова силно.

В Сачака Денил е изгубил уважението на сачаканския елит заради това, че е позволил на Лоркин да се присъедини към Изменниците. Вместо това вниманието на ашаките е привлечено от новия посланик на Елийн, когото Денил познава твърде добре.

Междувременно Сония търси усилено отстъпника, защото знае, че Сери не може вечно да избягва опитите за покушение — но влиянието на Скелин в подземния свят на Имардин се оказва далеч по-голямо, отколкото е очаквала.

А в Университета две ученички ще напомнят на магьосниците от Гилдията, че понякога най-страшните врагове се крият сред тях...

Открийте магията на Труди Канаван във втория роман от поредицата „Изменникът-шпионин“!

„Този роман ни дава по малко от всичко, което познаваме и обичаме в книгите на Канаван“.

Fantasy Book Review

„Труди Канаван е изключителен писател. Подозирам, че дори издателят ѝ да не направи никаква реклама на книгата, тя пак ще стане бестселър“.

Fantasy and Sci-Fi Review Blog

Труди Канаван живее в мелбърнското предградие Фърнтри Гъли, в малка къща на един планински склон, близо до гората. Откакто се помни измисля истории за неща, които не съществуват, и е изумена, когато първият ѝ публикуван разказ печели през 1999 година наградата „Ауреалис“ за най-добър кратък фентъзи разказ. Освен като

иллюстратор и дизайнер на свободна практика, тя работи и като графичен дизайнер и художествен директор на „Ауреалис“, австралийско списание за фентъзи и научна фантастика.

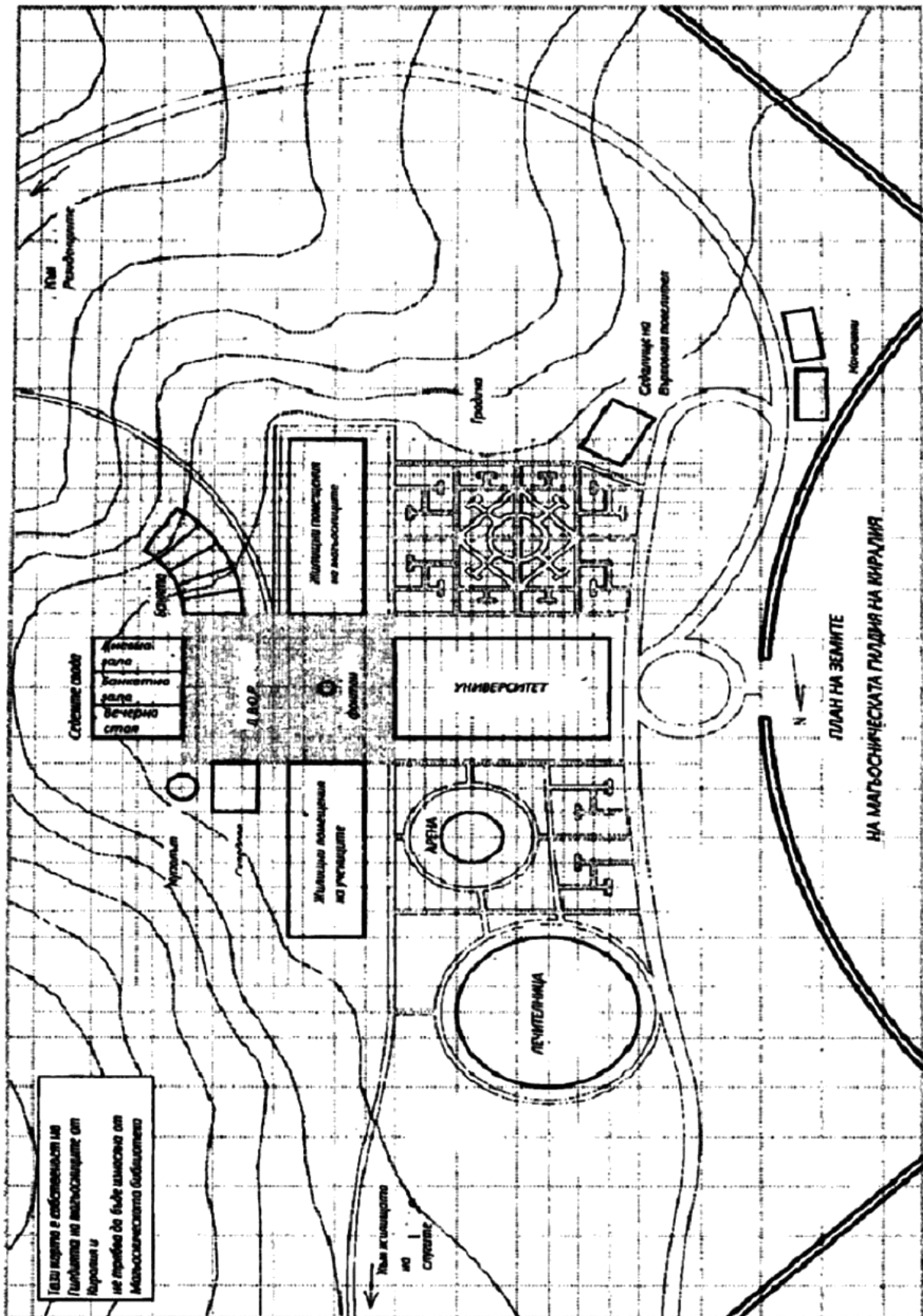
Посвеждавам тази книга на моите приятели Ивон и Пол. Благодаря ви за вашата подкрепа, прямота и търпение, и за това, че прочетохте тази история отново, и отново, и отново...

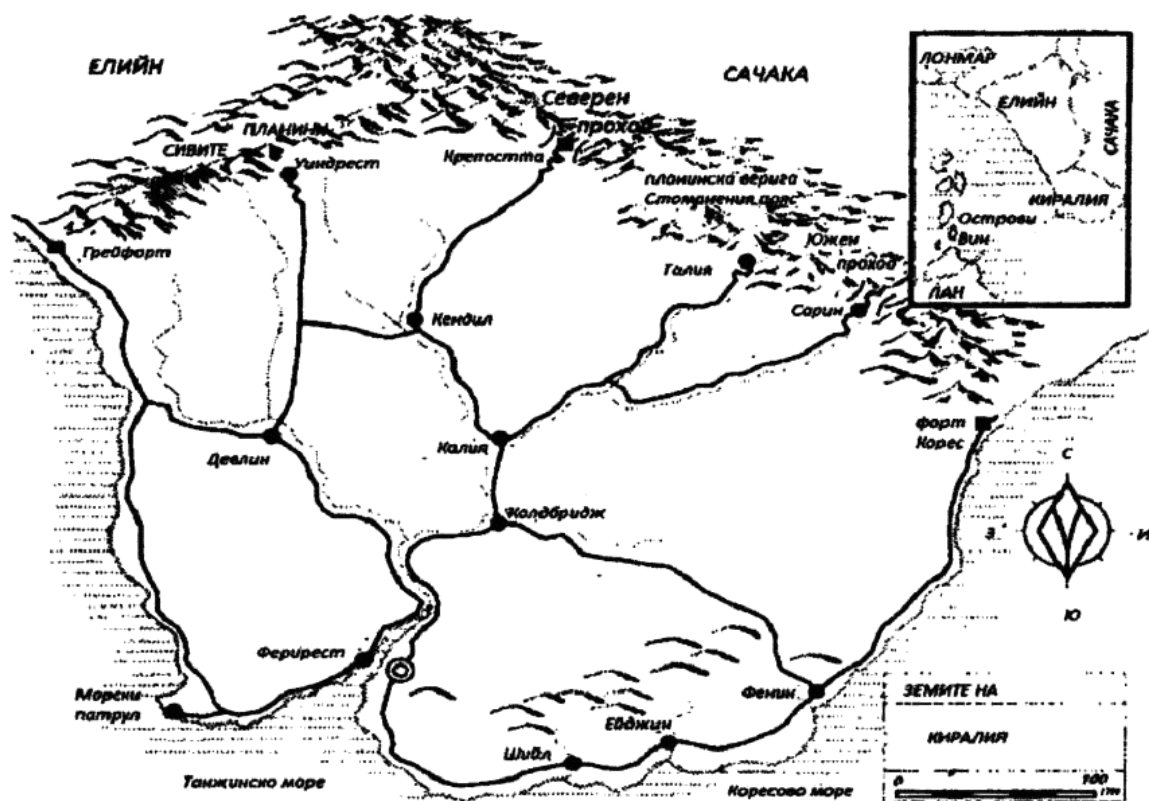
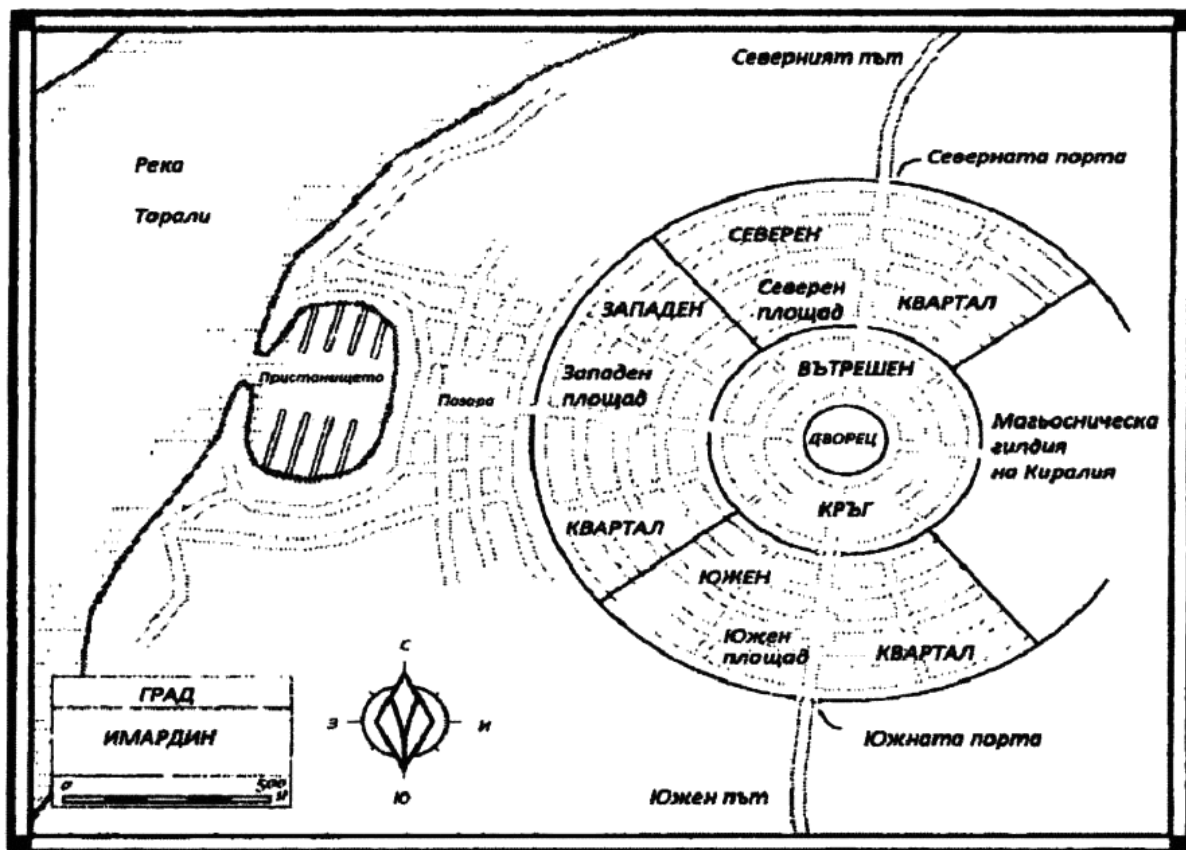
БЛАГОДАРНОСТИ

Както винаги, тази книга щеше да изглежда далеч по-зле, ако не бяха щедростта и упоритата работа на моите читатели-коректори. Този път получих някои доста противоречиви възгледи за историята и героите, което ми позволи да реша какво искам аз да правя с тях. Бих искала да благодаря на Пол Юинс, Фран Брайсън, Лиз Кемп, Фоз Медоус, Никол Мърфи, Дона Хенсън и Дженифър Фалън за техните прозрения, възгледи, предложения и за забелязаните грешки.

Благодаря отново на Фран и Лиз, както и на всички чудесни агенти по света. Благодаря и на чудесния издателски екип на „Орбит“ и на чуждестранните издатели, които работят с такова усърдие, за да могат книгите ми да стигнат до читателите по цял свят, представени в чудесни корици, в електронен формат и на впечатляващи аудиокниги.

И най-накрая, огромно благодаря на моите читатели. Макар да мога да пиша книгите си и без обратната връзка с вас, това далеч няма да е толкова забавно, а и никога не бил могла да им посветя толкова много време и енергия, ако хората не харчеха спечелените си с труд средства за тези мои малки истории. Благодаря ви за ентузиазма и подкрепата.

ЧАСТ ПЪРВА

ГЛАВА 1

ПЕЩЕРИТЕ НА КАМЪКОТВОРЦИТЕ

Според сачаканската традиция, която е толкова древна, че никой не си спомня началото ѝ, лятото има мъжка същност, а зимата — женска. През вековете след обособяването на Изменниците, водачите им бяха обявили всички суеверия, свързани с мъжете и жените — особено с жените — за смехотворни, но мнозина от хората им продължаваха да смятат, че сезонът, упражняващ най-голямо влияние върху живота им, притежава типичните отличителни черти на жените. Зимата бе непреклонна и могъща, и принуждаваше хората да се сближават, за да успеят да я преживеят.

За разлика от при тях, зимата бе добре дошла за обитателите на равнините и пустините на Сачака. С нея идваха дъждовете, от които толкова много се нуждаеха посевите и добитъкът. Лятото бе сурово, сухо и неплодотворно. Докато Лоркин бързаше да се прибере от Хърбъри, всичко, за което можеше да мисли беше, че в долината е доста по-хладно, отколкото бе очаквал. Във въздуха се долавяше мраз, който наемкваше за сняг и лед. Той нямаше усещането да е прекарал толкова време в Убежището, че зимата да е напреднала толкова много. Откакто бе пристигнал в тайния дом на сачаканските бунтовници, бяха минали само няколко кратки месеца. Времето преди това бе прекарал в топлите, сухи равнини, докато се опитваше да избяга заедно с жената, която бе спасила живота му, Тивара. Гърдите го стегнаха в приятна болка. Лоркин си пое дълбоко дъх и забърза крачка. Тивара проявяваше упоритост в решението си да не му обръща никакво внимание, затова той също бе решил твърдо да потисне чувствата си.

„Аз не дойдох тук само защото се влюбих в нея“ — каза си той. Чувстваше се задължен да говори в нейна защита пред народа ѝ, защото тя беше спасила живота му. Беше убила жената, която се бе опитала да го прелъсти и унищожи — но убийцата също бе Изменница. Рива действаше от името на фракция, според която той трябваше да бъде наказан заради баща си. Бившият Върховен повелител Акарин не беше спазил сделката, която преди много години

бе сключил с Изменниците. Никой от тази фракция не бе признал, че е наредил на Рива да го убие. Това би означавало, че са действали срещу желанието на кралицата си, затова всички обявиха, че Рива е действала по собствено желание.

„Има разбунтувани сред бунтовниците“ — помисли си Лоркин.

Той говори в защита на Тивара и това я спаси от екзекуцията, но не и от наказание. Може би точно задачите, с които я бе натоварило семейството на Рива, ѝ пречеха да го потърси. Каквато и да бе причината, той продължаваше да живее в самотата на чужденец на непознато място.

Почти бе стигнал до подножието на скалната стена, която обграждаше долината. Докато оглеждаше многобройните прозорци и врати, изсечени в скалата, той знаеше, че ще настъпи моментът, когато ще се почувства като хванат в капан. Не заради злата зима, която щеше да принуди всички да стоят в стаите си, а защото като чужденец, който знаеше местонахождението на града на Изменниците, той никога нямаше да получи разрешение да го напусне.

Зад прозорците и вратите имаше достатъчно помещения, които да приютят малкото население. Сред тях имаше както мънички килийки с големината на скрин, така и големи зали с размерите на Заседателната зала. По-голямата част от тях не бяха издълбани навътре в скалата, тъй като Изменниците бяха преживели доста трусове и срутвания и повечето хора се чувстваха по-удобно, когато знаеха, че могат бързо да избягат навън.

Но някои коридори проникваха доста надълбоко. Там се намираше територията на изменниците-магьосници, които, въпреки твърденията за равнопоставеността на всички в града, всъщност управляваха това място. Може би те нямаха нищо против да живеят под земята, защото така можеха да използват магията си, без да се притесняват, че ще загинат в някое срутване. „Или може би предпочитат да стоят по-близо до пещерите, където се правят магическите камъни и кристали“.

При тази мисъл Лоркин почувства лека възбуда. Той премести сандъка, който носеше, на другото си рамо и мина с бърза крачка през входа към града. „Може би тази вечер ще разбере“.

Градските коридори бяха пълни с работници, които се прибираха при семействата си. Изведнъж пътят му се оказа препречен от децата

на двама Изменници, които се бяха спрели и разговаряха.

— Извинете ме — каза той по навик, докато се провираше покрай тях.

Възрастни и деца го погледнаха развеселено. Киралийските маниери озадачаваха всички сачаканци. Ашаките и техните семейства, могъщите свободни хора в равнините, имаха твърде високо мнение за себе си, за да изпитват нужда да благодарят за услугите на другите — и намираха за абсурдно да благодарят на робите. Макар Изменниците да не държаха роби и обществото им да се смяташе за равноправно, те не бяха развили усет за добри маниери. В началото Лоркин се опитваше да се държи като тях, но реши, че не иска собственият му народ да го смята за груб, ако някога се върне в Киралия. „Нека Изменниците ме смятат за особен. По-добре така, отколкото да ме мислят за неблагодарен или надменен“.

Това не означаваше, че Изменниците бяха недружелюбни или студени. И мъжете, и жените го приеха изненадващо радушно. Някои от жените дори се опитаха да го привлекат в постелите си, но той учтиво отклоняваше поканите им. „Може би постъпвам глупаво, но все още не съм се отказал от Тивара“.

Когато стигна до лечебницата — тукашната версия на болница, където работеше през повечето време — той забави крачка, за да си поеме дъх. Тя бе ръководена от Говорителката Калия, неофициален водач на фракцията, която бе наредила екзекуцията му. Той не искаше жената да си помисли, че е бързал да дойде, за да може да си тръгне по-рано. Достатъчно бе тя да реши, че Лоркин бърза да си тръгне, за да му измисли някаква задача, която да го забави. Обикновено, когато нямаше много работа, той избягваше да сяде за почивка, защото Калия винаги му намираше нещо за вършене, което често бе неприятно и ненужно.

Но и да беше вървял спокойно, сякаш разполага с цялото време на света, тя можеше пак да го накаже. Затова той възприе обичайния си спокоен, равнодушен вид. Калия го видя, завъртя очи и използва магическите си умения, за да вземе сандъка от ръцете му.

— Защо никога не използваш силата си? — попита тя, въздъхна и се обърна, за да отнесе сандъка в склада.

Той не отговори на въпроса ѝ. Едва ли ѝ се слушаше за лорд Ротан, някогашния му учител в Гилдията, който смяташе, че

магьосниците не трябва да заместват изцяло физическите усилия с магия, за да не станат слаби и болнави.

— Искате ли да ви помогна? — попита той. Кутията беше пълна с билки, които щяха да бъдат превърнати в лекарства, а той с удоволствие би научил рецептите за приготвянето на някои от тях.

Тя се извърна и го погледна намръщено.

— Не. Наглеждай пациентите.

Той сви рамене, прикривайки раздразнението си и се обърна да огледа голямата зала. Нямаше особена промяна от сутринта, когато бе започнал работният му ден. Леглата бяха подредени в редици. Нямаше много болни. Няколко деца се възстановяваха от обичайните детски болести или наранявания, а една възрастна жена лекуваше счупената си ръка. Всички спяха.

Изпращането му да работи в лечебницата беше идея на Калия и той бе повече от сигурен, че по този начин тя иска да провери решимостта му да не показва на Изменниците как се изцелява с магия. Досега не се бяха появявали пациенти, чиято болест или наранявания биха довели до смъртта им, но това рано или късно щеше да се случи. И Лоркин очакваше тогава Калия да подбуди враждебност към него. Той имаше план как да ѝ се противопостави, но зад майчинското ѝ поведение и външност се криеше хитър ум. Може би вече бе успяла да предугади намеренията му. Оставаше му само да чака, за да види какво му е приготвила.

Но точно сега не можеше да чака. Трябваше да се намира на друго място. И без това вече закъсняваше, затова последва Калия в склада.

— Като че ли ви чака много работа — отбеляза той.

Тя дори не го погледна.

— Да. Цяла нощ ще остана на крака.

— И снощи не спяхте — напомни ѝ той. — Това няма да ви се отрази добре.

— Стига глупости — сопна му се тя и го стрелна с поглед. — Справям се идеално и без сън. Това трябва да бъде свършено още сега. От човек, който си разбира от работата. — Жената му обърна гръб. — Върви си. Свободен си за през нощта.

Лоркин не ѝ остави време да размисли. Той се усмихна вътрешно, докато излизаше от лечебницата. Лечителите на Гилдията

знаеха колко вреден за тялото може да е недостигът на сън, защото можеха да усетят последствията. Тъй като не знаеха как да изцеляват с магия, Изменниците не разбираха грешката си и смятаха, че хубавият нощен сън е просто ненужна глезотия. Той не се беше опитал да ги убеди в обратното, защото не бе тактично от негова страна да им напомня за онова, което не умееха да използват. Преди много години баща му им бе обещал да ги научи на изцеляване, в замяна на познанието за черната магия, макар да нямаше позволенията на Гилдията за това и най-вече защото черната магия бе забранена от Гилдията. В онези времена много от децата на Изменниците са боледували от смъртоносна болест и изцеляването с магия може би е щяло да ги спаси. Черната магия беше помогнала на Акарин да избяга от ичаните, които го били поробили, и да се върне в Киралия, но той така и не бе изпълнил своята част от сделката. След като узна за нарушеното обещание на баща си, Лоркин се бе опитал да открие причината за това. Баща му бе научил, че братът на магьосника-ичани, който го бе поробил, възнамерява да нападне Киралия. Сигурно се е чувствал задължен да се справи първо с тази опасност. Може би не е можел да разкрие заплахата пред Гилдията, без да издаде, че е овладял черната магия. Може би е смятал, че е твърде опасно да се върне сам в Сачака и да рискува да бъде заловен отново от ичаните.

Може би никога не бе възнамерявал да изпълни договорката. Все пак, преди да му предложат помощта си, Изменниците са били наясно от доста отдавна за ужасното положение, в което се е намирал, а през цялото време са помагали на много други — предимно жени от Сачака — без да искат нищо в замяна. Това, че не бяха помогнали на Акарин да възвърне свободата си, докато не бяха открили полза от него, показваше колко безскрупулни можеха да бъдат те.

Сега коридорите бяха доста по-празни и Лоркин можеше да се придвижва по-бързо. Когато наблизко нямаше хора, той дори се затичваше. Ако някой от фракцията на Калия забележеше, че се е забързал нанякъде, веднага щеше да й докладва.

Животът тук не отговаряше точно на описанието на Тивара за мирно общество, нито пък беше справедлив, въпреки принципите за равенство на Изменниците. „И въпреки това е по-добре от доста други държави и особено от останалата част на Сачака. Тук няма робство и работата, която се дава на хората, се определя по-скоро според

способностите им, а не според някаква наследена класова система. Мъжете и жените се третират по различен начин, така е и в останалите култури, само че обратното. В повечето случаи с жените се отнасят по-зле, отколкото Изменниците с техните мъже“.

Той се сети за Ивар, най-новия си и най-близък приятел в Убежището, с когото щеше да се срещне тази вечер. Младият магьосник се поинтересува от Лоркин най-вече от любопитство, защото той бе единственият мъж магьосник в Убежището, който не си беше намерил жена. Лоркин бе открил, че първоначалните му впечатления за положението на мъжете магьосници са напълно погрешни: той смяташе, че ако има такива, то Изменниците би трябвало да им дават същите възможности за усвояване на магията, каквито даваха на жените. Всъщност всички магьосници мъже бяха натурали — бяха развили магията си по естествен път, принуждавайки Изменниците да ги обучават или да ги изоставят да умрат, когато изгубят контрол върху силите си. Мъжете Изменници не научаваха магията по друг начин.

Но малцината натурали, които обитаваха Убежището, не бяха равноправни с жените. Мъжете не бяха обучени на черна магия. Така дори най-слабите магьосници-жени бяха по-силни от мъжете, защото можеха да увеличат силата чрез натрупването на енергия, събрана от другите. „Чудя се... дали щяха да ме допуснат до Убежището, ако владеех черната магия?“.

Той не размишлява дълго върху този въпрос, защото най-после бе стигнал до крайната си цел: мъжкото отделение. Това бе голяма стая, обитавана от мъжете-Изменници, които бяха твърде големи, за да живеят с родителите си, но все още не бяха избрани от някоя жена за другари.

Ивар разговаряше с други двама мъже, но щом видя Лоркин, ги заряза. Също като повечето изменници-мъже той беше слаб и с дребен кокал, за разлика от типичните свободни сачаканци от равнините, които бяха високи и широкоплещести. Не за пръв път Лоркин се зачуди дали ръстът на изменниците мъже не се е смалявал с времето, за да съответства на социалния им статус.

— Ивар — каза Лоркин, — съжалявам, че закъснях.

Ивар сви рамене.

— Да ядем.

Лоркин се поколеба, но го последва до помещението за приготвяне на храна, където един от мъжете готвеше супа за всички тях в едно голямо гърне. Това не беше част от плана. Дали не беше пристигнал твърде късно? Дали плановите на Ивар не се бяха променили?

— Ще се поразходим ли, както предложи по-рано? — попита Лоркин колкото се може по-небрежно.

Ивар кимна.

— Ако не си размислил. — Той се наведе към него. — Неколцина от камъкотворците ще останат да работят до късно — прошепна младият магьосник. — Трябва да ги изчакаме да приключат и да си тръгнат.

Стомахът на Лоркин се сви.

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш? — попита той, след като двамата отидоха до една от дългите трапезни маси и се настаниха встрани от останалите мъже, които вече се хранеха.

Ивар сдъвка залька си, преглътна и се усмихна успокояващо на Лоркин.

— Нищо от онова, което ще ти покажа, не е тайно. Всички, които искат да го видят, са добре дошли, стига да имат водач, да пазят тишина и да не се пречат.

— Но аз не съм кой да е.

— Ти би трябвало да си един от нас. Единствената разлика е, че са ти казали, че не можеш да си тръгнеш оттук. Ако аз се опитам да напусна, съмнява ме, че ще стигна далеч без разрешение, а такова едва ли ще получа. Те не обичат да има много Изменници извън града. Всеки шпионин представлява опасност, въпреки камъните, които блокират разчитането на съзнанието. Ами ако камъкът е бил в ръката ти, а тя бъде отрязана?

Лоркин се намръщи.

— Дори и така да е, едва ли някой ще се зарадва на присъствието ми там — върна се той на темата. — Или че ти си ми водач.

Ивар преглътна последната хапка от вечерята си.

— Сигурно няма. Но скъпата леля Калия ме обича. — Макар Лоркин да не беше виждал Калия да разговаря мило с Ивар, тя като че ли харесваше племенника си. — Ще ядеш ли още?

Лоркин поклати глава и побутна чинията си встрани. Беше твърде изнервен, за да изяде всичко. Ивар погледна намръщено полупълната купа, но не каза нищо. Просто я взе и дояде остатъците. Тъй като земята, която се използваше за засаждането на различни култури и отглеждането на добитък, не достигаше, Изменниците не одобряваха хабенето на храна и Ивар винаги беше гладен. Двамата станаха, почистиха и прибраха приборите, които бяха използвали, и излязоха от стаята. Стомахът на Лоркин пърхаше от безпокойство, но в същото време той умираше от нетърпение и бе изпълнен с очакване.

— Ще минем през един от задните коридори — промърмори Ивар. — Така вероятността да те видят, че влизаш вътре, е по-малка.

Докато вървяха през града, Лоркин се замисли върху това какво очаква да види. Гилдията твърдеше от векове, че магически предмети няма, има просто обикновени неща с подсилена структурна цялост или свойства — като магически подсилените сгради или стените в Университета, които сияеха — защото те бяха направени от материал, в който магията функционираше забавено и така ефектът ѝ продължаваше дълго след като магьосникът бе спрял да работи върху нея. Дори стъклото, към което не спадаха кръвните бисери. Те канализираха мисловните комуникации между приносителя и създателя им по начин, който пречеше на останалите магьосници да ги чуват, но всъщност не съдържаха магия.

Лоркин подозираше, че някои от кристалите в Убежището притежаваха собствена магия. Повечето приличаха на кръвните бисери по това, че чрез тях се пренасяше магия, която камъкът променяше според крайната ѝ цел. Други очевидно съхраняваха магията в готовност да бъде използвана при нужда. Всички Изменници, които излизаха от Убежището, носеха подобни малки кристали под кожата си — те не само им позволяваха да скрият мислите си от сачаканските магьосници, но и помагаша за проектирането на невинни, безопасни мисли на тяхно място. Коридорите и стаите в града бяха осветени от камъни, които излъчваха светлина. В лечебницата, където Лоркин се грижеше за болните, имаше няколко камъка с полезни свойства, като се започнеше с такива, които излъчваха топла светлина или леки вибрации за отпускането на схванати мускули, и се стигнеше до камъни, които можеха да обгарят рани.

Ако историческите архиви, които Лоркин и Денил бяха прегледали, се окажеха верни, то значи съществуваша кристали, които можеха да съхраняват огромни количества енергия. Преди стотици години подобен камък е имало в Арвис, столицата на Сачака. Според Чари, жената, която бе помогнала на него и на Тивара да стигнат успешно до Убежището, Изменниците бяха чували за хранилищните камъни, но не знаеха как да ги изработват. Може би тя казваше истината, но можеше и да лъже, за да защити народа си.

Ако познанието за изработването на хранилищни камъни наистина съществуваше, то щеше да спаси Гилдията от необходимостта да поддържа черни магьосници, в случай че сачаканците нападнат отново. Магията щеше да се натрупва в камъните и да се използва за защита на държавата. Ето защо той поемаше риска да посети пещерите на камъкотворците. Не искаше да се учи как да изработва камъни; искаше просто да се увери в потенциала им. И може би да договори сделка между Гилдията и Изменниците: камъкотворство в замяна на лечение. От това щяха да спечелят и двата народа.

Той знаеше, че трябва доста да се потруди, за да убеди Изменниците в ползата на подобна сделка. След като векове наред се бяха крили от ашаките, те ревностно пазеха тайния си дом и начин на живот. Не позволяваха никакво мисловно общуване, за да не привличат вниманието към града. С няколко изключения, единствените Изменници, които можеха да влизат и излизат от долината, бяха шпионите.

Докато навлизаше все повече в подземната мрежа от проходи, Лоркин започна да се притеснява дали не прибързва с посещението на пещерите. Той не искаше да даде на Изменниците повод да не му вярват.

Но тъй като беше чужденец, те може би никога нямаше напълно да му се доверят. А той просто търсеше възможност да ги убеди да сключат сделка с Гилдията и Обединените земи. „В края на краищата може и да се усетят, че не са ми забранили официално достъпа до пещерите, и да направят нещо по въпроса. Затова трябва да се възползвам от тази възможност“.

Ивар имаше друго мнение по въпроса. „Изменниците сами взимат решенията си — всъщност по-скоро не обичат други да вземат

решения вместо тях. Ако искаш да направиш нещо, трябва да ни накараш да повярваме, че идеята за това е наша. Ако някой разбере, че сме посетили пещерите, ти трябва да наблегнеш на факта, че е възможно да притежаваме нещо, което да дадем в замяна на лечителството“.

— Пристигнахме — каза Ивар и погледна към Лоркин.

Двамата вървяха по толкова тесен коридор, че бяха принудени да се движат един след друг. Ивар се спря пред един страничен отвор. Лоркин погледна през рамото му и видя ярко осветена стая. Сърцето му подскочи.

„Пристигнахме!“.

Ивар му махна с ръка и пристъпи в стаята. Лоркин го последва и огледа огромното помещение. Доколкото можеше да види, вътре нямаше други хора. Той насочи вниманието си към стените и рязко си пое дъх. Те бяха покрити с купчини блещукащи, пъстроцветни камъни. В първия момент той си помисли, че кристалите са пръснати безразборно, но когато се взря в цветните петна, осъзна, че всъщност камъните образуват ленти, спирали и кръпки с еднакви нюанси. Лоркин се обърна, за да разгледа стената зад гърба си и видя, че големината им варира от мънички петънца до кристали с размера на нокътя на палеца му.

Бяха великолепни.

— Ей там се правят светлинните кристали — каза му Ивар, посочи с пръст и го поведе към блестящата част от стената. — Те са най-лесни и веднага си проличава дали са направени както трябва. Дори няма нужда от дублиращ камък.

— Дублиращ камък? — повтори Лоркин. Ивар ги беше споменавал и преди, но Лоркин така й не бе успял да разбере за какво се използват.

— Един от ей тези. Ивар рязко се обърна и поведе Лоркин към една от пръснатите из стаята маси. Той отвори малка дървена кутия и показа лежащия върху нежни пухкави пера скъпоценен камък. При светлинните кристали трябва просто да отпечаташ върху растящия камък мисълта, с която създаваш магическа светлина. Но при камъните с по-сложна употреба е по-лесно да вземеш един, който вече е готов, и да изкопираш модела му. Така се намалява процентът грешки и

повредени камъни, като същевременно могат да се отгледат по няколко камъка наведнъж.

Лоркин кимна. Той посочи към друга стена.

— А тези камъни какво правят?

— Създават и поддържат бариера. Използват се за изграждането на временни бентове или за спирането на каменни свлачища. Виж тук... — Двамата отидоха до една стена, покрита с мънички черни кристалчета. — Тези ще се превърнат в блокировачи на съзнания. Те порастват за доста по-дълго време, защото са по-сложни. Щеше да е много по-лесно, ако трябваше просто да прикриват мислите на приносителя си, но от тях също се изисква да заблудят онзи, който се опитва да влезе в съзнанието му, като му проектират такива мисли, каквито очаква да намери. — Ивар се взря с възхищение в малките камъчета. — Те не са наше творение — преди ги купувахме от племето Дюна.

Лоркин се сети за предупреждението на Денил, че Изменниците са откраднали познанието за изработването на камъните от туземците. Може би това бе просто гледната точка на племето Дюна.

Може би това бе просто поредната объркана сделка, както се бе случило с баща му.

— Продължавате ли да търгувате с тях? — попита той.

Ивар поклати глава.

— Още преди векове сме надминали тяхното познание и умения. — Той погледна надясно. — Ето тези тук сме ги разработили сами. — Двамата стигнаха до една кръпка от големи кристали, чиято повърхност отразяваше светлината с иридесценция^[1], която напомняше на Лоркин вътрешността на екзотична, полирана раковина. — Това са призователските камъни. Приличат на кръвните бисери. Позволяват ни да общуваме помежду си от разстояние, но само ако камъните са расли един до друг. Трудничко е да се следи кои са свързани, затова все още не сме се отказали съвсем от кръвните бисери.

— Защо искате да се откажете от тях?

Ивар го погледна изненадано.

— Не може да не знаеш за слабостта им.

— Ами... нека отгатна: ползвателите на тези камъни не виждат непрекъснато мислите на приносителите им?

— Да, и освен това при осъществяване на контакт се прехвърля само съобщението, а не всичките мисли и чувства.

— Разбирам защо ги предпочитате. — Лоркин се обърна и огледа стаята. По стените имаше ужасно много ивици от кристали, а масите с уредите се виждаха навсякъде. — А онези камъни какво правят? — попита той и посочи една доста голяма ивица.

Ивар сви рамене.

— Не знам точно. Подозирам, че са все още експериментални. Някакво оръжие.

— Оръжие ли?

— За защита на града, в случай че бъдем нападнати.

Лоркин кимна и не каза нищо повече. Въпросите за оръжиата щяха да изглеждат подозрителни дори за новия му приятел.

— Камъните-оръжия трябва да правят неща, които магьосниците не могат — каза му Ивар. — За някой със слаби умения или недостатъчно обучение, или за магьосник, чиято сила вече е изчерпана. Надявам се да успеят да правят ударите по-точни. Не съм много добър в бойните тренировки, затова ако някога ни нападнат, ще имам нужда от всякаква помощ.

— Нима ще се наложи да се биеш? — попита Лоркин. — Доколкото разбирам, в битките между черните магьосници нисшите хора като мен и теб се използват единствено като източник на магия. Сигурно ще отдадем цялата си енергия на някоя черна магьосница, след което ще ни изгонят някъде настрани.

Ивар кимна и стрелна Лоркин с поглед.

— Все още ми се струва странно, че наричаш висшата магия „черна“.

— В Киралия черното е цветът на опасността и властта — обясни Лоркин.

— Да, каза ми вече. — Ивар се обърна настрани и започна да оглежда стаята за нещо друго, което да покаже на Лоркин. Внезапно очите му се ококориха и той тихо изсумтя: — Ох, ох.

Лоркин се обърна към мястото, в което бе вперил поглед приятеля му и видя как през голямата входна арка влиза млада жена. Устоя на порива да се стрелне към по-малкия заден вход; той се намираше на няколко крачки от тях и жената сигурно щеше да ги види, преди да успеят да се измъкнат оттам.

„Май ще успеем да се забъркаме в проблемите, от които се опитваше да ни предпази Калия“.

Миг по-късно жената вдигна глава и ги видя. Тя се усмихна на Ивар, но погледът ѝ попадна на Лоркин и усмивката ѝ се стопи. Жената се спря, погледна го замислено, обърна се и излезе от стаята.

— Видя ли достатъчно? Защото мисля, че сега е моментът да си вървим — каза тихо Ивар.

— Да отвърна Лоркин.

Ивар направи крачка към задния изход, но се спря.

— Не, нека излезем през главния вход. Няма да е добре да изглеждаме виновни, след като вече ни видяха.

Двамата се спогледаха и се усмихнаха мрачно, поеа си дълбоко дъх и тръгнаха към арката, през която беше минала жената. Почти я бяха достигнали, когато се появи друга, намръщена гневно жена. Тя ги видя и тръгна бързо към тях.

— Какво правиш тук? — тросна се жената на Лоркин.

— Здравей, Чава — каза Ивар. — Лоркин е тук с мен.

Тя го погледна.

— Виждам. Но какво прави той тук?

— Развеждам го наоколо — отвърна Ивар и сви рамене. — Няма забрана за това.

Жената се намръщи, погледът ѝ прескочи от Ивар към Лоркин и обратното. Тя отвори уста да каже нещо, затвори я и по лицето ѝ премина сянка на раздразнение.

— Може да няма забрана — каза тя на Ивар, — но има някои други... съображения. Нали знаеш колко е опасно да прекъсваш и разсейваш камъкотворците?

— Разбира се. — Лицето и тонът на Ивар бяха сериозни. Затова изчаках, докато творците се прибраха у дома за през нощта и не отведох Лоркин до вътрешните пещери.

Жената повдигна вежди.

— Не си ти човекът, който решава кое е уместно и кое не. Получи ли разрешение за тази разходка?

Ивар поклати глава.

— Досега не съм искал.

Триумфалният пламък в очите на Чава накара сърцето на Лоркин да се свие.

— А трябваше — каза му тя. — Това ще бъде докладвано и не искам да ви виждам повече, докато отговорните хора не научат за това и не решат какво да правят с вас.

Тя се завъртя рязко на токовете си и се отдалечи бързо от арката. Лоркин погледна към Ивар. Младежът се усмихна и му намигна. „Дано е прав за това, че не е нужно разрешение — помисли си Лоркин, докато двамата вървяха след Чава. — Дано няма някой закон или правило, за които да не знам“. Говорителките му бяха наредили да научи законите на Убежището и да ги спазва, и досега той се беше старал да изпълнява чинно нарежданията им.

Но той не можеше да гледа толкова безгрижно като Ивар. Ако се окажеха прави, то реакцията на Чава щеше да потвърди страховете на Лоркин: че посещавайки пещерите, той бе поставил на изпитание доверието на Изменниците в него. Надяваше се само да не е стигнал твърде далеч и да е провалил надеждите си за някакви договорености между тях и Гилдията — или за прибирането си у дома.

[1] иридесценция — оптично явление, при което цветът на дадена повърхност се променя с промяната на зрителния ъгъл. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 2

НЕОЧАКВАН ПОСЕТИТЕЛ

Денил остави писалката си, облегна се назад и въздъхна. „Никога не съм предполагал, че приемането на поста посланик, и то в страна като Сачака, ще ме остави самотен и умиращ от скука“.

Тъй като Сачака не беше част от Обединените земи, тук нямаше желаещи да постъпят в Гилдията младежи, чиито магически способности да се налага да бъдат проверени, нямаше проблеми с местните гилдийци, които да трябва да бъдат разрешавани и нямаше гостуващи магьосници, които да е необходимо да бъдат посрещани и настанявани. Единственото, с което той трябваше да се занимава, бяха редките съобщения между Гилдията и сачаканския крал и елит, или въпроси, свързани с търговията или разрешенията за преминаване или заселване. Всъщност работата си беше все същата, само че преди бе прекарвал доста време — обикновено вечер — гостувайки на важни и могъщи сачаканци. Но откакто се бе завърнал от преследването на Лоркин и неговите похитители в планината, поканите за вечеря и разговори с ашаките, могъщия елит на Сачака, внезапно секнаха.

Денил се изправи, но се поколеба. На робите не им харесваше, когато той обикаляше из Дома на Гилдията. Те се отдръпваха мълчаливо от пътя му или надничаха иззад ъглите. Той чуваше как шепнешком се предупреждават за появата му, което бе доста разсейващо. Разходките из къщата му помагаша да мисли, а шепненето го разсейваше.

„Накрая ще се научат да стоят по-далеч от мен — каза си той, отдалечавайки се от бюрото. — Или ще се наложи да свикна да обикалям в кръг из стаята ми“.

Когато излезе от кабинета си в голямата зала, един от робите, който стоеше до стената, се хвърли по очи на пода. Денил му махна презрително с ръка. Робът го изгледа предпазливо и преценяващо, след което се изправи и се изгуби в коридора.

Денил тръгна бавно, прекоси стаята и излезе в коридора. Домовете на сачаканците бяха проектирани така, че да бъдат

подходящи за разходка. Стените рядко бяха прави, а коридорите на по-големите лични помещения в къщата криволичеха в деликатни извивки, докато накрая не се влееха един в друг.

Следващата група стаи бяха на Лоркин. Денис се спря пред главния вход, след което влезе вътре. Новият му помощник щеше да пристигне тези дни. Денил застана на прага на спалнята и погледна към леглото.

„Според мен не трябва да споменавам, че на него е лежала мъртва робиня — помисли си той. — Подобна информация би ме притеснила доста и сигурно щях да лежа буден до късно през нощта и да си представям как трупът лежи до мен“.

Тялото представляваше неприятна гледка, но най-лошото бе откритието, че Лоркин е изчезнал заедно с още една робиня. В началото Денил се чудеше дали Сония не е била права да се страхува, че семействата на сачаканските нашественици, които тя и Акарин бяха убили преди двайсет години, ще искат да отмъстят за това на сина ѝ.

След като разпита робите и разгледа събраните улики, с помощта на кралския представител ашаки Ачати, той успя да открие, че нещата не стоят точно така. Хората, които бяха отвлечли Лоркин, бяха бунтовници, познати като Изменниците. Ачати беше осигурил помощта на още петима сачакански магьосници и групата им последва Лоркин и похитителката му в планината, на територията на Изменниците.

Така или иначе някакви си шестима сачакански магьосници и един магьосник от Гилдията нямаше да успеят да удържат нападението на бунтовниците. Накрая Денил осъзна, че единствената причина Изменниците да не ги атакуват бе, че това можеше да доведе до нови набези в територията им. Ако Денил и помощниците му бяха стигнали опасно близо до базата им, сигурно щяха да бъдат убити. За щастие Лоркин се бе срещнал с посланика и го беше уверил, че е тръгнал доброволно с Изменниците и иска да научи повече за тях.

Денил обърна гръб на някогашната стая на Лоркин и излезе бавно от помещенията му, изпълнен с меланхолия. Той бе изпитал облекчение, когато разбра, че младежът е в безопасност. Дори се беше развълнувал, когато Лоркин му разказа за надеждите си да проучи магията, която не бе позната на Гилдията. Но не беше осъзнавал в колко неловко положение се бяха оказали помощниците му ашаки.

Те бяха задължени да продължат търсенето, докато Лоркин не бъде открит. Отказът им от страх да не бъдат нападнати щеше да представлява обида за гордостта им. Денил им беше спестил унижението, като взе сам решение. Струваше му се честно, след като те бяха приели опасната задача заради него и Лоркин. Но той не бе разбрал каква вреда ще нанесе постъпката му на положението му сред сачаканския елит.

Коридорът свърна вляво. Денил прокара пръсти по измазаната бяла стена, след което спря пред друга група стаи. Това бяха помещенията за гости и за годините, през които Гилдията използваше сградата, те бяха посещавани изключително рядко.

„Изпаднал съм в немилост — помисли си Денил. — Затова че се отказах от преследването. Затова че избягах от Изменниците като страхливец. И сигурно заради това, че оставих гилдийския магьосник, който ми е подопечен и за който съм отговорен, да се присъедини към враговете на сачаканския народ“.

Ако трябваше да избира втори път, щеше да постъпи по същия начин. Ако Изменниците наистина притежаваха познанието за някаква нова магия и Лоркин успееше да ги убеди да му я обяснят и да го пуснат да се прибере у дома, за пръв път от векове към магическото познание на Гилдията щеше да бъде добавено нещо ново.

Ашаки Ачати го беше уверил, че някои сачаканци смятат за много благородна готовността на Денил да пожертва гордостта си. Той можеше да избегне така създалата се ситуация, ако бе помолил помощниците си ашаки да му помогнат да вземе решение, като по този начин отговорността щеше да стане обща. Но така те можеше да продължат търсенето, а това нямаше да доведе до нищо добро.

Денил не влезе в помещенията за гости, а продължи нататък по коридора. Скоро стигна до Господарската стая, главната приемна на сградата. Тук собственикът или човекът с най-високо положение в типичното сачаканско семейство приемаше и развличаше гостите си. Посетителите влизаха в къщата през вътрешния двор, където биваха посрещани от роб-портиер и биваха отвеждани през изненадващо скромно изглеждащата врата и късия коридор до тази стая.

Денил седна на един от малкото столове, разположени в полукръг и се замисли за превъзходните ястия, които му бяха сервирани, докато бе седял на подобни столове в подобни стаи. На

Ачати, представителя на краля, бе възложена задачата да представи Денил на всички важни хора и да го научи на протокол и добри обноски. Беше едновременно интересно и леко притеснително, че този човек бе единственият, който можеше да посещава Денил, без неодобрението на останалите да му се отрази по някакъв начин.

„Дали ме посещава повече от личен интерес, отколкото от политически?“.

Денил си спомни момента, в който Ачати бе показал, че би желал между тях да има по-близки отношения и приятелство. И както обикновено, се почувства едновременно поласкан, разтревожен, виновен и предпазлив. Вината не беше нещо изненадващо, реши той. Макар да бе напуснал Киралия изпълнен с разочарование и отчужден от любовника си Тайенд, двамата не бяха взели окончателно решение да се разделят.

„А и аз все още не съм сигурен, че ми се иска. Може би съм сантиментален и не искам да се откажа от нещо, което съществува само в миналото. И въпреки това, когато се запитам дали се интересувам от Ачати, не мога да съм напълно категоричен. Възхищавам се на този мъж. Чувствам, че имаме много общи неща — магия, интереси, възрастта ни...“

В стаята влезе един роб и се хвърли на пода. Денил въздъхна, подразнен от прекъсването.

— Говори — нареди той.

— Пристигна карета на Гилдията. С двама пътници.

Денил бързо стана и сърцето му затупка от внезапно вълнение и надежда. Най-после беше пристигнал новият му помощник. Макар да нямаше голяма нужда от помощта му, поне щеше да има някаква компания.

— Покани ги. — Денил потри ръце, пристъпи към главния вход, но се спря. — И накарай някой да донесе храна и питиета.

Робът се изправи и бързо се отдалечи. Денил чу затваряща се врата и стъпки в празния коридор. Портиерът влезе в стаята и се хвърли в краката на магьосника.

Младата лечителка, която вървеше след него, го изгледа слисано, после се обърна към Денил и кимна с уважение. Той отвори уста, за да я приветства с пристигането, но думите му заседнаха в гърлото, защото

погледът му бе привлечен от пищно облечения мъж, който се появи след нея и огледа стаята с жаден и любопитен поглед.

Очите му се спряха върху Денил и проблеснаха, а познатата уста се разтегли в усмивка.

— Поздрави, посланик Денил — каза Тайенд. — Моят крал ме увери, че Гилдията ще осигури всички удобства на елийнския посланик в Сачака, но ако не е удобно, аз съм убеден, че ще успея да открия подходящо жилище в града.

— Посланик...? — повтори Денил.

— Да. — Усмивката на Тайенд се разшири. — Аз съм новият елийнски посланик в Сачака.

Макар контактите с престъпници вече да не бяха забранени със закон и въпреки че бе напълно естествено Сония да се консултира със Сери относно намирането на магьосници-отстъпници, след като той вече ѝ бе помогнал веднъж да залови такъв, тя продължаваше да се среща с него тайно. Понякога той се появяваше незначително как в стаите ѝ в Гилдията, понякога тя се предреждаваше и се срещаше с него в някоя отдалечена част на града. Едно от най-подходящите за среща места се оказа склада на болницата в Северния квартал, до който се стигаше през скрита врата от съседната къща, закупена от Сери.

Беше по-безопасно да се срещат скришом, защото най-могъщият Крадец в града, магьосникът-отстъпник, когото Сония търсеше, очевидно не бе останал доволен от помощта, която Сери оказа на Гилдията за залавянето на майка му Лорандра. Скелин все още имаше огромно влияние в подземния свят на Имардин и щеше да направи всичко — включително да убие преследвачите си — за да се спаси от залавяне. „Но през последните месеци не сме чували нищо за него“. Макар Сония най-после да бе получила разрешение да се разхожда свободно из града, издирванията ѝ не бяха успели да осигурят никакви улики за местоположението на отстъпника. Вероятността хората на Сери да научат за появата на Скелин беше по-голяма, но те не бяха чули нищо такова. Човек с екзотичната външност на магьосника-отстъпник не можеше да не привлече нечие внимание, но никой не беше съобщил за появата на слаб мъж с червеникавокафява кожа и странни очи.

— Продавачите му на роет са се пръснали из цялата ми територия — каза ѝ Сери. — Веднага щом затворя една казанджийница, някъде се отваря друга. Разправям се с един продавач, пръкват се още десет. Каквото и да правя с тях, нищо не може да ги откаже.

Сония не искаше да знае какво прави той с тях. Съмняваше се, че ги моли учтиво да напуснат.

— Като че ли ги е страх повече от Скелин, отколкото от теб. Това със сигурност означава, че той е все още в града.

Сери поклати глава.

— Може да е оставил някой друг, който да плаши продавачите от негово име. Ако имаш достатъчно хора, които работят за теб и доста съюзници, можеш да вършиш делата си и от разстояние. Единственият недостатък е, че минава време, преди хората да получат нарежданията ти.

— Можем ли да го проверим? Бихме могли да направим нещо, което да изиска присъствието на Скелин. Нещо, което хората и съюзниците му не могат да решат сами. Ще проверим колко време е необходимо за отговора и така ще разберем дали е в Имардин или не.

Сери се намръщи.

— Може и да се получи. Трябва да измислим нещо достатъчно голямо, че да привлече вниманието му, но което няма да застраши никого.

— Нещо убедително. Съмняваме той да е от хората, които лесно падат в капана.

— Не е — съгласи се Сери. — Проблемът е, че не мога...

Сония се намръщи. Очите му се заковаха върху нещо зад гърба ѝ и той се напрегна. Откъм вратата се разнесе тих дращещ звук. Тя се обърна и видя как дръжката бавно се завърта — веднъж на едната страна, после на другата.

Сония беше заключила вратата с магия, така че който ѝ да я изпробваше, нямаше никакъв шанс да влезе вътре. На всичкото отгоре се опитваше да се промъкне тайно.

— По-добре да си вървя — каза тихо Сери.

Тя кимна утвърдително и двамата се изправиха.

— Трябва добре да обмислим идеята ми.

„Откога ли човекът, който се опитва да отвори, стои от другата страна на вратата? Дали е чул какво си говорим?“. До тази част от болницата имаха достъп само лечителите и помощниците, а всеки, който се въртеше около склада, щеше да им се стори подозрителен. Освен ако не беше някой лечител. Малцина знаеха за срещите ѝ със Сери и я подкрепяха, но имаше и такива, които биха възразили срещу това да използва болничните помещения за тази цел.

Тя се приближи до вратата, изчака Сери да се измъкне през тайния вход и премахна магическата ключалка.

Резето изцрака и вратата се отвори навътре. В склада влезе един дребен слаб мъж, ухилен до уши. Щом я зърна и погледът му попадна върху черната ѝ мантия, на лицето му се изписа ужас. Той пребледня и отстъпи няколко крачки назад.

Но нещо го възпря. Нещо го накара да се спре и на лицето му се изписа налудничава надежда. Нещо го накара да загърби страха от това какво представлява тя и на какво е способна.

— Моля те — проплака той. — Трябва ми малко. Нека да си взема малко.

Заля я вълна от жалост, гняв и тъга. Сония въздъхна, излезе от стаята, затвори вратата зад гърба си и я заключи с магия.

— Не го държим тук — каза тя на мъжа. Той я погледна и лицето му потъмня от гняв.

— Лъжеш! — изпищя той. — Знам, че е тук. Пазиш малко количество, за да отучваш хората от него. Дай ми го! — Мъжът изви хищнически пръсти и се хвърли срещу нея.

Сония го улови за китките и спря устрема му с лек магически тласък. Той бе достатъчно разтревожен и нямаше нужда да подсилва отчаянието му, обгръщайки го с магия. С крайчеца на окото си тя зърна проблясък на зелено и видя тичащите по коридора лечители, които бяха чули крясъка му и бързаха да се разправят с него.

Скоро двама от тях хванаха ръцете на мъжа и го повлякоха по коридора. Третият лечител остана и когато Сония погледна към него и го разпозна, сърцето ѝ подскочи.

— Дориен!

Мъжът, който ѝ се усмихна беше няколко години по-възрастен и почернял, заради часовете, които прекарваше на слънце. Синът на Ротан беше лечител в един малък град в подножието на южните

планини, където живееше със съпругата и децата си. Преди много години, докато тя беше още ученичка, той беше пристигнал в Гилдията на посещение и двамата се бяха сприятелили — приятелство, което би могло да премине в романтична връзка. Но на него му се налагаше да се върне в селото си, а на нея — да се заеме с учението си. „След това се влюбих в Акарин, а след смъртта му не можех да си представя да бъда с някой друг“. Дориен бе останал в Имардин, за да помогне с възстановяването на града след ичанското нашествие, но неговото село си остана истинският му дом и накрая той се върна там. Беше се оженил за една местна девойка и имаше две дъщери.

— Да, върнах се — каза Дориен. — Този път за кратко. — Той погледна към подлуделия за опиати мъж. — Прав ли съм да предполагам, че причината за този проблем е нещо, което се нарича роят?

Сония въздъхна.

— Прав си.

— Той е причината да дойда тук. Преди няколко месеца двама младежи от селото ми се върнаха от пазара с известно количество от него. Когато изразходиха закупения опиат, те вече се бяха пристрастили към него. Бих искал да получа съвет как да ги лекувам.

Сония се вгледа в него. За разлика от лечителите в града, на него не му беше забранено да лекува прирастените с магия. Дали се бе опитвал да изцели вредния навик на младежите и се бе провалил, също като нея?

— Ела с мен — каза тя, обърна се и отключи склада. Дориен влезе, тя го последва и заключи вратата зад себе си. Той се огледа с повдигнати вежди, но без да коментира, седна на стола, зает допреди няколко минути от Сери. Тя се настани на предишното си място.

— Опитал ли се да ги изцелиш? — попита тя.

— Да. — Дориен разказа как младежите отишли при него за помощ, след като твърде късно осъзнали, че не могат да си позволят роета, смутени, че са се поддали на градската поквара. Той използвал лечителските си сетива, за да потърси източника на проблема в телата им и го изцелил, също както бе постъпила Сония със своите пациенти. Също като нея, и той имал променлив успех. Единият от братята бил излекуван, другият все още изпитвал нужда от опиата.

— Резултатът при мен е същият — каза му тя. — Опитвам се да разбера защо мога да лекувам някои хора, а други не.

Той кимна.

— И как ще ме посъветваш да постъпя с онези, които не мога да изцеля?

— Те не бива повече да взимат от опиата, в случай че копнежът им се засили. Някои от пациентите ми твърдят, че работата им помага да го потушат. Други пият, но немалки количества — според тях малкото алкохол отслабва решимостта им да избягват роеа.

— Роеа ли?

— Така наричат опиата на улицата.

Дориен се намръщи.

— Доста подходящо наименование^[1]. — Той я погледна замислено. — Щом не можем да излекуваме пристрастеността на другите хора, можем ли да изцелим нашата собствена? Не искам да кажа, че съм пристрастен — додаде той с лека усмивка.

Сония му отвърна на усмивката му с мрачна гримаса.

— И аз търся отговора на този въпрос, но засега нямам успех. Не съм намерила все още пристрастен към роеа магьосник, който да се съгласи да бъде прегледан. Разпитах неколцина, но това не ми осигури нужните доказателства.

— Нужни за какво?

— За да убедя Гилдията, че проблемът е сериозен. Планът на Скелин да пороби магьосниците с роеа може би е имал успех — и продължава да работи.

Дориен се облегна назад и се замисли. После поклати глава.

— Магьосниците са били изнудвани и подкупвани и преди. Защо това да е по-различно?

— Може би само заради мащаба на проблема. Затова се нуждаем от по-задълбочено проучване. Какъв процент от магьосниците може да бъде засегнат от роеа? Дали онези, които все още не са засегнати, ще се пристрастят, ако продължат да използват опиата? До каква степен той засяга начина на мислене и поведението?

Дориен кимна.

— Ти какво смяташ? Колко страшен е този проблем?

Сония се поколеба, досещайки се за Черния магьосник Калън. Ако Сери беше прав и Аний наистина го беше видяла да си купува

роет, значи проблемът би могъл да е *много страшен*. Но тя не искаше да разкрива какво знае, докато не се убедеше, че Калън *наистина* взима роет и докато не намереше доказателство, че опиятът е наистина толкова опасен, колкото подозираше. Той би могъл да го купува за някой друг. Ако тя го обвинеше несправедливо, че е пристрастен, щеше да изглежда като глупачка, а ако го разкриеше, преди да е успяла да докаже, че роетът е опасен за магьосниците, тогава всички щяха да решат, че това е много шум за нищо.

„А толкова много ми се иска да поговоря с някого“. Все още не беше казала на Ротан. Той веднага щеше да поиска да се направи нещо. Не му харесваше как Калън се държи с нея така, сякаш не може да ѝ се вярва. Ротан непрекъснато я караше да държи под око Калън, както той следеше нея. Същото искаше и Дориен.

— Не знам — отвърна тя и въздъхна.

По ирония на съдбата единственият човек, на който смяташе, че може да се довери, бе Регин, магьосникът, който ѝ бе помогнал да намери Лорандра. „Ученикът, когото някога мразех, защото превърна живота ми в мъчение, сега е магьосник, на когото мога да вярвам“. Той разбираше важността на намирането на подходящия момент. Макар че Сония се беше срещала с Регин, за да обсъдят търсенето на Скелин, досега тя не бе намерила смелост да спомене Калън.

„Може би се страхувам, че Регин няма да ми повярва и аз ще изглеждам като пълна глупачка. — Тя се усмихна мрачно. — Независимо колко често си повтарям, че вече не сме ученици и смъртни врагове, не мога да се отърся от подозрението, че той ще използва всяка моя слабост срещу мен. Това е абсурдно. Той доказва, че може да пази тайна. Досега само ме е подкрепял“.

Но той често не успяваше да се появи на срещите им или пък пристигаше късно и беше разсеян. Тя подозираше, че е изгубил интерес към търсенето на Скелин. Може би смяташе, че намирането на магьосника-отстъпник е невъзможно за изпълнение. Подобни мисли се въртяха и в нейната глава.

След като Сери бе принуден да се крие, а хората му не успяваха да открият и следа от Скелин, тя не бе съвсем сигурна, че ще намерят отстъпника — единствената им сигурна възможност бе да разглобят града тухла по тухла, а кралят никога нямаше да им позволи.

Както винаги, трапезарията бе изпълнена с тракането на прибори и глинени съдове, и гласовете на ученици. Лилия въздъхна едва чуто и се отказа от опитите си да чуе какво обсъждат другарите ѝ. Вместо това бавно огледа залата.

Вътрешността ѝ представляваше странна смесица от изисканост и простота, от декоративност и практичност. Прозорците и стените бяха красиво изработени и украсени подобно на повечето големи зали в Университета, но мебелите бяха солидни, семпли и груби. Сякаш някой бе премахнал полираните, резбовани кресла и маси от голямата трапезария в къщата, където бе отраснала, и ги бе заменил със стабилните дървени маси и пейки от кухнята.

Хората в трапезарията представляваха пъстроцветна смесица. Тук се хранеха както ученици от най-могъщите Домове, така и деца на просяците от най-мръсните градски улици. Когато Лилия започна първите си уроци по магия, тя се чудеше защо снобите продължаваха да се хранят в трапезарията, след като бяха достатъчно богати, за да си позволят собствен готвач. Отговорът бе, че те нямаха време да напускат Гилдията всеки ден, за да се хранят със семействата си — а и нямаха право.

Тя подозираше, че в това се усещаше и един вид териториална гордост. *Снобите* се бяха хранили в трапезарията от векове. *Селяците* бяха новодошлите. Трапезарията беше сцена на всякакви номера, които си погаждаха едни на други. Лилия не принадлежеше нито към едните, нито към другите. Макар никога да не го бе казвала на глас, тя произхождаше от горните слоеве на нисшето съсловие. Родът ѝ прислужваше на семейство, което принадлежеше към Дом с приемлива политическа власт и влияние — нито на върха на политическата йерархия, нито в упадък. Тя можеше да проследи родословието си до няколко поколения назад и да посочи поименно кой от нейните предшественици в кое семейство на Дома е работил. Докато някои от *селяците* имаха наистина долен произход. Синове на уличници. Дъщери на просяци. Подозираше, че мнозина бяха роднини на престъпници. Тези *селяци* бяха започнали някакво много странно съревнование — кой може да докаже най-нисшия си произход. Ако някои от тях можеха да докажат, че родителите им обитават каналите, те парадираха с това като с някаква висша титла. Учениците от

семейства на прислужници не се хвалеха с това, защото щяха да си навлекат проблеми.

Омразата, която някои *селяци* изпитваха към *снобите*, не ѝ се струваше справедлива. Работодателите на родителите ѝ се бяха отнасяли добре с тях. Като малка, Лилия беше играла с техните деца. Те се бяха погрижили децата на всичките им прислужници да получат основно образование. След нашествието на ичаните те викаха всяка година магьосник, който да проверява децата за магически способности. Макар никой от техните наследници да не притежаваше достатъчно сила, за да бъде приет в Гилдията, те се радваха много, когато Лилия и другите деца на прислугата преди нея бяха избрани.

Двете момичета и момчетата, с които общуваше през свободното си време, бяха селяци и доста приятни хора. Тя, Фродже и Мади станаха приятелки откакто бяха приети в Университета. Предишната година Фродже беше тръгнала с Даменд, а Мади с Елон, и Лилия остана сама. Момчетата прекарваха по-голямата част от времето си с момчетата и рядко търсеха мнението, съветите или предложенията на Лилия за това с какво да се занимават. Тя си казваше, че това е неизбежно и че не ѝ пречи особено, тъй като винаги се бе чувствала по-добре да слуша разговорите им, отколкото да участва в тях.

Погледът ѝ попадна върху ученичката, която от доста време наблюдаваше. Наки беше приета в Университета година преди Лилия. Тя имаше дълга черна коса и толкова тъмни очи, че бе трудно да се различат зениците ѝ. Всяко нейно движение бе изключително грациозно. Момчетата бяха едновременно привлечени и се смущаваха от нея. Доколкото Лилия разбираше, Наки не бе показала интерес към нито едно от тях — дори към момчетата, които приятелките на Лилия смятаха за неустойими. Може би се считаше за много по-добра от тях. Може би просто подбираше приятелите си.

Днес Наки седеше с едно друго момиче. Тя не говореше, макар устата на другото момиче да не млъкваше. Докато Лилия ги гледаше, момичето се засмя и завъртя очи. Устата на Наки се разтегна в учтива усмивка.

Изведнъж, без по никакъв начин да подсказже какво ще последва, Наки впери поглед в Лилия.

„Леле — помисли си Лилия, усещайки как бузите ѝ пламват от смущение и вина. — Хванаха те“. Тя тъкмо се нареди да отмести

поглед, когато Наки ѝ се усмихна.

Лилия замръзна от изненада. За миг се зачуди как да постъпи, след което ѝ се усмихна в отговор. Учтивостта го изискваше. Тя се насили да отмести поглед. „Тя като че ли нямаше нищо против да я гледам, но... колко смуцаващо е да те хванат как зяпаш“.

Вниманието ѝ беше привлечено от някакво движение в посоката, където седеше Наки. Лилия устоя на изкушението да се обърне натам и се опита да зърне какво се случва с крайчеца на окото си. До мястото на Наки стоеше някаква тъмнокоса личност. После тя тръгна нанякъде. Всъщност идваше към нейната маса.

„Не може да бъде...“

Лилия не се сдържа и вдигна глава. Видя, че Наки върви към нея. Гледаше я и се усмихваше.

Когато стигна до масата, тя постави чинията си до чинията на Лилия и седна на свободното място до нея.

— Здравей — каза тя.

— Здравей — отвърна смутено Лилия. „Какво иска от мен? Дали ще ме попита защо я гледам? Или иска да поговорим? И за какво ще говоря с нея?“

— Стана ми скучно. Реших да дойда при теб и да видя какво правиш — обясни Наки. Лилия не можа да се сдържа и погледна към другата маса, където седеше предишната ѝ събеседничка. Момичето ги гледаше объркано и леко нацупено. Лилия се обърна към приятелките си. Момчетата изглеждаха изненадани, а момчетата изглеждаха стреснати и изпълнени с копнеж както винаги, когато Наки беше наблизо.

„Тя каза, че иска да види какво правя. Това не включва всички на масата“.

Лилия се обърна към Наки.

— Нищо особено — рече откровено тя и се притесни от тромавия си отговор. — Просто се храня.

— За какво разговаряхте? — попита Наки и погледна към останалите.

— Дали сме избрали подходящите дисциплини — каза някой от тях. Лилия сви рамене и кимна.

— Аха — рече Наки. — Аз се изкушавах да избира воински изкуства, но колкото и забавно да ми се струва, нещо не мога да си се

представя да се занимавам цял живот с това. Ще поддържам уменията си, разбира се, в случай че пак ни нападнат, но реших, че алхимията е по-полезна.

— И аз това си помислих за лечителството — каза ѝ Лилия. — По-полезна е.

— Така е, но аз никога не съм била добра в него — усмихна се накриво Наки.

Докато тя продължаваше да говори, изненадата на Лилия постепенно се стопи. Незнайно как, дали заради усмивката ѝ, или просто заради отегчителната си компания, красивата и търсена ученичка разговаряше с нея като с приятелка. Каквато и да бе причината, Лилия реши да се наслади на мига. Защото определено смяташе, че няма да се повтори.

[1] Английската дума рот (rot) има значение гния, загнивам, изгнивам. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 3

ОБВИНЕНИЯ И ПРЕДЛОЖЕНИЯ

Трите дни, които Лоркин и Ивар трябваше да прекарат в мъжкото отделение, докато Говорителките се съберат, за да решат какво да правят с тях, се оказаха изненадващо приятни.

— За какво? — питаше Ивар всеки, който изказваше предположение, че ще бъдат наказани. Никой не можеше да посочи със сигурност в какво ще бъдат обвинени двамата, което вдъхваше някаква увереност на Лоркин. „Всички знаят, че няма правило или закон, нито дори заповед, която двамата с Ивар да сме нарушили. Ако имаше, аз съм убеден, че щяха да ме заключат сам в някоя стая“.

Обитателите на мъжкото отделение намираха всичко за изключително забавно. Тъй като не участваха в управлението на Убежището, те се радваха на всяка грешка, допусната от водачите им — стига тези грешки да не застрашаваха добруването на всички, разбира се. Те бяха толкова доволни, че Лоркин и Ивар са направили Говорителките на глупачки, че не спираха да им носят подаръци и се стараеха героите им да не скучаят.

Трима от тях научиха Лоркин на игра, която включваше кристали без магически свойства и боядисана дъска. Играта се наричаше „Камъни“ и те я бяха избрали, защото точно камъните го бяха вкарали в беля.

Стаята се пълнеше с народ. Няколко мъже разговаряха с Ивар, а неколцина други се бяха пръснали наоколо и вършеха обичайните си задължения или си почиваха. Затова, когато шумовете в стаята рязко секнаха, всички се обърнаха, за да видят каква е причината. Мъжете, които стояха между Лоркин и входната врата, отстъпиха встрани. Лоркин погледна натам, видя кой стои на прага и пулсът му изведнъж се ускори.

— Тивара — каза той.

Устните ѝ потрепнаха в усмивка, но тя бързо възвърна сериозното си изражение. Приблужи се грациозно до него, без да обръща внимание на мъжете, които я зяпаха. Лоркин потръпна от

удоволствие, че тези красиви, екзотични очи виждаха само него. „Определено не съм я забравил — помисли си той. — Ако не друго, то времето, което прекарахме разделени, я е направило още по-очарователна“.

— Искам да поговорим насаме — каза тя, като спря на няколко стъпки от него и скръсти ръце.

— С удоволствие — отвърна той. — Но не ми позволяват да излизам от стаята. По заповед на Калия.

Тя се намръщи, после сви рамене и се огледа.

— Тогава всички останали излезте.

Мърморейки добродушно, всички започнаха да излизат, но Тивара забеляза, че Ивар не помръдва от мястото си. Тя го погледна с присвити очи.

— Заповедите се отнасят и за мен, но не се притеснявай — каза той, изправи се и се отдалечи в другия край на стаята. — Ще застана тук и ще се опитам да не слушам.

Тивара го изгледа развеселено как се оттегля в ъгъла за приготвяне на храна, след което отново се обърна към Лоркин.

Той се усмихна. Беше му изключително лесно да ѝ се усмихне. Едва се сдържа да не се ухили като идиот. Дългата ѝ тъмна коса беше чиста и тъмните кръгове под очите ѝ бяха изчезнали. И преди му се беше струвала съблазнителна; сега беше още по-красива от образа, който се беше запечатал в съзнанието му.

„Не се чувствах така, докато пътувахме — помисли си той. — Сигурно съм бил твърде изморен...“

— Предполагам, че трябва да се примирим с това — рече тихо тя и отпусна ръце.

— За какво искаш да говорим? — успя да попита той.

Тя въздъхна, седна и го погледна право в очите, от което сърцето му се разтуптя.

— Какво си намислил, Лоркин?

Изпълни го леко разочарование. „Какво очаквах? Че ще ме покани в стаята си за нощ, изпълнена с...“ Той бързо прогони мисълта от главата си.

— Ако бях намислил нещо, щях ли да ти го кажа? — отвърна той.

Очите ѝ проблеснаха гневно. Тя го погледна, после се изправи и тръгна към вратата. Сърцето му подскочи разтревожено. Не можеше да я остави да си тръгне така!

— Това ли искаше да ме попиташ? — извика той след нея.

— Да — отвърна тя, без да се обръща.

— А може ли аз да ти задам няколко въпроса?

Тя забави ход, спря и се обърна към него. Той ѝ махна с ръка. Тивара въздъхна, върна се обратно при стола и седна, скръствайки ръце.

— Какво има? — попита тя.

Той се наведе напред и снижи глас.

— Как се чувстваш? Не съм те виждал от месеци. Какво те кара да правиш семейството на Рива?

Тя го изглежда замислено, после отпусна ръце.

— Добре съм. Предпочитам да съм навън и да върша по-полезни дела, разбира се, но... — Тя сви рамене. — Семейството на Рива ме изпрати да работя в канализацията.

Той се намръщи.

— Това едва ли е приятно или интересно.

— Според тях това е най-неприятната задача, която биха могли да измислят, но аз нямам нищо против. Този град се нуждае от изчистване на отпадъците също толкова, колкото и от защита, а като робиня съм вършила и доста по-неприятни неща. Но е скучно. Накрая ще намразя тази работа точно заради това.

— Трябва да ми идваш на гости. Ще се опитам да те забавлявам, макар да не мога да обещаая, че ще бъде нещо повече от глупавите грешки, които прави един чужденец на непознато място.

Тя се усмихна.

— Трудно ли ти е?

Той разпери ръце.

— Понякога, но всички тук се държат приятелски и макар да не искам да изцелявам никого, пак мога да бъда полезен.

Усмивката ѝ изчезна и тя поклати глава.

— Никога не съм предполагала, че ще те поверят на Калия, след като знаят, че тя желае смъртта ти.

— Знаят, че тя ще ме наглежда по-добре от всеки друг.

— А сега си я направил да изглежда като глупачка — посочи Тивара.

— Горката Калия — отвърна той без капчица жал в гласа.

— Тя ще направи живота ти наистина тежък.

— И без това го прави. — Лоркин я погледна в очите. — Нали не очакваше от мен да се сприятеля с нея?

— Реших, че си достатъчно умен, за да не й даваш поводи да настройва хората срещу теб.

Той поклати глава.

— Мируването и изпълняването на заповедите няма как да доведе до това.

Тя го погледна с присвити очи.

— Едно глупаво киралийско момче няма да промени Изменниците, Лоркин.

— Сигурно, щом нямат желание — съгласи се той. — Но на мен ми се струва, че Изменниците го искат. Струва ми се, че големите промени определено са част от бъдещите им планове. Аз не съм глупаво момче, Тивара.

Тя повдигна вежди и се изправи.

— Трябва да вървя. — Обърна се бавно и тръгна към вратата. Той я гледаше жадно, с надеждата да запомни по-отчетливо образа ѝ.

— Ела да ме видиш някой път — извика той след нея. Тя се извърна и му се усмихна, но не каза нищо. После излезе.

Миг по-късно мъжете започнаха да се връщат в стаята. Лоркин въздъхна, огледа се и видя, че Ивар се приближава към масата му. Младият магьосник седна и очите му проблеснаха.

— О, какво ли не бих дал, за да се повъргалям в постелите с тази жена — рече тихо той.

Лоркин устоя на порива да погледне приятеля си.

— Не си само ти — отвърна той, с надеждата, че младият мъж ще схване намека.

— Да. Повечето мъже биха дали всичко за една нощ с нея — съгласи се Ивар, без да схване мисълта на Лоркин — или поне се престори, че не разбира. — Но тя е придирчива. Не иска да се обвързва. Не е готова.

— Не е готова за какво?

— За чифтосване. Не се отказва от опасната работа. Шпиониране. Убийства.

— Нима избирането на мъж ще сложи край на това? Не мога да си представя някой мъж да попречи на някоя тукашна жена да прави каквото поиска.

Ивар сви рамене.

— Не, но когато жените отсъстват дълго или дори биват убити, те знаят, че на мъжа му е трудно. А още по-трудно е за децата. — Той повдигна вежди. — Всъщност предпазливостта на Тивара сигурно е породена от майка ѝ, която беше убита на мисия, докато тя беше още малка. Баща ѝ беше съсипан и Тивара трябваше да се грижи за него. Тя беше... опа. Мисля, че е време.

Лоркин се обърна към входната врата. Там стоеше една млада магьосница, която му махна с ръка. Той се спогледа с Ивар.

— Мисля, че си прав — каза той. — Успех.

— И на теб.

Двамата се изправиха и тръгнаха към вратата. Лоркин я стигна пръв. Жената го изгледа от глава до пети и се подсмихна. Той реши, че тя преценява доколко е способен да ѝ създаде проблеми, но не може да се отърси напълно от впечатлението, че магьосницата по-скоро преценява потенциала му за доста по-ободряващи занимания.

— Масата се е събрала и искат да говорят с вас. Ти ще влезеш пръв. — Тя кимна към Лоркин. — Последвай ме.

Двамата вървяха мълчаливо. Хората, покрай които преминаваха, почти не им обръщаха внимание, което засилваше впечатлението, че никой не взима на сериозно разходката до пещерите на камъкотворците. Най-накрая двамата стигнаха до входа към Залата на Говорителите и се спряха. Седемте жени се бяха събрали около масата в дъното на помещението, но местата за публиката бяха празни. Лоркин забеляза, че инкрустираният със скъпоценности стол на кралицата не е зает и реши, че тя едва ли е чак толкова заинтересувана от този случай.

Ръководителката Рияя, слаба жена с изморен вид, която ръководеше събранията, го видя и му махна с ръка. Той остави Ивар и ескорта им и тръгна към Говорителките. Спря се пред масата и се обърна към Рияя.

— Лоркин — каза тя. — Призован си пред нас, за да обясниш присъствието си в пещерата на камъкотворците преди три нощи. С каква цел отиде там?

— За да разгледам кристалите в различните им степени на развитие — отвърна той.

— И това е всичко?

Той кимна.

— Да.

— Защо искаше да разгледаш кристалите? — попита една от Говорителките.

Той се обърна към нея. Името ѝ беше Ивали и тя бе склонна да подкрепи Калия и фракцията, която го искаше мъртъв заради стореното от баща му. Но той бе забелязал, че жената невинно ги подкрепяше.

— От любопитство — отвърна той. — Разказвали са ми толкова много за тях, за красотата и уменията, необходими за създаването им, че ми се прииска сам да ги видя. Досега не бях виждал нищо подобно.

— Научи ли всичко, което искаше?

Той сви рамене.

— Бих искал да разбера как се правят, разбира се, но не очаквах да го науча единствено от разглеждането им. Ивар ме увери, че това не е възможно, в противен случай нямаше да поискам да ме отведе там. След като вие уважавате правото ми да пазя ценното познание, което ми е поверено, така и аз уважавам вашето.

„Така. Това би трябвало да им напомни за възможностите при установяването на търговски отношения между Гилдията и Изменниците“.

Калия присви очи и стисна устни, но останалите изглеждаха повече замислени, отколкото скептични. Лоркин огледа една по една жените и забеляза леката усмивка, накъдрила устните на Савара, която бързо изчезна, щом той срещна погледа ѝ.

Говорителката Савара беше наставница на Тивара и неофициален водач на фракцията, която се противопоставяше на Калия. Тя бе натоварена със задачата да се погрижи той да е послушен и същевременно полезен за Убежището.

— Защо не съобщи на друг, освен на Ивар, за намерението си да посетиш пещерите? — попита тя.

— Не знаех, че е необходимо.

Тя повдигна вежди.

— Някой, който признава, че имаме право да пазим тайната за създаването на камъните, би трябвало да е достатъчно умен, за да разбере, че първо трябва да се посъветва с нас, преди да направи посещение в пещерата на камъкотворците.

Той леко наведе глава.

— Извинявам се. Все още ми е трудно да свикна с порядките в Убежището. Ще положа повече усилия, за да ги науча и да се адаптирам.

Тя леко изсумтя, но не каза нищо повече. Вместо това погледна Ръководителката и поклати глава. Останалите Говорителки също поклатиха глави и каквото и да означаваше това, то накара Ръководителката да въздъхне леко.

— Тъй като не си нарушил никакво правило или закон, няма да бъдеш наказан — рече Рияя. — Отчасти вината е наша, че не сме предвидили тази ситуация, но можем да попречим да бъде повторена. Лоркин — тя замълча и го погледна с нетрепващ поглед — забраняваме ти да влизаш в пещерите на камъкотворците, освен ако не си придружаван от Говорителка или нейна представителка. Ясно ли е?

Той се поклони по киралийски.

— Абсолютно.

Тя кимна.

— Свободен си.

Той излезе от помещението, борейки се с желанието си да се усмихне, защото знаеше, че подобно нещо може да бъде интерпретирано като доказателство, че е замислил нещо — или че не приема това леко плясване през ръцете на сериозно. Но когато Ивар влезе в залата с притеснено изражение на лицето, веселието му се изпари за миг.

Когато се разминаха, Лоркин му кимна с надеждата, че поне малко го е окуражил. Младият магьосник се намръщи, но погледът му като че ли се затопли след жеста на Лоркин. Киралиецът излезе в коридора. Жегна го лека вина, че е причинил такива проблеми на приятеля си.

„Ивар знаеше в какво се замесва — напомни си той. — Всъщност идеята беше негова, аз просто не се опитах да го разубедя. И

двамата знаехме, че ако ни открият, Калия ще намери начин да ни накаже, макар да не сме нарушили никакви закони“.

Той подозираше, че младият магьосник има някакви свои причини да притеснява водачите на Убежището. В действията му определено се усещаше някаква злоба и желание за отмъщение. Всеки път, когато Лоркин се опитваше да разбере причината, Ивар промърморваше нещо за това, че Изменниците не са толкова равнопоставени, както се твърди.

Каквато и да бе причината, Лоркин се надяваше, че младият мъж е получил удовлетворението, което бе търсил, и че няма да съжалява за стореното.

Когато каретата спря леко пред двореца на сачаканския крал, Денил си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна. Един роб отвори вратата на колата и отстъпи в страни. Денил слезе, спря се за миг, за да приглади мантията си, и огледа сградата.

Пред него се издигаше огромната централна арка. От двете ѝ страни се простираха вълнообразните бели стени. От куполите на сградата се виждаха само тесни златни ленти.

Денил се изпъна, погледна към сенчестия коридор, който започваше след арката и тръгна бързо към него. Мина покрай неподвижните стражи, които бяха представители на една от класите свободни служители в Сачака. „По-добре да те защитават свободни, лоялни мъже, отколкото негодуващи, лесно плашещи се роби“ — помисли си Денил. Пазачи, които бяха длъжни да се хвърлят по очи на земята всеки път, когато край тях мине свободен мъж или жена, нямаше да бъдат кой знае колко добра преграда пред нашествениците.

Също както в типичните сачакански домове, и тук входният коридор бе абсолютно прав и отвеждаше посетителите в голямата зала, предназначена за посрещането на гости. Само че този коридор беше достатъчно широк да побере шестима мъже, крачещи един до друг. Според ашаки Ачати стените бяха кухи и съдържаха прикрити отвори, от които можеха да се изстрелват стрели по нежелани посетители. Денил не виждаше никакви дупки и люкове, но подозираше, че до нишите, които бяха разположени на равни разстояния и в които бяха поставени красиво изработени вази, можеше да се стигне и отвътре,

като се счупи стената в дъното. Представяйки си подобен сценарий, той се зачуди дали воините, които се криеха във вътрешните тунели, щяха внимателно да преместят ценните съдини или просто щяха да ги прегазят.

Другата разлика между скромното сачаканско имение и дворецът беше, че коридорът стигаше до *наистина* огромно помещение. Денил влезе в голямата зала и хладният въздух го накара да настръхне. Стените, подът и множеството колони, които подкрепяха тавана, бяха изработени от полиран бял камък, както и тронът.

Който беше празен.

Денил забави крачка и се приближи към каменния стол, опитвайки се да не изглежда уплашен или разтревожен от отсъствието на монарха, който го бе призовал. Както винаги, в стаята имаше неколцина сачаканци: групичка от трима мъже вляво и един самотник вдясно. Всички бяха облечени с богато украсените къси жакети върху обикновени ризи и панталони — традиционното официално облекло на сачаканските мъже. И всички гледаха Денил.

В тишината и спокойствието в залата отекнаха бавни, твърди стъпки. Вниманието на всички се насочи надясно. Четиримата сачаканци се поклониха дълбоко, когато крал Амакира мина покрай тях. Денил се отпусна на едно коляно — киралийския начин за изразяване на почит към краля.

— Изправете се, посланик Денил — каза той.

Денил се изправи.

— Поздрави, крал Амакира. За мен е чест да бъда призован отново в двореца.

Погледът на стария крал бе остър, а лицето му изглеждаше замислено и развеселено, сякаш обмисляше нещо.

— Елате с мен, посланик Денил. Искам да обсъдя с вас нещо, за което ще е необходима по-удобна обстановка.

Кралят се обърна и излезе от страничния вход. Денил го последва на няколко крачки, тъй като не бе поканен да върви до него. Двамата се озоваха в някакъв коридор, прекосиха го и влязоха през отворена им от един страж врата в по-малка стая. Обзавеждането и украсата отново представляваха една по-богата версия на типичния сачакански дом. Столовете бяха по-големи и изкусно украсени. Шкафовете бяха толкова големи, че сигурно бяха сглобени в самата

стая, защото вратата, през която можеха да минат двама души, бе твърде малка за тях. Възглавниците на пода бяха общити с толкова много кристали, че според Денил едва ли бяха удобни; той подозираше, че седенето върху тях може би щеше да причини разкъсвания на дрехите и кожата.

— Това е стаята за аудиенции — каза му Амакира. Той седна на един стол и му посочи друг. — Седнете.

— Великолепна е, ваше величество. — Денил седна и огледа гоблените и ценните предмети, подредени в нишите в стените и в шкафовете. — Прекрасен пример за сачаканските умения и артистичност.

— Така каза и вашият приятел, посланикът на Елийн. Той бе особено впечатлен от стъкларията.

Раздразнение последва изненадата му. Как бе успял Тайенд да си уреди аудиенция при краля, след като бе пристигнал едва преди няколко дни? „Предполагам, че той е първият посланик извън Гилдията, който е пристигнал в Сачака, докато аз съм просто поредният Посланик на Гилдията“. Денил се насили да кимне, с надеждата, че е успял успешно да прикрие ревността си.

— Посланик Тайенд харесва особено много ярко оцветени, претрупани предмети.

— Как е той? Настанени ли се вече?

Денил сви рамене.

— Рано е още да се каже, а и ние бяхме твърде заети, за да разменим нещо повече от поздрав.

Кралят кимна.

— Разбира се. Намирам го за забавен и проникателен. Сигурен съм, че човек с неговия чар и ентусиазъм ще спечели голяма популярност сред ашаките.

— Убеден съм в това — отвърна спокойно Денил. Той си спомни разговора си с Ачати по време на завръщането им от издирването на Лоркин: „Ние се стараем да проучим всичко за посланиците, които ни изпраща гилдията. А и вашият избор на компаньон не е тайна в Имардин“. Кралят сигурно знаеше, че Тайенд е бившият любовник и другар на Денил. Както и Ачати. Но кой още знаеше? Дали всички могъщи мъже в Сачака знаеха за тях? В такъв случай сигурно нямаше да се притесняват от предпочитанията на Тайенд към мъжете —

защото той бе засипан с предложения за вечери, точно както се бе случило с Денил при пристигането му.

Макар сега Ачати да бе съветник на Тайенд по същия начин, както преди за Денил, той винаги пристигаше по-рано в Дома на Гилдията, за да може двамата с Денил да прекарат известно време в разговори. Дори когато Тайенд се включваше, Ачати обръщаше повече внимание на Денил.

„За което съм му много благодарен. Но той може би има други причини да се опитва да ме накара да се почувствам по-добре заради това, че съм засенчен от Тайенд. Може би иска да ми покаже, че интересът му не се е прехвърлил върху Тайенд. Да ми напомни за предложението си“.

Ачати все още не го беше попитал дали пристигането на Тайенд означава, че връзката му с Денил се е възобновила. „Не знам какво да му отговоря, ако попита. Не смятам, че сме официално разделени. Но сега, когато той е тук... усещането е като да сме. Тайенд не се държи така, сякаш сме заедно“.

Денил бе приел поведението му като условен знак. Или може би Тайенд пръв бе приел неговото поведение като знак?

Първото нещо, което изпита при пристигането на Тайенд, бе раздразнение. За да го прикрие, Денил се постара да се държи колкото се може по-учтиво и официално, като един посланик към друг. Тайенд постъпи по същия начин и това накара Денил да закопнее по някогашните им закачливи, фамилиарни отношения. „Макар и през последните години да бяха гарнирани с негодувание“.

— Накарах хората ми да потърсят подходящи помещения за елийнския посланик — каза кралят. — Това може да отнеме няколко месеца. Междувременно има ли някакви причини от политическо естество, които да попречат на оставането му в Дома на Гилдията?

Денил се замисли, след което поклати глава.

— Не. — „Макар понякога да ми се иска да има...“

— Ако се появи нещо, не се колебайте да съобщите на ашаки Ачати. Той ще извърши необходимите приготовления.

— Благодаря ви.

— Така, а сега да преминем към въпроса, който бих искал да обсъдим, посланик Денил. — Изражението на краля стана сериозно. — Получавали ли сте съобщения от лорд Лоркин?

— Не, Ваше величество.

— Можете ли да се свържете с него?

— Едва ли. — Денил се замисли. — Може би със сътрудничеството на Изменниците. Бих могъл да проверя дали някой от робите...

— Не, не мога да им се доверя. Имам предвид директна връзка с Лоркин.

Денил поклати глава.

— Не и тайна. Единственият начин да се свържа с него без помощта на Изменниците е мисловното общуване — а така всички магьосници могат да чуят разговора ни.

Кралят кимна.

— Искам да намерите начин. Ако имате нужда от сачаканска помощ — имам предвид не тази на Изменниците — Ачати ще я уреди.

— Оценявам загрижеността ви за лорд Лоркин — каза Денил. — Той ме убеди, че се е присъединил към тях по собствено решение.

— Въпреки това искам да установите връзка — каза твърдо кралят и погледна Денил, без да мига. — В замяна на помощта на хората ми за освобождаването на бившия ви асистент, аз очаквам да ми предадете всяка информация за Изменниците. От сътрудничеството между нашите два народа трябва да печелят и двете страни.

Денил изтръпна. „Той иска Лоркин да му бъде шпионин“. Магьосникът запази неутрално изражение на лицето си и кимна.

— Да, така е. — „Съгласявай се с него, но не давай никакви обещания“, каза си той. — Лоркин знае, че присъединявайки се към Изменниците, може да създаде политически проблеми на Гилдията, затова предложи официално да го изключим. Гилдията е готова да го направи, с голяма неохота, разбира се. Не ни се иска да прибързваме с това решение, всъщност изобщо не желаем да го направим, освен ако не е абсолютно необходимо. Причината да ви го кажа е, че... възможно е да нямаме средства да го принудим да ни сътрудничи.

— Изменниците са дали знак, че никога няма да му позволят да напусне базата им — каза кралят. — На мен това ми прилича на затвор. Той може да е бил принуден да ви каже, че по своя воля се е присъединил към тях. Изненадан съм, че Гилдията ще остави нещата такива, каквито са.

— Лоркин се е свързал с майка си чрез кръвен пръстен малко преди да се срещне с мен, за да я увери, че ще се присъедини към тях доброволно. Тя не е усетила следи от лъжа или страдание. След това той ми предаде кръвния пръстен — добави Денил. — За да мога да й го върна.

— Изненадан съм, че майка му е приела решението му.

— Била е разстроена, естествено — но не до такава степен, че да пристигне в Сачака, за да го прибере у дома.

Кралят се усмихна.

— Жалко, че не е запазил пръстена.

— Предполагам, че не е искал да рискува попадането му в ръцете на Изменниците.

Кралят се размърда на стола си.

— Искам да положите усилия за установяването на безопасна връзка с него, посланик Денил.

Магьосникът кимна.

— Ще направя каквото мога.

— Знам. Повече няма да ви задържам. — Кралят се изправи, последван от Денил, и му даде знак, че може да върви до него по обратния път. — Съжалявам, че се получи такава ситуация. Трябваше да предположим, че в един определен момент Изменниците ще насочат вниманието си към Гилдията. Но се радвам, че асистентът ви е жив и в сравнителна безопасност.

— Благодаря ви, Ваше величество. Аз също.

Двамата стигнаха до вратата и излязоха в коридора.

— Как се чувства новата ви асистентка, лейди Мерия?

Денил се усмихна мрачно.

— Добре, и се адаптира много бързо. „Вече се отегчи от липсата на работа — искаше да добави Денил. — Може би... може би трябва да я накарам да открие начин да се свържем с Лоркин“.

Кралят поклати глава.

— Бях препоръчал да не изпращат жена за ваш помощник, тъй като тя ще има проблеми при общуването със сачаканските мъже, но освен това бях предположил, че жената ще представлява по-вероятна цел за Изменниците, а се оказа, че греша. Може и да бъркам за успеха на лейди Мерия.

— Ваше величество несъмнено е прав и за други неща, затова аз винаги ще се вслушвам в мъдрите му слова, особено когато става въпрос за сачаканските въпроси. По тази причина ѝ възложих задачи, които не изискват общуване със сачаканците.

Кралят се засмя.

— Вие сте умен мъж. — Той се спря до вратата, която водеше към тронната зала и махна с ръка на Денил да продължи напред сам. — Довиждане, посланико.

— За мен беше чест и удоволствие да се срещна с вас, Ваше величество. — Денил се поклони. Кралят се отдалечи, а магьосникът се обърна и влезе в голямата зала.

„Сега поне имам задача за Мерия. Макар да е доста жестоко от моя страна да я натоварвам с такава безнадеждна работа, като намирането на начин да се свържем с Лоркин, без да използваме Изменниците. Но тя и без това не се интересува от моите проучвания, а и аз не мога да я изпратя сама да рови из частните библиотеки на атаките“.

Не че някой го беше канил да посети библиотеката му. По отношение на проучванията си, Денил не бе стигнал доникъде.

Сония прехвърли кошницата със спално бельо в другата си ръка и придърпа качулката си по-ниско над лицето. Макар че валеше и мразът във въздуха подсказваше за приближаването на още по-сурови дни, тя се чувстваше страшно добре. Може би един ден щеше да ѝ омръзне да обикаля предрешена из града, но засега тя се наслаждаваше с цялата си душа на свободата си.

Недалеч от болницата се намиреше перачницата, която поемаше по-голямата част от прането им. Беше минало доста време, откакто се бе договорила със собственика, а оттогава помещението бе преминало през няколко други ръце. Обикновено прането се носеше от помощниците, затова имаше малка вероятност някой в перачницата да я разпознае — освен ако не беше лекувала него или някой от семейството му.

Тя влезе през отворената врата и побърза да остави кошницата. Нямаше нужда да разговаря с никого, а и персоналът тук беше свикнал помощниците в болницата винаги да бързат. В съседство се намиреше

магазин за сладкиши и Сония влезе в него. Тя си купи кесия със сушени плодове пачи и каза паролата. Възрастната жена зад щанда ѝ посочи към вратата, която водеше към тесен коридор.

След няколко крачки тя стигна до друга врата и почука. Броят на почукванията беше уговорен още преди няколко седмици. Отвътре някой извика паролата и тя влезе в малка стая, разделена на две от тясно бюро.

— Поздрави. — Иззад бюрото се надигна едър мъж и ѝ се поклони, доколкото му позволяваше тясното пространство. — Очакват те.

Сония кимна и отиде до една странична врата — трябваше да заобиколи бюрото, за да стигне до нея. Отвори я с магия, отиде до стълбата и заключи вратата зад себе си, като спусна допълнителна магическа преграда.

Мъжът в малката стая работеше за Сери. Доколкото бе известно на Сония, той бе съпруг на жената от магазина за сладкиши и отговаряше за събирането на дълговете. Сония се спусна по късата стълба и влезе в стая, която не беше много по-голяма от горната и бе обзаведена само с два стола. В единия седеше Сери, а Гол и Аний стояха прави. Сония отметна качулката си и се усмихна на стария си приятел и неговите телохранители.

— Сери. Гол. Аний. Как сте? На какво се хилиш, Сери?

Сери се засмя.

— Винаги е приятно да те види човек облечена в нещо различно от черната ти мантия.

Тя му обърна гръб и погледна към Аний и Гол. И двамата свиха рамене. Изглежда като че ли им беше студено. В стаята определено си беше мразовито. Сония извлече малко магия и я изпусна навън във вид на топлина. Двамата телохранители се намръщиха, огледаха се, след което замислено погледнаха магьосницата. Тя им се усмихна и седна.

— Надявам се, че имаш някои идеи как да накараме Скелин да разкрие колко далеч се намира от града — рече тя, поглеждайки към Сери. — Защото аз нямам.

Той поклати глава.

— Нито една, която да не зависи от хората, на които вярвам, или която би рискувала живота на мнозина. Изгубих твърде много

съюзници. Дори онези, с които работя, се възползват от проблемите ми. Гол има няколко предложения за работа.

— Аз също — каза Аний. — Днес следобед. Кое то всъщност ми подсказа една идея.

Всички се обърнаха към нея. Дъщерята на Сери изглеждаше твърде млада за телохранител. Но пък напоследък Сония чувстваше, че повечето ученици, които завършваха, изглеждаха твърде млади, за да бъдат смятани за отговорни възрастни.

— Говори — каза Сери.

— Ами ако приема някое от предложенията? — рече Аний с грейнали очи. — Ако се престоря, че ми е писнало да работя за теб и реша, че няма да стигна доникъде, ако работя за най-малко влиятелния Крадец в града? Бих могла да приема работата и да шпионирам за теб.

Сери погледна дъщеря си. Изражението на лицето му не се промени, но Сония предусети промените в настроението му: ужас, страх, предпазливост, пресметливост, вина.

— Няма да ти се доверят достатъчно, за да ти дадат пост, където да научиш нещо полезно — каза той на Аний.

„Защо просто не й откаже?“ — зачуди се Сония. Но после Гол погледна предупредително Сери. „Той знае, че Сери трябва да действа внимателно. Може би ако просто я отреже, вероятността Аний да му се противопостави ще е много по-голяма“ Също както Лоркин се опъваше на Сония от време на време.

Аний се усмихна.

— Ще го направят, ако те предам — каза тя. — Примерно бих могла да кажа на някого къде да те намери. Ти ще знаеш, разбира се, и ще си подготвиш план за бягство.

Сери кимна.

— Ще го обмисля. — Той погледна към Сония. — Научихте ли нещо интересно от Лорандра?

При споменаването на майката на Скелин, която бе затворена в Купола, Сония потрепна.

— На някои от Висшите магове не им допада да разговарям с жената и подозирам, че Разпоредителят Оусън ме допуска там, само защото смята за жестоко никой да не говори с нея. Калън ни каза, че тя не знае къде се намира Скелин, затова не виждат смисъл да я разпитвам. Те не могат да разберат, че разчитането на съзнанието си

има своите ограничения и че ако я подтикна правилно, тя би могла да предположи къде се намира синът ѝ. Съмнявам се, че някога ще получа разрешение сама да разчета съзнанието ѝ. — Тя поклати глава. — А аз само ѝ говоря. Тя не обелва нито дума.

— Не се отказвай — посъветва я Сери. — Дори ако ти се струва абсурдно да ѝ задаваш непрекъснато едни и същи въпроси. Това е един от начините да изтощиш човек.

Сония въздъхна и кимна.

— Освен ако аз не се изтощя първа.

Той се усмихна мрачно.

— Никой не е казал, че разпитите са нещо лесно. Но не ти си затворена в килия. Накрая ще ѝ омръзне да гледа онези каменни стени.

— Нямаме друг избор. От известно време се обсъжда строежът на затвор някъде в земите на Гилдията, но това ще отнеме няколко месеца.

— Защо просто не блокирате силата ѝ?

— По същата причина, поради която не искат да разчитат съзнанието ѝ. Това ще обиди народа ѝ.

Сери повдигна вежди.

— Тя наруши законите на нашата земя и заговорничеше заедно със сина си да превземе подземния свят в града и да пороби магьосниците. И Гилдията се тревожи, че ще обиди народа ѝ?

— Да, абсурдно е. Обаче предполагам, че след като блокираме силите ѝ, тя изобщо ще спре да ни сътрудничи.

— Но може да стане точно обратното, ако ѝ кажеш, че може да премахнете блокадата по-късно.

Сония погледна укорително Сери.

— Искаш да я излъжа?

Той кимна.

— Вие от Гилдията сте твърде придирчиви — каза Аний. — Всичко щеше да става много по-лесно, ако не се притеснявахте за спазването на разни закони, лъгането на враговете ви и обиждането на хората.

— Като че ли животът на един Крадец е по-различен — възрази Сония.

Аний се поколеба.

— Предполагам, че е така, но вашите закони ви принуждават непрекъснато да сте едни такива мили. Никой не очаква от Крадците да са мили.

— Не. — Сония се усмихна. — Но представяш ли си колко ще са различни Обединените земи, ако магьосниците не са принудени да бъдат мили?

Аний се намръщи, отвори уста, но после я затвори.

— В съзнанието ми просто се появи думата „Сачака“ — промърмори Гол.

Младата жена кимна.

— Разбирам какво имаш предвид. Но може би понякога се налага да си не чак толкова мил, за да избегнеш случването на нещо наистина гадно. Като например Скелин да поеме контрола над града.

Аний погледна очаквателно към Сония. Магьосницата потисна въздишката си. „Тя има право“. После погледна към Сери.

— Пак ще поговоря с нея — обеща тя. — Но няма да я излъжа, освен ако няма друг изход. Дори малките предателства обикновено имат неприятни последствия.

ГЛАВА 4

ПОСЕЩЕНИЕ

Лилия взе чантата си и се спря, за да огледа стаята си. Също като повечето новоприети ученици от нисшите съсловия, тя бе изумена, че ще разполага с цяла стая само за нея в жилищните помещения на учениците. Стаите не бяха твърде големи за стандартите на *снобите*, разбира се. Те съдържаха легло, шкаф, бюро и стол. Мантиите и спалното бельо се перяха от прислужниците, които също така чистеха и стаите.

Тя знаеше, че няколко години по-рано, когато броят на магьосниците се беше стопил заради войната, а броят на учениците бе нараснал значително, след като бяха започнаха да приемат и кандидати от нисшите съсловия, жилищните помещения на учениците бързо се напълниха и някои новаци от Домовете получиха разрешение да се нанесат в празните магьоснически стаи.

Но на това бе сложен край. Жилищните помещения на магьосниците отново бяха пълни. Завършилите селяци получаваха с предимство всички свободни стаи, защото магьосниците от Домовете обикновено имаха порядъчни домове в града. Някои от селяците използваха заплатата си от краля също за да си купят или наемат къщи в града.

Жилищните помещения на учениците продължаваха да са твърде недостатъчни и Гилдията бе принудена да позволи на някои от *снобите* да живеят в домовете си. Лилия знаеше, че това бе направено с огромно нежелание, защото магьосниците трябваше да стоят встрани от политиката, а Домовете винаги се замесваха в нея. Отделянето на богатите ученици от семействата им помагаше за откъсването им от този свят.

Наки бе един от *снобите*, които живееха вкъщи. Тя твърдеше, че това въобще не ѝ харесва. Лилия не вярваше съвсем на новата си приятелка, което не ѝ попречи да приеме поканата да ѝ гостува.

„Всичко ли си взех?“. Тя погледна в чантата си и провери съдържанието ѝ: тоалетни принадлежности, нощна роба и чиста

мантия. „Ние, магьосниците, не се нуждаем от много“.

Тя се обърна към вратата, отвори я и излезе в коридора. За нейна огромна изненада край нея минаха приятелките ѝ от класа. Макар напоследък да не ѝ обръщаха голямо внимание, след като си бяха намерили приятели момчета, те биха забелязали, ако в поведението на Лилия се появеше нещо необичайно. Първа вървеше Мади, следвана от Фродже.

— Здравсти, Лилия! Накъде си се запътила?

— Към дома на Наки — отвърна тя, с надеждата, че гласът ѝ не е прозвучал твърде самодоволно.

— Ехе. Приятели по високите места. — За голямо облекчение на Лилия тонът на Мади беше безгрижен и закачлив.

Фродже се намръщи и пристъпи към нея.

— Нали знаеш какво се говори за нея? — попита тихо тя.

Лилия погледна към момичето. Обикновено Фродже не се интересуваше от клюките и злобните подмятания. Но сега изглеждаше повече загрижена, отколкото озлобена.

— За всеки се говори по нещо — каза безгрижно Лилия и се прокле наум. „Трябваше да подпитам за какво става въпрос. Не че бих повярвала, но поне... мога да помогна на Наки да не се забърква в неприятности“.

Мади се усмихна.

— Е, ти ще ни кажеш дали е истина, нали? — Тя погледна към Фродже и леко кимна към входа на сградата. — Приятно прекарване — каза момичето и двете се отдалечиха.

Притиснала чантата към гърдите си, Лилия ги последва бавно, като ги остави да се отдалечат от нея. Когато излезе навън, тя видя Наки да я чака и настроението ѝ веднага се оправи. Късното следобедно слънце сипеше златисти лъчи върху косата на приятелката ѝ и караше бледата ѝ кожа да сияе. То зачервяваше лицата и на останалите ученици. „Но на никой друг не му отива толкова, колкото на Наки. Половината момчета, които са навън, са я зяпнали. Не мога да повярвам, че някой толкова популярен и красив иска да ми е приятел“.

Наки я видя и се усмихна. Сърцето на Лилия подскочи, но в същото време стомахът ѝ се сви от притеснение, което не я беше напускало напълно от момента, в който Наки я покани у дома си. „По-

добре да не правя нищо, което да я ядоса, защото нямам нито добрия външен вид, нито чара ѝ, който кара хората да искат да са ѝ приятели“.

— Каретата на баща ми ни очаква — каза Наки, приближавайки се до нея.

— О! Съжалявам. Сигурно съм закъсняла.

— Не, не си. — Наки сви рамене и тръгна по пътеката между градините. — Той често я изпраща по-рано. Много е дразнещо, защото пред Университета могат да се съберат карети и винаги се получава ужасно задръстване. Какво искаш да правим довечера? Мислех си да си направим прически.

Лилия се опита да не потрепне. Майка ѝ често беше правила страхотни неща с косата ѝ, докато беше малка, а тя мразеше скубането и боцкането на фибите, и сега, щом зърнеше шнола, главата започваше да я сърби. Наки я погледна и се намръщи.

— Какво не е наред?

— Нищо. — Лилия забеляза недоверието на лицето на другото момиче. — Майка ми правеше прически за разни празници. Винаги ме оскубваше или ме бодеше с фибите.

— Не се притеснявай. Обещавам да няма нито един оскубан косъм. Ще бъде забавно.

— Дано си права.

Наки се засмя — дълбок, гърлен смях, който караше всички да се обръщат след нея. Докато вървяха през градините, те продължиха да разговарят. Щом завиха зад ъгъла на Университета, се озоваха пред множеството чакащи карети. Наки хвана Лилия за ръката и я поведе между тях. Спря се пред една и кочияшът скочи, за да им отвори вратата.

Задръстването от карети ги забави известно време, но Лилия едва го забеляза. Тя беше твърде заета да се наслаждава на разговора с Наки. Двете си разказваха забавни истории за срещите между прислужници и техните господари, след което един анекдот на Наки за нейната прислужница, с която беше израснала, я накара да замълчи и да погледне замислено към Лилия.

— Знаеш ли, ти ми напомняш за нея. Ще ми се да можехте да се срещнете.

— Тя не работи ли вече за вас?

— Не. — Лицето на Наки помръкна. — Баща ми я отпрати.

„Във всичките й истории той е лошият“ — помисли си Лилия.

— Ти не го харесваш, нали? — попита предпазливо тя, без да е сигурна как ще реагира Наки на този личен и може би доста деликатен въпрос.

Внезапно лицето на Наки се промени драстично. Погледът й потъмня, чертите й се изопнаха.

— Не особено. И той ме мрази. — Тя въздъхна и потрепери, сякаш се опитваше да се отърси от нещо лошо. — Съжалявам. Не исках да ти казвам нищо, за да не те е страх да го видиш.

— Не се плаша толкова лесно — увери я Лилия.

— Той ще се държи абсолютно учтиво с теб. Все пак си член на Гилдията. Трябва да се държи с теб като с равна. Е, поне като с ученичка. Но ще започне да те поучава.

— Ще го преглътна.

— Засега по-добре да не му казваме, че си от семейство на прислужници — каза неспокойно Наки. — Той е малко... особен.

— Няма нищо. Важното е, че ти не си. Оценявам го.

Наки се усмихна.

— А онова, което аз харесвам у теб е, че ти не ни мразиш, както останалите... нали се сещаш.

Лилия сви рамене.

— Нашите работят за приятно семейство. Трудно е да се съглася с хора, които казват...

— Виж! Пристигнахме.

Наки замаха нетърпеливо през прозореца на каретата. Лилия надникна навън, за да види какво й сочи приятелката й. Бяха спрели пред огромна сграда. Тя знаеше, че Наки е от богат и могъщ Дом, но до този момент не го беше осъзнавала напълно. Нервите й се опънаха и дъхът й секна от вълнение. Тя се опита да се успокои.

— Не се притеснявай — каза Наки, която по някакъв начин бе доловила тревогата на Лилия. — Успокой се и остави всичко на мен.

Следващият един час премина като в мъгла. Наки я въведе в къщата. Първо я представи на баща си, лорд Лейден, който я поздрави резервирано и разсеяно. След това се качиха на горния етаж с няколко стаи, всичките, от които бяха на Наки. Освен главната спалня имаше стая, пълна с дрехи и обувки и друга, в която имаше отделна вана. Наки изпълни обещанието си да й направи прическа, като първо я

разресе със специален креп, а после използва лъскави сребърни игли, които подреди така, че те нито оскубаха, нито убодоха главата на Лилия. След това двете слязоха долу за вечеря.

Бащата на Наки седеше на масата. Когато погледна към различните прибори, Лилия почувства прилив на паника. Тогава пристигна един пратеник и лорд Лейдън се изправи. Той се извини, че ще ги остави да се хранят сами, и напусна стаята.

Когато вратата се затвори зад гърба му, Наки се ухили на Лилия. Без да каже нито дума, тя стана от стола си и отиде тихо до вратата. Отвори я внимателно и се послуша. Лилия долови някакво тихо потупване.

— Отиде си — обяви Наки. — Грабвай чашата си. — Тя взе своята, напълнена с вино, и отиде до вратата, през която влизаха прислужниците. Точно когато стигна до нея, тя се отвори и на прага се спря една прислужничка, която носеше на поднос малки купички.

— Слизаме долу — каза ѝ Наки. Жената кимна, обърна се и изчезна натам, откъдето се бе появила.

Лилия беше успяла да грабне чашата си и да се измъкне от стола си. Наки ѝ махна с ръка, после тръгна след прислужницата, повеждайки приятелката си по къс коридор, в който имаше пейка и подредени покрай едната стена шкафове, пълни със съдини, прибори и чаши. На края му имаше стълбище, по което слезе прислужницата. Наки забърза след нея.

— Когато баща ми го няма, винаги се храня долу — обясни тя. — Така не се налага да сервираат храната в сребърни подноси, а аз си приказвам с приятели.

Стълбището надолу беше доста дълго и Лилия реши, че вече са слезли поне два етаж под трапезарията. Те влязоха в кухня, която не се различаваше особено от онази в дома, където бе прекарала детството си. Тук работеха три жени и едно момче; ръкавите им бяха запретнати, а на главите си носеха шапчици с връзки, завързани зад ушите. Самата Лилия беше носила такива като дете.

Наки ги поздрави сърдечно, което като че ли не ги изненада. След като представи всички, тя отиде до износената маса и седна на един от столовете. Лилия се настани до нея. Заслуша се в разговора на Наки с прислужниците и за пръв път от три години се чувства като у дома си.

„Каква двойка сме само — помисли си тя. — *Сноб*, който се държи мило и приятелски с прислугата и *селяк*, който не мрази богатите.“ И Гилдията — и магията — ги бяха срещнали. „Каква интересна идея. Мислех, че е заради сходната гледна точка, макар и от противоположни страни. А всъщност е заради магията. А тя не прави разлика между богати и бедни, както и не прави разлика между добри и лоши“.

Денил се огледа, като все още не можеше да повярва, че Тайенд бе успял да го направи. Господарската стая в Дома на гилдията беше пълна с могъщи и влиятелни сачаканци. Тук имаше ашаки, които бяха смъртни врагове. Те не разговаряха помежду си, но се намираха в една и съща стая, което очевидно беше нещо невероятно.

„Но не е успял да доведе краля“. Тайенд му беше казал, че е изпратил покана, но Ачати го бе предупредил, че Амакира няма да може да присъства. Така сигурно беше по-добре. Когато монархът се озовеше сред толкова много ашаки, партито неизбежно щеше да бъде развалено от политически машинации. Или поне така беше чул Денил. Той никога не бе присъствал на толкова голяма сбирка, нито пък на такава, където да се намира и кралят. Най-голямото парти бе онова, което Ачати бе организирал по случай пристигането на Денил и Лоркин в Арвис.

Денил трябваше да признае, че е впечатлен. Тайенд бе успял да организира събитието за няколко дни, след като му хрумна идеята за киралийско парти. Той дори научи робите в кухнята как да приготвят няколко киралийски блюда, които да бъдат поднесени в малки купички или чинийки. Беше се отказал от идеята да пусне робите да обикалят между гостите с подноси в ръце, защото не можеше да ги откаже от навика им да се хвърлят по очи на пода.

Тайенд дори бе успял да си намери по-строги киралийски дрехи, вместо обичайното си ярко и пищоно облекло.

— Следващия път ще организирам елийнско парти — чу Денил гласа на Тайенд. — Или може би лонмарско. Поне отсъствието на жени ще подхожда на темата. Не може да има елийнско парти без хапливите женски разговори, които да оживят обстановката. — Тайенд замълча, за да изслуша отговора, който Денил не можа да чуе, и се усмихна. —

Тогава може да обуча някой роб или да внесе малко елийнски жени специално за това — или самият аз да се предреша на жена! Нищо няма да пожалья за сачаканските ми гости.

Последва смях. Денил въздъхна и се обърна. Видя Ачати да разговаря с лейди Мерия и се изпълни с признателност. По-рано жената изглежда се чувстваше неудобно, защото останалите гости просто я пренебрегваха. Докато наблюдаваше реакцията на сачаканците при вида ѝ, Денил забеляза не толкова неудоволствие, колкото неувереност по лицата им. Те не бяха свикнали да виждат жени в социалното си обкръжение, защото разговорът с чуждите жени бе забранен, и тъй като не знаеха какво да правят с нея, просто се преструваха, че я няма.

Ачати надигна глава и махна с ръка на Денил.

— Тъкмо разказвах на лейди Мерия за група от три сачаканки, които се събират в компания.

— Мислех, че на това не се гледа с добро око.

— Разминава им се, защото двете са вдовици, а третата е саката и защото мразят Изменниците. Едната вярва, че те са убили съпруга ѝ. — Ачати се усмихна. — Помислих си, че лейди Мерия ще поиска да се види с тях. Иначе ще се чувства много самотна тук.

Денил погледна към магьосницата.

— Какво мислите?

Тя кимна.

— Ще бъде интересно да се срещна с някои местни жени.

Ачати се усмихна и погледна към Денил.

— Да ги попитам ли дали ще приемат помощничката ви?

Със закъснение Денил осъзна, че Ачати иска позволение от него, сякаш социалният живот на Мерия бе негова отговорност. Развеселен, той погледна към лечителката. Тя изглеждаше леко разсеяна, сякаш не бе чула въпроса, но може би безизразното ѝ изражение се дължеше на усилията ѝ да не разкрива истинските си чувства.

— Да, моля ви — отвърна Денил.

Ачати изглеждаше доволен.

— Може би трябва да намеря някакво развлечение и за вас — промърмори той. После погледна многозначително Денил и махна с ръка на един ашаки, чийто партньор в разговора тъкмо се беше отдалечил. Денил го последва.

— Ашаки Ритова. Тъкмо разказвах на посланик Денил за впечатляващата ви библиотека.

Сачаканецът се обърна към Ачати. На лицето му бе изписано високомерно изражение, което леко се промени в уважение към Ачати, но отново се завърна, когато мъжът погледна към Денил.

— Ашаки Ачати. Не е нужно да ме възхвалявате.

— Но някак си винаги ми се иска. Това определено е най-добрата колекция в Сачака, като се изключи дворцовата библиотека.

— В сравнение с нея е просто купчина книги.

— Дори и така да е, аз съм убеден, че посланик Денил ще остане впечатлен от това колко стари са някои от архивите ви.

Мъжът отново погледна към Денил.

— Едва ли ще откриете нещо интересно, посланик. — Той въздъхна. — Самият аз не разполагам с време за проучвания. Твърде съм зает с обсъждането на договорите с източните земи.

Той поклати глава и започна продължителна и отегчителна критика на хората отвъд морето Адюна, с които сачаканците поддържаха търговски отношения. Обикновено Денил щеше да прояви интерес към тези земи, но той бързо осъзна, че преценката на ашаки Ритова е замъглена от ненавист и предразсъдъци, и мъжът едва ли щеше да представи правдиво описание. Когато Ачати най-после успя да го измъкне, без да обиди Ритова, той се извини.

— Надявах се да уредя нещо за вас — промърмори той. — Но той е упорит като...

Наблизо мина Господарят на войната Кирота. Щом видя Денил, той се приближи предпазливо до тях.

— Ашаки Ачати, посланик Денил. Радвам се да ви видя отново, посланик. Чух, че вие и посланик Тайенд сте в близки отношения. Вярно ли е това?

Денил кимна.

— Отдавна сме приятели. Повече от двајсет години.

Кирота се намръщи.

— Посланик Тайенд каза, че когато сте се срещнали за пръв път, той е живял в Елийн.

— Да, както и аз — обясни Денил. — Бях Посланик на Гилдията в Елийн. Срещнах Тайенд в Голямата библиотека. Той ми помагаше при някои от проучванията ми за Гилдията.

— А, да! Тайенд спомена вашето проучване. Как се развива то?
Денил сви рамене.

— Напоследък нямам голям напредък.

Кирота кимна съчувствено.

— Такъв е животът на изследователите. В един момент правят голямо откритие, последвано от период на неуспехи. Желая ви скоро да имате успех.

— Благодаря ви — отвърна Денил. — Последния път, когато се видяхме, вие изразихте желание да попълните празнотите в собствените си архиви — додаде той. — Предложението ми все още е в сила.

Лицето на Господаря на войната грейна.

— Със сигурност ще се възползвам. — Погледът му прескочи над рамото на Денил. — Аха. Носят още от тези превъзходни крачета от расук. Този път съм решен да похапна повече, преди да са изчезнали всичките. Харесва ми киралийската храна. — Той се ухили и бързо се отдалечи.

Денил чу кискане до себе си и се обърна към Ачати. Сачаканецът се усмихваше.

— Добре се справихте — каза той. — Може би сега, когато не сте най-голямата новост в страната, най-добрият начин да спечелите нещо е да предложите друго в замяна.

Денил кимна и почувства как сърцето му леко се отпуска.

— Макар че се съмнявам Кирота да може да ви предложи нещо в замяна — предупреди го Ачати с нисък глас. — Но въпреки това... считайте го за инвестиция.

Денил потисна въздишката си на разочарование. Той видя как Тайенд го наблюдава от другия край на стаята. Лицето на бившия му любовник изглеждаше замислено и изведнъж Денил изпита огромно желание да напусне партито.

Но той нямаше друг избор, освен да остане, затова се изпъна и последва Ачати към следващата групичка сачаканци.

Лоркин бе очаквал лукс и скъпа украса. Беше очаквал пазачи на всяка врата и суетящи се наоколо прислужници, готови да изпълнят всяко желание на монарха си. Но стаите на кралицата на Изменниците

не бяха по-големи или по-добре обзаведени от тези на жените, които беше посещавал, докато помагаше на Говорителката Калия. Единствената видима охрана беше магьосник, който стоеше в коридора до вратата. Може би младата жена, която бе отворила вратата, също бе магьосница, макар да изглеждаше твърде млада за ролята на кралски защитник. Тя го посрещна с мила, сърдечна усмивка, каза, че името ѝ е Пелая и го покани вътре.

И сега той се намираше в кръг от обикновени дървени столове. Пред един от тях стоеше възрастна жена, която като че ли току-що беше станала. Тя не бе облечена с някаква натруфена премяна, но пък и на процеса срещу Тивара носеше обикновени дрехи. Ако не беше разпознал лицето ѝ, сигурно щеше да я помисли за поредната посетителка, очакваща кралицата.

Но ярките ѝ очи бяха прави и погледът — остър, а стойката ѝ излъчваше увереност и властност. Той притисна длан към гърдите си и зачака отговор, както му бяха казали да постъпи, когато за пръв път се бе озовал в нейно присъствие.

Тя махна презрително с ръка.

— Не си правя труда да спазвам официалностите в собствения ми дом, лорд Лоркин. Твърде съм стара и изморена. Моля, седнете. — Тя отстъпи назад и с очевидна трудност бавно започна да се отпуска върху стола. Той машинално пристъпи напред, за да ѝ помогне, но рязко се спря, защото не бе сигурен дали е подходящо да я докосва.

— Чакай да ти помогна, Зарала — сгълча я Пелая нежно, докато бързаше да подкрепи възрастната кралица.

— Добре съм — отвърна Зарала. — Само съм малко бавна.

Щом се настани, кралицата посочи съседния стол и Лоркин седна. Младата жена се скри в съседната стая. Кралицата го изглежда замислено.

— Как ти се струва животът в Убежището?

— Чудесно място, ваше величество — започна той. — Аз...

— Никакви официалности — прекъсна го кралицата и го заплаши с пръст. — Наричай ме Зарала.

Той кимна.

— Зарала. Красиво име.

Тя се ухили.

— Обичам ласкателствата. Но те няма да ти помогнат. Твърде стара съм, за да ми влияят подобни неща. Ала ако случайно ти харесва да го правиш, не спирай.

— Харесва ми — отвърна Лоркин. — А ако случайно и на теб ти харесва, аз няма да откажа — додаде бързо той.

За негово облекчение тя се засмя.

— Хайде. Разкажи ми как я караш.

— Изненадан съм от щедростта и приятелското отношение на Изменниците. Хората ти ме приеха, дадоха ми храна и убежище, и задължения, които да ме карат да се чувствам полезен.

— И защо това трябва да те изненадва?

Лоркин сви рамене.

— От хора, които са толкова потайни, очаквах да мине доста време, преди да ме приемат.

Тя го погледна.

— Нали знаеш, че не си напълно приет? Мнозина те харесват, оценяват какво направи за Тивара, но никой не е толкова глупав, че да ти се довери.

Той кимна и срещна погледа ѝ.

— Да, усещам го. Това е напълно разбираемо. И съм доста изненадан, че не го показват по-ясно.

— Докладваха ми само за неколцина души, които не харесват лично теб, в повечето случаи не им допадаш по принцип.

Той я погледна.

— Заради баща ми.

— Да — и заради смъртта на Рива. — Веселото ѝ настроение изчезна напълно. Бръчките около очите ѝ се задълбочиха. — Искам да знаеш, че не те обвинявам за онова, което направи баща ти. Абсурдно е да се смята, че детето е отговорно за постъпките на родителите си.

— Аз... Радвам се да го чуя.

Тя се наведе напред и го потупа по коляното.

— Сигурно. Иначе досега да си мъртъв. — Веселата нотка отново се промъкна в гласа и очите ѝ, и той се усмихна.

— Освен това вече не съм обидена и на баща ти — каза му тя, отмествайки поглед от него и лицето ѝ отново стана сериозно. Сериозно и тъжно. — Въпреки че изгубих дъщеря си заради болестта, която можеше да бъде излекувана. Не постъпихме както трябва. Нещо

в баща ти ме убеди, че е почтен човек. После реших, че съм сбъркала, но сега си мисля, че може би не съм. Просто не успях да проумея, че лоялността му е насочена другаде.

— Към Гилдията? Киралия? — предположи Лоркин.

Кралицата го погледна.

— Ти не знаеше за сделката, нали? — попита тихо тя.

Той поклати глава.

— Бях ужасен, когато научих, че е сключил такава сделка и не я е спазил.

— Умрял е, преди да се родиш. Предполагам, че не е имал възможността да ти разкаже.

— Но и майка ми никога не го е споменавала. Тя също не е знаела.

— Защо си толкова сигурен?

— Тя беше решена да ми попречи да дойда в Сачака. Ако имаше доказателство, че Изменниците представляват опасност за мен, тя щеше да го използва.

— Липсва ли ти?

Погледът ѝ беше прям. Той кимна.

— И въпреки това част от мен иска... иска...

— Да живее собствения си живот? Да взима свои решения?

Той кимна. Тя посочи с жест стаята и всичко отвъд нея.

— И ето те тук, затворен в Убежището.

— Приятно място за затваряне.

Тя се усмихна одобрително.

— Надявам се да продължиш да мислиш така. — Усмивката ѝ отново угасна. — Защото животът тук може да се промени. Аз съм стара. Не мога да съм сигурна кой ще ме наследи. Всички знаят, че предпочитам Говорителката Савара за следваща кралица, а тя те харесва, но това не означава, че хората ще гласуват за нея. Със сигурност няма да го направят, ако започнат да поставят под въпрос решенията ми. — Тя го посочи с пръст. — Като например да пусна в Убежището киралийски магьосник, който се е оказал твърде любопитен.

Очите ѝ го гледаха твърдо и обвинително. Лицето му пламна и той извърна поглед, без да знае как да отговори на това.

— Но сега може и да останат доволни, че съм те привикала, за да те смърря. Савара реши, че ще е по-добре да забрани на Тивара да те вижда, за да стане ясно, че тя не одобрява присъствието ти в пещерата.

Сърцето на Лоркин подскочи. „Но ние и без това не сме се виждали“ — напомни си той. Зарала се усмихна и отново го потупа по коляното.

— Имам един приятелски безплатен съвет за теб, млади Лоркин. Внимавай в какви неприятности се забъркваш. Това може да навреди на теб и на останалите повече, отколкото можеш да предположиш.

Той кимна.

— Благодаря ти. Ще приема съвета ти. Никакви неприятности.

Тя изглеждаше удовлетворена.

— Ти си умен млад мъж. Ето — върнах ти ласкателството. Искаш ли да хапнеш? — Тя не изчака отговора му, а се обърна към вътрешната врата. — Пелая? Можеш ли да донесеш нещо за ядене на госта ни?

— Разбира се — отвърна младата жена. Тя се появи на прага с обикновен дървен поднос в ръцете си, в който носеше чаши вода и чиния със сладкиши. Очевидно бе очаквала думите на кралицата.

— Ах, любимите ми — каза Зарала и потри ръце. После се ухили на Лоркин. — Пелая е отлична готвачка. Всичко прави с магия. — Докато младата жена внасяше подноса в стаята, Зарала се обърна и погледна към близката малка масичка. Тя се вдигна във въздуха, полетя към тях и се спусна пред Лоркин.

„Може и да е стара и изморена от официалностите — помисли си Лоркин, — но разбирам отлично защо е кралица. И се обзалагам, че е все така могъща и умна, като в деня, когато е била избрана“.

Докато Пелая оставяше подноса на масичката и му предлагаше сладкиш, Лоркин се зачуди каква част от плановете му е предугадила кралицата, защото едва ли смяташе, че той е готов да се засели завинаги при Изменниците.

Може би му казваше да изчака, защото ще има по големи шансове за успех след нейната смърт, ако бъде наследена от Савара.

„Но аз наистина я харесвам и се надявам това да не се случи скоро“.

ГЛАВА 5

ВЪПРОСИ, ВЪПРОСИ

Докато палеха лампите в двора, Сония гледаше най-странната от всички гилдийски сгради. Куполът не беше точно купол, а пълна сфера — куха топка от твърда скала. И тъй като половината ѝ бе заровена в земята, сградата имаше вид на купол.

Тя бе стара колкото самата Гилдия. Преди да бъде построена Арената — магическа бариера, поддържана от огромни извити подпори — по-опасните бойни упражнения бяха провеждани в Купола. Използването на сградата за тази цел имаше много недостатъци. За разлика от Арената, зрителите не можеха да наблюдават уроците. Дебелите стени никога нямаше да издържат на една по-силна атака, затова учениците трябваше да се сдържат. Дарите, които отскачаха от стената, нагряваха камъка и вътре ставаше непоносимо горещо. Единственият начин да се вкара чист въздух беше като се отвори приличащата на запушалка врата.

Според старите архиви, които бе открил Акарин, запушалката изхвърквала по време на уроци много пъти, като веднъж дори убила един преминаващ прислужник. Сега на мястото ѝ я задържаше магия. Отваряха я два пъти дневно и сменяха застоялия въздух с нов. В същото време внасяха вода и храна, и изпразваха кофата, която служеше за тоалетна.

Сония не можеше да не си спомни за собствените си преживелици като заловен отстъпник. Ротан я бе държал в покоите си, като постепенно спечели доверието ѝ с добротата и търпението си, докато ѝ предаваше знанията си за Гилдията. Но Лорандра не беше невежа млада жена, която случайно е разкрила магическите си сили и представлява по-голяма опасност за себе си, отколкото за Гилдията. Тя владееше отлично силата си и заедно със сина си бе заговорничела срещу Гилдията.

„И въпреки това аз знам какво е да си заключен в Купола“. Когато Висшите матове бяха открили, че Сония е овладяла черната магия, те я бяха затворили тук за една нощ, а Акарин бяха отвели в

Арената, докато се подготвят за процеса ѝ. Мястото бе тясно и потискащо. „А аз останах тук само за няколко часа. Не мога да си представя какво е да се стои тук месеци наред“.

Сония си пое дълбоко дъх и устоя на порива да се обърне и да тръгне в друга посока. Тъй като изпитваше известно съчувствие към Лорандра, тя винаги неохотно я посещаваше. Майката на Скелин не обелваше нито дума и от нея се излъчваха омраза и страх. Омразата можеше да преглътне. Това бе безкомпромисната омраза на майката към онези, които искат да наранят сина ѝ. Самата Сония бе изпитвала подобни чувства и напълно я разбираше. Всъщност страхът я притесняваше. Тя бе свикнала хората да се страхуват малко от нея — заради онова, което бе извършила в младежките си години и заради черната магия — но страхът на Лорандра бе просто сляп ужас и нищо в живота на Сония не би могло да я убеди, че тя е почтена жена, която заслужава доверие.

„И Сери трябва да я излъже“.

Пазачите, които стояха от двете страни на вратата, изглеждаха отегчени и раздразнени, но щом я видяха, че се приближава, се изпънаха и ѝ кимнаха почитително. И двамата бяха мъже от Домовете, отбеляза тя. Досега не бе виждала нито един магьосник от нисшите съсловия да стои на стража. Може би Разпоредителят Оусън не вярваше, че ще могат да охраняват майката на един Крадец? Не можеше да е толкова наивен да си мисли, че магьосниците от висшите съсловия са имунизирани срещу изнудване или подкупи. Тя спря и кимна към вратата.

— Кога сте я отваряли за последен път?

— Преди три часа, Черна магьоснице Сония — отвърна по-високият магьосник.

— Получихте ли инструкциите на Разпоредителя Оусън?

Той кимна.

— Добре. Пуснете ме вътре.

Двамата магьосници впериха съсредоточено погледи във вратата. Вместо да се отвори, тя бавно се плъзна навън, леко се завъртя настрана и се облегна на стената на Купола. Вътре беше тъмно. Лорандра разполагаше с достатъчно сила, за да освети затвора си, но дори и да я използваше, тя винаги угасяше светлинката, щом чуеше, че

вратата се отваря. Сония си пое дълбоко дъх, създаде светлинно кълбо и го изпрати напред, преди да влезе.

Жената седеше на тясното легло в средата на стаята, както обикновено. Сония се спусна по полегатия под и се спря на няколко крачки от нея. Жената я погледна с безизразно лице, но очите ѝ бяха мрачни и враждебни.

Сония се зачуди какво да каже. Досега се бе опитвала да ѝ зададе въпросите, които я интересуваха най-много, като ги смесваше с други. Откъде идва роетът? От тяхната родина ли? Как се произвежда? Защо Лорандра си е купувала книги за магия? Успяла ли е да намери много? Къде се намират те сега? Защо Скелин смята, че Гилдията може да бъде подмамена да повярва, че Форли, нещастната жена, използвана от него като фалшива отстъпничка, за да попречи на Гилдията да залови майка му, е магьосница? Къде се намира семейството на Форли?

Отговорите на някои от въпросите вече бяха известни на Сония и тя беше наясно, че Лорандра не знае как да отговори на други. Сери ѝ беше препоръчал да постъпи по този начин, защото не биваше да ѝ разкрива както точно е открила Гилдията.

Но Лорандра не казваше нищо.

Затова Сония се опита да бъде по-директна. Къде се намира Скелин? Откога живее в Имардин? Кои Крадци са му съюзници? Кои Домове са свързани с него? Има ли магьосници от Гилдията, които да зависят от него? Има ли съюзници в Елийн? Лонмар? Сачака? Колко крадци е убила тя? Опитала ли се е да убие Сери? Опитала ли се е да убие семейството на Сери?

След последния въпрос изражението на Лорандра изобщо не се промени. Освен местонахождението на Скелин, това бе въпросът, чийто отговор най-силно вълнуваше Сония.

„Само ако Оусън беше избрал мен да прочета съзнанието на Лорандра, а не Калън. Щях да потърся отговора и никой, освен Лорандра нямаше да разбере, че съм го направила“. Но това означаваше, че съзнанието на Форли щеше да бъде разчетено от Калън, а Сония не би го причинила на нещастната, уплашена жена.

Сония си спомни изненадата на Лорандра, когато разбра, че не може да попречи на Калън да разчете съзнанието ѝ. Това може би означаваше, че магьосниците от родината на Лорандра не познаваха черната магия — възможно бе дори да не бяха чували за нея. Според

описанията на Калън, народът на Лорандра бе забранил всякаква форма на магията, макар онези, които да бяха наложили забраната, да бяха магьосници. Лорандра беше нарушила закона и тайно бе овладяла магията. Възможно бе да не знае колко са могъщи пазителите на закона.

„Гилдията се притеснява да не обиди народа й, ако блокира силите й, но ако онова, което казва Калън, е истина, самото съществуване на Гилдията представлява обида за тях. Там Лорандра също е престъпничка. Те ще поискат да екзекутират не само нея, но и всички нас“.

Но родината на Лорандра се намираше далеч и между нея и Обединените земи се простираше огромна пустиня. Едва ли някой си спомняше Лорандра, защото тя бе напуснала родината си преди много години, а ако я помнеха, вероятно я смятаха за мъртва. Жалко, че тя не се бе свързала с Гилдията още от самото начало. Можеха да я приемат или да й позволят да живее в Имардин при някакви условия, които да я ограничат в използването на магията. Вместо това тя бе заживяла като убийца и заедно със сина си бе забогатяла от продажбата на роет.

Сония се замисли за всички хора, които бяха страдали и умрели заради тази жена. Този път тя не се опита да потуши гнева, който се надигна в гърдите й. Този път му позволи да засили решимостта й.

— Не съм дошла да те разпитвам — каза тихо на жената Сония. — Искам да ти съобщя, че Гилдията скоро ще блокира силата ти. Няма да можеш да използваш магията си. Добрата новина е, че няма да се налага повече да стоиш тук. Не мога да ти кажа какво ще правят после с теб, но няма да те пуснат на свобода в Обединените земи.

Изражението на Лорандра леко се промени от омраза към безпокойство и Сония почувства прилив на триумф. Тя се обърна и тръгна към вратата. Зад нея се чу дрезгав грак. Сония се поколеба, но се насили да продължи.

— Почакай.

Сония спря и се обърна. Лорандра вдигна глава и очите й проблеснаха на светлината.

— Ще боли ли? — попита тя шепнешком.

Сония отвърна на погледа й.

— И защо да ти отговарям, щом ти отказваш да отговаряш на моите въпроси?

Лорандра сви устни в тънка линия. Сония се обърна, но се спря и погледна назад.

— Не, ако не се противиш — каза тя тихо, за да не я чуят пазачите. Лорандра извъртя очи, за да срещне погледа ѝ. — И... и е необратимо — добави Сония с още по-тих глас.

После се обърна и тръгна към изхода, чудейки се дали онова, което беше видяла в очите на жената, бе надежда или подозрение.

— Първото нещо, което трябва да запомните е, че бременността не е болест или нараняване — каза лейди Индрия на класа. — Но при нея и при раждането могат да възникнат много проблеми. За разлика от повечето състояния, затрудняващи или възпрепятстващи бременността, които разглеждахме досега, проблемите при самата бременност и раждането могат да причинят смърт на майката, детето или на двамата.

Лилия погледна приятелките си. Фродже и Мадистояха с изпънати гърбове и напрегнато слушаха лейди Индрия. „Изглеждат все така очаровани, както при уроците за предпазване от забременяване“ — помисли си Лилия. Тя се огледа. Повечето от учениците изглеждаха заинтригувани от урока. Дори момчетата, което я изненада, макар от лечителите да се очакваше да се научат да съветват майките и да израждат деца.

Няколко от ученичките липсваха. Всичките бяха *сноби*. Домовете никога не бяха възразявали дъщерите им да се учат как да попречат на зачеването, докато това не беше официално включено в университетската програма за лечители. Никой от родителите на *селяците* не надигна глас. Те не можеха да си позволят да отглеждат внуци, докато дъщерите им завършат образованието си в Гилдията.

„Би трябвало това да ми е по-интересно — помисли си Лилия. — И сигурно щеше да е така, ако бях влюбена в някого или имаше вероятност скоро да се омъжа. Това щеше да ми даде повод да мисля за бъдещето и за деца. Точно сега всичко това ми се струва малко вероятно. Мадист може би е права, когато казва, че човек не знае кога ще намери някой специален, но дори този някой да се появи другата седмица, се съмнявам, че ще искам да имам деца в близките няколко години“.

Въпреки това трябваше да внимава в час, защото ако искаше да стане учителка, трябваше да знае как да помага на бременните жени. Тя се опита да се съсредоточи и започна да си води бележки. Когато лейди Индрия най-после завърши лекцията и започна да задава въпроси, Лилия усети дъха на Мади върху бузата си — момичето се беше навело към нея.

— Ще се виждаш ли с Наки довечера? — промърмори Мади.

Лилия се усмихна.

— Да. Ще ми помага да упражнявам извитите удари.

Мади си пое дъх, за да каже още нещо, но само изсумтя раздразнено.

— Какво има? — попита Лилия и надигна глава.

По лицето на приятелката ѝ се четяха нерешителност и тревога.

— Какво? — повтори Лилия.

Мади въздъхна и огледа учениците. После се наведе още по-близо.

— Хората започнаха да забелязват, че се мотаеш с нея. Сигурно знаеш какво се говори.

Стомахът на Лилия се сви и тя усети, че ѝ се повдига.

— Какво се говори? — насили се да попита тя.

— Че ти и тя... — Мади внезапно се изправи, когато Индрия произнесе името ѝ. Лилия изчака приятелката ѝ да отговори на въпроса на учителката. Учителката я погледна напрегнато, после се обърна и продължи лекцията си.

Лилия се наведе към Мади.

— И какво говорят?

— Шшт. Ще ти кажа после.

До края на часа на Лилия ѝ беше още по-трудно да се концентрира. Какъв ли бе поводът за клюки в приятелството ѝ с Наки? Дали това, че едната е *сноб*, а другата *селяк*? Дали имаше нещо общо с бащата на Наки? Тя бе споменала, че той не харесва *селяците*. Може би бе заплашил, че ще забрани на Наки да се вижда с Лилия.

Когато удари звънецът, записките ѝ представляваха пълен хаос, точно каквото цареше в главата ѝ. Тя излезе с Мади и Фродже от стаята.

— Е? — попита настоятелно приятелката си.

Двете момичета се спогледаха. Мади я гледаше почти умолително. Фродже бе замръзнала в очакване. Мади се обърна и се усмихна тънко на Лилия.

— По-добре да ти кажем, преди да са се появили момчетата. — Тя огледа коридора, после поведе Лилия и Фродже към една празна класна стая, като провери дали наистина няма никой вътре. После се обърна към Лилия.

— Говори се... хората твърдят... — Тя се поколеба и поклати глава. — Наки не харесва момчета.

— Всъщност ги харесва, но не така, както би трябвало да ги харесват момичетата — намеси се Фродже.

— Тя харесва момичета. — Мади погледна Лилия, после извърна очи. — Но така, както не би трябвало да ги харесва.

Последва напрегнато мълчание. Лилия установи, че не е изненадана. Определено не бе толкова стресната, както бяха очаквали. Като прислужничка беше чувала много неща, за които учениците, отраснали в по-затворени общества, нямаха и представа. Баща ѝ често казваше да не съди хората прибързано.

Приятелките ѝ я гледаха, но очакването им постепенно се изпаряваше. Лилия продължаваше да мълчи и усещаше как паниката ѝ нараства. Трябваше да каже нещо или те щяха да си помислят, че вече знае. И одобрява.

— Ами... — започна тя.

— Нали се сещаш какво имаме предвид? Момичета, които харесват момичетата така, както би трябвало да харесват момчета — започна Мади.

— Знам какво имаш предвид — прекъсна я Лилия и прехапа устни. — Истина ли е това? Хората непрекъснато си измислят такива неща — особено за хора, които не харесват по някаква причина. Като например такива, които са красиви и богати. Или които не са проявили интерес към тях. Наки е отблъснала доста момчета — поне така съм чувала. Това може да накара всички да мислят, че харесва повече момичета.

Приятелките ѝ се намръщиха и се спогледаха.

— Мисля, че е истина — отвърна Мади, макар в тона ѝ да се промъкна съмнение.

— Говори се, че тя и една от прислужничките ѝ са били... нали се сещаш — каза Фродже с натежал от презрение глас. — Но прислужничката решила да сложи край и Наки разбрала за това. Нагласила нещата така, че баща ѝ да ги хване заедно. Той изхвърлил прислужничката и цялото ѝ семейство на улицата. Братовчед ми ги познава и се кълне, че това е истина.

Двете момичета погледнаха към Лилия. Тя отвърна на погледа им. Сърцето ѝ биеше ускорено. Усещаше как приятелството ѝ с Наки леко се изплъзва от ръцете ѝ и усещането въобще не ѝ хареса. Историята за прислужничката беше смуцаваща. Възможно ли бе Наки да е толкова злобна и отмъстителна? „Може би ядосаната от прогонването си прислужничка просто е измислила всичко — и сигурно е била изхвърлена по съвсем различна причина“ Мразеше се за това, че в главата ѝ се въртят подобни мисли, но знаеше, че не всички слуги са честни и лоялни.

Може би приятелките на Лилия ѝ завиждаха, че си беше намерила някоя по-красива, по-богата от тях. „Ами тогава не трябваше просто да спрат да ми обръщат внимание, когато си намериха момчета“. Но тя просто не можеш да го изрече на глас. Може би просто трябваше да каже нещо, за да помогне на Наки. Да разсее слуховете.

— В това няма смисъл — каза им тя. — Наки не харесва баща си. Защо ще му доверява такива неща? По-скоро прислужничката е била изхвърлена по друга причина, а след това си е измислила тази история, за да zlepостави Наки.

Фродже и Мади изглеждаха замислени. Те се спогледаха със съмнение.

След това Мади се усмихна и се обърна към Лилия.

— Сигурно си права. Ти я познаваш лично, ние само сме чували слухове. — Тя се намръщи. — Но дори да не е истина, все пак се притесняваме за теб. Хората ще започнат да говорят.

Лилия сви рамене.

— Нека говорят. Накрая ще се изморят. Трябва ли Наки да няма приятели само заради някакви си гадни слухове?

Тя се обърна и тръгна към изхода. Двете момичета се поколебаха, след което Лилия чу стъпките им зад себе си. Чу и тих шепот.

— Защо си правиш труда? Вече не сме достатъчно добри за нея.

Лилия продължи напред по коридора, преструвайки се, че не ги е чула, но в гърдите ѝ се надигна тихо тържество. „Права бях. Завиждат ми“. Но въпреки това изпита лека вина. Така си беше. Наки бе много по-интересна и вълнуваща приятелка от тях, дори когато още не се бяха хванали с момчетата.

„Особено ако онова, което казват за нея, се окаже вярно“.

Тя не искаше да мисли за това. Не защото се страхуваше, че слуховете ще се окажат истина, а защото се притесняваше, че приятелките ѝ ще усетят вълнението, което думите им бяха събудили в нея. И въпросът, до който доведе това вълнение.

„Ами ако това се отнася и за мен?“

Тя знаеше със сигурност, че думите им не породиха у нея очакваното отвращение, но никога нямаше да си признае пред никого. Може би дори пред Наки.

Докато каретата се придвижваше по улиците на Арвис, Денил забеляза, че лейди Мерия попива гледката с жадни очи. Макар че бе пристигнала едва преди десетина дни, тя вече бе започнала да изпитва отегчение от това, че трябва да прекарва по-голямата част от времето си затворена в Дома на Гилдията. „Или може би просто е очарована от новото място — помисли си Денил. — Възможно е само аз да се чувствам като затворник“.

Във всеки случай тя бе въодушевена от предложението да посетят пазара. Тайенд го бе направил предишната вечер, преди да излезе за поредния прием. Денил все още не беше разгледал пазара, защото всичко, от което имаше нужда, без доставяно веднага от робите, затова посещението беше единствено за развлечение — и вероятно с образователна цел. Може би щеше да научи нещо за Сачака и за земите на изток, с които страната търгуваше.

— Как мина гостуването ви на жените, които ви препоръча Ачати? — попита Денил.

Мерия го погледна и се усмихна.

— Добре, мисля. Те всичките вярват, че съпругът на едната от вдовиците е убит от Изменниците, но въпреки това само тя проявява омраза към тях. Подозирам, че крият нещо. Една от останалите

намекна, че жената толкова много се оплаквала от мъжа си и Изменниците решили, че наистина иска да се отърве от него.

— Значи или Изменниците са направили грешка, или тя ги е измамил, или нещо друго я е принудило да обяви, че ги ненавижда, за да се защити.

Мерия го погледна замислено.

— Наистина трябва да се науча да откривам различните прикрити вероятности в подобни ситуации, нали?

Той сви рамене.

— Никога не е излишно. Освен това е по-добре да не се привързвате твърде много към някого.

Тя кимна и погледна през прозореца. Добре, че пропусна потрепването на Денил, когато той осъзна истината в собствените си думи.

„Поради същата причина не трябва да се привързвам към Ачати. Но с кой друг да разговарям тук? И без това го харесвам много — и то не само защото той продължава да търси компанията ми, въпреки че съм се превърнал в социален изгнаник“.

— Това ли е пазарът? — попита Мерия.

Денил се премести до прозореца от своята страна и надникна към пътя. Малко по-нататък той пресичаше друг път. От едната страна се издигаше висока бяла стена, накъсана от обикновени арки, пред които се стичаше непрекъснат поток от хора. Онези, които излизаха, бяха следвани от роби, натоварени с кутии, кошници, торби и навити на руло килими. Покрай пътищата бяха подредени чакащи карети.

— Предполагам, че да.

Каретата им направи широк завой при кръстовището и спря близо до една арка. Към нея веднага се насочиха много погледи и пръсти. Мерия посегна към вратата, но се спря и дръпна ръката си.

— По-добре излезте пръв, посланик — каза тя.

Той се усмихна мрачно и изчака един от робите да слезе и да му отвори вратата. Мъжът се хвърли по очи на земята и Денил излезе навън. Наблизо се беше събрала малка тълпа и при появата му се разнесе тихо мърморене. Но след като излезе и Мерия, шумът се засили. Тя се спря на горното стъпало и се намръщи.

— Не им обръщайте внимание — посъветва я Денил и ѝ подаде ръка. — Не поглеждайте никой в очите.

Тя наведе поглед, улови предложената му за подкрепа ръка, но слезе по стъпалата, изпълнена с достойнство. Денил потисна усмивката си. Мерия му беше казала, че е дъщеря на морски капитан, което означаваше, че не е израснала в бедност, но няма и възпитанието на жена от Домовете. Но въпреки това, когато влезе в Гилдията, тя усвои маниерите и поведението на висшата класа. Подобна лекота в приспособяването щеше да е полезна и тук, и в Имардин.

Денил пусна ръката ѝ, нареди на роба да премести каретата на място по-далеч от уличното движение и да ги изчака там, след което тръгна към входа на пазара. Другият роб скочи от каретата и тръгна след тях.

Входът се охраняваше от двама пазачи, които изгледаха Денил и Мерия с безизразни лица. „Сигурно са свободни слуги — помисли си Денил. — Като онези в двореца“.

Щом минаха под арката, двамата с Мерия се озоваха в пазара. Сергиите бяха подредени в прави редици. Край стената бяха построени постоянни бараки, чиито покриви представляваха опънати платна. Той тръгна бавно покрай първата редица.

Местните се интересуваха повече от Мерия, отколкото от Денил. Може би досега не бяха виждали киралийска жена, докато киралийските мъже бяха просто рядка гледка. Той установи, че от тази гледна точка е оцетен пред Мерия, защото досега не беше виждал сачаканка. На сергиите не работеха жени, но наоколо обикаляха доста, задължително придружавани от мъже. Те носеха богато украсени наметала, които се спускаха до глезените им.

Денил не искаше да събужда гнева на местните, като се взира в жените им, затова насочи вниманието си към предлаганите стоки. Обграждаха го парфюми, красива стъклария, артистична керамика и фини платове. Очевидно бяха влезли откъм страната с луксозните стоки. Той се сети, че не е видял никой да носи кошници със зеленчуци или да изкарва животни навън. Когато стигнаха до края на едната редица, той погледна с присвити очи към следващата. В далечния ѝ край наистина се виждаха доста по-практични стоки. Може би там имаше друг вход, пред който се изнасяха тези продукти.

Двамата тръгнаха покрай следващата редица със сергии и се спряха да разгледат стоките, които идваха от земите отвъд морето Адюна. Мерия бе особено впечатлена от стъкларията. При третата

редица погледите им бяха веднага привлечени от щанд, отрупан с кристали във всякакви цветове. Но докато Мерия ги разглеждаше, вниманието на Денил бе привлечено от търговците, защото той веднага разпозна прашната сивкава кожа и дългите крайници на туземците от племето Дюна.

Магьосникът веднага се сети за следотърсача Унх, който бе помогнал на него, Ачати и атаките в търсенето на Лоркин. Освен това си спомни и пещерата, която двамата с Унх бяха открили в планината, и стените ѝ, покрити с кристали. Денил бе научил, че туземците знаят как да превръщат кристалите в магически скъпоценни камъни. Той огледа замислено проблясващите кристали. „Едва ли продават магическите камъни тук“. После се вгледа отблизо. Изобилието от изложени камъни и грубата им шлифовка предполагаша, че стойността им никак не е голяма.

— Ти харесва? — попита туземецът, наведе се към Мерия и се усмихна широко.

Тя кимна.

— Красиви са. Каква е це...

— Имаш ли по-добре шлифовани камъни? — прекъсна я Денил.
— Или такива, които да са вградени в бижу или някакъв друг предмет?

Мъжът го погледна право в очите и поклати глава.

— Тукашните хора не харесват как ги правим.

Денил се усмихна.

— Ние не сме оттук.

Мъжът се ухили.

— Не, не сте. — Погледът му се премести от Мерия към Денил, после махна с ръка. — Влезте вътре.

Те заобиколиха масата и влязоха на сянка под покрива. Наблюдаван от намръщения си другар, туземецът отвори една стара прашна торба и измъкна отвътре два големи колана. Те бяха направени от някакъв вид потъмнен метал, обшит с кожа. Скъпоценните камъни проблясваха в грубите си гнезда. От дупчици по краищата на ръбовете на коланите висяха малки метални връвчици.

— Слагат се тук. — Мъжът посочи мястото точно над коляното.
— А другите се слагат тук и тук. — Той докосна кожа над лакътя си и парчето плат, увито около бедрата му. — За церемониите търкаме — туземецът направи кръгово движение с ръката си, — за да блестят. Но

иначе ги оставяме да потъмняват, за да не са... — Той махна с ръка пред лицето си и ококори очи. „Заслепяващи“ — преведе си Денил.

— Сигурно изглеждат чудесно — каза Мерия.

Мъжът се ухили и ѝ кимна.

— Ние танцуваме. Ако танцуваме добре, жените ни избират.

— Няма да е първият път, когато жената избира мъжа заради бижута — отбеляза Мерия, поглеждайки към Денил. — Какво носят жените ви? — попита тя мъжа.

Туземецът поклати глава.

— Само колан. Обикновен. Над плат... — Той направи плавен жест, сочещ от врата до коляното.

Мерия изглеждаше разочарована.

— Никакви бижута? Никакви скъпоценни камъни?

— Камъни на колана.

— Бих искала да видя тези церемонии. — Мерия въздъхна замислено. — Това скъпо ли е? — Тя кимна към коланите за крак.

— Това не се продава. Но следващия път ще донесем едно. Може би и колан за кръст.

— Да, бих искала. — Тя погледна отново към масата със скъпоценни камъни. — И така... колко струват?

Те се върнаха при масата и последва кратко пазарене. Денил заподозря, че туземецът ѝ позволи да го убеди да свали доста повече цената от обичайното. След като всичко приключи, Денил реши, че не може да си тръгне, без да попита за следотърсача.

— Познаваш ли Унх? — попита магьосникът. — Той работи като следотърсач.

Усмивката на човека изчезна, след което се върна отново, но изглеждаше пресилена.

— Не.

Той погледна към другия туземец, който се мръщеше. Мъжът поклати глава.

— Не.

Денил кимна и сви рамене, след което им благодари, че са показали коланите на Мерия. Двата му отвърнаха със заучени усмивки. Денил и Мерия се отдалечиха.

— Кой е Унх? — попита тя, когато се отдалечиха на достатъчно разстояние.

— Следотърсачът, който ни помогна да намерим Лоркин.

— Аха. — Тя се обърна назад. — Само аз ли останах с впечатлението, че го познават, но не го харесват особено?

— Не само вие.

— Колко интересно — промърмори тя. — Дано това не означава, че няма да ми донесат колани.

Двамата завиха зад ъгъла и тръгнаха по следващата редица. Денил вдигна глава и рязко се спря, когато видя какво лежи пред очите му.

Сергии, отрупани с книги, свитъци и пособия за писане се редуваха от двете страни на алеята. Той се огледа, привлечен от гледката на купчините с обещаващи древни книги. Внезапно магьосникът осъзна причината за самодоволството в гласа на Тайенд, когато бе предложил да посетят пазара. „Причината не е била единствено, че е предложил нещо, за което не съм се сетил. Той е знаел, че ще открия това. Сигурно вече е бил тук, заради страстта си към разни глупави екзотични дреболии и навярно е предположил, че не съм идвал още. — Испита лека благодарност към бившия си любовник, която обаче бе последвана от познатата смесица от вина и раздразнение, която се появяваше все по-често, откакто Тайенд бе пристигнал в Арвис. — Сега ще трябва да му благодаря. Ще ми се мисълта за това да не ме изпълва с такъв ужас“.

— Може да се забавя известно време тук — каза той извинително на Мерия. Тя се усмихна.

— И аз така си помислих. Всичко е наред. Искате ли да потърся нещо за вас?

ГЛАВА 6

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕТО

Когато Лоркин се спря, за да почине, той забеляза, че повече от половината легла в лечебницата са заети, макар че пациентите обикновено си тръгваха веднага, след като Калия ги прегледаше. Почти всички имаха еднакви или подобни оплаквания. Дори в изолираното, отдалечено Убежище хората хващаха хрема и кашлица през зимата. Наричаха го ледена треска.

Лечението бе толкова познато и проверено, че се задаваха малко въпроси. Онези, които твърдяха, че са се разболели от ледена треска, бяха преглеждани повърхностно и Калия рядко обясняваше какви лекарства е дала.

Тези болни минаваха само през нея. Лоркин трябваше да се грижи за онези, които идваха с други наранявания или болести. Никой с ледена треска не го търсеше. Ако Калия беше заета, те сядаха на леглото и чакаха търпеливо, като от време на време му хвърляха по някой любопитен поглед.

В общи линии лечението представляваше разтъркване на гърдите и чай с горчив привкус. Децата получаваха сладки, ако не можеха да изтърпят горчивината. Сладките бяха доста силни и неприятни, така че ги търпяха само онези, които наистина бяха болни или имаха притъпен вкус. Пациентите получаваха достатъчно чай и сладки за няколко дни. После трябваше да се върнат за повторен преглед, ако имаха нужда от още.

За пръв път Лоркин виждаше толкова стриктно разпределение на запасите. Той знаеше, че складовете с храна трябва да бъдат наблюдавани и контролирани, за да може произведените продукти да стигнат за хората през цялата зима, но досега не бе ставал свидетел на особено строги ограничения. За тях обаче говореха всички и ако видеха някой да се храни повече, отколкото се смяташе за приемливо; те открито изразяваха неодобрението си; вкарвайки и нотка на предупреждение в гласа.

Никой от магьосниците не идваше да се лекува от ледена треска, защото те бяха природно устойчиви на болести, затова Лоркин се изненада, като видя една от тях да влиза в стаята с издайническите зачервени нос и очи. Той продължи да бинтова възпаления крак на един възрастен мъж. Старецът се засмя.

— Помисли си, че е магьосница, нали? — изграчи той.

Лоркин се усмихна.

— Да — призна той.

— Не е. Майка ѝ — да. Сестра ѝ също. Баба ѝ беше. Тя не е, но обича да се преструва на такава.

— В Обединените земи всички магьосници трябва да носят униформа, за да може останалите да знаят какви са. Незаконно е да се обличаш като магьосник, ако не си такъв.

Старецът леко се подсмихна.

— О, на тях това няма да им се хареса.

— Защото ще стане очевидно, че не всички са равни?

Мъжът изсумтя.

— Не, защото не обичат да им казват какво да правят.

Лоркин тихо се засмя. Той приключи с превръзката и даде на стареца допълнителна доза обезболяващо. „Какво ще правя, ако лекарствата свършат?“

Би могъл да започне да изцелява пациентите, но моментът нямаше да е подходящ. „Ако бъда принуден да използвам лечителските си сили, причината трябва да е по-добра от свършването на лекарствата“.

— Някога ходил ли си в старите наблюдателници над града? — попита възрастният мъж.

— Стаите, които са били направени преди Изменниците да открият долината?

— Да. Една твоя приятелка сподели, че обича да ходи там. Поръча да ти го кажа.

Лоркин погледна стареца, усмихна се и извърна поглед.

— Така ли направи?

— Да, а аз имам нужда някой да ми помогне да се върна в стаята си.

Калия не заподозря нищо, когато Лоркин ѝ каза, че мъжът има нужда от помощта му, но му каза да се върне колкото се може по-

бързо. Щом изминаха няколко стотин крачки, възрастният мъж каза, че нататък може да продължи и сам, но Лоркин настоя да го придружи до стаята му. Едва след това забърза към наблюдателниците. Трябваше да изкачи няколко стълбища, за да стигне дотам, и когато застана пред вратата на първата, вече дишаше тежко.

Щом влезе през тежката врата, пред устата му започнаха да се образуват кълба пара. Въздухът беше много студен, той бързо създаде магическа бариера около себе си и затопли въздуха във вътрешността. Стаята беше дълга и тясна, единствените мебели в нея бяха груби дървени пейки, подредени до стената в дъното. По дължината ѝ зееха прозорци без стъкла.

На рамката на един от тях се бе облегнала жена и щом я зърна, сърцето му потрепна. Тивара му се усмихна леко. Той успя да се сдържи да не ѝ се ухили в отговор.

— Защо не ги запълнят със стъкло? — попита Лоркин, сочейки отворите. — Тогава ще е много по-лесно да се затопли въздухът.

— Нямаме материали, за да произведем толкова много стъкло — каза му тя и тръгна да го пресрещне.

— Бихте могли да донесете от равнината.

Тя поклати глава.

— Не си заслужава рискът да бъдем открити заради това.

— Но сигурно и преди сте носили материали до тук?

— Няколко пъти. Предпочитаме да намираме начин сами да си правим нещата или минаваме без тях. Но по принцип се справяме. — Тя го повика до прозореца. Долината бе покрита със сняг, а сивите скали бяха надвиснали застрашително над белотата. — Ивар каза ли ти, че отглеждаме растения в пещери, които са осветявани и отоплявани от камъни?

— Не. — Изпълни го любопитство. — Така ли пазите животните си през зимата? Държите ги в пещери?

— Да, макар че повечето от тях се хранят със зърно и щом стане достатъчно студено, за да се получат ледени пещери, отделяме част от тях за клане и замразяваме месото.

— Ледени пещери. Бих искал да ги видя — каза замислено той. — Но не очаквам в близко време някой да се съгласи да ме разведе на обиколка из пещерите.

Тивара поклати глава.

— Да. — Бръчка проряза челото ѝ и тя погледна встрани. — Не трябва да разговарям с теб.

— Знам. Но ето ни тук.

Тя леко се усмихна, след което отново стана сериозна.

— Виждал ли си скоро Ивар?

Той поклати глава.

— А ти?

— Да. Но се притеснявам за него.

Лоркин я погледна загрижено.

— Защо?

Тя го погледна колебливо. Но причината не бе нерешителност. Просто като че ли премисляше дали да му каже нещо.

— Трябва да те предупредя, но не мога да говоря направо, а не искам да си правиш погрешни изводи. — Тя огледа стаята, после се наведе към него и снижи гласа си, въпреки че в стаята нямаше никой. — През следващите няколко седмици няколко жени ще се опитат да те вкарат в леглата си. Не приемай никакви покани — освен ако не си абсолютно сигурен, че не са магьосници.

Той я погледна, потискайки желанието да се ухили.

— Някои вече се опитаха. Аз не...

— Това е различно — каза Тивара и махна презрително с ръка.

— Това е... ще го правят не защото те харесват. Напротив. — Тя го погледна втренчено, със сериозно изражение на лицето. — Ще послушаш ли предупреждението ми?

— Разбира се — отвърна той и се усмихна с надеждата, че усмивката му ще бъде приета като израз на благодарността му, а не на радост. „Тя ревнува. Искане само за себе си“.

— Не си ме разбрал правилно — рече Тивара с присвити очи. — Наистина съществува опасност. Онова, което планират, може да е опасно. Може да убива.

Внезапно самодоволството му се стопи и стомахът му се сви, щом разбра, какво е имала предвид: Смъртта на любовника.

— Смятат да ме убият?

Тя поклати глава.

— Не. Това е против закона. Но ако ти случайно умреш, особено в такава ситуация... — Изречението увисна недовършено във въздуха,

а тя просто безпомощно разпери ръце. — Наказанието е много по-меко.

Той кимна и срещна погледа ѝ. Този път не се наложи да полага никакви усилия, за да изглежда сериозен.

— Няма да легна с нито една Изменница, докато не ми кажеш, че вече мога.

Тя завъртя очи и отстъпи към вратата.

— Само от магьосниците трябва да се пазиш, Лоркин. Какво правиш с останалите не е моя работа. Макар че ще сме благодарни, ако направиш необходимото, за да не ни напълниш с деца, защото и без това изхранваме много гърла. — Тя го погледна. — Трябва да тръгвам.

— А аз трябва да се връщам в лечебницата. — Той въздъхна. — Не че умирам да се видя с Калия, но подозирам, че тази ледена треска ще се влоши много повече.

Тя кимна и в погледа ѝ проблесна топлота, но на лицето ѝ се изписа тъга.

— Всяка година се случва. Винаги убива по няколко души. Обикновено стари, малки деца или такива, които са отслабени от друга болест. Бъди подготвен за това.

Лоркин кимна разбиращо.

— Благодаря за предупреждението. — Той се усмихна. — И за двете.

Тя му се усмихна в отговор. Двамата тръгнаха заедно към вратата и топлите стълби зад нея. Тивара му каза да мине пръв, за да не бъдат видени да влизат заедно в града. Той се обърна към нея още веднъж и видя, че се взира отвъд заобикалящите я стени, с тревожно и същевременно решително изражение. Сърцето му отново потрепна. Тя беше дошла да го види, беше нарушила заповедта да го избягва. Лоркин се надяваше, че неподчинението ѝ няма да бъде забелязано и че тя отново ще го потърси.

— Лорд Дориен кога си тръгва? — попита Джона, докато забърсваше последната чаша за вино.

— Утре сутринта — отвърна Сония. Тя погледна към своята леля и прислужница, и забеляза странното изражение на лицето ѝ. — Какво?

Джона поклати глава, остави чашата за вино и огледа гостната на Сония. После отиде до ниската маса, където щеше да бъде сервирана вечерята, и започна да лъска приборите. Отново.

— Нищо важно. Просто си мисля как можеха да се развият нещата.

Сония въздъхна и скръсти ръце.

— Все още ли се оплакваш, че не съм се омъжила за Дориен?

Джона разпери ръце.

— Той е много приятен мъж.

„О, не. Не отново“.

— Така е — съгласи се Сония. — Но ако се бях омъжила за него, трябваше да се преместя в селото му и ти никога нямаше да ме видиш.

— Глупости — отвърна Джона и очите ѝ проблеснаха триумфиращо. — Гилдията никога нямаше да те изпусне от погледа си.

— Значи щяха да принудят Дориен да остане тук, а това щеше да е жестоко спрямо него. Той не харесва града.

Джона сви рамене.

— Като остарее, може и да промени мнението си.

— Това е доста...

Почукване по вратата прекъсна Сония. Тя с облекчение се откъсна от спора и изпрати лека магическа вълна към ключалката. Чу се изщракване, вратата се отвори и разкри строящия отвън Регин.

— Черна магьоснице Сония — каза той. — Мога ли да поговоря с вас насаме?

— Лорд Регин! — отвърна Сония може би малко по-ентузиасирано отколкото трябваше. — Влезте!

Той пристъпи в гостната и погледна към Джона, която се шмугна в спалнята на Сония, за да ги остави насаме. След това предметите на масата привлякоха погледа му.

— Очаквате гости — отбеляза той. — По-добре да не се помайвам. — Той се изпъна и срещна погледа ѝ. — Дойдох, за да ви съобщя, че се появили семейни проблеми, които ще отнемат голяма част от вниманието и времето ми. Тъй като няма да имам възможността да ви предложа помощта си в преследването и, по-важното, в залавянето на Крадеца Скели, мисля, че ще е по-добре да си намерите друг помощник.

Сония го погледна слисано.

— О — рече тя. — Това е... — За миг се почувства объркана. Как щеше да се справи без помощта на Регин със залавянето на Скелин? „Не съм си и помисляла, че нещата толкова ще се влошат. — Тя поклати глава. — Не мога да повярвам, че толкова съжалявам за загубата на помощта му“. — Много жалко — каза тя. — Ценя помощта ви и не ми се иска да ви губя като помощник. Но семейството винаги е на първо място — додаде бързо тя.

Усмивката му приличаше повече на гримаса. Стори ѝ се, че дори потрепна.

— Да, така е.

— Надявам се проблемът да се разреши бързо и безболезнено.

— Съмня... — Гласът на Регин секна при последвалото почукване на вратата. Той я погледна, обърна се към Сония и леко се поклони.

— За мен беше удоволствие да работя с вас, Черна магьоснице Сония. А сега по-добре да ви оставя.

Сония отново отвори вратата. В коридора чакаха Ротан и Дориен. Те видяха Регин и докато му се покланяха учтиво, в очите им проблесна любопитство.

— Лорд Регин — промърмориха и двамата.

— Лорд Ротан, лорд Дориен. Тъкмо си тръгвах. Приятна вечеря. — Магьосниците му направиха път и той мина покрай тях. Сония чу отдалечаващите се стъпки по коридора, после гостите ѝ влязоха и затвориха вратата.

— Някакви новини? — попита Ротан.

Сония поклати глава.

— Не такива, каквито очакваме. Дори напротив, Регин повече не може да ни помага. Семейни проблеми, така ми обясни.

— О! — Ротан се намръщи изненадано.

— Така казах и аз. Макар по-учтиво и многословно, като същевременно изразих признателността и съжалението си, разбира се.

— Разбира се. — Ротан се засмя, но лицето му отново се намръщи. — Какво ще правим без него?

Погледът на Дориен прескочи от баща му към Сония.

— Толкова силно ли се нуждаете от помощта му?

— Не чак толкова за търсенето — отвърна Ротан. — Сери е по-подготвен за него. А за залавянето на Скелин.

Сония им посочи столовете. Джона се появи от спалнята и повдигна въпросително вежди към племенницата си. Сония ѝ кимна и тя излезе, за да поднесе приготвените ястия.

— Не е задължително да бъде Регин. Мога ли аз да заема мястото му? — попита Дориен, поглеждайки от Ротан към Сония.

Тя се намръщи.

— Ти трябва да се връщаш в селото си.

— Да, но бих могъл да уредя нещата и да се върна тук. — Той ѝ се усмихна. — В съседното село, на половин ден път, живее друг лечител. Двамата имаме споразумение да се грижим за пациентите на другия, когато се наложи някой от нас да пътува до града.

— Но тук става въпрос за доста по-дълъг период от време — предупреди го Сония.

— Не трябва да оставяш Алина и момичетата толкова дълго — съгласи се Ротан. Той се обърна към Сония. — Аз мога да помогна, когато настъпи моментът.

— Не... — започна Сония.

— Ти не знаеш колко е силен Скелин — прекъсна я Дориен и се намръщи неодобрително на баща си. — Ами ако е по-силен от теб? Ти не си толкова силен, колкото лорд Регин. Сам си го казвал.

— Ще бъда със Сония.

— Ами ако се окажеш сам? Ами ако ви разделят? — Дориен поклати глава. — Твърде е опасно за теб, татко.

Сония кимна. Тя не бе съгласна с аргументите на Дориен, защото Ротан не бе по-слаб от повечето магьосници, но той остаряваше и ставаше физически по-слаб, което можеше да се окаже проблем, ако преследваха някого.

— Ти не си много по-силен от мен — посочи Ротан.

— Но аз съм по-силен — отвърна Дориен и погледна Сония с грейнали очи. — Двамата с Алина смятахме да се преместим в града за известно време, за да може Тилия да свикне с живота тук, преди да постъпи в Университета. Мислехме да останем тук поне първите няколко месеца след като започнат уроците ѝ. — Той се обърна към баща си. — Вече казах на лейди Винара за плановете ми, макар да не съм уточнявал датите. Няма да е трудно да се преместим тук по-рано.

Ротан погледна безмълвно сина си, очевидно разкъсван от противоречиви чувства. „Той ще се радва да вижда по-често внучките

си — досети се Сония, — но не иска да се съгласи с нещо, което ще застраши живота на сина му“.

Но при тази мисъл ѝ стана по-леко. Хубаво щеше да е да вижда Дориен по-дълго от обичайните му кратки визити в Гилдията. Помощта му щеше да е добре дошла, макар че на нея не ѝ се искаше да застрашава живота му, не ѝ се искаше да застрашава *ничий* живот. Но поне той имаше желание да работи с нея и знаеше кога да пази тайна.

Напрегнатото мълчание бе нарушено от поредното почукване по вратата. Когато тя се отвори, трима прислужници, водени от Джона, внесоха подносите с храна. Джона повдигна вежди, изненадана от пълното мълчание в стаята. Преди да излезе заедно с помощниците си, тя стрелна Сония с поглед, който казваше: „Ще се върна да видя какво става“.

Когато вратата се затвори, Сония се наведе напред и започна да сервира.

— Чудя се какви семейни проблеми трябва да обвиним за това, че ни отнемат Регин — каза тя.

Ротан гледаше замислено.

— Понякога ми се иска да не бях спирал с посещенията във Вечерната зала, за да послушам клюките.

— Ще видя какво мога да науча — каза Дориен, свивайки рамене.

— За една нощ? — намръщи се Сония.

Очите му проблеснаха дяволито.

— Когато посещаващ Гилдията само за няколко седмици годишно, всички бързат да те запознаят с подробностите по скандалите, които си пропуснал. Тази вечер ще трябва да ви напусна малко по-рано, за да отида навреме във Вечерната зала, но ако изобщо има отговор на твоя въпрос, утре сутринта ще го знаеш.

Мекият, хлъзгав плат се плъзна през главата на Лилия и се свлече към пода, но в последния момент бе придърпан към кръста ѝ и надиплен в красиви гънки. Наки отстъпи назад.

— Идеално ти подхожда. — В гласа ѝ се долавяше веселие и раздразнение. Тя отстъпи назад, скръсти ръце и нацупи устни. — Не е честно. Пораснала съм много и вече нищо не ми става, а няма смисъл

да ти давам роклите си, защото никога няма да ни позволят да ги облечем. — После се усмихна. — Изглеждаш страхотно. Погледни се в огледалото.

Лилия колебливо пристъпи към огледалото и погледна към отражението си. Не изпълваше особено добре бюстието на роклята, но това можеше да се оправи с подплънки. Макар често да бе виждала някогашната си работодателка и дъщерите ѝ да се обличат така, тя никога не би се осмелила да изпробва дрехите им.

— Прекрасна си — каза Наки, заставайки зад нея. Тя постави ръце на раменете ѝ. Пръстите ѝ бяха студени и Лилия усети тръпки по гърба си. Тя си спомни думите на Мади и Фродже за новата ѝ приятелка, но бързо прогони тези мисли от главата си.

Наки се намръщи.

— Напрегната си. Какво има? Неудобна ли е?

Лилия поклати глава.

— Чувствам се така, сякаш... правим нещо нередно. Магьосниците трябва винаги да носят мантии.

Устните на Наки се изкривиха в дяволита усмивка.

— Знам. Забавно е, нали?

Виждайки ухиленото лице на приятелката си, Лилия не се сдържа и също се усмихна.

— Да, но защото никой не може да ни види.

— Това ще бъде нашата неприлична тайна — каза Наки и се обърна. После изведнъж се спря, хвана подгъва на роклята си и заметна полата през глава. Отдолу носеше само една камизолка и Лилия бързо извърна поглед.

— Всъщност трябва да направиш нещо наистина неприлично — продължи Наки, увивайки се в ученическата си мантия. — Тогава ще можеш да правиш леко неприлични неща, като това, без да се притесняваш. — Тя се замисли и изведнъж се ухили. — Сещам се за едно нещо. Чакай тук. Веднага се връщам.

Наки се шмугна през вратата на спалнята ѝ. Лилия се възползва от отсъствието на приятелката си, за да съблече бързо роклята и да облече мантията си. Докато завързваше шарфа, Наки се върна, носейки малък черен предмет. Тя го вдигна нагоре с триумфална усмивка.

Предметът приличаше на метална клетка за птици, само че по-малка и по-къса. Лилия я погледна слисано. Наки се засмя. Тя впери

поглед в клетката и от отворите ѝ започна да излиза пушек. Смаяната и изпълнена с любопитство Лилия се досети какво вижда.

— Това е мангал за рое! —

— Разбира се. — Наки завъртя очи. — Толкова си невинна, Лилия. Трудно е да повярва човек, че си дъщеря на семейство прислужници.

— Работодателите на семейството ми не одобряват роета.

Наки сви рамене.

— Много хора са така. Те не се доверяват на новите неща. Накрая ще разберат, че роетът не е по-лош от виното — а в известна степен е дори по-добър. Не получаващ махмурлук. — Наки замаха с ръце, за да докара пушека към себе си и започна да вдишва дълбоко. После затвори очи и въздъхна дълбоко. Когато погледна към Лилия, погледът ѝ бе мрачен и съблазнителен, и тя я повика с жест. — Ела, опитай.

Лилия се подчини. Тя се наведе към мангала и вдъхна дълбоко. Дробовете ѝ се изпълниха с ароматния пушек. Тя се закашля, Наки прикри устата си с ръка и се изкиска. Вместо да се обиди, че приятелката ѝ се присмива, Лилия установи, че няма нищо против. Гърдите ѝ отново се изпълниха с пушек. Главата ѝ се завъртя.

— Предишния път намерих едно страхотно местенце — каза Наки, отивайки до леглото си. Тя окачи мангала на закачалката и издърпа дрехите към другия ѝ край. След това се тръсна на леглото.

Лилия отново се засмя. Наки се обърна, усмихна ѝ се и потупа леглото до себе си.

— Ела, полегни. Много е отпускащо.

За голямо облекчение на Лилия мисълта да лежи до Наки събуди само някакво далечно ехо от нервността, която изпитваше преди. Тя се отпусна на дюшека до приятелката си.

— Все още ли се притесняваш да не се забъркаш в нещо? — попита Наки.

— Не. Изведнъж вече нищо не ме притеснява.

— Това е резултат от роета. Забравяш всичко. Спираш да се притесняваш. — Тя се обърна и погледна Лилия. — Напоследък ми изглеждаш много разтревожена.

— Да.

— За какво?

— Заради момичетата от класа ми. Онези, които ми бяха приятелки. Те говорят разни неща за теб.

Наки се засмя.

— Сигурно. Какво казват?

„Защо ми трябваше да казвам това? Проклятие. Не мога да й кажа... или мога? Хубаво е човек да знае истината...“

— Казват, че... че харесваш жени. Вместо мъже. Имам предвид... — Лилия си пое дълбоко дъх и се закашля отново, когато пушекът изпълни дробовите ѝ. — Че предпочиташ за любовници жени така, както някои мъже предпочитат мъже. — Тя покри устата си с длан. „Защо го направих? Как можах да го изтърся? Наки ще ме намрази!“

Но Наки само се засмя. Безгрижен, закачлив смях.

— Обзалагам се, че месеци наред са имали много интересни сънища.

Лилия се изкиска. Тя се опита да си представи как Фродже и Мади сънуват за... „Не, не мисли за това“.

— Искаш ли да узнаеш дали е истина?

Лилия примигна изненадано, после извърна глава и погледна Наки.

Приятелката ѝ срещна погледа ѝ и се усмихна.

— Истина е. Истина е и за теб, нали? Или... още не си сигурна.

Лилия извърна пламналото си лице настрани.

— Аз...

— Продължавай. Можеш да ми кажеш.

— Ами... Така мисля... ъъъ... можеш ли да ме посъветваш нещо?

Наки се обърна и се надигна до седнало положение.

— Съветът ми е да не се притесняваш за това. — Тя протегна ръка и откачи мангала. Той спря да дими. — Жените са се влюбвали в жени от векове. Мъжете винаги са ги смятали за близки приятелки. Мъжете са различни, защото те не могат да бъдат близки приятели от страх, че останалите ще ги помислят за влюбени. — Тя се изкиска, стана от леглото и ѝ махна с ръка. — Момичета като нас лесно могат да пазят тайната си, защото никой не им обръща внимание. Да идем в библиотеката.

Лилия се надигна, поколеба се и затвори очи, защото главата ѝ се завъртя.

— В библиотеката ли? Защо там? Защо сега?

— Защото искам да ти покажа нещо, преди баща ми да се прибере. Искам още малко роет.

— Ти държиш роета в библиотеката?

— Баща ми го държи там.

— *Баща* ти използва роет?

Наки се засмя невесело.

— Разбира се.

Двете излязоха от стаята, тръгнаха по коридора и слязоха по стълбите. Лилия се зачуди колко е часът. По всичко личеше, че е достатъчно късно, защото по коридорите не се виждаха прислужници.

— Семейството на баща ми има доста долни навици — каза Наки. — Чичо ми харесваше момичета. Нямам предвид, че си пада по жените изобщо, а по малките момиченца. Прислужниците знаеха това и ме криеха винаги, когато ни посещаваше. Баща ми не повярва, когато му казах.

Лилия потрепери.

— Това е ужасно.

Наки я погледна и се усмихна, но очите ѝ бяха ледени.

— О, накрая си плати. — Тя се обърна и спря пред една врата. — Стигнахме.

Момичето бутна вратата към огромната стая. Лилия ахна, щом зърна рафтовете, пълни с книги и свитъци. Тя бързо бе осъзнала, че Наки смята интереса към училището за скучен, но не можа да сдържи възхитата и задоволството си.

— Реших, че ще ти хареса.

Лилия погледна Наки, която се усмихваше широко и се престори на смутена.

Наки се засмя.

— Ужасна актриса си. Върви да разгледаш.

Момичето отиде до покритата със стъкло маса в ъгъла. Лилия видя, че стъклото всъщност покриваше кухня като чекмедже, която беше пълна със стари книги, свитъци, няколко фигурки и бижута. Наки прокара ръка под ръба и се чу леко изщракване.

— Баща ми е заключил горната част с ключове и с магия, но не е чак толкова силен магьосник, за да заключи целия скрин — промърмори Наки. Тя бръкна вътре и извади малка книга, която подаде на Лилия.

Тя бе облечена с мека кожа, леко напръхнала от годините, с изтрито заглавие. Когато я отвори, Лилия се изненада от крехката твърдост на страниците. Имаше усещането, че ако се опита да ги прегъне, ще се счупят. Ръкописът бе избледнял, но все още се четеше, макар старият официален стил да не бе толкова лесен за разчитане.

— Какво е това?

— Книга как да се използва магия — каза Наки. — По-голямата част от нея ни е известна. Магьосниците са научили много през последните седемстотин години.

— Седемстотин — ахна Лилия. — Невероятно, колко е запазена.

— Не е чак толкова стара. Това е копие на оригинала и е била преподвързвана няколко пъти. — Наки погледна косо приятелката си. — Тук е описан един вид магия, който не знаем. Можеш ли да се сетиш кой е той?

Лилия се замисли.

— Седемстотин години? Преди Сачаканската война... О! — Тя се обърна и зяпна приятелката си. — Не говориш сериозно!

— Напротив. — Лъч светлина проблесна в тъмните очи на Наки. — Черна магия. — Тя взе книгата от ръцете на Лилия и я върна обратно в скрина. — Казах ти, че семейството на баща ми има доста мрачни тайни.

— Те не... не практикуват черна магия, нали?

— Не. Е, поне аз мисля така. Но нали се сещаш, че не е трудно да се скрие. Черната магьосница Сония я е знаела цяла вечност, преди Гилдията да разбере за това, и на всичкото отгоре останалите магьосници го научили само защото заловили Върховния повелител Акарин. А и това нямало да стане, без сачаканците да го издадат. — Тя погледна към скрина. — Предполагам, че човек може да пази тайната през целия си живот и никой няма да разбере. Това вече е старо.

Тя бръкна и извади един пръстен. Той бе направен от злато и в него бе вграден блед камък.

— Прабаба ми от майчина страна го носеше. Бил ѝ е даден от нейната прабаба, а се предавал на жените от рода от векове. Майка ми

каза, че камъкът е магически и един ден ще ме научи как да го използвам. Тя, разбира се, умря, преди да го направи, а баща ми каза, че не мога да го получа.

— И какво може да прави той?

— Тя казваше, че помага на жените да пазят тайните си.

— Не е от голяма полза, ако нямаш тайни.

— Или ако нямаш от кого да ги криеш.

— Опитала ли си да разбереш как действа?

— Разбира се. Това ме накара да потърся начин да стигна до него. Но все още не съм намерила начин да го изпробвам, а и единствената тайна, за която съм сигурна, че няма да скрие, е дали е бил откраднат или не, затова всеки път го връщам на мястото му.

— Как ли действа едно подобно нещо?

— Кой знае? Мисля, че това е просто глупава история, която майка ми е измислила, за да ме развлича. — Наки се усмихна мрачно, върна пръстена на мястото му и затвори скрина.

— Може би баща ти не познава черната магия. Та нали ако искаше да запази нещо в тайна, щеше да носи пръстена — ако той наистина работи.

Наки сбърчи нос и се замисли над думите ѝ. После поклати глава.

— Според мен дори не се е опитал да я овладее. Не обича да рискува.

Лилия кимна утвърдително, изненадана от облекчението, което изпита при думите на Наки. Приятелката ѝ я погледна и се ухили.

— Хайде да откраднем още малко от роета на баща ми! — И без да дочака отговор, тя се стрелна към дъното на стаята, последвана от Лилия.

ГЛАВА 7

РЕШЕНИЯ И ОТКРИТИЯ

Всеки път, когато Висшите магове се събираха в Заседателната зала без присъствието на останалата част от Гилдията, гласовете им отекваха в празното помещение по начин, който винаги пробуждаше тревога у Сония. Тя огледа празните кресла, подредени в редици покрай стените. Между тях имаше голямо празно пространство, което биваше заето от народ само няколко пъти в годината, когато учениците участваха в церемониите. В дъното на залата се виждаше голяма двукрила врата. Това бе оригиналният вход към сградата и крилата ѝ все още бяха здрави, макар да бе на повече от шестстотин години, няколкостотин, от които е била изложена на стихии, преди около нея да бъде издигнат Университета.

В другия край на залата, който се смяташе за предната ѝ част, седяха Сония и Висшите магове. До разположените амфитеатрално кресла се стигаше по тесни стълби. Това разположение не само им осигуряваше отлична гледка към останалата част от залата, но и разграничаваше ясно йерархията на силата. Най-горните кресла бяха за краля и съветниците му. На редицата под тях седяха водачът на Гилдията, Върховният повелител, и двамата най-нови Върховни магове — черните магьосници.

„Никога не съм се чувствала удобно там“ — помисли си Сония. Макар че двамата с Калън можеха да станат по-силни, от който и да е магьосник в Гилдията, те нямаха по-голямо влияние от останалите Висши магове. Беше им забранено да използват черната магия, освен при заповед, и за разлика от останалите магьосници, те бяха ограничени в местата, които можеха да посещават.

„Може би поставянето ни там горе е замислено като един вид компенсация за това. Но аз подозирам, че основната му цел е да се избегне добавянето на нови места отпред. Там просто няма място за още двама магьосници“.

Гласът на Разпоредителя Оусън се извиси и вниманието ѝ отново бе привлечено към събранието.

— Онези, които подкрепят блокирането на силата на Лорандра, да вдигнат ръце.

Сония вдигна своята. Тя преброи останалите и с облекчение установи, че повечето Висши магове подкрепят мярката.

— Всички гласуваха; силата на Лорандра ще бъде блокирана. — Оусън погледна към Калън. — Черният магьосник Калън ще сложи преградата.

Неколцина магьосници погледнаха към Сония и тя съдържа мрачната си усмивка. Нямаше никаква причина точно черен магьосник да залага преградите, но с времето това се превърна в едно от задълженията, които тя и Калън трябваше да изпълняват. „Според мен всички смятат, че за нас ще е по-лесно, защото можем да заобиколим естествената реакция на ума да отблъсква нежеланите посетители. Може би е така; преди да науча черната магия, не ми се е налагало да го извършвам, така че нямам база за сравнение“.

Блокирането на силата въпреки желанието на даден човек не беше особено приятно занимание, но тя щеше да се насили да го направи, защото това щеше да ѝ позволи да надникне в съзнанието на Лорандра. Ала когато Разпоредителят Оусън я бе попитал дали има желанието да го направи ѝ се наложи да откаже. Ако смяташе да подкупи жената с обещание да освободи силата ѝ, намеренията ѝ можеха да бъдат доловени и Лорандра нямаше да ѝ се довери. Сония не беше особено конкретна, докато обясняваше причините за отказа си на Оусън. Тя просто му каза, че не иска да дава на Лорандра нов повод да откаже да ѝ сътрудничи в търсенето на Скелин.

Сония не искаше да лъже Лорандра, но търсенето на отстъпника Скелин не бе стигнало доникъде. Бяха се лишили и от помощта на Регин. Сери полагаше също толкова усилия да стои далеч от хората на Скелин и съюзниците му, колкото влагаше в търсенето му. Внедряването на Аний сред враговете, за да шпионира за Сери или принуждаването на семейството на Дориен да се пресели в Имардин, където той щеше да рискува живота си, за да ѝ помогне, ѝ се струаха много по-ужасни от необходимостта да излъже жената, която беше нарушила законите на Гилдията, беше избивала Крадци и бе внасяла роет с надеждата да наложи сина си за крал на престъпния свят.

„Признавам, че макар да очаквах с нетърпение Гилдията да спре да се колебае и да вземе очевидното решение, аз не бързах да започвам

с измамата. Докато не блокират силите на Лорандра, нямаше с какво да я подкупя. Но сега... — тя въздъхна, — ... сега нямам повод да отлагам повече“.

Оусън обяви срещата за приключена и в залата отекнаха стъпки, гласове и шум на мантии. Ротан изчака Сония да слезе до нивото, където седяха Деканите, и тръгна с нея.

— Оказва се, че Дориен е наистина толкова добър в узнаването на клюките, както твърдеше — промърмори той.

Двамата слязоха на площадката и се отдалечиха малко по-отстрани от останалите магьосници.

— Какво каза той?

— Че лорд Регин и съпругата му са скарани.

— Много полезно — отвърна сухо Сония. — Разбрал ли е защо са се скарали?

Ротан отвори уста, но съзря лейди Винара, която се приближаваше към тях, затвори я и поклати глава.

— Лейди Винара — каза Сония, когато жената стигна до тях. Ротан също я поздрави.

— Черна магьоснице Сония, лорд Ротан — отвърна възрастната лечителка и им кимна в отговор. — Сигурно очаквате с нетърпение пристигането на лорд Дориен и семейството му в града по-рано от планираното.

Сония погледна към Ротан, който ѝ отвърна с учуден поглед.

— Значи вече е уредил всичко? — попита той с примирен тон.

Винара му се усмихна съчувствено.

— Да. Определихме датата, за да го зачисля към лечителницата. — Тя се обърна към Сония. — Той искаше да работи в болниците, но аз реших, че ще е по-добре първоначално да го взема при мен, за да оценя напредъка в лечителските му умения, преди да го пусна в града.

Сония кимна.

— Съгласна съм. Благодаря ви — отвърна тя, изпълнена с признателност. Никога не бе изпитвала желание да дава нареждания на Дориен и подозираше, че той няма да изпълнява толкова послушно нарежданията както останалите лечители. Като по-старша лечителка, която някога му бе и преподавала, Винара не би трябвало да среща проблеми в коригирането на вредните навици, които Дориен може би бе придобил.

Лечителката кимна и се отдалечи. Сония се обърна към Ротан и го погледна замислено. Той разпери ръце и се ококори.

— Не ме гледай така! Не знаех! — Той раздражено поклати глава. — Досетил се е, че ако ни каже за това, преди да си тръгне, и двамата ще го накараме да обещае, че няма да се връща в Гилдията.

Сония сви рамене.

— Имаш ли нещо против да ми помага? Това, че се връща порано от планираното в Имардин не означава, че ще го включа в издирването.

Ротан повдигна вежди.

— Съмнявам се, че ще успееш да го спреш.

Тя се усмихна накриво.

— Прав си, няма да мога, започне ли веднъж работа в болниците. Съжалявам, Ротан. Ще направя всичко възможно да не попадне в опасност.

— Защо ми се извиняваш?

— Затова че ввлякох сина ти в опасното издирване на магьосник–отстъпник.

— Ти не си го окуражила по никакъв начин — посочи той. — Вместо това аз трябва да ти се извиня, че отгледах сина си така, че да се превърне в упорит и инатлив човек.

Сония се засмя горчиво.

— Според мен никой от двамата ни не може да бъде обвиняван за това какви са се оказали синовете ни. Някои неща излизат извън влиянието на родителите.

Архивната книга, която Денил бе купил на пазара, му струваше едно малко състояние. Първоначално продавачът не искаше да му каже откъде се е взела, но след като Денил намекна, че е готов да купи и други от него, мъжът призна, че я е намерил в едно имение на границата с пустошта, което, както много други, бе започнало да запада заради настъпващата пустиня.

Денил се почувства гузен заради вълнението, което думите на продавача породиха у него. Щом именията бяха започнали да разпродават собствеността си, за да оцелеят, значи щеше да може да си закупи и други книги. Изсушаващото влияние на пустошта бе запазило

книгите и свитъците в добро състояние. Нищо чудно, че купените от Денил архиви бяха свързани с нея.

„Посетих ашаки Тачика. Той ми показва нанесените върху имението му вреди. Всичко беше изгоряло. Нямахме дори кости от животните, които да ни напомнят за шествалата смърт. Трудно бе да се открият границите на пораженията, защото вятърът беше разнесъл пепелта и върху неизгорелите земи, а през последните седмици бе започнала да се появява растителност и в изгорелите райони. Въздухът миришеше на пушек и на въпроси без отговор. Съгласих се да платя двайсет златни монети за пет рибера, включително един млад мъжки“.

Дневникът, който Денил четеше, бе написан в пестелив стил, но от време на време авторът му се впускаше в емоционални описания. Магьосникът бе заинтригуван от споменаването на растенията, които са се появили в пустошта толкова скоро след създаването ѝ. Това отново го накара да се зачуди защо земята не се е възстановила досега. Нима тези растения са съществували известно време, но после са загинали?

Денил прекара часове в прелистване на дневника, преди да открие отново нещо интересно. Той свери датите и се изненада. Бяха минали двайсет години, преди авторът отново да спомене пустошта.

„Ашаки Тачика продаде имението си и се премести в Арвис. Каза, че отдавна ще е умрял, преди опустошената земя да се възстанови и се тревожи, че там никога повече няма да могат да се отглеждат растения. Жалко. В началото имаше такъв успех, но напоследък много имения пострадаха от завръщането на пустинята. Истинска загадка е защо се случи така“.

След това споменаванията на пустошта зачестиха. Когато взе последния дневник от комплекта, той скоро откри онова, което бе започнал да подозира.

„Пустошта мина границата. Робите докладваха на Кова и когато той ми каза, аз сам изтичах да се уверя в това. Бяха ѝ необходими повече от трийсет години, за да достигне имението ми, макар че прахът се появи още в деня след големия взрив.

Земята на ашаки Тачика я няма. Нима моята и на Валича ще загинат през следващите трийсет години? Дали синът ми няма да наследи едно обречено имение и бъдеще? Макар всички ашаки да твърдят, че не вярват в това, отказът им да омъжат дъщерите си за сина

ми е доказателство за противното. Може би ще е по-добре да няма внук, който да наследи проблемите ни“.

Скоро след това почеркът се промени. Синът съобщаваше за смъртта на баща си и продължаваше да записва предимно търговските си сделки. Сърцето на Денил се изпълни със съчувствие към семейството, въпреки напомнянето, че това са черни магьосници и робовладелци. В света, който познаваха и разбираха, те бавно се плъзгаха към бедност и изчезване.

Денил погледна към записките си и ги прелисти към началото. Архивът започваше няколко години след като бяха окупирани от Киралия. Първият автор бе млад, може би го бе наследил от някой ашаки, който бе загинал във войната. Той не пишеше много за киралийските си управници. В деня на създаването на пустошта той пишеше за ярка светлина, която нахлула през прозореца и по-късно споменаваха, че на залепените роби им трябвали три дни, преди да се възстановят и да се върнат на работа. В записките си той не изказваше предположения за онова, което е причинило светлината или опустошенията. „Може би се е страхувал да записва обвиненията си към киралийците“.

От купчината дневници бе останал само един. Той представляваше малка, окъсана книжка, пълна с песъчинки, което предполагаше, че някога е била заровена. Когато Денил я отвори, той видя, че почеркът е избледнял до такава степен, че почти не можеше да се чете.

Магьосникът се беше подготвил за това. Библиотекарите в Голямата библиотека в Елийн бяха разработили методи за възстановяването на древни текстове. Някои от тях просто съсипваха книгата, но други бяха по-внимателни и можеха да подсилят мастилото за кратък период от време. Ефективността им зависеше от типа хартия и мастило. В други случаи, ако страниците биваха обработвани една по една, можеха да се направят копия, преди оригиналът да се разпадне или да избледнее окончателно.

Денил извади бурканчетата с разтвори и прахчета от една кутия на бюрото си и започна да работи, като първо ги изпробваше върху ъглите на страниците. За негово облекчение, един от по-меките разтвори подсилваше достатъчно мастилото, за да може текстът да се

прочете. Той започна да го прилага върху първата страница и щом първите думи се появиха, сърцето му заби ускорено.

Книгата, написана с много ситен почерк, принадлежеше на съпругата на един ашаки.

Макар да започваше всяка страница със заглавие, което подсказваше дали текстът е свързан с домашен или козметичен въпрос, писанията, които следваха, бързо преминаваха в политически проблеми. „Мехлем за суха коса“ — например, се превръщаше в язвителен коментар за братовчеда на императора.

„Император ли? — Денил се намръщи. — Ако са имали император, значи това е написано преди Сачаканската война“.

Той четеше, обработвайки внимателно всяка страница с разтвора. Скоро осъзна, че е грешал. Жената говореше за победения император с тази титла, защото просто нямаше друга алтернатива, а сачаканците все още не бяха приели термина крал за техния владетел.

„Което означава, че този дневник е бил написан по някое време след войната, но не повече от двайсет години“.

Авторката не бе отбелязвала дати, затова той нямаше как да знае колко време бе минало между отделните вписвания. Тя никога не използваше имена, а вместо това споменаваха хората по физическите им белези.

„Полезни церове за женския период.

Веднъж месечно се случва едно болезнено събитие. То обикновено е предшествано от голямо раздразнение, безпокойство и подпухване, а когато моментът настъпи, жената може да изпита облекчение, макар че винаги е изтощена. Проблемът е подсушаването. Небрежните се сблъскват с изтичания — често, защото го забелязват твърде късно. Как да разбере какво планират бледите? Те вярват на робите, смятат, че са благодарни за свободата си. Не е трудно да накараш един роб да говори. Лудият император знае. Затова взе за себе си роба на предателя. По-добре непрекъснато да го наглежда. Вземи собствеността на героя и в очите на робите му ще заемеш мястото му. Лудият император искаше бледите да вземат децата ни и да ги дадат за отглеждане на техните хора. Да накарат малките да ни мразят. Но добрият се възпротиви на плана и останалите го подкрепиха. Обзалагам се, че са съжалили, че са избрали лудия за свой водач“.

Докато Денил чакаше следващата страница да реагира на разтвора, той се замисли над онова, което беше прочел. Жената споменаваше лудия император няколко пъти. Според Денил тук не ставаше въпрос за истинския император, а просто за някой водач. Ако бледите бяха киралийците, то тогава сигурно ставаше въпрос за магьосника, който ги е предвождал, лорд Нарвелан. Денил бе заинтригуван от предположението, че Нарвелан си е взел роб. Робът на предателя, който също така е и герой. Той присви очи към постепенно потъмняващото мастило.

„Добри обноски при посрещане на гости.

Първо се показва уважението към ашаки, после към магьосника, след това към свободния. Мъжете преди жените. По-възрастните преди по-младите. Кражбата е голяма обида, а днес бледите ни гости бяха ограбени от един от своите. От собствения им луд император. Той грабна оръжието си и побягна. Много от бледите го подгониха. Това е огромна възможност. Аз съм ядосана и тъжна. Моите хора са твърде уплашени, за да се възползват от полученото предимство. Те казват, че лудият император може да се върне заедно с ножа и да ни накаже. Те са страхливци“.

Ситните букви преминаха в драсканици и Денил предположи, че по средата на текста е имало прекъсване и остатъкът е бил добавен покъсно, като жената или е бързала, или е била ядосана. Споменаването на оръжието не беше нещо ново — авторката на текста вече го бе споменала веднъж като причината сакачанците да се страхуват да се изправят срещу киралийците. Но сега Нарвелан го беше откраднал. Защо?

„Как се реагира на новина за смърт на съперник.

Свободата ни е неминуема и дойде от ръцете на глупак! Земята на северозапад бе опустошена от голям магически взрив. Подобна сила може да излезе само от хранилищен камък. Никой друг от магическите артефакти не е толкова могъщ. Очевидно лудият император се е опитал да го използва, когато хората му са се изправили срещу него, но е изгубил контрола. Отървахме се и от двамата! Мнозина от бледите умряха, така че сега онези, които ни контролират, са много по-малко. Ширят се страхове, че те разполагат с друго оръжие. Но ако не го донесат тук, моят народ ще се отърси от страхливостта си и ще си

върне територията. Изгорената от хранилищния камък земя ще се възстанови. Ние отново ще бъдем силни“.

Тръпки го полазиха по гърба. Във вълнението си, авторката на дневника бе нарекла оръжието с истинското му име: хранилищен камък. Ако беше права, значи Нарвелан бе откраднал камъка. Беше се опитал да го използва, бе изгубил контрол над него и бе създал пустошта.

„Събрано така, всичко си идва на мястото. Само че няма очевидна причина, поради която Нарвелан е откраднал хранилищния камък. А може би не е имал нужда от причина, а е бил наистина луд, както го описват архивите“.

Внезапно корицата изпука и няколко страници паднаха на пода. Когато погледна отново към първата страница, Денил забеляза, че мастилото отново бе избледняло. Той взе снопче листове и мастилница. После извика на роба да му донесе суми и малко храна.

„Ще препиша този дневник още сега — реши той. — Дори ако се наложи да работя цяла нощ“.

Лилия се поколеба, вперила поглед в грамадния, суров мъж, който стоеше на прага. Макар че ѝ се поклони, това беше просто символичен жест. Нещо във вида му я караше да се чувства неспокойна. Мъжът се намръщи, когато тя не влезе вътре след Наки. Очите му проблеснаха към улицата, проверявайки за нещо. След това отвори уста.

— Влизаш ли или не?

Гласът му бе изненадващо писклив и женствен и за миг на Лилия ѝ се прииска да се изкикоти. Нервността ѝ изчезна и тя мина покрай него, влизайки в мръсния коридор.

Това не беше точно коридор. Имаше достатъчно място за пазача и за хората, които минаваха покрай него на път към стълбището. Наки започна да се изкачва към горния етаж. Иззад стените се разнасяха странни, приглушени звуци и въздухът имаше мирис на нещо странно и същевременно познато. Лилия почувства как в нея отново се заражда тревога.

Тя предполагаше що за място е това. По загадъчното поведение на Наки се бе досетила, че не отиват на някакво стандартно вечерно

развлечение. На учениците не им беше забранено да посещават такива места, но не трябваше и да зачестяват там.

Те се наричаха казанджийници. Или къщи за удоволствия. Когато двете момичета стигнаха до площадката на втория етаж, една жена, облечена в скъпа, но доста натруфена рокля, им се поклони и ги попита какво желаят.

— Стая с мангал — отвърна Наки. — И малко вино.

Жената им махна с ръка да я последват и тръгна по коридора.

— Не съм те виждал отдавна тук, ученичке Наки — разнесе се мъжки глас зад Лилия. Наки спря. Лилия забеляза, че Наки не бърза да се обръща. Усмивката на приятелката ѝ изглеждаше пресилена.

— Келин — каза тя. — Доста време мина. Как върви търговията?

Лилия се обърна и видя нисък, набит мъж с кривогледи очи да се подава наполовина от стаята. Устните му се разтегнаха и кривите му зъби проблеснаха. Ако това беше усмивка, то в нея нямаше никакви приятелски чувства.

— Много добре — отвърна той. — Бих те поканил — погледът му прескочи към Лилия, — но виждам, че си имаш по-добра компания.

— Така е. — Наки пристъпи напред и хвана Лилия за ръката. — Но все пак благодаря — подхвърли тя през рамо, пристъпи напред и поведе Лилия след жената.

Изкачиха се по стълбите до малка стая, в която имаше диванче за двама и малка камина с мангал, който бе поставен върху плочките ѝ. Тясното прозорче пропускаше светлината от луната и уличните лампи, която бе почти толкова силна, колкото тази на двата малки фенера, които висяха от двете страни на камината. Във въздуха ухаеше на ароматен пушек и нещо кисело.

— Мъничка, но уютна и приятна — каза Наки и посочи стаята.

— Кой беше този мъж? — попита Лилия, когато се настаниха на дивана.

Наки сбърчи нос.

— Приятел на семейството. Веднъж направи услуга на баща ми и сега се държи така, сякаш ни е роднина. — Тя сви рамене. — Но не е лош, щом разбереш какво цени. — Тя се обърна към Лилия. — Това е тайната на хората: да разбереш какво ценят.

— А ти какво цениш? — попита Лилия.

Приятелката ѝ наведе главата си настрани и се замисли. Профилът ѝ леко сияеше на светлината на фенерите. „Изглежда страхотно тази вечер — усети се, че мисли Лилия. — Очевидно се чувства по-добре през нощта“.

— Приятелството — отвърна Наки. — Доверието. Лоялността. — Тя се наведе към нея и усмивката ѝ се разшири. — Любовта.

Лилия затаи дъх, но приятелката ѝ отново се отдръпна назад.

— А ти?

Лилия си пое дълбоко дъх, после го изпусна, но главата ѝ продължаваше да се върти. „А още не сме започнали да вдишваме рое“.

— Същото — отвърна тя, уплашена, че мисли твърде дълго. „Любов? Възможно ли е? Обичам ли Наки? Определено се забавлявам повече, когато сме заедно, а и в нея има нещо, което е едновременно вълнуващо и плашещо“.

Наки я гледаше напрегнато. Тя не каза нищо; просто я гледаше. На вратата се почука. Наки отмести поглед и я отвори с магия.

Лилия почувства леко облекчение и разочарование, когато жената внесе поднос с бутилка вино, чаши и една украсена кутия.

— Аха! — рече нетърпеливо Наки, пренебрегвайки поклона на жената. Тя грабна кутията и изсипа шепа от съдържанието ѝ в мангала. Въглените му пламнаха, несъмнено подпалени от магията ѝ и във въздуха започна да се вие пушек.

Лилия отвори бутилката и наля вино. Подаде едната чаша на Наки, която леко я повдигна във въздуха.

— За какво ще прием? — попита тя. — Но да, разбира се: за доверието, лоялността и любовта.

— Доверието, лоялността и любовта — повтори Лилия. Двете отпиха от чашите си.

Настъпи спокойно мълчание. Пушекът от мангала се дигна в стаята. Наки се наведе напред и вдиша дълбоко. Лилия се изкиска и направи същото, чувствайки се така, сякаш мислите ѝ са стегнали възли, които постепенно са отпускат и развързват. Тя се облегна назад и въздъхна.

— Благодаря ти — чу се тя да казва.

Наки се обърна и ѝ се усмихна.

— Харесва ли ти тук? Така си и помислих.

Лилия се огледа и сви рамене.

— Става. Благодарих ти за... за... за това, че ме караш да се отпусна, че ми показваш как да се забавлявам и... просто защото си добра компания.

Усмивката на Наки избледня и бе заменена от замислено изражение. Когато то се появи на лицето ѝ, обикновено следваше нещо изненадващо и понякога леко отблъскващо.

Този път Наки се наведе напред и бързо и силно целуна Лилия.

С пламнали устни, Лилия се втренчи в приятелката си, изпълнена с удивление и надежда. Сърцето ѝ препускаше като лудо. Главата ѝ се замая. „Това със сигурност беше изненадващо — помисли си тя. — Но както всичко, което прави Наки, съвсем не толкова отблъскващо, както би изглеждало“.

Наки го направи отново, бавно и уверено, само че този път не бързаше да се отдръпне. Хиляди чувства и мисли бушуваха в тялото на Лилия, всичките бяха изпълнени с удоволствие и никоя не можеше да бъде обяснена с роета или виното. „Виното... — Тя държеше чашата, а ѝ се искаше ръцете ѝ да са празни. — Мисля...“ Ръката на Наки се плъзна около кръста ѝ и Лилия също искаше да докосне приятелката си — „трябва ли да продължавам да я наричам приятелка след тази вечер?“ Тя се облегна настрана, опитвайки се да остави чашата на пода. „Мисля, че съм влюбена“.

Но сигурно бе оставила бокала на неравна повърхност, защото чу тупване и бълбукане на течност, когато чашата се преобърна.

„Уф“ — помисли си тя. Но макар да не бе издала нито звук, тя чу нечий тих глас да го изговаря вместо нея. Той се разнесе откъм камината.

„Странно“.

Тя не можа да се сдържи. Извъртя глава и погледна към камината. Някъде в кухнята проблесна нещо. Лилия се вгледа по-добре и остана с впечатлението, че нещо примигна.

„Някой ни наблюдава“.

Тя потръпна от ужас и леко отблъсна Наки от себе си.

— Какво има? — попита Наки с глас, който бе по-дълбок и гърлен от обичайното.

— Видях... — Лилия поклати глава, откъсна очи от камината, която сега изглеждаше тъмна и обикновена, и погледна към Наки. —

Аз... все пак мисля, че това място не ми харесва. Не ми изглежда особено... уединено.

Наки улови погледа ѝ и се усмихна.

— Разбрах. Да допием виното и да се махаме оттук.

— Аз разлях моето.

— Не се притеснявай. — Наки се наведе и вдигна чашата. — Тук непрекъснато се случват малки инциденти, макар че обикновено клиентите са доста по-пияни от нас. — Тя напълни чашата, подаде я на Лилия и се усмихна.

— За любовта.

Лилия отвърна на усмивката ѝ, чувствайки как жизнерадостното, бодро настроение се завръща и притесненията ѝ се изпаряват.

— За любовта.

ГЛАВА 8

ПОСЛЕДСТВИЯ

Малкото момиче, седнало на ръба на леглото, кашляше силно, като се спираше само за да си поеме дъх. Докато Лоркин му даваше от натъпканите с лекарство сладкиши, а Калия инструктираше майка му — магьосница, която симпатизираше на фракцията на Калия — момичето го погледна. Магьосникът видя в очите ѝ съжаление, което доста се различаваше от съчувствието, което той изпитваше към нея. „Тя ме съжaliaва? Защо ще ме съжaliaва?“.

Майката кимна, хвана дъщеря си за ръката и се отдалечи. Лоркин я наблюдаваше как отива при Калия. Макар това да се бе случвало и преди, с други пациенти, той продължаваше да се чувства пренебрегнат.

Калия беше заета и той дори не погледна как жената се допитва до нея за онова, което ѝ беше казал той. Прехвърли се към следващия пациент, възрастна жена с тъмни кръгове под очите и по-опасна, задушаваша кашлица. Сега, когато ледената треска се беше разпространила из целия град, лечебницата беше заета денонощно и Калия бе принудена да го допусне до лекуването на пациентите. Повечето Изменници го приеха, без да задават въпроси, но от време на време се появяваше по някой, който не му вярваше — или се преструваше, за да го засегне.

— Колко пъти трябва да ти казвам? — рече Калия на висок глас. Възрастната жена се обърна към нея, след което погледна Лоркин.

— Има предвид теб — промърмори тя.

Лоркин кимна.

— Благодаря. — Той се надигна и се обърна към Калия, която бързо се приближаваше към него. В едната си ръка, която протегна към него, стискаше нещо. Майката и дъщерята изостанаха назад.

— Казах ти не повече от четири на ден! — заяви тя. — Да не искаш да отровиш това дете?

Лоркин погледна към момичето, което се хилеше широко, въодушевено от сцената.

— Разбира се, че не — отвърна той. — Кой би поискал да нарани такова красиво дете? — Усмивката на момичето потрепна. Сигурно обичаше да я ласкаят, но знаеше, че майка ѝ няма да одобри, ако реагира приятелски. Без да знае какво да направи, тя погледна към майка си, после се намръщи и го изгледа подозрително. — Зачудих се защо ми каза да ѝ дам повече сладки, отколкото на другите деца — додаде той, като не можа да се удържи да не намекне, че Калия може би осигурява на приятелите си по-голямо количество от и без това ограничените им запаси от лекарства.

— Не съм ти казвала да ѝ дадеш шест! — извиси се гласът на Калия.

— Всъщност му каза — разнесе се дрезгав глас.

Изненадан, Лоркин се обърна към възрастната жена, която гледаше Калия, без да трепне. В гърдите му трепна надежда. Но дори да бе изненадана, Говорителката успя добре да го прикрие. Тя изглеждаше така, сякаш премисляше какви инструкции бе дала, но погледът ѝ бе мрачен и пресметлив.

Която и да бе възрастната жена, тя бе достатъчно влиятелна, за да не посмее Калия да възрази, че не е чула добре или че е сбъркала. Лоркин реши, че веднага, щом се освободи, той трябва да открие самоличността на неочакваната си съюзница.

— Може би си права — каза Калия, усмихвайки се. — Толкова сме заети тук. Всички сме изморени. Съжалявам — каза тя на възрастната жена, след това се обърна към майката и дъщерята. — Извинявам се. Ето... — Тя им даде сладките и поведе двете към вратата, бържейки си дружески с тях.

— Тя сигурно е изморена — промърмори възрастната жена, — щом смята, че някой ще повярва на малката ѝ шарада.

— Не всеки е толкова умен и наблюдателен като теб — отвърна Лоркин.

Възрастната жена се усмихна и очите ѝ се проясниха.

— Не. Ако бяха, тя никога нямаше да бъде избрана.

Лоркин се концентрира върху проверяването на пулса и температурата на възрастната жена, преслуша дробовете ѝ и прегледа гърлото ѝ. Освен това тайничко използва магическите си сетива, за да потвърди преценката си, която бе, че възрастната жена се намираше в изненадващо добро здраве, с изключение на симптомите на ледената

треска. Накрая, след като ѝ даде няколко съвета и лекарства, Лоркин тихо ѝ благодари.

Скоро след като премина към следващия пациент, в стаята се надигна любопитно мърморене и той се огледа. Очите на всички бяха вперени във входната врата, през която влетя носилка, следвана от магьосница. Жената неуспешно се опитваше да прикрие усмивката си. Когато погледна към носилката, Лоркин изтръпна.

Ивар!

Той не беше виждал приятеля си от няколко дни. В мъжките отделения се носеше слухът, че Ивар си е намерил любовница. Обзалагаха се дали накрая ще се върне да си събере нещата, или ще доуцука обратно с разбито сърце. Никой от тях не бе предположил, че ще се появи в безсъзнание на носилка.

Калия го забеляза и отиде бързо при него, за да го прегледа. Тя безгрижно отметна одеялото и разкри напълно голото му тяло пред всички в стаята. Разнесоха се кискания и ахкания от всички страни. Лоркин се ядоса, че Калия не си направи труда да покрие младия мъж.

— Няма нищо счупено — каза усмихващата се магьосница на Говорителката.

— Остави на мен да преценя — отвърна Калия. Тя го стисна, мушна го с пръст, после постави длан на челото му. — Изцеден — обяви тя. После погледна магьосницата. — Ти?

Жената завъртя очи.

— Трудна работа. Беше Лиота.

— Трябва да бъде по-внимателна. — Калия изсумтя пренебрежително и огледа стаята. — Не е болен, затова не трябва да му отделям легло. Остави го ей там, на пода. Сам ще се съвземе.

Магьосницата и носилката отидоха в дъното на стаята, където, за облекчение на Лоркин, Ивар бе добре скрит зад редицата от легла. Когато тръгна към изхода, жената продължаваше да се усмихва, без да си направи труда да покрие Ивар. Калия пренебрегна новия си пациент и се намръщи, когато Лоркин тръгна към приятеля си.

— Остави го — нареди тя.

Този път Лоркин се подчини. Когато Калия отиде в склада, за да донесе още лекарства, той се промъкна при Ивар и беше изненадан да го види буден. Младият мъж му се усмихна печално.

— Добре съм — рече той. — Не е толкова зле, колкото изглежда.

Лоркин придърпа одеялото и покри приятеля си.

— Какво се случи?

— Лиота.

— Използва черна магия върху теб?

— Вкара ме в леглото си.

— И?

— Същата работа. Само че по-забавно. — В гласа на Ивар прозвуча пренебрежение. Очите му се фокусираха някъде между Лоркин и тавана. — Заслужаваше си.

— Да ти изцеди цялата енергия? — Лоркин не можеше да скрие недоверчивостта и гнева в гласа си.

Ивар го погледна.

— А как иначе ще се озова в леглото на някоя жена, а? Погледни ме. Аз съм кльоцав и съм магьосник. Не съм най-добрия материал за размножаване, защото никой не вярва на мъжете-магьосници.

Лоркин въздъхна и поклати глава.

— Не си кльоцав — а там, откъдето идвам, да бъдеш магьосник — и то натурал — ще те превърне в много търсен материал за размножаване.

— Но въпреки това ти ги напусна — посочи Ивар. — И избра да останеш тук до края на живота си.

— В такива случаи се чудя дали не ми пробутаха една лъжа. Равноправно общество, как ли пък не. Тази Лиота ще бъде ли наказана?

Ивар поклати глава. После очите му грейнаха.

— Помръднах. В продължение на часове бях неспособен да го направя.

Лоркин отново въздъхна и се изправи.

— Трябва да се връщам на работа.

Ивар кимна.

— Не се притеснявай за мен. Малко да поспя и ще се оправя. — Докато Лоркин се отдалечаваше, той му извика: — Въпреки това си заслужаваше! Ако не ми вярваш, иди я виж! Без дрехи!

Инцидентът с лекарствата беше дразнещ, но Лоркин беше свикнал. Начинът, по който се държаха с Ивар, го изпълни с едва сдържана ярост. Откакто Тивара го беше предупредила да не приема ничии покани от магьосници, той бе отклонил доста повече

предложения от обичайното. Поне сега имаше по-добра представа кои магьосници са от фракцията на Калия.

„За глупак ли ме смятат? Та нали точно така се опита да ме убие Рива. — Жегна го чувство за вина. — Трябваше да предупредя Ивар. Но не вярвах, че ще наранят племенника на Калия“. Всъщност те не го бяха наранили: те — в лицето на Лиота — бяха изцедили силите му до границата на безпомощност, след което го бяха унижили, като разкриха грешката му пред всички.

И все пак Ивар би трябвало да знае по-добре. Сигурно бе наясно, че ще намерят начин да го накажат заради това, че бе отвел Лоркин в пещерите на камъкотворците. Не можеше да не е разбрал какви са намеренията на Лиота, когато го е поканила в леглото си.

Локрин поклати глава. Може би Ивар се доверяваше твърде много на народа си. Начинът, по който се бяха отплатили на доверието му, отврати Лоркин и той прекара останалата част от деня в чудене дали е постъпил правилно, като е дошъл в Убежището и дали някой ден Изменниците ще разберат колко неравноправно е всъщност обществото им.

Зимата бавно затягаше хватката си около Имардин. През нощта водата замръзваше. Хрупането на леда под краката беше приятно и донасяше спомени от детството. „Трябва да избягваш по-дълбоките локви — помисли си Сония, — защото те обикновено имат тънко ледено покритие и ако водата под него ти влезе в обувките, краката цял ден ще те болят от студа“.

От много години не се беше притеснявала за водата в обувките. Магьосническите ботуши бяха най-добрите в града и щом се появяха и най-малките следи от износване, прислужниците веднага донасяха други за подмяна. „Кое то си е доста досадно, защото ти тъкмо си ги разтъпкал“. За нещастие обувките, които носеше сега, не бяха нито водонепроницаеми, нито ги беше разтъпкала. Използваше ги като част от дегизировката, която носеше при срещите си със Сери. Кошницата с пране в ръцете ѝ бе по-пълна и по-тежка от обичайното. На няколко пъти ѝ се налагаше да спира и да взема от земята паднали чаршафи. Естествено, Сония не можеше да използва магия, за да ги задържи. Това щеше да разкрие, че тя не е обикновена прислужница.

Магьосницата забави крачка и се шмугна в една странична уличка. Местните често използваха този пряк път. Днес тя беше празна, с изключение на някаква друга жена, която бързаше насреща ѝ, носейки малко дете на ръце. Когато се приближи, тя я погледна. Сония устоя на порива да придърпа качулката си още по-напред над лицето си. Погледът на жената се спря върху нещо зад Сония, тя се намръщи и преминавайки покрай нея, я стрелна с поглед.

„Това предупреждение ли беше?“.

Сония забави крачка и внимателно се послуша. Долови меко тупкане на крака на няколко крачки зад себе си.

„Следят ли ме?“ Уличката се използваше често, така че не бе необичайно да има хора зад гърба ѝ. Сигурно нещо друго бе разтревожило жената. Може би си беше подозрителна по природа. А може би не. Сония не можеше да пренебрегне вероятността, че жената има причина да се притеснява, затова ускори крачка.

Когато стигна до края на уличката, тя сви в посока, противоположна на онази, към която трябваше да се насочи, прекоси пътя и влезе в друга уличка. Тя бе по-широка и пълна със служители в работилниците, разположени от двете ѝ страни. Край стените беше натрупана дървесина за изработка на мебели. Варели с масла и вредни течности, огромни, добре опаковани денкове с килими и дървени щайги чакаха да бъдат внесени вътре. Хората и препятствията я караха да криволичи насам-натам, докато не стигна до една кула от натрупани една върху друга щайги, пълни с някакви спаружени растения, които миришеха на море. Тя се скри зад тях и остави кошницата на земята. Няколко работници, които се намираха малко по-нататък я загледаха, но когато започна да си разтрива гърба, учтиво отместиха погледи. Сония надникна обратно по уличката. И наистина към нея се приближаваше един дребен, кльощав мъж със злобно изражение на лицето. И той не изглеждаше като човек, чието място е тук. Щом го забелязаха, работниците се спряха и отстъпиха встрани. Също като нея, те веднага можеха да разпознаят вида на някой от хората на Крадците. Оглеждайки препятствията между себе си и преследвача, Сония откри онова, което ѝ трябваше. Тя изпрати лек лъч магия и го задържа на мястото му. След това се обърна и продължи напред по уличката с обичайната си забързана походка.

Преброи наум и тласна с магията си. Зад гърба ѝ се разнесе трясък, последван от викове и проклетия. Тя се спря, за да погледне назад с престорена изненада. Пътят на преследвача ѝ беше блокиран от купчина дървета, които се бяха сринали под собствената си тежест. Сония се обърна и забърза напред.

След още няколко улици и няколко спирания за проверка, тя реши, че вече не е преследвана и се запъти към пералнята, магазина за сладкиши и стаята под него. Когато влезе в стаята, Сери и Гол я погледнаха облекчено.

— Съжалявам, че закъснях — каза тя, като седна на стола. — Трябваше да се отърва от опашката си.

Сери повдигна вежди и леко се усмихна.

— Вече никой не говори така.

— Как? Имаш предвид жаргона на копторите?

— Да. — Той се изправи. — Или поне така твърди дъщеря ми.

— Къде е тя?

Той се намръщи.

— Отиде да шпионира за мен.

Сърцето ѝ подскочи.

— Позволил си й...?

— При Аний не може да става въпрос за позволение. — Сери въздъхна. — Тя правилно посочи, че от месеци не сме имали по-добра идея. — Той направи няколко крачки вдясно. — Намерението ѝ е да убеди човека, който я наеме, че наистина ме е зарязала, като му разкрие местонахождението ми. — Той се спря и направи няколко крачки наляво. — Естествено, двамата с Гол ще се измъкнем на косъм. — Сери се обърна към Сония. — И тогава се появяваш ти.

— Така ли?

— Да. — Той поклати глава, без да си прави труда да скрие притесненията и съмненията си. — Ти ще бъдеш фактора, който тя не е отчела в плановете си.

— Разбирам.

Сери отново закрачи из стаята.

— Надявах се да включа и двама ви с Регин, така че ако единият не успее, да се намеси вторият...

— Изчакай няколко дни и ще имам заместник на Регин.

— Наистина ли? — Сери се спря. — И кой е той?

— Дориен. Синът на Ротан.

— Мислех, че живее на село.

— Живееше, но реши да се премести в града, за да може дъщеря му да свикне, преди да влезе в Университета.

Сери се засмя.

— Обзалагам се, че Ротан не знае дали да е доволен или ужасен.

Тя се усмихна и кимна.

— Иска ми се да не го замесваме в това. Иска ми се да не беше замесвал Аний.

— Мисията на децата ни в живота е да ни създават тревоги — отвърна Сери с кисела усмивка. После я погледна. — Някакви новини от Лоркин?

Сония усети как я пробожда болка, но това бе по-скоро притъпен копнеж, отколкото всеобхватния ужас, който я бе обзел при изчезването му.

— Не. Сигурно трябва да съм доволна, че поне той не е замесен в това.

Сери кимна.

— Може би и аз трябваше да изпратя Аний в Сачака. — На лицето му внезапно се появи разсеяно и замислено изражение. Той поклати глава и отново я погледна. — Нещо друго?

— Не. При теб?

— Нищо. Ще изпратя съобщение в болницата, когато узная какво планира Аний. Ще останеш ли за малко тук, в случай че наистина те следят?

— Разбира се. Успях да се отърва от о... както там ги наричат сега.

— Не се и съмнявам — рече той с утешителен тон.

— Съмняваш се в способността ми да се отърва от опашката ми? — Тя скръсти ръце.

— Ни най-малко.

Сония го изгледа с присвити очи. Той я погледна невинно. Зад гърба му Гол отвори една от плочите на стената.

— Идваш ли? — попита той.

Сери се усмихна и се обърна към него. Поклащайки глава, Сония ги гледаше как се изгубват в тъмнината и плочата отново ляга на

мястото си. След това седна на стола и зачака да се отдалечат от магазина, преди да тръгне отново към болницата.

С пълен стомах и приятно пламтяща от подправките уста, Денил със задоволство си сипа вино. Хубаво бе да се махне за малко от Дома на Гилдията. Напоследък единствената сачанска къща, която виждаше отвътре, бе домът на Ачати. Той следваше стандартния формат, но вътрешните стени бяха боядисани с по-меки цветове от стандартното блестящо бяло. Килимите и украсата бяха семпли и елегантни. Той предпочиташе меката светлина на фенерите пред магическите светлинни кълба.

Денил не беше виждал любовника–роб на Ачати, Варн, откакто се бяха върнали от търсенето на Лоркин. Нито пък сачаканецът бе отварял дума за интереса си към Денил — поне не пряко. Магьосникът не беше сигурен дали Ачати се е примирил с приятелството им или просто е решил да даде достатъчно време на Денил да свикне с тази мисъл.

„Трябва да призная, че се надявам да не се е отказал, но в същото време фактът, че Ачати разполага с такава власт, е както интересен, така и отрезвяващ. Не бива да забравям факта, че той е сачаканец, а аз съм киралиец, а някои продължават да ни смятат за врагове. Приятелството със сачаканец може да бъде прието като полезно, подкрепящо уважението и разбирането между народите ни. Но сачаканският любовник ще породи подозрения в лоялността ми“.

— Значи съкровището, което е било откраднато от двореца, е предмет, който служи за съхраняване на магия — каза Ачати със замислено изражение.

Денил вдигна главата си и кимна.

— Кралят ми каза, че нещо е било откраднато преди много години. Помислих си, че ще ти е интересно да разбереш за какво е било използвано.

— Да. — Ачати се усмихна и покрай очите му се появиха бръчици. — Ние не си спомняме какъв е бил този предмет, а само, че е бил откраднат. Ако само си бяхме спомнили, че е бил използван, за да ни контролира — и е бил достатъчно мощен, за да създаде пустошта — едва ли щяхме да се гневим заради кражбата му. Или поне нямаше

да се гневим толкова много — додаде той. — Защото все пак хората ти са го използвали, за да създадат пустошта.

— Гневът ви е оправдан. — Денил потръпна при мисълта за безжизнената земя, през която бе преминал по пътя към Арвис. — Често съм се чудел как киралийците са успявали да ви контролират. Доколкото ми е известно, тук е нямало толкова много киралийски магьосници, колкото са били сачаканските. Може би отговорът е заплахата от хранилищния камък.

— Скоро след кражбата на предмета киралийците са върнали земята на народа ми — каза му Ачати.

Денил кимна.

— Винаги сме предполагали, че са го направили, защото са решили, че пустошта е достатъчна защита.

Ачати се намръщи.

— Тя определено отслаби Сачака. Най-плодородните ни земи изчезнаха и изведнъж се оказахме с повече хора, отколкото можехме да изхраним, въпреки големите ни загуби във войната. — Той си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна. — Кралят ще бъде заинтригуван от онова, което каза по-рано: че в началото е имало някакъв успех в отблъскването на пустошта. Възстановяването на земите ни е голямата ни надежда.

— Това ще е велико постижение.

— Да. — Ачати се намръщи. — Странно, че киралийците нямат спомен за този хранилищен камък.

— Мога само да предполагам, че всички архиви, където се споменава за него, са били изгубени при унищожаването на Имардин, което според мен се е случило векове по-късно. — Денил въздъхна. — Всички интересни открития повдигат все нови и нови въпроси. Защо Нарвелан го е откраднал? Защо го е използвал? Едва ли ще разберем някога, тъй като той и онези, които са му се опълчили, не са доживели, за да разкажат историята.

Ачати кимна.

— Бих искал да знам откъде се е взел този хранилищен камък. Дали е бил донесен от Киралия? Дали е направен от хората или от природата? — Той поклати глава. — Сигурен съм, че ти също искаш да го разбереш, както заради Киралия, така и заради книгата ти. Ако

подобно оръжие попадне в ръцете на врага, всички ще бъдат изправени пред подобно бедствие.

— За щастие хранилищните камъни като че ли не се срещат често. Може би дори не съществуват повече.

Двамата мъже поседяла мълчаливо, обмисляйки тази вероятност, след което Ачати отново се усмихна.

— Трябва да призная, че съм силно привлечен от твоите проучвания. От известно време обмислям по какъв начин мога да ти помогна.

— Търговците на книги на пазара ще ми съобщят, ако се появят някакви стари архиви — каза му Денил. Ачати и без това бе направил достатъчно, като беше убедил останалите ашаки да отворят библиотеките си за посланика на Гилдията, а Денил не искаше новият му приятел и съюзник да изгуби уважението им, като продължи да работи за каузата на низвергнатия чужденец.

— На тях не може да се разчита — каза му Ачати. — Те ще ги продадат на онзи, който плаща най-много. Освен това не е необходимо да чакаш, докато някой собственик на имение се отчае до такава степен, че да продаде старите си архиви. А и изобщо не е нужно да ги купуваш. Можем просто да отидем при тях.

Денил погледна мъжа и примигна изненадано.

— Да отидем при тях? Да ги посетим?

— Да. Както ти е известно, именията са задължени да осигуряват храна и постеля на пътуващите ашаки, а като приятел и представител на краля, аз се ползвам с допълнителни привилегии. Ако проявим интерес към старите им архиви, има голяма вероятност те да ни ги покажат. Така няма да е необходимо да купуваш каквото и да било, което може да бъде прието от някои хора като облагодетелстване от нещастieto на жертвите на пустошта, създадена от твоя народ.

— Ами... задълженията ти като представител и съветник на краля? Ами моите като посланик на Гилдията?

Ачати се засмя.

— Кралят има повече от един приятел и съветник, а ти не си точно затрупан с работа. Ако възникне някакъв проблем, сигурен съм, че посланик Тайенд и помощничката ти ще се погрижат за него. — Изведнъж лицето му стана сериозно. — Искam да разбереш колкото се може повече за този хранилищен камък. Ако такива все още

съществуват или могат да бъдат направени, това може да доведе до ужасни последствия за държавите ни.

Денил затаи дъх. Ачати беше прав: ако хранилищните камъни все още съществуваха, те щяха да представляват огромна опасност както за Сачака, така и за Обединените земи. Какво биха направили Изменниците, ако в ръцете им попадне нещо такова? Щяха да се вдигнат на бунт срещу ашаките. Щом завладееха Сачака, дали щяха просто да си останат тук? Нямаше ли да се опитат да разширят границите си?

Жегна го вина и безпокойство. Той не беше казал всичко на Ачати. Най-вече за кристалите, които бяха направени от Унх и Изменниците. Единствените хора, които знаеха това, бяха Лоркин и Разпоредителят Оусън. Оусън се бе съгласил, че е най-добре да запазят тази информация в тайна, защото ако Денил я разкриеше на сачаканците, това можеше да застраши Лоркин.

Той потрепери. „Мога ли по някакъв начин да предупредя сачаканците за уменията на Изменниците, без да създавам впечатлението, че отдавна го знам?“. Не смяташе, че би могъл. „Трябва ли да приема помощта на Ачати в търсенето на повече източници за хранилищния камък?“ Ако познанието за такова оръжие наистина съществуваше, то щеше да се намира в Сачака. Рано или късно сачаканците щяха да го открият, стига Денил да не го намереше пръв. Трябваше да се възползва от това, че Ачати желае киралиец да се занимава с търсенето.

„Откъде ли да започна първо?“.

Той едва не се усмихна, досещайки се за очевидния отговор.

— Може ли тази обиколка да ни отведе близо до земите на племето Дюна? — попита той.

— Дюна ли? — Ачати изглеждаше изненадан.

— Да. Нали точно те търгуват със скъпоценни камъни.

Може би ще знаят нещо и за хранилищните камъни.

Ачати се намръщи.

— Те нямат особено желание да разговарят с нас.

— Доколкото си спомням от последното ни пътуване, сачаканците нямаха особено желание да ги слушат.

Приятелят му сви рамене и присви очи.

— Точно така. Вие двамата с Унх доста си поговорихте. Какво от думите му те накара да си помислиш, че народът му ще ни разкаже какво знае за хранилищните камъни?

Денил внимателно обмисли отговора си.

— Двамата намерихме пещера, върху чиито стени растяха кристали. Той ми каза, че те са безопасни. Знаех какво има предвид, защото и преди, в Елийн, се бях сблъсквал с кристали с магически свойства. Те нямаха нищо общо с хранилищните камъни, разбира се.

Ачати вдигна изненадано вежди.

— Наистина ли? — Когато Денил не отговори, той го погледна развеселено. — Значи Унх е знаел, че могат и да не бъдат безопасни. Смяташ ли, че племето му разполага с хранилищни камъни?

— Не, но мисля, че може би знаят нещо за тях. Може би само истории и легенди, но в старите приказки често се откриват истини.

Ашаки изгледа Денил и закима с глава.

— Значи Дюна. Ще отидем да посетим пепелищата и се надявам, че чарът и убедителността ти ще имат същото въздействие върху тях, както върху Унх. — Той се обърна към роба, който стоеше наблизко. — Донеси рака. Чака ни доста планиране.

Кожата на Денил настръхна от вълнение. „Ново изследователско пътуване! Също, когато Тайенд и аз... — Прилив на вина секна ентусиазма му. — Какво ли ще си помисли той за мен, когато разбере, че тръгвам на приключение с Ачати, точно както направихме двамата, когато се срещнахме за пръв път? Дали ще ревнува? Поне ще му напомни за онова, което вече не ни сближава. Доста неприятен начин да му благодаря за това, че привлече вниманието ми към продавачите на книги на пазара“.

— Какво има? — попита Ачати.

Денил осъзна, че се е намръщил.

— Аз... трябва да поискам разрешение от Висшите матове.

— Има ли вероятност да ти откажат?

— Не и ако им представя всичко по начина, по който го направи ти.

Ачати се засмя.

— В такъв случай се постарай да бъдеш добър подражател. Макар и не чак толкова добър. Ако започнеш да звучиш като сачакански ашаки, току-виж побързали да те привикат у дома.

ГЛАВА 9

ОЧАКВАНЕ И ПРЕДАТЕЛСТВО

Когато ударите на Даменд пробиха защитната бариера на Пепея, Лилия почувства как вътрешния щит, който поддържаше, отслабва под силата на атаката му и бързо го подхрани с още енергия.

— Много добре — каза Лей, кимайки на Даменд — Третия рунд се печели от Даменд. Следващи са Фродже и Мади.

Двете момичета се намръщиха, станаха и неохотно се приближиха до учителката си. Лилия свали вътрешния щит около Пепея и зачака указания от учителя. Лей беше от народа Ланс, който се гордееше с воинските си умения — както на мъжете, така и на жените. Но въпреки това от тях излизаха много малко магьосници, които не бяха особено силни, така че въпреки мускулестото си тяло и добрата стратегическа подготовка, тя имаше нужда от помощ, за да поддържа безопасни часовете си.

Лей погледна към Лилия.

— Защищавай Мади. Аз ще пазя Фродже.

Лилия сложи ръка на рамото на Мади и се опита да почувства силата ѝ, за да може да създаде вътрешен щит в съзвучие с нея. В противен случай щеше да пречи на ударите, които нанасяше Мади.

Тя не почувства нищо. Мади беше скована и напрегната. Когато погледна към нея, старата ѝ приятелка бързо извърна глава, избягвайки погледа ѝ. Внезапно Лилия усети силата ѝ. Раздразнена, тя издигна бариерата си.

— Не виждам какъв е смисълът — оплака се Фродже. — Знам, че всички магьосници трябва да поддържат воинските си умения, в случай че пак ни нападнат, но и двете изобщо не се представяме добре. По време на битка ще бъдем повече в тежест, отколкото от полза.

Лей се засмя.

— Може да се изненадаш от себе си.

— Едва ли. И без това няма да имаме достатъчно сила за битка. Ще сме я предали цялата на Черните магьосници Сония и Калън.

— Ще разполагате с няколко часа — дори може би половин ден — преди началото на битката, за да възстановите енергията си, така че няма да сте съвсем безсилни. Дори Сония и Калън да бъдат победени, врагът ни може да бъде отслабен от битката с тях. Ще бъде жалко, ако не успеем да го довършим и да се спасим само защото някои от нас са твърде мързеливи, за да поддържат воинските си умения. А сега заемете позиции.

Двете момичета се отдалечиха от входа на Арената. Лей поклати глава и въздъхна.

— Нямаше да са толкова зле, ако се бяха упражнявали — каза тя. Лилия сви рамене.

— Щяха да се упражняват, ако им харесваше. А щеше да им харесва, ако бяха добри в това, което правят.

Лей погледна към Лилия и се усмихна.

— На теб воинските умения харесват ли ти?

— Не ме бива особено. Така и не разбрах кой удар да използвам и кога.

Учителката кимна.

— Значи нямаш ум на нападател. Но пък си силна и внимаваш. Това те прави добър защитник.

Топло чувство на благодарност изпълни Лилия. „Значи не съм чак толкова зле, но няма и да бъда велик Воин“. Почувства се някак облекчена, когато разбра, че решението ѝ да не избира тази дисциплина, е правилно. „Сега трябва просто да избира между Лечителството и Алхимията“. Поне разполагаше с цяла година и половина да вземе решение. Наки имаше само половин година и се разкъсваше между Воинските умения и Алхимията. Тя се притесняваше, че ще съжалява за избора си на първата дисциплина, защото, макар да бе любимата ѝ, единственото, което би могла да прави в мирно време, бе да преподава, а тя не смяташе, че от нея ще излезе добър учител.

„От друга страна аз смятам Алхимията за по-интересна, но пък ще бъда по-полезна за останалите като лечителка“.

Ако и двете изберяха алхимия, щяха да имат общ предмет през годината, която оставаше на Лилия в Университета. Наки щеше да е завършила магьосница и можеше да се занимава, с каквото ѝ се хареса.

Стомахът ѝ се сви от притеснение. Опасяваше се, че щом Наки завърши, ще ѝ омръзне Лилия да бъде непрекъснато заета с уроци, и ще си намери друга приятелка. „За какви неща си мисля — каза си тя. — Дори не съм сигурна дали и сега Наки иска да прекарва толкова много време с мен. Не знам дали ме обича“.

И като че ли за да опровергае тази мисъл, в съзнанието ѝ проблесна спомен как Наки притиска пръст към устните си, навежда се към Лилия в каретата и го притиска към нейните. След като си тръгнаха от казанджийницата, тя я беше оставила пред Гилдията. Лилия не успя да скрие разочарованието си. Тя се беше надявала Наки да я отведе у тях.

— До утре — каза Наки. — Не забравяй, че не трябва по никакъв начин да намекваме, че сме нещо повече от приятелки. Разбираш ли? По никакъв начин. Дори когато си мислиш, че си сама. Точно онзи, който не си забелязала, ще те хване неподготвена.

„Повече от приятелки. Това сигурно означава, че Наки също ме обича“.

Внезапен удар по щита привлече вниманието ѝ към Арената и инстинктивно го подсили.

— Първият рунд се печели от Фродже — обяви Лей. — Начало на втори рунд.

В деня след посещението им в казанджийницата, Наки беше казала на Лилия, че в края на седмицата може да остане у тях. Лилия се опитваше да не мисли за това. Тя си пое дълбоко дъх и се съсредоточи върху двете момичета, които се биеха на Арената и върху поддържането на щита.

Но сърцето ѝ пърхаше в очакване.

Щом отвори вратата, Лоркин веднага разбра защо Ивар бе говорил за коридора като за тунел. Стените бяха грубо изсечен. Известно време му се струваше, че върви в естествено формирана пукнатина; подът бе неравен, а таванът постепенно се стесняваше в тъмна цепнатина. Предположението му се оказа правилно, когато подът внезапно свърши. Той надникна през ръба на пропастта и изпрати светлинното си кълбо надолу. Пукнатината се спускаше доста под пода, който всъщност представляваше каменни плочи, застопорени

между стените. Невъзможно бе да се установи дълбочината на пропастта. Светлината на кълбото му не можеше да проникне през мрака до дъното.

Лоркин потрепери и се обърна към големия отвор, прорязан в скалата, и премина в друг грубо изсечен коридор. Той продължаваше известно време право напред, докато младежът не осъзна, че сигурно се е отдалечил доста от обитаемите пещери на града.

„Надявам се, че технически не съм напуснал града — помисли си той. — Тогава ще съм нарушил забраната. Бих могъл да възразя, че не съм знаел, че канализацията излиза извън града, но мисля, че ако отново ме хванат да обикалям наоколо, този път малцина Изменници ще са склонни да повярват в невинността ми“.

Само ако му позволяваха да се вижда с Тивара. Той можеше просто да я посещава в стаите ѝ. Интересно как ли изглеждаха те? Какво ли щяха да му подкажат за нея?

„Понякога ми се струва, че знам твърде малко неща за нея — помисли си той. — Знам само онова, което останалите ми казват и което съм научил по време на пътуването ни от Арвис до Убежището. Хората няма да тръгнат да ми описват как изглеждат стаите ѝ. Сигурен съм, че няма да я обичам по-малко, ако има ужасен вкус за обзавеждането или стаите ѝ са ужасно разхвърляни“.

Проходът започна леко да завива. След още неколкостотин стъпки Лоркин забеляза слаба светлина отпред. Той намали силата на светлинното си кълбо дотолкова, че да не се спъва в сумрака и продължи да върви по-тихо.

Когато се приближи до края на тунела, до ушите му стигна шумът от бързо течаща вода. Лоркин надникна навън, но не видя никого наблизо. Когато излезе навън, той се озова на перваз, изсечен покрай стените на огромен естествен подземен тунел. Звукът от течаща вода ставаше все по-силен и придоби пулсиращ ритъм. Той се наведе напред, погледна надолу и видя тясна, но бързо течаща река; над нея се виждаше сграда. Голямо водно колело изтласкваше водата, която излизаше от един страничен тунел, към буйния поток. Тя имаше доста по-тъмен цвят.

„Това е каналът“ — осъзна Лоркин.

Въздухът не миришеше толкова силно, колкото се беше опасявал, може би защото се намираше далеч от тъмната вода и колелото. „Щом

можете да управлявате този механизъм отдалеч, защо не го правите? Предполагам, че можете да издигнете и магически щит, за да задържите миризмите“.

— Лоркин.

Той подскочи стреснато и се огледа, но не видя никого.

— Тук горе!

Лоркин погледна нагоре и видя две жени, който го гледаха от горния перваз, седнали на каменна пейка, изсечена в скалата. Едната беше Тивара, а другата... Той примигна стреснато, осъзнавайки, че това е кралицата. След като се съвзе от изненадата, Лоркин бързо я поздрави, притискайки ръка към гърдите си. Кралицата се усмихна и му махна с ръка. Той се огледа. Не се виждаше стълба.

— Можеш да левитираш, нали? — попита Тивара.

Той кимна. Създаде диск от сила под краката си, издигна се нагоре, докато стигна до ръба на перваза и продължи да се носи във въздуха.

— Нарушавам ли някакъв закон, когато правя това? — попита той кралицата. — Знам, че Тивара не трябва да говори с мен.

— Няма значение — отвърна Зарала и махна с ръка. — Никой няма да види. Всъщност двете тъкмо говорехме за теб.

Той погледна към Тивара, после отново се обърна към кралицата. Забеляза веселия проблясък в очите ѝ и стъпи върху перваза.

— Само хубави работи, надявам се.

— Не ти ли се иска да разбереш? — Зарала се засмя и бръчиците около очите ѝ станаха по-дълбоки. И той отново усети, че я харесва. Зачуди се къде ли е помощничката ѝ. Нима е дошла тук съвсем сама?

— И така, защо си тук? — попита кралицата. Тя потупа с ръка мястото до себе си.

Той погледна към Тивара и седна.

— За да благодаря на Тивара за услугата, която ми направи.

— Така ли? Каква услуга?

— Посъветва ме по един личен въпрос.

Зарала повдигна вежди и погледна към Тивара. Младата жена отвърна на погледа ѝ предизвикателно. Кралицата се усмихна още по-широко и тя се обърна към Лоркин.

— Това да не би да има нещо общо със състоянието, в което се намираше приятелят ти Ивар преди няколко дни?

Той се намръщи.

— Трябва да ви кажа, че мнението ми за Изменниците се промени, когато научих, че за това няма да има наказание.

Кралицата го погледна сериозно.

— Никой не го е карал насила да го прави.

— Но със сигурност довеждането до подобно изтощение е опасно.

— Да, това е проява на небрежност.

— Или е умишлено?

Тя го погледна строго.

— Внимавайте какви обвинения отправяте, лорд Лоркин. Добре ще е да имате доказателства при подобни твърдения.

— Сигурен съм, че Ивар е бил единственият свидетел и той едва ли ще сътрудничи. Очевидно смята, че единственият начин да бъде с жена е да бъде унижаван и нараняван. — Лоркин погледна към Зарала, умишлено търсейки погледа ѝ.

Тя кимна.

— Начинът ни на живот си има своите недостатъци. Може да не сме справедливи и равноправни във всичко, но сме много по-близо до този идеал от всяко друго общество.

— Поне имаме идеал за равноправие — додаде Тивара. — Голяма част от желанието за промяна идва от това, че сме единственият народ, управляван от жени. Ако не живеем в изолация, накрая ще свършим като всички останали.

— Но не можем да останем завинаги така — продължи Зарала с тъжно лице. — Теренът ни е ограничен. Обработваемата земя е ограничена. — Тя погледна към канализацията. — Дори това си има своите ограничения. Предшествениците ни са изсекли тунели и са променили посоката на реките, за да отнасят отпадъчния органичен материал от другата страна на планината. Ако им позволим да се стичат в сачаканските водни пътища, ашаките може да забележат и да ги проследят до източника им. Но ако продължим да увеличаваме броя си, дори елийнските реки няма да са достатъчно големи, за да скрият отпадъците ни, и те ще започнат да се чудят откъде идва всичко това.

— Някои искат да ограничат броя на децата — каза Тивара и го погледна. — Дори искат да забранят на немагьосниците да имат деца.

Кралицата въздъхна.

— Те не разбират, че подобни мерки няма да постигнат нищо. Промяната е неизбежна. По-добре да се променим, отколкото да позволим ужасните последствия от небрежността ни да диктуват бъдещето ни. — Тя го погледна и се усмихна. — Както е направил твоят народ.

Лоркин я погледна, чудейки се за какво говори. Приемането на ученици извън Домовете? Или — внезапно се разтревожи той — ограниченото приемане на черната магия?

„Не знаех, че са наясно с това...“

— А вие какви промени бихте направили? — попита той, променяйки темата.

Тя се усмихна.

— О, това ще трябва сам да разбереш. — Тя се плесна по коленете и ги погледна. — И така, време е да тръгвам и да ви оставя насаме.

Когато започна да се изправя, Тивара пъкна ръка под мишницата ѝ. Лоркин бързо направи същото от другата страна. Щом се изправи, Зарала се поколеба, и пристъпи напред. Внезапно тя се издигна във въздуха и се отдалечи от тях. Лоркин видя блещукащия въздух под краката ѝ и се усмихна.

„Ето как се е изкачила дотук“.

— Не се разсейвай много, Тивара — извика кралицата през рамо. След това изчезна в тунела, чиито стени за миг бяха осветени от светлинното ѝ кълбо.

Тивара седна на пейката и Лоркин се настани до нея.

— И така... Калия ли те пусна или успя да се измъкнеш? — попита тя.

Той сви рамене.

— Нещата се поуспокоиха, затова започнах да я тормозя с въпроси за лекарствата, които прави.

Тя се усмихна.

— Това би свършило работа. Защо дойде тук?

— За да ти благодаря.

— За предупреждението? Не каза ли, че нямаш намерение да влизаш в ничие легло?

— Точно така.

Тя го изгледа замислено, отвори уста да каже нещо, но отново я затвори.

— Освен ако ти не ми кажеш — додаде той.

Тивара повдигна вежди и устните ѝ се разтеглиха в лека усмивка, но след това тя отмести поглед към канала. Това едва ли можеше да се нарече романтично, затова той реши да смени темата.

— Значи... ти въртиш колелото с магия?

— Точно така.

— След време сигурно омръзва.

— Успокоява ме. — Тя отмести поглед и въздъхна. — Понякога твърде много.

— Искаш ли да остана да ти правя компания?

Тя се усмихна.

— Ако имаш време. Не искам да отвличам вниманието ти от лечебницата.

Той поклати глава.

— Калия каза, че съм свободен за няколко часа.

Тивара изсумтя грубо.

— Тя не е единствената, която знае рецептите за лекарствата. Глупаво ще е да имаме само един човек, който да е наясно с това.

— Така е. — Лоркин сви рамене. — Но предполагам, че щом аз не искам да разкрия лечителските тайни на Гилдията, защо тя да споделя нейните? А и така имах малко свободно време да дойда и да те видя. Макар да не ми е разрешено.

Тя се усмихна.

— Ако ни открият, ще твърдим, че само ти си говорил, а аз не съм обелила ни дума.

— Може. Или че ако си казала нещо, аз не съм те чул. Сигурна ли си, че всички ще разберат какво сме имали предвид или ще предположат, че просто се държа като типичен мъж?

Тя се засмя.

— Не мога да го твърдя със сигурност, но мисля, че все някога ще успеем да им го внушим.

— Довечера може и да завали сняг — каза Ротан.

Сония го погледна и се намръщи.

— Първият сняг за годината. Когато го видя, винаги се сещам за Прочистването, въпреки че оттогава минаха толкова много години.

Той кимна.

— Аз също.

— Знаеш ли, че има възрастни, които никога не са го преживявали?

— И никога няма да узнаят колко ужасно е било — което е добре.

— Да. Искаш децата ти да смятат добрия си живот за нещо нормално, но същевременно се надяваш да не го приемат за даденост, за да не се случи така, че от незнание да се върнат към лошото минало.

— Подобни тревоги ни превръщат в скучни стари мъже и жени — каза Ротан и въздъхна.

Сония го погледна с присвити очи.

— Кой кого нарича стар?

Той се засмя и не отвърна нищо. Сония му се усмихна и погледна към сградата на Университета. Кога за последно бе обръщала внимание на красивата фасада, от която някога ѝ спираше дъхът? „Аз също съм започнала да приемам красивите неща за даденост“.

— Ето ги, идват — промърмори Ротан.

Сония се обърна и видя, че портите на Гилдията се отварят. Зад тях чакаше една карета. Скоро пътят ѝ бе разчистен и конете се раздвижиха, дърпайки колата по пътя към стълбището на Университета.

Кочияшът опъна юздите. Каретата се залюля и спря, вратата ѝ се отвори и навън се подаде една позната фигура, която им се ухили.

— Колко мило, че ме чакате тук — каза Дориен. Той слезе по стълбичката, след което се обърна и пое облечената в ръкавица ръка, която се подаде през вратата. След нея се показва ръкав и една женска глава. Тя погледна към тях, първо към Сония, после към Ротан.

Когато Алина позна бащата на мъжа си, тя леко се усмихна. После отново погледна към Сония и бръчката между веждите ѝ стана още по-дълбока. След това огледа мантията ѝ и лицето ѝ придоби сериозно изражение.

Дориен ѝ помогна да слезе на земята, след което направи същото и за двете си дъщери. По-възрастната, Тилия, се появи първа. Сония отбеляза, че тя приличаше на майка си. Илара, по-малката, отказа

протегнатата ръка на баща си и пъргаво слезе по стълбичката. „А тази прилича на Дориен“ — помисли си Сония.

Последваха поздравления и запознанства. Сония се изненада, че Алина не отвърна на поздрава ѝ, а започна да се оглежда за дъщерите си. След като се увери, че и двете са тук, тя хвана Дориен за ръката и погледна Сония с почти предизвикателно изражение.

„Чудя се какво ли правя грешно — помисли си Сония. — Или може би в мен има нещо, което тя намира за смущаващо. — Тя потисна желанието си да се изсмее горчиво. — Ами да, това е черната мантия и магията, която представлява“.

Или може би Дориен бе разказал на Алина, че някога между него и Сония се бе появило нещо. Че бяха се целунали веднъж.

„Едва ли. Може да е споменал за кратките ни срещи, но нищо повече. Достатъчно е умен, за да знае, че един мъж не измъчва жената, която обича, с подробности от връзките, които е имал преди нея“. Тя си спомни собствената си ревност, когато Акарин ѝ бе разказал за робинята, която бе обичал. Макар да знаеше, че момичето отдавна е умряло, тя не можа да не се почувства засегната.

— Черна магьоснице Сония! — разнесе се нечий глас.

Тя се обърна и видя един куриер, който бързаше към нея.

— Да? — отвърна тя.

— Пристигна... съобщение... Болницата в Северния квартал — каза мъжът задъхано. — Дойдох веднага... пеша, без да се бавя. — Той се приближи до нея и ѝ подаде сгънат лист хартия.

— Благодаря — отвърна тя и разгъна листа. — „Среща с предателя при дървото пачи след един час“. — Бихте ли ми подготвили карета колкото се може по-бързо?

Куриерът се поклони и бързо се отдалечи.

— Какво има? — попита Дориен.

Тя погледна към него, семейството му и Ротан.

— Съжалявам, но няма да мога да се присъединя към вас за вечеря.

Дориен пристъпи към нея, принуждавайки Алина да пусне ръката му. Жената се намръщи.

— Свързано ли е с търсенето? Мога ли да помогна?

Сония се усмихна накриво.

— Ще има достатъчно възможности да ми помагаш, Дориен. Тази вечер просто имам среща с приятел. Ти иди да хапнеш и да се настаните.

— От Сери ли е? — В очите на Дориен гореше интерес. В алините тлееха гняв и безпокойство. Очите на момичетата бяха изпълнени с любопитство.

Сония поклати раздражено глава.

— Все едно очакваш да ти го кажа тук, пред Университета. По-добре се научи да бъдеш малко по-прикрит, ако искаш да си ми полезен.

Той се усмихна на подигравателния й тон.

— Много добре, ще те остава да се забавляваш сама тази вечер. Но следващия път да не си помислила да ме изоставяш.

Откъм конюшните се разнесе тропот на копита и поскръцване на карета. Сония се запъти натам.

— Ще се видим утре — подхвърли тя през рамо.

Щом забеляза, че Сония бърза към него, кочияшът подкара каретата и я спря точно до нея. Тя му каза къде да я откара и скочи вътре. По време на пътуването си тя се замисли за зле прикритата враждебност на Алина. „Въобразявам ли си? Тя поклати глава. — Едва ли. Направила ли съм нещо, за да я предизвикам? Не, ако усмивките и приветствията не са считани за нещо грубо в селото на Дориен, в което се съмнявам. А и Дориен щеше да ни предупреди, ако имаше нещо такова“.

Алина беше посещавала Гилдията няколко пъти досега. Първия път бе срамежлива млада жена, която не сваляше поглед от Дориен и сигурно дори не беше забелязала Сония. Следващия път бе заета с бебето и с малкото си дете и Сония не я видя нито веднъж. При следващото им посещение Сония бе твърде заета в болницата с лекуването на сезонните трески, че дори не се видя с тях.

„Е, Дориен е решен да остане, докато Тилия не бъде приета в Университета, така че разполагам с шест месеца да разбера както притеснява Алина — миналите връзки или черната магия — и да я уверя, че няма за какво да се тревожи“.

Каретата забави ход и зави към входа на болницата. Сония изскочи навън и забърза към сградата, поздравявайки лечителите и

помощниците. Лечителката Никея, водач на лечителите, които бяха помогнали на Сония да залови Лорандра, я поведе към склада.

— Ще останете или ще излизате? — попита Никея.

— Ще излизам — отвърна Сония. — Но няма да се преобличам — додаде тя, когато младата жена се запъти към сандъка, в който държаха облеклата ѝ на болнична работничка. — Само ми дай нещо обикновено да се наметна.

Никея кимна и се запъти към тъмната задна част на стаята. Върна се след малко, носейки дреха с дълги ръкави.

— Ето — рече тя. — Наметалата вече се смятат за доста старомодни на улицата. Тези са по-популярни.

Дрехата представляваше палто от изненадващо лек материал. Сония го облече. Макар до гърдите да имаше нормална кройка, надолу се разкрояваше като пола. Подгъвът му докосваше пода.

— Малко ми е дълго.

— Така ги носят. Закопчава се само до бедрата, а предницата се разтваря, докато вървите. Хората ще видят мантията, но ще предположат, че е пола.

Сония сви рамене.

— Не искам да ме разпознаят, докато не застана пред тях.

— Тогава това е най-подходящо. — Никея се усмихна и огледа коридора, за да провери дали се виждат само лечители, и махна с ръка на Сония, че може да излезе.

Скоро Сония вървеше през Северния квартал. Тя забави крачка. Дървото пачи не беше далеч, а тя не искаше да пристигне твърде рано. Когато стигна на една пресечка от мястото, един от доверените хора на Сери изскочи от една ниша и ѝ тикна някаква кошница в лицето.

— Сигналът е отдръпване на паравана на горния прозорец — каза мъжът, който извади от кошницата яркожълто шишенце и го поднесе под носа ѝ. Сладникава миризма подразни обонянието ѝ.

— А след това? — попита тя, отблъсквайки с ръка парфюма.

— Влизаш вътре. Тръгваш по левите стълби към третия етаж. Последната врата вдясно. — Той прибра шишенцето и бързо извади друго, този път в бледолилаво. Врхлетя я мускусен мирис. Тя потрепна.

— Лявото стълбище. Третият етаж. Последната вдясно — повтори тя.

— Правилно. Тези ги продава жена ми. Някои прави сама; други ги купува от пазарите. — Третото шишенце беше черно. Съдържанието му миришеше на дървесна кора и пръст, което бе изненадващо приятно.

— Този ти хареса — каза той, повдигайки вежди.

— Да, но не мога да си представя, че ще си сложа от него.

— Слагаш ли си често парфюми?

— Всъщност... никога.

— Добре, опитай този — той е нов.

Следващото шишенце беше тъмносиньо и тумбесто. Ароматът беше свеж и лек, напомняше ѝ за морски бриз — но без мириса на риба или гнили водорасли — или на свежата миризма на въздуха след буря.

— Това е... интересно.

— Не е нужно си слагаш от него — каза ѝ той. — Достатъчно е да капнеш няколко капки върху парче плат и да го оставиш да ароматизира стаята.

Сония се улови, че бърка за кесията си с пари.

— Колко струва?

Той каза цената. Тя не си направи труда да се пазари, защото вниманието ѝ бе привлечено от движение в прозореца, който ѝ беше посочил — параванът леко се отмести. Мъжът ѝ подаде шишенцето, усмихна се и сипейки благодарности, отстъпи назад. Тя му кимна, после тръгна бързо към пивницата, пхвайки шишенцето в един от вътрешните джобове на обемното палто.

Когато влезе, неколцина редовни клиенти се обърнаха към нея и очевидно отбелязаха, че тя не е от обичайните посетители. Сония тръгна към тясната дървена стълба, прилепена до лявата стена на стаята. Тя беше стръмна и магьосницата скоро стигна до третия етаж. В коридора стояха двама мъже, които я изгледаха подозрително. Вратата на последната стая беше отворена широко и от вътре се чуваха гласове. Единият беше на Сери и звучеше гневно.

Какъвто и скандал да си бяха уговорили Сери и Аний, той се случваше в момента.

Двамата мъже пристъпиха напред и ѝ препречиха пътя. Тя ги отблъсна встрани с магия. Щом осъзнаха, че са се сблъскали с

магическа сила, те отстъпиха бързо назад. Единият извика някакво предупреждение.

През вратата надникна някакъв мъж и я видя. Секунда по-късно от стаята излетяха трима души и се затичаха към стълбището в другия край на коридора. Сония забеляза сред тях Аний. Тя осъзна, че може би е пристигнала твърде бързо, за да попречи на атаката срещу Сери, отиде бързо до вратата и надникна в стаята.

Сери и Гол стояха в дъното на стаята с ножове в ръце, но усмихнати и без наранявания. Тя въздъхна облекчено.

— Като че ли пристигнах точно навреме — каза тя, влезе вътре и затвори вратата.

Сери се усмихна.

— Не можеше да е по-добре — каза той. — Благодаря.

— Това е най-малкото, което мога да направя — отвърна тя. — И така, тук ли смятате да останете, или ще се покриете някъде?

Сери погледна към Гол, който изглеждаше леко пребледнял.

— Мисля, че е по-добре да се махнем оттук. Искаш ли да дойдеш с нас?

— Искам ли? — отвърна му тя с въпрос.

Сери се ухили.

— Не се притеснявай. Няма да те отведе на място, където да не искаш да те виждат. — Той потупа с крак по пода и зад гърба му се отвори капак в пода.

„Естествено, че ще си е подготвил път за бягство, макар че ако не се бях появила, едва ли щеше да има възможност да го използва“.

Сери пристъпи към капака, спря се и я изгледа преценяващо.

— Между другото — рече той, — хубаво палто.

ГЛАВА 10

СПОДЕЛЕНИ ТАЙНИ

Нещо сграбчи Лоркин за рамото и го разтърси. Той отвори очи и се озова пред ухиления Ивар.

— Какво? — попита той, прогонвайки тежката, досадна умора.

— Какво се е случило?

— Нищо — увери го Ивар. — Но ако не станеш скоро, ще закъснееш.

Лоркин седна и примигвайки, огледа празните легла наоколо. Щом повечето мъже бяха станали и излезли, значи вече беше закъснял. Той простена, разтърка лицето си и стана.

— Ще ми се Изменниците да имаха уреди за измерване на времето — оплака се той. — Как да се събудя навреме, когато нямате сигнални гонгове?

— Някои от жените имат. Но тук... как да ги нагласим? — рече Ивар, свивайки рамене. — Всички лягаме да спим и ставаме по различно време.

Лоркин въздъхна, съблече спалното си бельо и облече обикновени панталони и риза, които най му допадаха от всички дрехи на Изменниците. Ивар донесе една чиния с хляб, намазан със слой плодов крем, който бе толкова дебел, че сигурно бе нарушил наредбата за зимния порцион. Лоркин я изяде бързо, казвайки си, че го прави само за да стигне по-скоро в лечебницата, а не за да скрие доказателствата за разхищението на Ивар.

— Снощи Лиота говори с мен — каза Ивар, дъвчейки.

Лоркин се спря и се обърна към приятеля си. Мъжът гледаше с копнеж.

— Каза, че прекараната с мен нощ ѝ е харесала — продължи Ивар, усмихвайки се леко.

Лоркин бързо сдъвка залька си, преглътна го и се вторачи в приятеля си.

— Сигурно е така.

Ивар го погледна и сви рамене. Усмивката му се стопи.

— О, знам, че със сигурност е харесала магическата и политическата си награда, но има вероятност да е харесала и други неща.

— Изкушаваш ли се да разбереш дали е така? — попита Лоркин. Ивар поклати глава.

— Поне докато не почувствам, че цената си струва — добави той и отново отхапа от хляба.

— Ще ѝ се довериш отново? — Лоркин не можеше да скрие недоверието в гласа си.

— И първия път не ѝ се доверих — отвърна Ивар, дъвчейки. Той замълча, докато не преглътна хапката. — Знаех какво може да се случи. Имаше хора, които смятаха, че ще бъде наказан заради това, че те отведох в пещерите. Ако не го направех така, щяха да намерят друг начин. — Той се ухили. — Така поне успях поне малко да се позабавлявам. Лиота може да е използвачка, но има страхотно тяло.

Лоркин погледна приятеля си, без да знае какво да отвърне на това. „Трудно бих могъл да кажа: Ивар, ти изобщо не си толкова глупав, за колкото те мислех. Нито пък ще му хареса, ако го нарека също толкова безскрупулен, колкото и жените. Но той не е нито толкова безсилен, нито такъв невежа, какъвто изглежда. Всъщност може би е планирал това отпреди посещението ни на пещерите на камъкотворците“.

— И ако случайно ѝ е харесало повече, отколкото отнемането на магията и наказанието ми, то тогава ще се върне за още — добави Ивар със замечтан поглед.

„А може би просто така си мисли — поправи се Лоркин. — Но и това заслужава възхищение. Като че ли е способен да открива плюсовете във всяка една ситуация“.

— По-добре ти, отколкото аз — каза той. После отърси трошите от дрехите си и се протегна. — Не че имам време за това. Отивам да се измия, а после на работа.

Ивар се намръщи.

— Чувам, че нещата там изобщо не са добре.

Лоркин кимна.

— Изглеждаше като че ли броят на заболялите от треска пациенти намалява, но след това ни връхлетяха два пъти повече болни, а някои от тях са много по-зле от преди.

— Така се случва всяка година.

— Същото каза и Калия. Но аз не вярвам на всяка нейна дума, в случай че отново се опита да ме измами.

— Много добре — отвърна Ивар и лапна последното си залче. Лоркин тръгна към вратата, а той промърмори едно приглушено довиждане.

Градът изглеждаше по-тих от обичайното. Лоркин се запъти към умивалните, а след това пое към лечебницата. По коридорите и зад затворените врати отекваше кашлица. Едва когато стигна до лечебницата, той осъзна какво не бе чул по пътя за насам: постоянното жужене на гласове из града. Когато най-накрая го долови, то идваше откъм лечебницата — от опашката чакащи пациенти, която продължаваше по коридора пред вратата на стаята.

Някои го видяха и се намръщиха. Други го зяпаха. Трети го гледаха пресметливо. „Калия сигурно е обявила пред всички, че закъснявам“. Но все пак не беше закъснял чак толкова.

Той се бе изкъпал набързо, с надеждата, че нямаше да дразни чак толкова околните. „Само да можеше една хубава баня да направи Калия не чак толкова дразнеца“.

Когато влезе в стаята, сърцето му се сви при вида и миризмата на толкова много болни хора. Калия го видя и веднага тръгна към него. Той се приготви за караница, но вместо това тя го хвана за лакътя и го поведе към млада двойка, която се въртеше около шестгодишно момиченце.

— Прегледай я — каза тя. — После ела и ми кажи мнението си.

Той погледна родителите и сърцето го заболя. Двамата го гледаха с тъмни, отчаяни очи и не казаха нищо. Лоркин се обърна към момичето и видя, че то е бледо и дишането му е учестено, а кашлицата му беше слаба, защото дробовете му се задъхваха. Още преди да я докосне със сетивата си той знаеше, че детето е по-болно, отколкото би трябвало. Ледената треска отнасяше по няколко Избраници всяка година. Най-вероятните жертви бяха старите и младите, и онези, които бяха отслабени от други болести. Освен това знаеше, че един ден ще се изправи пред това. Калия също го знаеше. Той вече беше решил как да постъпи. Но нямаше да го направи сега. Не и докато всички го наблюдаваха толкова внимателно.

Освен това осъзна, че ще го направи едва след като се посъветва с Тивара дали е разбрал правилно какви биха могли да са последствията.

Когато робите в Дома на гилдията започнаха да сервират вечерята, Денил с изненада чу гласа на Тайенд в коридора.

— Тогава ще се присъединя към него — каза той. Миг по-късно се появи на прага на стаята на Денил. — Би ли желал компания за вечеря?

Денил кимна и посочи съседния стол. Беше се притеснявал, че двамата с Тайенд щяха да се карат или да спорят, но досега не се беше случило нищо такова и двамата просто изпълняваха ролите си без никакви конфликти. И тъй като Тайенд беше често навън, посещавайки различни сачаканци, логично бе Денил да се възползва от това и да навакса с посланическите си задължения.

— Тази вечер няма ли някое парти?

Тайенд седна и поклати глава.

— Помолих Ачати за един почивен ден. Изненадан съм, че вместо това не е поканил теб.

Денил поклати глава.

— Сигурен съм, че не може непрекъснато да се занимава само с нас, посланиците. Ти се разбираш много добре със сачаканците.

В стаята влезе бързо един роб, който носеше прибори и чиния за Тайенд. Той започна да си сипва от блюдата с храна.

— Нали? По всичко личи, че е така. Или греша? Според ашаки Ачати ти също си бил много популярен след пристигането ти. Може би с времето и аз ще изпадна в немилост.

— Ти нямаш помощник или някой друг, когото да отвлечат.

— Така е. Макар че не бих отказал помощник — за предпочитане такъв, който никой няма да иска да отвлича. — Тайенд се намръщи. — Ще ми се да разбера каква е ситуацията тук, преди да замеся и някой друг. Дали е безопасно. Как стоят нещата. — Той си сипа от пикантното месо и сложи малко задушени зеленчуци, преди да освободи робите с махване на ръка.

— Подозирам, че ще са нужни няколко години, за да се разбере как точно стоят нещата тук.

Тайенд се усмихна накриво.

— И така да е, мисля, че подразбрах това-онова — рече той. — Искаш ли да ти казвам какво съм открил, а ти ще ми казваш дали съм прав? — Тайенд лапна един залък, задъвка и погледна очаквателно към Денил.

Той сви рамене.

— Давай.

Тайенд преглътна, отпи от чашата си с вода и се прокашля.

— Разбрах, че двамата с теб вече не сме двойка.

Изненадата бе последвана от вина. Денил се насили да го погледне в очите. Тайенд не трепна.

— Като че ли не — отвърна Денил. „Прозвуча доста неуверено“ — помисли си той.

— Разбрах го, щом ме настани в стаята за гости — додаде Тайенд. — И не ми казвай, че ще избухне скандал, ако спя в леглото ти. Тези сачаканци са знаели за нас още преди да пристигнеш тук. — Той опразни половината си чиния.

Денил се закашля възмутено.

— Това не означава, че одобряват — което е достатъчно да поискат смяната ни или да откажат да търгуват с нас.

— И без това няма никакви сделки. Ние нямаме никаква работа тук. Сачака няма нужда да търгува с нашите страни. Приемането ни тук е жест на добра воля, нищо повече. За сачаканците ние сме просто една новост, развлечение. Предполагам, че на теб ти е било необходимо повече време да го разбереш. — Тайенд махна презрително с ръка. — Освен това разбрах, че Ачати е момък и доста те харесва. — Той присви очи. — Все още не съм разбрал дали и ти го харесваш.

Денил отново усети, че лицето му пламва, но този път не от вина.

— Ачати ми е приятел — каза той.

— *Единственият* ти приятел сред сачаканците — продължи Тайенд, насочвайки ножа си към Денил, за да подчертае думите си. — Няма да можеш да го мотаеш дълго време. Какво ще правиш, когато му омръзне да чака? Не ми изглежда като човек, който бих искал да ядосам.

Денил отвори уста да възрази, но после ги затвори.

— Веднъж каза същото и за мен — рече най-накрая той.

Тайенд се усмихна.

— След като те опознах, се оказа не чак толкова страшен. Понякога дори си малко жалък, винаги се притесняваш какво си мислят хората, заравяш се в изследванията си, за да се чувстваш полезен.

— Това е важно проучване! — възрази Денил.

— О. Да. Много важно. По-важно от мен.

— Навремето ти също се интересуваше от него. Но щом нещата се промениха от скитане насам-натам в усилена работа, изведнъж вече не представляваше интерес за теб.

Погледът на Тайенд проблесна гневно, но той се поколеба и извърна очи.

— Сигурно е изглеждало така. Просто смятах, че повече няма с какво да помогна. Винаги ти се занимаваше с писането. Щом напуснах Голямата библиотека, аз се превърнах в жалко подобие на учен.

При тези му думи раздразнението на Денил се стопи.

— Никога не си бил жалко подобие на учен — каза му той. — Ако знаех, че проучването все още те интересува, щях да намеря начин да те включа в него.

Тайенд го погледна и се намръщи.

— А аз смятах, че предпочиташ да ме държиш настрана. И пристигането ти в Сачака без мен го потвърди.

— Беше... Смятах, че за теб ще е опасно тук.

— Определено ме накара да се притеснявам. Когато моят крал прие предложението ми да стана първият Посланик на Елийн в Сачака, аз бях сигурен, че се захващам с нещо далеч по-опасно от това, което се оказва досега.

— Как успя да го убедиш?

— Не съм се опитвал. Други го направиха. — Тайенд сви рамене. — Изглежда, след като Киралия го направи, всички решиха, че това е страхотна идея, но никой не бе достатъчно глупав да го предложи, за да не би случайно да получи поста.

— Кой те подкрепи? — попита Денил най-вече от любопитство.

Тайенд се усмихна.

— Обещах да не казвам. — Той погледна към чинията си. — Да ядем, иначе храната ще изстине.

Денил тихо изсумтя.

— Елийнците и тяхната заплетена политика.

— В която сме много добри — и се оказа от полза тук. Може да се окаже, че ще успея да спася дори теб от забъркване в неприятности.

Денил се зае с вечерята си, обмисляйки думите на бившия си любовник.

— Значи измина целия този път, само за да видиш какво съм намислил?

Тайенд отново присви очи. Той не отговори веднага, а продължи да дъвче замислено.

— Не — отвърна той с равен глас. — Когато замина, ти ме накара да осъзная, че съм отегчен. Оказа се прав: целта прави живота по-интересен.

— И целта е?

Тайенд продължаваше да дъвче.

„Да стане първият Елийнски посланик в Сачака“ — отговори си Денил. Трябваше да признае, че бе впечатлен от смелостта на Тайенд, а превзетият мъж бе идеален за този пост. Наистина имаше усет за политиката — дори често да бе склонен да пренебрегва социалните табути и традиции — и много добре усещаше хората.

„Надявам се само, това да не се отнася до Ачати“.

Вечерите с Наки и баща ѝ винаги бяха изпълнени с продължително мълчание. Лорд Лейдън винаги питаше как върви училището и отговорите на Наки винаги бяха учтиви, но кратки. Освен това баща ѝ питаше за семейството на Лилия, но тя не го виждаше често, така че нямаше какво толкова да му каже, а и той като че ли не се интересуваеше особено от отговорите ѝ.

Този път ѝ се струваше, че вечерята продължава с часове по-дълго от обичайното и търпението ѝ започваше да се изчерпва. Дори отличната храна не можеше да компенсира скуката. Лилия не бе сигурна дали дните, прекарани в очакване, бяха причина за нетърпеливостта ѝ да остане насаме с Наки или просто ѝ влияеше настроението на приятелката ѝ.

Тя определено се държеше странно. Отговорите ѝ на въпросите на баща ѝ бяха по-кратки от обичайното — и звучаха почти като

изръмжаване. В един момент тя го попита за някого и той потрепна, намръщи се неодобрително и смени темата. С Лилия обаче тя се държеше подчертано приятелски, навеждаше се към нея и я потупваше по крака, намигаше ѝ или правеше забавни физиономии. Лилия изпита облекчение, когато вечерята най-после приключи.

Както обикновено, Наки я поведе към спалнята си. Веднага щом затвори вратата, тя закрачи напред-назад и изля тирада от проклетия, каквито Лилия бе чувала при едно от посещенията си на кейовете като дете.

— Какво има? — попита тя.

Наки въздъхна и се обърна към нея.

— Не мога да ти разкажа подробностите. Достатъчно е да знаеш, че той научи за един мой малък страничен проект, и за да ме накаже, той взе нещо — не, *открадна* нещо — от мен. — Тя стисна юмруци, тръгна към леглото и седна на ръба му. Когато погледна към Лилия, на лицето ѝ се изписа отчаяние. — Знаеш ли, че той ми дава пари само колкото да плащам за нужното в Университета? Ако искам да се забавлявам, трябва да намеря друг начин да си плащам. А сега го нямам.

„Казанджийницата. Виното, което вмъква в Гилдията. Винаги тя е плащала за това. Аз не съм давала нищо“. Жегна я вина. Лилия се приближи до леглото и седна до приятелката си.

— Ами джобните, които ни дават в Гилдията?

Наки се намръщи.

— Ти получаваш джобни; аз не. Тъй като съм от Домовете, аз не получавам нищо. Семейството трябва да ми плаща издръжка.

— Винаги ти плащаш за всичко — започна Лилия. — Аз трябва...

— Не! — Тръсна глава. — Недей да предлагаш да плащаш за малките ми глезотии.

— *Нашите* глезотии — поправи я Лилия. — Поне ми позволи да плащам, докато... не намериш начин да спечелиш пари. Ще е хубаво да мога известно време да те поглезя.

Наки погледна изненадано Лилия и устните ѝ се разтеглиха в широка усмивка.

— О, Лилия. Толкова си добра. — Тя протегна ръце и я прегърна.

Лилия отвърна на прегръдката, чувствайки се ужасно щастлива. Когато Наки започна да се отдръпва, тя я пусна, но другото момиче не отстъпи. Лилия я погледна и видя замисленото ѝ, напрегнато лице.

После Наки се наведе напред и я целуна. В съзнанието на Лилия се втурнаха отново всички надежди и мисли, които останалите ученици не одобряваха и сърцето ѝ заби ускорено. Тя отвърна на целувката, без да се осмели да помисли какво следва, за да не развали момента.

Накрая Наки прекъсна целувката. Очите ѝ бяха тъмни, а по лицето ѝ не можеше да се разчете нищо. Лилия искаше да ѝ каже, че я обича, но се поколеба, уплашена, че може да греши и това да отблъсне Наки.

Внезапно приятелката ѝ се ухили и скочи от леглото.

— Хайде да отидем в библиотеката — каза тя. — Там имам скрит малко роет.

„Не можем ли да направим нищо без роет“? Лилия потисна тази мисъл и се изправи.

— Добре...

Докато вървяха към библиотеката, Наки се оживяваше все повече, движенията ѝ бяха трескави и възбудени. Щом запали мангала, тя накара Лилия да вдъхне дълбоко пушека. Момичетата се настаниха в две големи кресла.

— Баща ти няма ли да дойде тук? — попита Лилия, преди опиятът да я накара да забрави за всички тревоги.

— Той ще легне да спи — отвърна Наки. — Преди да пристигнеш, се оплакваше колко дълъг бил денят и колко е изморен.

Двете поседяха известно време, наслаждавайки се на роета, после Наки стана и отиде до покритата със стъкло маса. Надвеси се над нея, взирайки се в съдържанието ѝ, после рязко се изправи и я отвори. Бръкна вътре и извади нещо, а когато тръгна обратно към креслата, Лилия видя, че носи книгата, която ѝ беше показала предишния път. Онази, в която се обясняваше как се използва черната магия.

В гърдите на Лилия се зароди леко безпокойство, но всъщност я мързеше дори да се намръщи. Наки се отпусна с въздишка в креслото си. После повдигна книгата и я погледна замислено. Отвори я и внимателно разгърна страниците ѝ.

— Сигурно мога да цитирам цели глави от нея.

— Колко често си я разглеждала? — попита Лилия.

— Повече, отколкото мога да си спомня — сви рамене Наки. — Баща ми трябва да е разбрал, че ако ми забрани да правя нещо, аз го приемам като предизвикателство.

— Чела ли си я цялата?

Наки погледна Лилия и се усмихна.

— Разбира се. Книгата не е голяма.

— Значи си прочела и частта за...

Наки се ухили още по-широко.

— Частта за черната магия. Да. Прочетох я. — Тя наведе поглед. — Невероятно подробна е. Често съм се чудила дали бих могла да я направя, ако използвам инструкциите.

— Но черната магия не може да се научи от книга — напомни ѝ Лилия. — Познанието трябва да се прехвърли направо в ума.

— Така е. Зачудих се защо тогава са си правили труда да го записват. — Наки прелисти страниците и подаде отворената книга на Лилия. — Ти какво мислиш?

Въпреки роета Лилия се поколеба. Дори четенето на книги за черната магия беше забранено.

— Прочети я — каза Наки. — Винаги съм искала да я покажа на някого и да попитам за неговото мнение, но никога не съм имала на кого да се доверя.

Сърцето на Лилия запя. Момичето се усмихна на Наки и взе книгата. „Тя ми се доверява. Смята, че мнението ми означава нещо“. Лилия наведе поглед към отворената страница и зачете.

„... начините, по които тялото постига това, не толкова се разбират, колкото могат да се почувстват. Това се отнася и до висшата магия. В началото на обучението чиракът трябва да разбере какво му казват сетивата му: че тялото му е съд, а кожата, като природна бариера пред магията, задържа силата му вътре. И ако се случи така, че той намери пробив в бариерата на някой друг (както в ритуалите на висшата магия), той може да проникне със сетивата си в тялото му по начин, различен от

лечителството, и да открие силата, която се съдържа вътре. Той може да влияе върху тази сила, да я отнеме или да добави още към нея. Макар да е възможно да се разбере колко енергия съдържа един човек, няма как да се прецени колко силен е той. Физическото изтощение на човек с източена енергия може да бъде почувствано, което предполага, че щом магическата енергия е отнета, физическата енергия също намалява, но докато не бъде изчерпана докрай, няма как да се разбере дали магията е изчезнала напълно. Освен това е трудно да се почувства и манипулира магията едновременно с усещането и манипулацията на физическото тяло чрез лечителството...“

Оттук нататък авторът продължаваше да разсъждава върху лечителството. „Стильт му е ужасен — помисли си Лилия. — Просто не спира да повтаря едно и също непрекъснато, без да стига до някъде. Няма нито един нов абзац. — Тя прелисти книгата. — Нито един в цялата книга“.

— Е? Какво мислиш? — попита Наки и сипа още роев в мангала.

Лилия се върна на страницата, където се говореше за черната магия, и отново се насили да я прочете.

— Не е казано много.

— Но е повече, отколкото някой ни е казвал досега — посочи Наки. — Опитах се да усетя магията си по описания начин.

Лилия я погледна.

— И?

Наки се усмихна.

— Мисля, че успях да го схвана. — Тя се наведе напред. — Опитай и ти.

— Сега ли? — възрази слабо Лилия. Чувстваше се твърде мързелива, за да опитва каквито и да било трикове с ума си.

— Да. Лесно е, щом схванеш механизма му. А ако си глътнала малко дим, направо ти завърта главата. — Очите на Наки проблеснаха.

Лилия сви рамене и затвори очи. Опита се да се пребори с летаргията, после извика в съзнанието си образа на врата, както бе

учена да вижда входа към магическия ѝ източник. Тя я отвори, почувства гъдел в сетивата си и ефектът от роета леко се разсея.

Както обикновено, тя си представи стаята в главата си, малка, с разпръснати мебели, напомняща ѝ едновременно за спалничката, която делеше с роднините си, и за стаята ѝ в жилищните помещения на учениците. Тя бе изпълнена с топла светлина.

„Но в книгата пише, че това е просто начин да визуализирам силата си. Бариерата на кожата ми представлява истинската стена. Значи би трябвало да мога...“

Тя накара стените да се махнат и те се стопиха в тъмнината. Топлината и блясъка на светлината постепенно се изгубиха, оставяйки някакво странно присъствие. Лилия посегна към него и почувства формата му. То нямаше ръце и крака, но въпреки това... тя го усещаше като собствената си физическа форма, очертана върху магията, съхранена в тялото ѝ.

Известно време тя размишляваше върху това, но после си спомни Наки и върна присъствието вътре в себе си.

— Беше... невероятно — ахна тя.

Наки се усмихна.

— Получи ли се? Знаех си, че ще успееш. Много си умна. — Тя се изправи, приближи се до Лилия, облегна се на креслото и отмести ръцете ѝ така, че да може да чете в книгата. — Да опитаме нещо друго. Да видим, дали ще успееш да почувстваш моята магия.

— Но... ти трябва да се порежеш, за да го направя.

Наки се наведе към нея. Дъхът ѝ миришеше на роет. Устните ѝ се извиха подканящо.

— Ще го направя заради теб. Всичко бих направила заради теб.

Лилия погледна приятелката си и топлина изпълни сърцето ѝ.

— И аз бих направила всичко за *теб* — отвърна тя прочувствено. Усмивката на Наки грейна от задоволство.

— Да го направим — каза тя. Огледа се, после отиде с танцуваща стъпка до покритата със стъкло маса и отново бръкна вътре. Извади нещо, което беше малко и се събираше в шепата ѝ. — Стар е, затова не знам, дали е достатъчно остър... ох! Да, стана.

Наки седна на облегалката на креслото и протегна ръка. На дланта ѝ лежеше миниатюрен нож, а кожата ѝ бе осеяна с капчици кръв. Лилия усети ледени тръпки, които почти проявиха главата ѝ.

— Хайде, преди да се е изцелила.

„Бих направила всичко за теб“. Лилия неохотно хвана ножа в едната си ръка, а с другата улови пръстите на Наки. После затвори очи.

Не беше трудно отново да почувства магията си по новия начин. Някак си знаеше как да изпрати съзнанието си напред, за да открие ръката ѝ. След това го долови. Чуждото присъствие беше слабо... освен там. Порязването проблесна като светкавица в съзнанието ѝ. Привличаше я като обещание за слънчева светлина в края на тунела. Когато се пресегна към него... *Наки*.

Момичето излъчваше познатата нервна възбуда и любопитство, под които прозираше гняв — стар и насочен към друг човек, сигурно баща ѝ.

— *Вземи малко от силата ми* — разнесе се гласът на Наки в главата на Лилия.

Поток магия прескочи през пробива в бариерата и влетя в тялото ѝ. Внезапно тя осъзна колко ще е лесно да се пресегне вътре и да източа цялата енергия към себе си. Но тя не искаше и нямаше нужда да го прави. Тя се отдръпна от присъствието на Наки и отвори очи.

— Мисля, че се получи. Само че... беше много лесно. — Тя се намръщи. — Сигурно не го правя както трябва.

Един пръст нежно чертаеше линии по ръката и дланта ѝ. Лилия погледна надолу, после вдигна глава към Наки. Очите на момичето горяха от желание.

— Нека опитам аз. — Тя погледна Лилия многозначително. — Ще го направим заедно.

Лилия усети прилив на привързаност. Тя все малкия нож, стисна зъби и го прокара по кожата си. Наки се наведе напред и нежно докосна порязаното. Когато затвори очи, Лилия направи същото, чудейки се какво ли ще е усещането да има повредена бариера. Този път присъствието ѝ придоби съвсем различна форма. Пробивът в защитата можеше да бъде намерен лесно; той породя в нея тревога, която я караше да се чувства нащрек. Внезапно тя отново почувства присъствието на Наки, но този път нямаше и следа от чувствата ѝ.

Обзе я странна слабост, подобна на причиняваната от роета, и тя усети как енергията ѝ изтича.

Но потокът енергия спря също толкова бързо, както бе започнал. Тя усети как Наки пуска ръката ѝ и бавно се върна във физическия

свят. Приятелката ѝ се мръщеше и клатеше глава.

— Мисля, че не се получи.

— Така ли? — попита изненадано Лилия. — Сигурна съм, че усетих как отнемаш от силата ми.

Наки отново поклати глава. Устните ѝ леко се нацупиха, тя се върна при креслото си и се тръсна в него.

— Нищо не усетих. Нито пробива в бариерата ти. Нито теб. — Тя въздъхна. — През всичките тези години ми се искаше да опитам... и сега, когато намерих човек, на когото да вярвам, просто не се получи...

— Ами ако беше толкова лесно, сигурно щеше да е възможно да се учи от книга. Ако искаш, бихме могли да опитаме пак — предложи Лилия.

Наки поклати глава. Тя погледна мълчаливо към мангала, после използва малко магия, за да го отвори и изхвърли димящото му съдържание. После стана и го прибра.

— Хайде да си лягаме.

Изпълнена с облекчение, защото бе започнала да усеща замаяност и главоболие, което означаваше, че бе погълнала твърде много роет, Лилия стана и излезе след приятелката си от библиотеката. Наки подмина спалнята си и влезе в гостната, където спеше приятелката ѝ. Тя отиде директно до украсения сандък, порови под купчините одеяла и измъкна бутилка вино.

— Жадна ли си?

Лилия се поколеба, но кимна. Макар главата ѝ все още да се въртеше от роета, тя беше много жадна. Наки отвори бутилката и я прилепи към устните си. След като отпи голяма глътка, тя се усмихна и я подаде на Лилия. — Нямаме чаши. Баща ми ми забрани виното и роета, но аз имам приятели сред слугите.

Лилия отпи неловко от бутилката. Наки въздъхна и се тръсна на леглото. Когато Лилия ѝ подаде бутилката, тя отказа с махване на ръката.

— Той не ми е истински баща — промърмори тя. — Майка се омъжи за него, след като истинският ми баща почина. След смъртта ѝ Лейдън наследи всичко нейно, включително и мен. Никога не сме се харесвали. Веднага щом завърша, той ще ме омъжи за първия, който

поиска ръката ми, само и само да се отърве от мен. — Тя отново въздъхна.

Лилия остави бутилката настрана и легна до приятелката си.

— Това е ужасно. — Мисълта, че Наки ще бъде омъжена за човек, когото очевидно никога нямаше да пожелае, накара сърцето ѝ да се свие. „Ако го направи след дипломирането... това е след половин година!“ Дали тогава отново ще могат да се виждат? Дали щяха да запазят тайната на любовта си?

— Ще ми се да беше мъртъв — промърмори Наки. Тя извърна глава и погледна към Лилия. — Ти каза, че ще направиш всичко за мен. Ако поискам, ще го убиеш ли?

Лилия се усмихна и сви рамене. Виното бе замаяло главата ѝ и тя нямаше сили да отговори. „Сигурно има и друг начин да разрешим проблемите на Наки. Убийството е малко крайно“. Ами ако нямаше? „Бих ли могла да използвам черната магия и да го прикрия? Да го направя да изглежда като нещастен случай?“ Наки мърмореше нещо, но думите ѝ звучаха като отдалеч и Лилия се нуждаеше от твърде голяма концентрация, за да ги разбере.

Съзнанието ѝ се изпълни с мрачни мисли и Лилия потъна в странни и ярки сънища, където отървяваше Наки от всичките ѝ проблеми, а след това двете заживяваха живот, изпълнен с любов и тайни, в къща с много стълбища, скрити врати и шкафове, пълни с дразнещо неразгадаеми книги.

ГЛАВА 11

НЕДОРАЗУМЕНИЕ

Докато каретата спираше пред кулата, Сония се усмихна накриво. Намирането на подходящ затвор за Лорандра се бе оказало доста трудно. Градската стража отказа да приеме магьосница — дори и с блокирани сили — в своя затвор. В земите на Гилдията нямаше затвори, а в жилищните помещения на магьосниците нямаше място за нея — дори и да имаше, магьосниците едва ли щяха да са доволни да им бъде съседка. Обмислиха възможността да я оставят в жилищните помещения на прислугата, но те бяха още по-препълнени — „Трябва да се направи нещо по въпроса“, отбеляза Оусън. Оставянето ѝ завинаги в Купола беше подметнато само на шега.

Временно решение бе да използват Наблюдателницата вместо затвор. Възстановяването на кулата беше започнало преди ичанското нашествие, по предложение на Акарин. След като бе завършена, няколко години бе използвана от алхимиците за изследване на времето. Накрая бе дадена под наем на Стражата, за тренировъчни цели, с условието да я поддържат и в нея винаги да има човек. Макар ясно да бяха заявили, че не искат Лорандра в затвора си, стражниците с готовност се съгласиха да я охраняват в Наблюдателницата, така че очевидно не ги притесняваше това, че е магьосница. След като обмисли ситуацията, Сония осъзна, че защитата на кулата от Скелин би била по-лесна, отколкото защитата на градския затвор. Корупцията сред пазачите на затвора беше водила до много бягства. Вероятността някой от пазачите да пусне Лорандра щеше да е много по-малка, ако я охраняваше по-малка група внимателно подбрани доверени стражи.

„Или може би знаят, че е по-вероятно Гилдията да продължи да оставя на стража и магьосник“. Колко дълго щяха да се съгласят да я надзирават, ако трябваше да го правят в мръсния, неприятен градски затвор?

Сония слезе от каретата, погледна към сградата и почувства как я изпълва тъга. „Щеше ли да си доволен, ако я бяхме завършили,

Акарин? — помисли си тя. — Или искаше да я използваш за отвличане на вниманието, както смятат някои?“.

Сградата беше най-обикновена, проста кръгла кула, два пъти по-висока от заобикалящите я дървета. Повърхността ѝ беше гладка, а прозорците малки, което ѝ напомни за Крепостта с нейните магически подсилени стени и мънички амбразури. Във вътрешността бяха разставени стражи. Един от тях, който стоеше до голямата дървена врата, се поклони и я пусна вътре. Тя се озова в голяма стая, осветена от няколко малки фенера. Други двама пазачи и капитанът им станаха и ѝ се поклониха. Те бяха насядали край масата заедно с един млад Воин, който ѝ кимна с уважение.

Капитанът пристъпи напред и отново се поклони.

— Черна магьоснице Сония, аз съм капитан Сотин — рече той.

— Дойдох да видя затворничката — каза му тя.

— Последвайте ме.

Той я поведе по витото стълбище и се спря пред дървена врата, в която наскоро бе изрязано малко прозорче. Той отмести капака му и я подкани да надникне. Сония видя легло и бюро, и познатата червенокожа възрастна жена, която седеше в един стол. Вниманието на Лорандра беше насочено към нещо, което държеше в ръцете си.

— Черната магьосница Сония е дошла да те види — обяви капитанът и гласът му прогърмя в ухото на Сония.

Жената вдигна глава и погледна безизразно към прозорчето. След това отново насочи внимание към ръцете си, които бавно се движеха.

— Тя не говори много — рече извинително капитанът.

— Такава си е — отвърна Сония. — Отключете вратата.

Той се подчини, откачи пръстена с ключове от колана си и отключи. „Две ключалки — отбеляза Сония. — Сигурно ужасно ги изнервя“. Сония влезе в стаята и чу как вратата се затвори зад гърба ѝ. Лорандра отново вдигна глава и я изгледа мрачно, преди отново да насочи вниманието си към предмета, който държеше в ръце. Сония погледна отблизо и видя, че това е някаква тъкан, която жената плетеше от дебел конец с помощта на късо парче огъната дебела тел. Скоростта, с която импровизираната кука се движеше по ръба на тъканта и оформяше клупове и възелчета, предполагаше дългогодишна практика.

— Какво плетеш? — попита Сония.

Лорандра я погледна с присвити очи.

— Нарича се „бинда“ и повечето жени в родината ми умеят да я правят.

Тъканта се размърда в ръцете ѝ, разкривайки тръбната си форма. Изненадана и окуражена от готовността на Лорандра да разговаря, Сония се зачуди как да я окуражи да продължи все така.

— И какво ще правиш от нея?

Лорандра погледна надолу.

— Нещо, което да ми държи топло.

Сония кимна. „Разбира се. Скоро ще настъпи средата на зимата и ще стане още по-студено. Тя вече не може да използва магията си, за да се топли. Тук няма камина, а пазачите не ѝ вярват, за да ѝ дадат мангал“. Но въпреки това в стаята не беше много хладно. Сигурно топлината от долните стаи се издигаше нагоре и смекчаваше студенината.

— Обикновено използваме пръчка с оформена кука накрая, но според тях ще я използвам, за да се самоубия — додаде Лорандра.

Сония не можа да сдържи усмивката си.

— А ще го направиш ли?

Жената сви рамене и не отговори. „Тя не очаква да ѝ повярвам, така че защо да си прави труда“.

— Добре ли се държат с теб? — попита Сония.

Лорандра отново сви рамене.

— Искаш ли да ти донеса нещо?

Недоверчиво потрепване на устните. И отново никакъв отговор.

— Синът ти, примерно? — попита Сония, допускайки лек скептицизъм в гласа си. Не се изненада от липсата на отговор. Потискайки въздишката си, тя отиде до ниското легло, седна на него и се върна на темата, която жената очевидно бе склонна да обсъжда. Това щеше да постави началото на някакъв разговор, който щеше да доведе кой знае до къде.

— И какво правят жените в родината ти от тази бинда?

Лорандра работеше мълчаливо, но лекото потрепване в ъгълчетата на устата ѝ подсказва на Сония, че обмисля отговора си.

— Шапки. Ръкавици. Дрехи. Одеяла. Кошници. Зависи от края. По-меките и фини конци са за ръкавици. Здравите и гъвкавите са за кошници.

— Трайни ли са?

— Зависи какво правиш и колко е дебел конецът. Бинда се разтяга, което е добре за някои неща, но не и за други. Ако искаме по-сбит плат, тогава тъчем.

— От какво правите конците?

В погледа на Лорандра се промъкна резервираност.

— Най-вече от риберова вълна. Има един вид трева, която може да се смекчи и да се увива за кошници, но не съм я виждала на юг от пустинята, както и фини, меки конци, които се извличат от гнездата на големи пеперуди, но тях могат да си ги позволят само богатите.

— Пеперуди? Тук пеперудите изаяждат платовете и не произвеждат конци, от които да се правят облекла. — Сония се усмихна. — Какво представлява платът?

— Мек, но здрав. Обикновено се излъсква до блясък, а за бродирането на различни картини върху него се използват други конци. — Лорандра се намръщи. — Чувала съм за жени, чиито поли са били шити в продължение на години.

— Ти самата не си ли ги виждала?

Лорандра се намръщи.

— Единственият пеперуден плат, който съм виждала, е носен от кагар.

Сония долови презрението и страха в гласа на жената и се замисли кои ли са тези кагар.

— Това да не са хората, които убиват всички, притежаващи магия? А самите те са магьосници?

Лорандра я стрелна с враждебен поглед.

— Да.

— Защо убиват магьосниците?

— Магията е зло.

— Но самите те я използват.

— Те правят голяма жертва, за да пречистят обществото ни. — В гласа ѝ се долавяше горчивина.

— Ти смяташ ли, че магията е зло?

Лорандра сви рамене.

— Смяташ ли, че след като силата ти е блокирана, ще ти позволят да живееш, ако се върнеш обратно?

Жената се обърна и я погледна.

— Смятате да ме върнете обратно?

Сония предпочете да не отговаря. Лорандра въздъхна.

— Не. Целта им е да прочистят магията от кръвните ни линии. Няма значение, че съм твърде стара, за да раждам деца. Може да науча останалите на злото.

— Това е невероятно. Сигурно нямат врагове, срещу които да се защитават. Ами съседните земи? И те ли забраняват магията?

Жената поклати глава.

— Нямаме съседни земи. *Кагар* са ги победили всичките преди сто години.

— *Всичките*? А те колко са били?

— Стотици. Повечето са били малки, но заедно правят вашите Обединени земи да изглеждат незначителни. — Лорандра се усмихна мрачно. — Единствената ви надежда е да не поглеждат отвъд пустинята, защото тогава Сачака ще е най-малкият ви проблем.

Сония почувства как стомахът ѝ се свива, но тогава си спомни как Лорандра не знаеше, че Калън може да прочете съзнанието ѝ. „Народът на Лорандра не познава черната магия и упорито се опитва да прочисти магията от родовите си линии“. И въпреки това са победили всичките си съседи.

— Ако го направят и наистина се окажат заплаха, ти и Скелин ще се озовете в беда, също като нас — посочи Сония. — Наистина е жалко, че не се присъединихте към Гилдията още щом пристигнахте. Ние щяхме да научим за новата страна, а вие щяхте да си осигурите защитата ни. Ако Скелин...

— Черна магьоснице Сония — разнесе се глас иззад вратата.

Сония се обърна и видя капитана да наднича през прозорчето.

— Да?

— Един човек ви търси... Важно е.

Сония се изправи и тръгна към вратата. Докато капитанът я отключваше, тя се обърна към Лорандра. Жената я изгледа за миг, след което се върна към работата си. По време на разговора им тръбата беше станала доста по-дълга, отбеляза Сония.

Чакаше я един от сътрудниците на Черния магьосник Калън, който навремето беше следил всяко нейно движение. Тя се опита да скрие неприязънта си, а и човекът изглеждаше разтревожен и разстроен.

— Простете за прекъсването, Черна магьоснице Сония — каза той. — Извършено е убийство. На магьосник. В града. Черен магьосник Калън е вече там. Трябва да се присъедините към него.

Тя рязко си пое дъх. Убийството на магьосник и без това си бе достатъчно тревожно събитие, но присъствието на Калън и нейното призоваване означаваха само едно нещо.

Жертвата бе убита с черна магия.

Денил въздъхна, облегна се назад и огледа кабинета си. Възможността да отдъхва, опрян на меката облегалка на стола, бе обикновено удобство, което му напомняше за дома. Бюрото пред него също бе пример на киралийска практичност и функционалност, каквито не се забелязваха в сачаканските домове. Ако не бяха извитите стени, той можеше да си представи, че се намира в Имардин.

Може би в сачаканските домове имаше столове и бюра, в личните стаи, които той не беше виждал. Може би сачаканците имаха дори по-удобни мебели за работа и учение. „Ако имат, те не са си направили труда да обзаведат Дома на Гилдията с тях. Но това ми върши идеална работа“.

Пред него бяха пръснати записките му и книгите, които беше купил на пазара. Току-що бе съставил списък на онова, което бе научил след пристигането си в Сачака и се чувстваше доста доволен от себе си.

Първата точка бе „Доказателство, че Имардин не е бил унищожен по време на Сачаканската война“, което Денил бе открил в архивите на една ашакска библиотека скоро след пристигането си в Арвис. Под него беше написал: „Съществуването на хранилищен камък“, който Лоркин бе открил в същата колекция от архиви.

Между това и следващата точка, той бе вмъкнал: „Хората от племето Дюна са знаели (а може би все още знаят) как да правят магически скъпоценни камъни. Тези камъни се произвеждат (не са естествени). Изменниците са откраднали от тях това познание“. Всичко това беше научил от Унх, туземецът, който бе проследил Лоркин и неговите похитители.

Следваше дълъг списък факти, които бе открил в купените архиви.

„Нарвела, водач на управляващите Сачака киралийци, е притежавал роб, бил е считан за луд, откраднал е хранилищният камък и го е използвал, за да създаде пустошта или умишлено или по време на сблъсъка му с киралийските му преследвачи.

Най-вероятно заплахата от използването на хранилищния камък е помогнала за контролирането на оцелелите сачакански магьосници и след изчезването ѝ Киралия е била принудена да върне страната под сачаканско управление.

Първоначално пустошта като че ли е започнала да отстъпва пред усилията на сачаканците, но след това те са се провалили и вместо това тя е започнала да се разширява“.

Списъкът беше добър, реши Денил. Само раздразнението, че напоследък не бе постигнал нищо, го караше да се чувства зле. Все още имаше доста въпроси без отговори.

Денил се наведе напред и започна да пише списък на нещата, които иска да открие.

„Доказателство, че Имардин не е бил унищожен по време на Сачаканската война, което мога да отнеса у дома“.

Ачати като че ли не харесваше това, че Денил купува сачакански архиви, но може би нямаше да има нищо против някоя случайна покупка. Ако Денил искаше да убеди всички в теорията си, че Имардин е бил унищожен по-късно, той трябваше да им покаже документи.

„Доказателство, че лудият ученик е унищожил Имардин“. Но Денил не смяташе, че ще намери точно това в Сачака.

„Откъде се е взел хранилищният камък? Как е бил направен? Или е бил естествено образуване? Съществуват ли и други такива? Знае ли някой как се правят?“

Денил не спираше да се чуди дали Лоркин знае отговорите на тези въпроси. Изменниците бяха откраднали тайната за създаването на магически скъпоценни камъни от племето Дюна. Ако някой друг знаеше как се правят, то това бяха те.

Денил потрепна, когато си спомни искането на сачаканския крал да установи връзка с Лоркин. Той бе помолил помощничката си Мерия да разследва всяка информация, която ѝ попадне. „Но кого би трябвало да попитаме? Ашаките вече не ме канят на приеми, а и без това аз не я

взимам с мен. Съмнява ме робите да имат друг начин за връзка с Лоркин, освен чрез Изменниците“.

Той отново огледа списъка си. Искаше да добие по-ясна представа какво точно трябваше да търси по време на посещенията си в сачаканските имения и при племето Дюна. Макар да бе открил отговорите на някои въпроси, винаги щеше да е по-добре да може да цитира няколко източника, когато твърди, че някое събитие се е случило по определен начин. Затова трябваше да потърси още доказателства, че Имардин е оцелял след Сачаканската война и Нарвелан е откраднал хранилищния камък. Що се отнася до информацията за хранилищните камъни, той разполагаше само с един източник: племето Дюна. Не можеше да пита Изменниците, затова трябваше да разчита единствено, че Лоркин ще разбере какво знаят и някой ден тази информация ще стигне до него.

Единственото му притеснение бе как ще реагират на въпросите му туземците от племето Дюна. Унх бе приятелски настроен, но съплеменниците му от пазара не бяха реагирали положително, когато Денил спомена името му. „Ала преди това се държаха приятелски. Може би ако не бях го споменава...“

— Посланик Денил?

Той вдигна глава. Гласът бе на Мерия и идваше от главната стая.

— Влезте, лейди Мерия — извика той. Стъпките се приближиха и тя застана на прага на кабинета му. Той ѝ посочи с жест един от столовете за посетители. — Как сте? — попита я Денил.

Тя сви рамене.

— Добре. Мислех си, че ще има много повече канцеларска работа и почти никакво общуване с хората заради обичаите им по отношение на жените. А се оказа доста по-различно.

— Срещате ли се с много от жените, с които ви запозна ашаки Ачати?

— Да, и с техни приятелки. Групичката е доста голяма. Разбира се, те никога не се събират на едно място. Мъжете ще решат, че са си създали тайно бунтовно общество. — Усмивката ѝ му показва колко забавно ѝ се струва това. — Човек би си помислил, че всичките бележки, които жените си изпращат, ще ги направят подозрителни, но... — Тя сви рамене. — Може би не ги забелязват.

Денил кимна.

— Не съм чувал нищо за това. Смятате ли, че организират нещо?

— Не ми се вярваше, но преди няколко дни споменах, че майката на Лоркин би искала да се свърже с него. Получих съобщение, в което пишеше, че той е в града на Изменниците и се чувства добре. Освен това ме подканяха да му изпратя отговор.

Сърцето на Денил подскочи.

— Къде е посланието, което ви предадох?

Мерия поклати глава.

— Беше устно. Жените не записват нищо на хартия.

Той се замисли над думите ѝ.

— Смятате ли, че това минава през Изменниците?

Тя кимна.

— Не виждам друг начин да стигне до него, щом той се намира в града им, а там ходят само Изменници. Освен ако сред шпионите няма шпиони.

— Възможно е.

Тя поклати глава.

— Според мен жените казват, че мразят Изменниците, само за да им позволяват мъжете да се срещат.

Денил кимна утвърдително.

— Не казвайте това на никой друг — посъветва я той.

Каквато и да бе връзката с, Лоркин бе по-добра от никаква. Макар крал Амакира да му бе поръчал да се свърже с младежа, без да използва Изменниците, Денил не искаше да изпуска тази възможност. Той искаше да му зададе много въпроси, макар да го ограничаваше това, че посланието му щеше да бъде чуто и от други.

Освен това Денил се беше свързал с Разпоредителя Оусън чрез кръвния пръстен и разбра, че Сония също иска да изпрати съобщение на Лоркин. Това щеше много да я зарадва. А колкото повече Висши магове обсъждаха какво съобщение да изпратят, толкова по-малка бе вероятността от политически усложнения.

— Останете тук — каза той на Мерия. — Ще проверя какво е мнението на Гилдията по въпроса.

Лилия се събуди от пулсираща болка в главата. Тя изстена. И преди роетът я бе карал да се чувства унила и изморена, но никога

толкова зле. Може би виното бе по-силно от обичайното. Не беше пила чак толкова много.

Изведнъж се разнесоха удари. Някой чукаше по вратата. Тя се насили да отвори очи, но естествено нямаше как да види през дървената плоскост. Сигурно беше някой прислужник.

— Върви си — рече тя със слаб глас и отново затвори очи.

Чукането спря. Лилия се намръщи. Може би прислугата можеше да ѝ даде нещо за главоболието. Тя отвори уста, за да извика.

Вратата се отвори. И двете ѝ очи се отвориха едновременно, като по собствена воля. Тя видя в стаята да влизат магьосници, а не прислужници; беше ѝ нужно известно време да осъзнае този факт и да го проумее.

Лилия се надигна на лакти. Изведнъж усети, че вече не е облечена с мантията си. Кога бе успяла да се преоблече в спално бельо? Тя сграбчи чаршафите, за да се покрие, но почувства нещо — сухо и ронливо по дланите си. Лилия погледна ръцете си. По тях бе засъхнало нещо тъмно.

„Вино? Не си спомням да съм го разливала по ръцете си. А и то щеше да е лепкаво...“

Магьосниците обградиха леглото ѝ. Тя ги погледна, разпозна един от лечителите, приятели на лорд Лейдън и... сърцето ѝ спря... Черен магьосник Калън.

— Лейди Лилия? — попита той.

— Д-да? — Сърцето ѝ отново заби и то много бързо. — Какво става?

— Лорд Лейдън е мъртъв — каза лечителят.

Тя го погледна ужасено.

— Как? — Още докато задаваше въпроса, тя усети, как по гърба ѝ пробягват ледени тръпки. „Снощи се опитахме да научим черната магия! Къде ни е бил умът?“ — Къде е Наки?

— КАК МОЖА ДА ГО НАПРАВИШ! — Гласът се изви в писък, но въпреки това тя веднага разпозна Наки. Лилия потрепна. Приятелката ѝ искаше баща ѝ да умре, но не беше... Някой се опита да отблъсне магьосниците, но бе уловен от лечителя. Наки се опита да се освободи от него, без да сваля очи от Лилия.

— Ти! — изръмжа момичето.

— Аз? — Лилия погледна приятелката си.

— Ти то уби! — извика Наки. — Баща ми!

— Не съм. — Лилия поклати глава. — Заспала съм. Изобщо не съм се будила.

Наки поклати невярващо глава.

— Кой тогава го е направил? Не трябваше да ти давам да четеш онази книга. Просто исках да те впечатля.

Студени тръпки пробягаха по гърба на Лилия. Внезапно тя усети как очите на Калън дълбаят в нея.

— Как е умрял? — попита тя със слаб глас.

— Черна магия — тросна ѝ се Наки и наведе поглед надолу. — Какво е това по ръцете ти?

Лилия погледна към тъмните петна.

— Не знам.

— Това е кръв, нали? — Очите на Наки се разшириха от ужас. — На баща ми... — Очите ѝ плувнаха в сълзи, тя се обърна рязко и избяга от стаята.

Лилия я гледаше. „Тя си мисли, че съм убила баща ѝ. Мрази ме. Изгубих я. Но... аз не съм убивала баща ѝ. Или пък съм?“ Спомените ѝ от предишната нощ се губеха. Винаги ставаше така, когато бе пила твърде много вино или бе дишала твърде много рое. Сънищата ѝ — а дали бяха сънища? — включваха фантазия, в която тя се отърва от бащата на Наки, макар двете да не бяха обсъждали това.

— Вие ли убихте лорд Лейдън? — попита Черният магьосник Калън.

Тя се насили да го погледне.

— Не. Не мисля.

— Опитвали ли сте се да овладеете черната магия?

Как да отговори на това? Тя установи, че не може да намери подходящите думи. Главата ѝ пулсираше толкова силно и Лилия имаше усещането, че всеки момент ще се пръсне.

— Лейди Наки призна, че се е опитвала да научи черната магия от една книга — каза лечителят. — Каза, че Лилия също е опитала.

Лилия изпита предателско облекчение. Тя кимна с глава.

— Наки има книга. Всъщност тя е — беше — на баща ѝ. Той я държи в библиотеката, в една маса със стъклен плот. Наки я извади оттам и двете четохме от нея — но нали е невъзможно черната магия да се научи от книга?

Погледът на Калън не потрепна.

— Но е забранено да се опитва.

Тя наведе поглед.

— Не съм убила баща й. — Ала в нея отново се надигна съмнение.

— Това ли е обвинената? — разнесе се нов глас.

Магьосниците се обърнаха към вратата и Лилия успя да погледне между тях. Стомахът й се сви, когато видя приближаващата се Черна магьосница Сония. Не че появата на още един черен магьосник можеше допълнително да влоши положението й. Тя винаги се бе възхищавала на Сония, макар че мисълта за онова, което бе извършила през живота си, я смущаваше.

— Да — отвърна Калън и се отдръпна от леглото. — Отивам в библиотеката, за да погледна книгата, в която има инструкции за използването на черна магия. И двете признаха, че са я чели. Можете ли да разчетете съзнанията им?

Сония повдигна вежди, но кимна. Когато Калън излезе от стаята, тя се обърна към другите магьосници.

— Трябва да й позволи поне да се облече — каза тя. — Аз ще остана при нея.

— Разберете какво има по ръцете й, преди да се измие — посъветва я лечителят.

Лилия ги гледаше как излизат, а когато вратата се затвори, се измъкна от леглото.

— Дай да видя ръцете ти — каза Сония. Тя ги хвана със своите, които изглеждаха твърде малки за толкова могъщ магьосник. „Не че магията прави ръцете ти по-големи — помисли си Лилия. — Това вече щеше да е доста неприятно“. Сония повдигна едната й ръка, подуши я, после отведе Лилия до умивалника и пусна водата.

— Измий се.

Лилия се подчини с облекчение. Петното се изми след доста търкане и оцвети водата в умивалника.

— Трябва ни повече светлина — промърмори Сония. Тя погледна към панелите, които покриваха прозорците, и те леко се отдръпнаха встрани. В стаята проникна дневната светлина. Когато погледна надолу, Лилия затаи дъх.

Водата се беше оцветила в червено.

— Но как...? Аз не си спомням... — ахна тя.

Сония я гледаше замислено. После отстъпи назад.

— Преоблечи се — каза тя. Тонът ѝ бе нещо средно между заповед и предложение. — След това ще видим какво си спомняш.

Лилия се подчини и облече ученическата си мантия колкото се може по-бързо. След като завърза шарфа, тя отиде при Сония. Черната магьосница протегна ръце и долепи дланите си до слепоочията ѝ.

Досега черен магьосник не бе разчитал съзнанието ѝ. Нито пък обикновен. Понякога уроците ѝ в Университета изискваха учителят да влиза в главата ѝ, но учениците винаги получаваха инструкции да крият мислите си зад въображаеми врати. В общото разчитане на мисли целта бе да се извадят най-вече мислите, скрити зад вратите.

Този път беше по-различно. Внезапно Лилия усети присъствието на по-възрастната жена в главата си. Чувстваше го слабо, сякаш чуваше гласове през стената. Изведнъж почувства как нещо влияе на мислите ѝ. Не усещаше чуждата воля, затова инстинктивният ѝ опит да му се противопостави се оказа безполезен. Тя се насили да отстъпи и започна да наблюдава завръщащите се спомени от предишната нощ.

Изпълниха я смущение и страх, когато си спомни целувката на Наки, но не усети неодобрение в Сония. Сега, когато някой друг преглеждаше спомените ѝ, те ѝ се струаха не чак толкова неясни, но не можеше да определи границите им във времето.

Един от тези периоди бе след като легна до Наки на леглото, след като бяха пили вино. Засрамено си спомни мислите за убийство, които се бяха въртели в главата ѝ. Но не си спомняше наистина да бе убивала някой. Освен в сънищата си. „Но дали това бяха сънища?“

Ами ако наистина беше убила бащата на Наки, хваната в капана на породените от виното и роета халюцинации?

Ами ако експериментът им бе успял и тя наистина бе научила черната магия от книгата?

— *Определено си успяла* — разнесе се гласът на Сония в съзнанието ѝ. — *Това би трябвало да е невъзможно. Дори Акарин не вярваше в това. Но в историята има поне още един ученик, който я е научил без помощта на друг магьосник и тогавашните магьосници са имали причина толкова решително да унищожат всичко, писано за нея. За нещастие никой няма да погледне с добро око на*

доказателството, че сме бъркали. Защо си се опитала, когато знаеш, че е забранено?

— Не знам. Просто го направих заедно с Наки. Тя ми каза... — Тя беше казала на ЛИЛИЯ, че ѝ се доверява. Дали щеше да ѝ повярва отново? „Аз я обичам, а тя ме мрази.“

Внезапно усещането за загубата и шокът от случилото се изплуваха на повърхността и тя избухна в сълзи. Докосването на Сония изчезна от главата ѝ и се прехвърли върху раменете, разтривайки я нежно, но твърдо, докато Лилия се опитваше да се вземе в ръце.

— Не мога да ти кажа, че всичко ще бъде наред — рече Сония и въздъхна. — Но мисля, че ще успея да ги убедя, че не е направено умишлено и заслужаваш по-леко наказание. Ала това зависи от спомените на Наки.

„По-леко наказание?“ Лилия потрепери, припомняйки си уроците по история. „Акарин е бил изпратен в изгнание, защото Гилдията не е знаела дали ще може да му се противопостави. Иначе са щели да го екзекутират. Но пък той е убивал хора с черната магия. Аз не съм... Надявам се“.

Ако не беше убила, Сония нямаше да открие доказателства в съзнанието на Наки. Внезапно Лилия изпита огромно нетърпение Сония да отиде и да открие истината. И последните ѝ сълзи пресъхнаха.

— Добре ли си вече? — попита Сония.

Лилия кимна.

— Остани тук.

Очакването бе истинско мъчение. Когато Сония най-после се върна заедно с Черния магьосник Калън и другите двама магьосници, на лицето ѝ бе изписано мрачно изражение.

— Тя не е видяла смъртта на баща си — каза ѝ Сония. — В съзнанието ѝ няма никакво доказателство, че ти си го убила. Остават единствено кръвта по ръцете ти и начинът, по който е умрял. И двете могат да са просто съвпадение.

Лилия въздъхна с облекчение. „Не съм го направила“ — помисли си тя.

— Спомените ѝ от предишната вечер са много по-различни от твоите — продължи Сония. — Но не така, че да не могат да бъдат

обяснени от просто недоразумение. — Тя поклати глава. — Въпреки онова, което си почувствала, тя не е овладяла черната магия.

След тези думи Лилия чувства как я изпълва облекчение. Поне Наки не бе извършила такова ужасно престъпление като нея, макар да се бе опитала да овладее черната магия, което означаваше, че няма да се отърве ненаказана.

„Може би, ако разбере, че не съм убила баща ѝ, двете ще можем заедно да се справим с това“.

Но когато магьосниците изведоха Лилия от стаята, Наки стоеше в коридора и я изглежда така, че попари всичките ѝ надежди.

ГЛАВА 12

РАЗИСКВАНИЯ

Щом Лоркин излезе от тунела, шумът на подземната река го обгърна. Тивара седеше на същата пейка и гледаше замислено колелото на канализацията. Той се изкуши да я повика мисловно, но дори това щеше да разкрие, че се срещат тайно. Изменниците имаха по-строги правила за менталното общуване и от Гилдията, защото дори най-краткият зов можеше да привлече вниманието на други магьосници и да ги доведе в Убежището.

Затова той изчака тя да го забележи и ѝ махна с ръка.

— Лоркин — каза тя, щом магьосникът стъпи на перваза. — Не очаквах, че толкова скоро ще те видя. Нима ледената треска не е стигнала до втората си фаза?

Той кимна и седна до нея.

— Достигна я. Затова съм тук. Но първо искам да те попитам: как си?

Тя развеселено повдигна вежди.

— Вие, киралийците. Винаги толкова официални. Добре съм.

— Отегчена?

Тя се засмя.

— Разбира се. Но често ме посещават. И... — Тя свали един пръстен от ръката си и го задържа за миг, преди да го пусне в джоба си. — Хората ме информират за случващото се в града. Между другото, току-що ми съобщиха, че Калия е бясна заради това, че си напуснал лечебницата.

Той сви рамене.

— Не разполагам с достатъчно време, за да чакам нещата да утихнат.

Тивара се намръщи.

— Нали не пренебрегваш болните заради мен?

— И да, и не. — Лоркин се намръщи. Въпреки доброволците, които помагат в болницата, работата продължава да е много. Не може това да продължава така. Трябва да премина веднага към проблема.

— Имам нужда от съвета ти.

Тя го погледна предпазливо.

— Така ли?

— Неизбежно бе някой да се разболеє или да се нарани толкова лошо, че единственият начин да оцелее е ако аз го изцеля — каза той.

— Така или иначе смятах да им помогна. Винаги съм знаел, че ще има последствия. Бих искал да те попитам според теб какви ще бъдат те и мога ли да ги избегна или поне да ги огранича?

Тя го погледна мълчаливо със сериозно изражение на лицето си и кимна.

— Това го обсъждахме — каза тя и по тона ѝ той се досети, че не става въпрос за тях двамата, а за фракцията ѝ.

— И?

— Савара смята, че ще откажеш да ги изцелиш. Зарала каза, че ще изчакаш да те помолят.

— *Трябва* ли да изчакам? А дали Калия е толкова безскрупулна, че да остави едно момиче да умре?

— Възможно е. — Тивара се намръщи. — Извинението ѝ ще бъде, че ти си дал ясно да се разбере, че нямаш желание да споделяш лечителството и тя уважава решението ти. Хората ще трябва да решат кое е по-лошото — това, че тя не те е помолила, или че ти не си предложил — и сигурно ще изберат нейната страна. Досега не си използвал лечителските си сили и по никакъв начин не си показал, че ще няма да откажеш, ако те помолят.

— Значи не трябва да чакам. Ще приемат ли хората използването на лечителските ми способности като перчене, щом отказвам да ги науча?

— Може би. Не и ако ги използваш само в случай че пациентът не може да бъде спасен по друг начин.

— Ами онези, които изпитват болка?

— Ако им помогнеш, това ще покаже, че изпитваш съчувствие.

— От болен зъб боли. Както и от повечето ежедневни неразположения. В такива случаи нормално ли е да откажа да използвам лечителството? Или щом започна веднъж, те ще очакват от мен да го прилагам всеки път?

Тивара се намръщи, но после внезапно се усмихна.

— Може и да си заслужава, ако така Калия остане без работа. — Но след това тя отново стана сериозна и поклати глава. — Това би било глупаво. Калия има твърде много поддръжници. — Раменете ѝ се повдигнаха във въздишка, която той не може да чуе заради шума на водата. — Ще има различни мнения дали си прав да откажеш изцеляване с магия и е възможно мненията да се променят, ако се окаже, че става въпрос за зъбобол. Според мен повечето хора ще се съгласят, че има моменти, в които имаш правото да откажеш, но е интересно да се види дали ще ти позволят ти да решиш кога.

Той кимна.

— Нещо друго?

— Погрижи се да получиш разрешението на пациента или родителите му, преди да предприемеш каквото и да било — додаде тя.

— Трябва ли да питам Калия?

Тя потрепна.

— Зарала се притесняваше най-много за това. Ако попиташ Калия, тя ще ти забрани да използваш магия, за да изцеляваш хората, и ще настоява да научиш нея. А ако някой пациент умре, вината пак ще е твоя, защото си отказал. Ако не я попиташ, ще проявиш неуважение към нея като твой началник, и тъй като си мъж, това се приема особено зле. Но ако спасиш нечий живот, хората ще ги простят това неуважение. Колкото са поддръжниците на Калия, толкова други не я харесват. — Тя разпери ръце. — В своя защита можеш да посочиш, че никой тук не иска разрешение от Калия да лекува болните или ранени Изменници. Пациентите избират да отидат в лечебницата.

Лоркин въздъхна.

— Вие, Изменниците, трябва да вземете по-лесното решение — каза ѝ той. — Укриването на познанието за създаването на камъните не заплашва живота на никого.

— Ти се възползваш от камъните и без да си участвал в създаването им — посочи тя. — Защо в замяна и ние да не се възползваме от изцеляването?

Той се ухили.

— Казано по този начин, всичко изглежда често и почтено.

— Щеше да е така, ако не беше само един киралиецът, който се възползва от камъните и много, много Изменници, които биха могли да се възползват от лечителската магия.

Той срещна погледа ѝ и забеляза в него нещо, което накара сърцето му да се отпусне. „Тя разбира. И ми показва, че разбира — и може би одобрява — причината да остана тук“.

Внезапно силно му се прииска да я целуне, но успя да устои на порива. Все пак тя не бе показала по никакъв начин, че приема и другата причина, поради която той бе решил да остане в Убежището: заради нея.

— Благодаря ти — каза той и се изправи.

— Успех — отвърна му тя.

Той неохотно се обърна и тръгна по коридора. Макар да знаеше, че решението, което беше взел, щеше да му създаде много неприятности, разговорът с Тивара го беше убедил, че може да се справи, без да влошава последствията.

Сега му оставаше само да реши кога да го направи.

Когато Денил се върна в Дома на Гилдията след посещението си в дома на Ачати, той завари Тайенд и Мерия да разговарят на по пиетие в Господарската стая. Той се спря и ги погледна. Ачати успя да организира пътуването им до земите на племето Дюна по-бързо от очакваното и Денил трябваше да съобщи новината на помощничката си и на Елийнския посланик по-скоро, отколкото бе възнамерявал.

„Няма смисъл да отлагам“ — каза си той. После се приближи към столовете им и кимна към бутилката с вино.

— Дали е останало нещо?

Тайенд се ухили и махна с ръка на роба, който стоеше до стената.

— Донеси още една чаша — нареди той и потупа с ръка големия стол, предназначен за господаря на къщата. — Пазим го за теб.

Денил тихо изсумтя и седна. Макар да бе човекът с най-висок пост в Дома на Гилдията, той се съмняваше, че това е причината Тайенд да не избере креслото.

— С какво се занимавате напоследък? — попита той.

Тайенд махна презрително с ръка.

— Посещавам други важни хора, опитвам нови вкусни ястия. Такива неща.

— Наслаждавай се, докато ги има. — Денил погледна към Мерия. Тя сви рамене.

— Посетих новите си приятелки и им предадох посланието на Черната магьосница Сония. А вие?

Робът се върна и му подаде чашата за вино с наведена глава. Тайенд вдигна бутилката и я напълни. Денил отпи глътка и въздъхна доволно.

— Двамата с ашаки Ачати планираме пътуване до земите на племето Дюна. Изглежда, ще тръгнем по-рано, отколкото очаквах: след седмица, може би дори няколко дни.

Очите на Мерия проблеснаха от изненада.

— Проучвания или посланически задължения? — попита Тайенд с многозначително изражение на лицето.

— Предимно проучвания — призна Денил. — Макар че ще допринесе и от политическа гледна точка.

— Заради книгите от пазара е, нали? — Тайенд изглеждаше изпълнен със самодоволство.

— Предполагам, че откритото в тях донякъде допринесе за предложеното от Ачати пътуване. — Денил се почувства удовлетворен, когато самодоволното изражение изчезна.

— Кога тръгваме? — попита Мерия.

Денил повдигна вежда.

— Ние?

Тя се оклюма.

— Няма ли да ме вземете с вас?

Той поклати глава.

— Не мога.

— Това му е навик — промърмори Тайенд. — Винаги изоставя хората.

Денил го погледна укорително. Очите на учения се разшириха в подигравателна невинност.

— Сигурно ще имате нужда от помощник по време на пътуването — продължи да настоява Мерия. — Във всеки случай повече, отколкото тук.

— Аз — Гилдията — имаме нужда от вас тук — каза й Денил. — За да се погрижите, ако се случи нещо непредвидено. Не можем да оставим Дома на Гилдията без никакви магьосници вътре.

— Така е — съгласи се тихо Тайенд. — Веднага ще ме изритат оттук, защото трябва да си потърся собствено жилище.

— Но... — В гласа на Мерия се появиха панически нотки. — Ако се случи нещо важно, те няма да искат да си имат работа с жена.

— Ще се наложи или ще бъдат принудени да чакат завръщането ми. Ако е нещо спешно... — Той сви устни и се замисли. Трябваше да остави кръвния пръстен на Оусън, за да може Мерия да се консултира с Разпоредителя, ако възникне нещо важно. За да може да предава съобщения до Гилдията и Сония. „Само ако можех да направя мой собствен кръвен пръстен. Или нечий друг... но разбира се! Пръстенът на Сония е у мен! Може би ще се съгласи да го оставя на Мерия“. Той реши да се свърже с нея на сутринта.

— Ако възникне нещо спешно, ще се свържете с Оусън или Сония посредством кръвните им пръстени. Единият ще взема с мен, другият ще оставя тук. — Денил се изправи и постави ръка на рамото ѝ. — Всичко ще бъде наред, Мерия. Вие успяхте да се промъкнете в скрития свят на сачаканските жени и установихте връзки с Изменниците в невероятно кратък срок. Не се и съмнявам, че ако нещо изскочи — което едва ли ще стане — вие ще се справите добре.

— Аз също не се съмнявам — додаде Тайенд.

Измъчената ѝ усмивка приличаше повече на гримаса, но тя изглеждаше по-спокойна и по-уверена, макар и разочарована.

— Колко дълго ще отсъствате? — попита Мерия.

— Не знам със сигурност — каза Денил. — Няколко седмици, може и повече. Зависи от сезонните ветрове и климата въобще, както и дали туземците изобщо ще се съгласят да се срещнат с нас.

Мерия тихо изсумтя.

— Продължавайте да ме дразните. Толкова ми се иска да посетя племената.

— Може би двамата ще се върнем при тях някой ден — предложи той. — Стига да не се отнасят към жените си така, както сачаканците.

Погледът ѝ веднага светна.

— Мъжете на пазара се държаха приятелски.

— Да, но не можем да предполагаме, че всички са така. Търговците са готови на всичко, за да привлечат клиенти.

Тя се намръщи.

— Ами ако пристигне съобщение от Лоркин, докато ви няма?

— Ще го предадете на получателя му през кръвния пръстен.

Тя кимна.

— Може би Изменниците могат да изпратят някое до вас.

— Съмнява ме да имат връзки в племената — посочи той. — А може би е по-добре да не разчитаме твърде на Изменниците. Доколкото знаем, те не са ни врагове. Но не са и съюзници.

Кабинетът на Разпоредителя беше пълен с Висши магове. Както винаги, имаше повече магьосници, отколкото столове и Сония развеселено отбеляза кои стоят прави и кои са седнали. Традиционно Повелите на дисциплините бяха най-гласовитата група. Лейди Винара, лорд Пийкин и лорд Гарел седяха най-близо до бюрото на Оусън. Макар лорд Болкан да имаше по-висш пост, той бе избрал да се облегне на стената със скръстени ръце.

Деканите, лордовете Ротан, Ерейк и Телано, както и директорът на Университета Джерик също бяха седнали, но на по-прости столове, които обикновено стояха подредени около масата. Сония често се чудеше дали Оусън събира приятели за вечеря тук и ако да, колко често го прави. Нея никога не я бяха канили.

Лечителят и алхимикът, които Сония завари в стаята за гости в дома на Наки, също бяха тук, застанали в дъното на стаята. Встрани от групичките седеше един от съветниците на краля и Сония се зачуди, не за пръв път, дали те получават специално обучение как да не привличат вниманието — да могат да наблюдават, без да бъдат наблюдавани.

Както винаги, тя и Черният магьосник Калън стояха прави. Когато Сония пристигна, Калън вече се извисяваше над останалите. Макар да си каза, че ще е по-лесно, ако всички я виждат, докато им разказва за откритията си, тя трябваше да признае, че една малка, непокорна част от нея предпочиташе да стои права и да излъчва същия авторитет като него.

Вратата се отвори и всички се обърнаха към Директора на учениците Нарън, който влезе в стаята. Той бе по-млад от предшественика си Аринд, но бе също толкова строг и без чувство за хумор. След като Оусън го поздрави, той се огледа и кимна учтиво. Когато погледът му попадна върху нея и Калън, той се намръщи.

— Кой пази Лилия? — попита разтревожено директорът.

Сония погледна към Калън и забеляза, че на него също му е забавно.

— Лилия не е по-силна от обичайното — напомни му тя. — Двамата магьосници, които я пазят, няма да срещнат проблеми при удържането ѝ.

Той примигна и се изчерви.

— Ах, простете ми. Забравих.

— Значи Лилия не е взимала сила от никого? — попита Винара, поглеждайки към Сония.

— Не засякох никакви неестествени нива на сила в нея. Може да е почерпила енергия от някого, а след това да я е употребила, но не си спомня нищо такова, с изключение...

Оусън се прокашля и вдигна ръце, за да сложи край на разговорите им.

— Простете, че ви прекъсвам, но трябва да започнем от самото начало. — Той погледна към дъното на стаята. — Лордове Роа и Пари, моля, разкажете ни как научихте за убийството на лорд Лейдън.

Лечителят и алхимикът пристъпиха напред. Всички се обърнаха към тях, но пръв заговори алхимикът.

— Разговарях с лорд Роа, когато пристигна съобщение от лейди Наки, че баща ѝ е бил убит през нощта. Отидохме веднага в къщата ѝ, където тя ни показва тялото на лорд Лейдън и ни каза, че сигурно Лилия го е убила. Лорд Роа прегледа Лейдън и установи, че енергията му е източена, а аз разпитах Наки защо смята, че съученичката ѝ е виновна за това. — Той се поколеба и лицето му придоби разтревожено изражение. — Тя призна, че предишната вечер двете с Лилия са разглеждали книга за черната магия. И двете са експериментирали с инструкциите, като са смятали, че няма опасност да успеят, защото черната магия не може да се научи от книга. Тя не бе успяла и Лилия също заявила, че не е постигнала успех, но сега, след като баща ѝ е бил убит с черна магия, Наки не можела да се сети за някой друг, когото да обвини. — Той погледна към Калън. — Черният магьосник Калън пристигна и двамата отидохме в стаята за гости. Лилия спеше, но при пристигането ни се събуди. Изглеждаше изненадана и шокирана от новините, и обвиненията на Наки.

— Но по ръцете ѝ очевидно имаше засъхнала кръв — додаде лечителят и погледна към Сония. — Кръв ли беше?

Сония кимна.

— Да. Имаше ли много кръв по и около трупа на лорд Лейдън?

— Малко. Разрезът бе чист.

— Странно — каза лейди Винара. — Защо е почистила тялото, но не и ръцете си?

— Може би във вълнението си и в тъмнината не е забелязала, че са изцапани — предположи Гарел.

— Лилия не си спомня как се е изцапала — каза им Сония. Вниманието им отново се насочи към нея. Тя погледна към лорд Пари, който потвърди с кимване, че няма какво друго да добави. — Когато пристигнах в къщата, Лилия все още бе в леглото — обясни тя. — Калън отиде да потърси книгата, а аз огледах кръвта и разчетох съзнанието ѝ.

Тя имаше ужасно главоболие, в резултат от консумацията на роет и вино предишната нощ, и аз предполагам, че това е причина и за загубата на част от спомените ѝ. Тя си припомни, че Наки е подела инициативата с книгата. Двете отишли в библиотеката, където Наки я извадила от мястото, където е била съхранявана — както е правила доста пъти и преди. Тя я отворила на една страница и накарала Лилия да я прочете. После двете една след друга се опитали да изпълнят описаните стъпки. Първо Лилия, после Наки.

Сония се поколеба и сдържа мръщненето си.

— Лилия ясно си спомня, че е постигнала нужното състояние на съзнанието и дори е успяла да изтегли малко сила от Наки. — В залата се разнесе колективно ахване. — Освен това си спомня как Наки е изтегвила сила от нея. След това двете се върнали в стаята за гости, пили малко вино и разговаряли, като по време на разговора Наки изказала желание Лилия да я отърве от баща ѝ, който бил ограничил достъпа ѝ до вино, роет и пари. След това Лилия не помни нищо до събуждането си тази сутрин.

Наки си спомня същите събития, но от съвсем различна перспектива. Тя помни, че Лилия я е убедила да вземат книгата и я е подтикнала да изпробват описаните уроци, а Наки се подчинила, защото искала да я впечатли — като не вярвала, че ще успее. Самата тя не успяла да разбере инструкциите и когато потърсих някакъв спомен за използването на черна магия, не открих нищо. Обаче Наки наистина изказала желание Лилия да я отърве от баща ѝ, за което сега съжалява.

— Как може да имат толкова различни спомени? — попита Пийкин.

— Всяка е имала големи очаквания за другата — каза му Сония. — Разбрали са погрешно мотивите и желанията си. Всяка е смятала, че другата я подтиква да опитат черната магия и че ако откаже, ще бъде приета като слаба и скучна. — Сония отново се поколеба дали да разкрие увлечението на Лилия по Наки. Още като младо момиче в копторите тя бе научила, че между жените, също както и между мъжете, възниква естествено привличане. В това тя не откриваше нищо по-различно от отношенията между мъж и жена. Но знаеше, че мнозина не са съгласни с това, а и не всяко увлечение, независимо от пола, влияеше добре на участващите в него. Макар в случая Лилия да бе увлечената, Наки очевидно я бе окуражавала. Това като че ли бе част от безразсъдната им игра на удоволствия.

Лейди Винара въздъхна.

— Ех, младите могат да бъдат толкова глупави.

„Самата истина — помисли си Сония. — Но това са лични отношения и не са свързани с извършените престъпления. Жестоко ще е от моя страна да ги разкрия“.

— Ние им казваме, че не могат да научат черната магия от книгите — напомни им директорът Джерик. — Макар в същото време да им забраняваме да четат за нея. Това винаги прави забранените неща по-привлекателни за определен тип личности. А като им казваме, че черната магия не може да се научи само от четенето на книги, ние им подсказваме, че има безопасен начин да нарушават правилата.

— Бъркали сме — каза Гарел и като че ли дори съжаляваше за това, отбеляза Сония.

— Да, отчасти вината за това е наша — каза Оусън. — Което ще затрудни допълнително решението ни какво да правим с Наки и Лилия.

Сония видя как много глави закимаха в съгласие.

— Според мен никой няма да ни определи като небрежни, ако изберем по-меко наказание от стария критерий — каза Винара.

Този път всички кимнаха. „Да се екзекутират две ученички заради това, че са се заигравали с нещо, което според всички нас е безопасно, ще причини бунтове — помисли си Сония. — Колко много се е променило отношението към черната магия“.

— Наки не е овладяла черната магия — каза Пийкин. — Тя не може да бъде обвинена за смъртта на баща си. Според мен трябва да получи по-леко наказание.

Последваха утвърдителни кимания. Сония усети смътна тревога. Според нея двете момичета бяха еднакво виновни. Нямаше никакво доказателство, че Лилия е убила лорд Лейдън. Единственото доказуемо престъпление бе, че и двете са се опитали да овладеят черната магия. Това, че само Лилия бе успяла, бе просто нещастно стечение на обстоятелствата, но тя не го бе направила умишлено.

Дали тук се усещаха някакви предразсъдъци? Наки принадлежеше на висшето съсловие; Лилия произхождаше от семейство на прислужници. Наки бе красива и популярна; Лилия беше тихичка и имаше малко приятели.

— Наказанието трябва да е достатъчно строго, за да откаже останалите ученици от овладяването на черната магия — додаде Винара.

— Предлагам да отложим завършването на Наки — каза директорът Джерик. — Тя е изгубила баща си. Това е достатъчно болезнено. Освен това трябва да се справи с неочакваната отговорност, която идва с наследството на семейното богатство. Сигурно така или иначе ще изостане в уроците си.

— Тя трябва да се извини публично — добави Гарет. — И завръщането ѝ в Университета да зависи от това да не извършва повече престъпления.

— С колко да отложим завършването ѝ? — попита Оусън.

— Една година? — предложи Джерик.

— Три — отсече решително Винара. — Наказанието трябва да действа като спирачка, а не да бъде ваканция.

— Някакви възражения или предложения? — попита Оусън. Никой не се обади. Той кимна. — А наказанието на Лилия?

— Зависи от това дали е убила лорд Лейдън — посочи Пийкин. — Какви доказателства имаме?

— Никакви — каза Калън. — Няма свидетели. Слугите не са видели и чули нищо. Разполагаме само със заключението на Наки, че Лилия е овладяла черната магия и единственият човек в къщата, който е разполагал с подобно познание, би трябвало да е извършителят.

— Погледнато от този ъгъл, е очевидно, че убиецът е Лилия — каза Винара. Тя се обърна към Сония и ъгълчетата на устните ѝ се извиха нагоре. — Ако не вземем предвид факта, че момичето не си спомня нищо за това. Изглежда ли като човек, готов да извърши нещо такова?

Сония поклати глава.

— Не. Тя е наистина ужасена и се страхува, че може да е направила нещо в съня си или под влиянието на роета.

— Възможно ли е да е действала в някакво опиянено състояние и да не си спомня? — попита Пийкин. — Все пак Наки ѝ го е подхвърлила.

Сония потрепери.

— Научих се да не се изненадвам от нищо, когато става въпрос за разрушителното действие на роета, но не съм чувала за нищо подобно досега. Но дори да е така. Лилия все пак не е убила умишлено и хладнокръвно лорд Лейдън. Случилото се може да се определи само като нещастен случай.

Всички в стаята се замислиха. Върховният повелител Болкан пристъпи напред.

— Едно нещо е сигурно: Лилия е овладяла черната магия. Кралят и хората ще очакват от нас да се погрижим момичето да не представлява опасност за никого, ако остане жива.

— Трябва да блокираме силата ѝ — каза Винара.

— Това може ли да стане? — попита Пийкин, поглеждайки към Калън и Сония.

— Досега никой не се е опитвал да блокира силата на черен магьосник — каза му тя. — Няма как да разберем дали е възможно, докато не опитаме.

— Ако е възможно, какво ще правим с нея? — попита Гарел. — Тя няма повече да е магьосник, което означава, че няма да е член на Гилдията, но не можем просто да я изхвърлим на улицата.

— Трябва да бъде наблюдавана постоянно — каза Пийкин. — Кой ще се заеме с това?

Всички се спогледаха. Лицата им потъмняха. Сония усети ледени тръпки по гърба си.

— Не може да нямаме по-добър вариант от затварянето ѝ в Наблюдателницата — чу гласа си тя.

— Не виждам да имаме някакъв избор — отвърна Винара. Останалите кимнаха.

— Докато не бъде открита причината за смъртта на лорд Лейдън, няма как да знаем може ли да ѝ се вярва — добави Гарел. — Ако е убила човек в съня си... все пак не искаме да се случи отново.

Сония потисна потреперването си. Последните затворници бяха те двамата с Акарин, макар да не ги бяха задържали задълго.

— Нека се убедим, че е настанена удобно и за нея се грижат добре — каза Оусън. — Не ми се струва правилно нейното наказание да е по-строго от това на Лорандра, която, както знаем, е нарушила законите ни и е убила много хора. Съгласни ли сте?

Последва утвърдително мърморене. Оусън погледна към Сония.

— Изглеждате ми разтревожена, Черна магьоснице Сония.

Тя кимна.

— Съгласна съм, че е нужно строго наказание, но... тя не е лош човек и е толкова млада. Ще бъде жалко да остане затворена до края на живота си. Може би трябва да преразгледаме случая ѝ след няколко години, ако е показала добро поведение.

Той сви замислено устни.

— Колко години?

— Десет? — предложи някой. Сония потрепна докато останалите замърмориха одобрително, но кимна на Оусън, който я погледна. Съмняваше се, че ще успее да ги уговори за по-кратък срок.

— И така, кой ще блокира силата ѝ? — попита той, поглеждайки от Калън към Сония.

— Аз — отвърна тя. — Стига да не възразявате, бих искала отново да прегледам спомените ѝ.

Той се усмихна и кимна.

— Не възразявам. Ако намерите още нещо, което да обяснява случилото се онази нощ, то ще е добре дошло. — Той погледна към останалите магьосници. — А сега трябва да разгледаме въпроса с убийството на лорд Лейдън. Знаем къде са се намирали Сония и Калън по това време. Ако Лилия не го е убила, който тогава го е направил?

ГЛАВА 13

ТРУДНИ РЕШЕНИЯ

Скърцащ звук изтръгна Лилия от мислите ѝ и девойката се обърна към вратата на Купола. Тя се изтърколи встрани и мястото ѝ беше заето от кръг светлина, в който се очерта фигурата на магьосник. Той ѝ махна с ръка. Лилия се изправи и послушно тръгна към изхода.

Когато очите ѝ привикнаха със светлината, тя видя, че вече е късно следобед. „Стояла съм вътре по-малко от един ден — помисли си тя, — а ми се стори, че е цяла вечност. Макар че може да е ден и половина. Но тогава щях да съм огладняла. — Стомахът ѝ изкурка. — Е, по-гладна от това“.

— Време е, Лилия.

Момичето осъзна, че това е Черната магьосница Сония и бързо ѝ се поклони. Сония я погледна съчувствено. Други двама магьосници чакаха няколко стъпки встрани. Лилия избегна погледите им и тръгна заедно със Сония към Университета.

— Ще ми се да можем да избегнем това Изслушване — каза магьосницата. — Но се боя, че е неизбежно. Двете с Наки ще бъдете съдени пред Гилдията.

Лилия кимна.

— Разбирам.

— Двете не трябва да разговаряте една с друга — додаде тихо Сония. — Ще говорите само ако ви позволят или ви зададат въпрос.

Лилия кимна. С крайчеца на окото си можеше да види, че Сония я наблюдава внимателно, и осъзна, че трябва да покаже по-ясно какво е чула и разбрала, а не само да кима автоматично.

— Да — успя да произнесе тя. Гласът ѝ бе пресипнал от плача и продължителното неизползване. — Да не говоря с... освен ако не ми кажат. — Тя не успя да произнесе името на Наки, но Сония извърна глава, очевидно удовлетворена.

Двете вървяха към входа на Университета. Докато изчакваха стълбите, вцепенението, което бе обхванало Лилия слез пристигането в Гилдията и затварянето ѝ в Купола, започна да отминава и бе заменено

от нарастващ ужас. Тя щеше да се изправи пред всички магьосници в Гилдията и да изтърпи осъдителните им погледи. Всички щяха да се чудят дали е убийца. Всички щяха да знаят, че е овладяла черната магия. Независимо дали го беше направила от глупост или от зли намерения, те щяха да я презират.

Тя се сети за разочарованието на семейството си, но бързо прогони тази мисъл. Най-добре беше сега да мисли за предстоящото унижение и срам, а после за останалото.

Двете прекосиха бързо впечатляващото фоайе и тръгнаха по коридора към Голямата зала. За нейно огромно облекчение пространството около древната сграда, която се намираше във вътрешността на огромното помещение, бе празно. Тя бе очаквала, че някои ученици ще се промъкнат дотук, за да видят каквото могат.

Вратата на Заседателната зала се отвори и кръвта ѝ изстина. Пространството между амфитеатрално разположените покрай стените кресла бе пълно със столове. На тях бяха насядали облечените в кафяви мантии ученици, които бързо се извърнаха, за да я видят като влиза.

Тя заби погледа си в пода. Сърцето ѝ биеше гръмотевично в ушите и тя се опита да накара треперещите ѝ крака да я понесат по пътеката. Дори някой от учениците да бе прошепнал — или извикал — нещо, тя не го чу. Кръвта шумеше в ушите ѝ, заглушавайки всички звуци. Тя се концентрира върху дишането си и движението на разтрепераните ѝ крака.

Двете стигнаха до предната площадка и свиха вдясно. Сония спря и постави нежно ръка на рамото на Лилия.

— Остани тук — промърмори тя, после бързо изкачи стълбите и се настани на мястото си сред Висшите магове. Докато я наблюдаваше, Лилия видя, че някои от Висшите магове се мръщеа. Един от тях каза нещо, но Сония махна с ръка с успокояващ, презрителен жест. След това момичето улови погледа на един от Висшите магьосници и бързо наведе глава.

— Чухте показанията на неколцината свидетели на събитията — прогърмя мъжки глас. Лилия надигна глава и видя облечения в синьо Разпоредител, който стоеше в средата на площадката. Забила поглед в пода, тя не го беше забелязала досега. — Научихте какво е открила

Черната магьосница Сония в умовете на двете млади жени, които стоят пред нас. Сега нека да чуем какво имат да ни кажат те. Лейди Наки.

Полазиха я тръпки. Лилия проследи погледа на Оусън и видя, че Наки стои само на няколко крачки от нея, в лявата част на стаята. Олекна ѝ на сърцето при вида на познатото красиво лице, но чувството веднага се изпари и бе заменено от болка, която я накара да се задъха.

— Да, Разпоредителю Оусън — отвърна Наки със спокоен, студен глас. Тя стоеше с високо вдигната глава. Тъмни кръгове заобикаляха зачервените ѝ очи. „Тя изглежда силна, но като че ли всеки момент ще рухне — помисли си Лилия. — А как ли изглеждам аз, изгърбена и неспособна да погледна към никого? Сигурно излъчвам вина, точно както си мисли тя“.

Наки разказа своята версия. С всяка нейна дума Лилия усещаше как изстива, като накрая се смрази до кости. „Но тя бе онази, която поиска да прочетем книгата и да изпробваме черната магия! Идеята беше нейна!“

Когато Наки описа как е открила тялото на баща си, тя се обърна и погледна към Лилия.

— Тя го е убила. Кой друг би могъл да го направи? Сигурно го е научила от книгата. А може би вече го е знаела. — Лицето на Наки се сгърчи и тя го скри в шепите си. — Защо? Защо го направи?

Сърцето на Лилия се сви от съчувствие.

— Не съм, Наки. Аз... — започна Лилия, но Оусън я погледна намръщено и тя преглътна думите си.

След кратка пауза, за да може Наки да се съвземе, Върховните магове я разпитаха, но на Лилия ѝ се стори, че те не очакват да научат повече, отколкото вече знаят. Оусън се обърна към Лилия и тя си пое дълбоко дъх, с надеждата гласът ѝ да не затрепери.

— Лейди Лилия — започна той. — Разкажете ни какво се случи в нощта, когато останяхте в дома на лейди Наки.

Тя се опита да обясни, но всеки път, когато описваше нещо по-различно от разказа на Наки, момичето издаваше тих звук на отвращение или протест и Лилия откри, че желае да приключи по-бързо. Едва след като разказа за епизода с книгата, тя се сети, че би трябвало да спомене, че Наки я е показвала и преди това, но реши, че не си заслужава да разказва такива подробности. Когато Оусън я попита за кръвта по ръцете ѝ, тя внезапно си спомни, че е почувствала

как Наки тегли от силата ѝ, но когато се опита да го каже на Оусън, той го прие като опит да отклони вниманието му от темата за кръвта. Накрая въпросите му станаха по-конкретни.

— Опитайте ли се да овладеете черната магия?

— Да — отвърна тя и лицето ѝ пламна.

— Успяхте ли?

— Да — отговори с усилие тя. — Или поне Черната магьосница Сония твърди, че съм.

— Вие ли убихте лорд Лейдън?

— Не.

Той кимна и погледна към Висшите магове, а Лилия се подготви за техните въпроси. А те бяха повече, отколкото към Наки. Когато мъчението приключи и вниманието на Оусън се насочи към залата, тя изпита облекчение.

— Няма достатъчно доказателства, за да обвиним някого в убийството на лорд Лейдън — каза той. — Но разследването още не е приключило. Обаче тук бяха признати две престъпления: опит за научаване и овладяване на черната магия. Висшите магове се споразумяха за подходящи наказания за тези престъпления, като взеха предвид възрастта на обвинените и намеренията им. — Той замълча за миг. — Наказанието на лейди Наки, която призна, че се е опитала да научи черната магия, но не е успяла, е изключване за три години от Университета и блокиране на силата ѝ, след което поведението ѝ ще бъде преразгледано и ако бъде намерено за задоволително, ще може да продължи обучението си.

В залата се разнесе лека въздишка, последвана от тихо мърморене, когато магьосници и ученици започнаха да обсъждат присъдата, но всичко утихна отново, когато Оусън продължи.

— Наказанието на лейди Лилия, която признава, че се е опитала да овладее черната магия и е успяла, е изключване от Гилдията. Силата ѝ ще бъде блокирана и тя ще бъде затворена в охранявано място. Наказанието ѝ ще бъде преразгледано след десет години.

Този път не се чу никаква въздишка. Вместо това мърморенето започна веднага и постепенно се засили. Оусън се намръщи, долавяйки тон на недоволство. Стомахът на Лилия се сви.

„Те смятат, че не е достатъчно строго. Смятат, че трябва да бъде екзекутирана. Те...”

— Това е фаворизиране! — каза някой зад гърба ѝ на висок глас.

— Наки я е накарала да го направи! — обяви друг глас.

— Не! Вие, *селяците*, винаги сте имали лошо влияние — дойде възражението.

— Моля, ескортирайте лейди Наки и лейди Лилия извън Заседателната зала — каза Оусън и усиленият му чрез магия глас преряза споровете. Залата утихна, а двамата магьосници, които бяха придружавали Лилия и Сония, пристъпиха напред и ѝ показаха с жестове, че трябва да тръгне към близката странична врата.

— Ние сме на твоя страна, Лилия! — извика някой.

За миг тя изпита облекчение, но после някой друг извика:

— Убийца! — И сърцето ѝ отново се сви. „Сега ще ме затворят. За десет години. И повече, защото независимо колко ще съм послушна, аз все пак знам как да използвам черната магия, а това означава, че съм престъпничка. О, толкова ми се иска да можеха да блокират и спомените ми заедно със силата. Защо позволих на Наки да ме уговори?“

Защото я обичаше. Защото никой от тях не вярваше, че ще се получи. Но резултатът бе налице, което обясняваше защо четенето на книги за черната магия бе забранено. Гилдията не искаше да признае, че е възможно, защото някой със зли намерения можеше да се сдобие с книга и да се опита да овладее черната магия. „Трябваше да се досетя“.

Тогава тя осъзна какво бяха направили двете с Наки.

„Сега вече всички знаят, че черната магия може да бъде научена от книгите. Ние разкрихме една тайна, която трябваше да остане погребана. И също като черната магия тази тайна не може да бъде забравена“.

Денят бе ужасно дълъг за Лоркин. Не само защото Калия изкара върху него яда си за това, че бе напуснал лечебницата, а и защото бе наблюдавал влошаването на здравето на болното дете, чудейки се през цялото време как да я изцели, без Калия да го види и да го спре.

Все пак дилемата му се разреши по изненадващ начин. Късно вечерта родителите на момичето решиха, че не искат детето им да умре в шумната лечебница, а в къщи, при семейството си. Калия се опита да ги разубеди, но те не се пречупиха.

Това я обезпокои и през остатъка от деня беше много разсеяна. „Несъмнено е заета да обмисля дали може да спечели нещо от тази ситуация, без да се zlepостави“.

Още двама пациенти бяха заболели от ледена треска и състоянието им се влошаваше: една възрастна жена и младо момче, което вече имаше здравни проблеми. Калия не излезе от стаята, за да посети болното момиче, може би защото не я бяха повикали, а може би защото се страхуваше, че докато я няма, Лоркин може да изцели останалите тежко болни пациенти. Тя го задържа до късно през нощта и го освободи едва когато през лечебницата мина една от магьосниците с висш ранг, водейки болния си съпруг. Тя попита Калия дали постъпва разумно, изтощавайки се до крайност, когато много магьосници бяха предложили да наглеждат пациентите през нощта, за да може тя да отдъхне.

Когато Лоркин тръгна към вратата, тя го извика по име. Той се обърна.

— Можеш да си вървиш — каза тя. — Не посещавай Велила без мен.

Той потвърди с кимане. Докато вървеше към стаята на болното момиче, той се зачуди какво ли щеше да му коства неподчинението.

Така и не можа да стигне до нея.

От една странична стая излезе някаква жена и му махна. Той разпозна една от поддръжниците на Савара, но въпреки това се поколеба, преди да я последва вътре. Когато видя четиримата души, които го чакаха вътре, всичките му съмнения се изпариха.

Стаята представляваше голям, полупразен склад. На едно импровизирано легло в безсъзнание лежеше Велила. Родителите ѝ се бяха навели над нея. До тях стоеше Савара.

— Лоркин — усмихна се тя. — Помислих си, че никога няма да те освободи.

Той се намръщи.

— Мисля, че се надяваше... — Лоркин млъкна и погледна към родителите. „Надяваше се, че момичето ще умре, преди да успее да я изцеля. Не мога да го кажа пред тях“. Той отиде до импровизираното легло и вдигна глава към тях. — Ще се опитам да я изцеля с магия, но не обещавам, че ще успее да я спася. Лечителството невинаги е

успешно, макар че никога не съм чувал да нанася вреда. Ще направя опит само ако ми разрешите.

— Разрешаваме — каза бащата и съпругата му кимна.

— Аз ще бъда свидетел — додаде меко Савара.

Лоркин я погледна. Тивара сигурно ѝ бе разказала за плановете му. Савара бе убедила родителите да отнесат малката от лечебницата, за да не може Калия да попречи или да се намеси в изцеляването ѝ. Може би тя също се беше досетила, че Калия ще му забрани да я посещава сам, и бе уредила момичето да бъде донесено тук.

Савара се усмихна и в очите ѝ проблесна самодоволство и одобрение.

Лоркин се обърна към момичето, постави ръка на челото ѝ и проникна със сетивата си в тялото ѝ. Настръхна от онова, което видя вътре. Болестта бе навсякъде, атакуваше всичко. Дробовете ѝ бяха пълни с нея, а сърцето ѝ бе отслабнало.

Той започна с изпращането на енергия към тялото ѝ. Често това се оказваше достатъчно — тялото автоматично я използваше, за да се излекува. Болестта, която го бе завладяла, бе твърде опасна за защитата ѝ. Лоркин знаеше, че ако бе погледнал в Изменници, които не бяха толкова тежко засегнати, той щеше да види как телата им се борят с нея. Но Велила губеше тази битка.

Възможно бе защитата на тялото ѝ да е бавна и отслабнала, и да се нуждае единствено от достатъчно количество енергия, за да спечели битката. А можеше и никога да не я спечели, независимо от допълнителното време, което ѝ осигуряваше. „Ако не успея, Калия ще каже, че само съм удължил страданията ѝ. Но аз съм длъжен да опитам“.

След това той прогони течността от дробовете ѝ — което не бе приятно за никого, но щеше да помогне на момичето да диша по-леко — и изцели колкото се може повече нанесени вреди. Тази последна стъпка изцеди по-голямата част от силата му, но той и без това не я използваше много по време на работата си в лечебницата, а един хубав сън щеше да я възстанови.

— Не спирайте да използвате лекарствата на Калия — каза той на родителите. — Те ще помогнат за прочистването на дробовете и за успокояването на гърлото. — Той погледна надолу, видя, че клепачите на момичето потрепват и бързо добави: — Направих всичко, което

можеше да се постигне с магия. Дадох на тялото ѝ втори шанс да победи треската. Мога да го направя отново, ако състоянието ѝ се влоши, но ако тялото ѝ откаже да се бори... — Той не завърши изречението, а поклати глава.

Родителите кимнаха с мрачни лица.

— Благодаря ти — каза бащата. „Интересно, че всъщност той говори, когато жената се счита за глава на семейството“ — помисли си Лоркин.

Той усети нечия ръка на рамото си и се обърна към Савара, която бе застанала до него.

— По-добре си почини. Подозирам, че за това е необходима повече сила, отколкото изглежда.

Той сви рамене, макар жената да бе права. Савара погледна към поддръжницата си, която го бе довела в стаята. Тя откряхна вратата, огледа коридора, обърна се към тях и кимна.

— Ти върви пръв — промърмори Савара. — Ще си тръгнем поотделно, за да не възбудим подозрения, ако ни видят.

Лоркин се измъкна в коридора и тръгна към мъжките помещения. Като че ли Савара искаше да запази в тайна изцеляването на момичето. Ако Велила се възстановеше, това нямаше ли да изглежда подозрително? Но момичето все още бе болно и нямаше да изненада никого, ако на сутринта не заподскача весело по коридорите. Щеше да се нуждае от няколко дни, за да възстанови поне част от енергията си — ако се предположи, че изобщо се стигне дотам. Повечето хора нямаше да задават въпроси, но не и Калия, която знаеше колко зле бе детето.

„Предполагам, че скоро ще разбере“.

Докато робите на Ачати отнасяха остатъците от храната, Денил понечи да отпие от виното, но размисли. То бе изключително силно, а храната бе доста пикантна. Главата му бе започнала да се върти и той не се чувстваше особено добре.

За магьосниците не бе препоръчително да се напиват. Всички те постоянно поддържаха определено равнище на контрол над силата си и под влияние на алкохола той можеше да им се изплъзне. Резултатите по принцип бяха повече смущаващи, отколкото опасни, но през

годините се бе случвало неколцина магьосници случайно да изгорят къщите си, след като бяха попрекалили с чашката.

Някои опиати — известни повече като отрови — можеха да ги лишат изцяло от контрол, което водеше до фатални случаи. В ранната киралийска история имаше няколко такива инциденти, повечето отпреди откриването на Лечителството. За щастие опиатите имаха странични ефекти, които предупреждаваха жертвите за опасността и им даваха време да извлекат отровата от тялото си, ако знаеха как да го направят.

Денил погледна към Ачати, който го наблюдаваше замислено. В гърдите му се зароди леко безпокойство, но същевременно пулсът му се ускори. Той си спомни деня, в който Ачати му бе разкрил желанието си да бъдат нещо повече от колеги магьосници и дипломати. Повече от приятели. Денил бе поласкан, но и предпазлив. Забелязвайки колебанието му, Ачати му предложи да остави идеята да отлежи известно време.

Колко дълго е „известно време“?

Денил трябваше да признае, че *беше* размишлявал върху нея. Той харесваше много Ачати. Сачаканецът го привличаше по съвсем различен начин от Тайенд. Ачати беше интелигентен и интересна компания. Не че Тайенд не беше, но освен това бе и лекомислен, безразсъден и понякога небрежен. Ачати изобщо не беше такъв.

Но нещо караше Денил да се колебае и той знаеше доста добре какво е то: Ачати бе влиятелен мъж и в политическия, и в магическия смисъл. Това го привличаше, но Денил не забравяше, че Ачати е сачаканец и черен магьосник. Не можеше да забрави и за ичанското нашествие и как Киралия се бе оказала съвсем близо до опасността да бъде завладяна от изгнаниците на това могъщо общество.

„Той не е ичани — напомни си Денил. — Сачака не е пълна с амбициозни, смъртоносни черни магьосници, които копнеят да завладяват земи. Ачати е пълната противоположност на ичаните — цивилизован мъж, който копнее за мир между нашите държави. Но дори да е така, не бива да се смесват политиката и удоволствието... освен ако удоволствието е политика“.

Съдейки по връзките и трагичните любовни истории на придворните в Обединените земи, нещата можеха наистина да се объркат и да завършат зле поне за едната от страните. Но това не бе

една от онези междурасови връзки, които включваха тайни сватби и скандални афери. Тук нямаше нищо, което да постави под въпрос лоялността му към Киралия. Той не можеше да си представи Ачати да има някакви безразсъдни очаквания и да дава нереални обещания...

— За какво си мислиш? — попита Ачати.

Денил погледна към събеседника си и сви рамене.

— За нищо.

Сачаканецът се усмихна.

— Кралийците имат странния навик да заявяват липсата на мисли, когато не искат да обсъждат онова, което се върти в главите им.

— Или пък мислите им са твърде объркани — най-вече от виното — за да бъдат обяснени — причина, за което най-вероятно също е виното — отвърна Денил.

Ачати се изкиска.

— Да, мисля, че разбирам. — Той погледна към Денил и се намръщи. — Трябва да ти кажа нещо и не знам дали ще останеш доволен или не.

Денил усети как го жегва леко разочарование. Почти се беше убедил да приеме предложението на Ачати, а сега, когато приятелят му отново стана сериозен, съмненията му пуснаха корени.

„Как ще се отрази връзката ни, ако бъдем разкрити, на позициите ни в сачаканското общество? — Тогава той се сети, че двамата се канят да напуснат Арвис. — Далече от очите, далече от ума. Това пътуване ще бъде идеалната възможност...“

— Приех да взема още една личност с нас — каза Ачати. — Той бе особено убедителен, а аз не можах да пренебрегна аргументите му. Вече му бях обещал, че ако нещата тук станат твърде напрегнати, ще му помогна да се отърве от интереса на ашаките.

Денил почувства как сърцето му се свива. В този момент разочарованието му от думите на Ачати бе заменено от нарастващо подозрение.

— Кой?

Ачати се усмихна.

— Съгласих се да взема посланик Тайенд с нас.

Денил извърна глава, за да скрие изненаданата си.

— Аха — успя да каже само той.

— Ти не си доволен. — Гласът на Ачати звучеше притеснено. — Мислех, че двамата се разбирате добре.

Денил сви рамене.

— Така е. — „Предполагам, че мога да накарам Ачати да остави тук Тайенд, без да се стига до скандали и обиди“. — Има един недостатък, обаче. Подозирам, че той е забравил да ти каже нещо много важно.

Ачати се намръщи.

— И какво е то?

Щом си спомни за това, Денил се разсмя от сърце.

— Тайенд страда от ужасна, почти смъртоносна морска болест.

ГЛАВА 14

ПЛАНОВЕ

Лилия се огледа, без да е сигурна дали е будна или сънува. Известно време лежа неподвижно, след което заключи, че сигурно е будна, защото в стаята нямаше усещане за надвиснала опасност, каквото бе имало в съня ѝ.

Нищо не помръдваше, нищо не се промени, нищо не издаде звук. „Аха. Сбърках. Усеща се някаква заплахата, но тя е по-прикрита и зловеща. Заплахата, че нищо няма да се случи. Заплахата от безкрайни, монотонни часове, които продължават в бъдещето“.

Това бе заплахата от скуката и изгубените години. От това никога да не обича или да не бъде обичана от друг. Да бъде забравена.

И все пак можеше да е по-лошо. Когато огледа стаята, тя забеляза удобните, качествени мебели. Малко затвори изглеждаха така. Може би дори само този. Храната, която бе получила предишната вечер, беше същата, ако не и по-добра от онази, която получаваше в столовата на Университета. Пазачите бяха учтиви и поне изглеждаше като че ли я съжаляваха. Може би тя им напомняше за собствените им дъщери.

„Обзалагам се, че дъщерите им никога не се забъркват в такива проблеми“.

Лилия потрепна, припомняйки си кратката среща с нейните родители, които бяха пристигнали в Гилдията, за да я видят, преди да бъде затворена в Наблюдателницата. Тя бе твърде замаяна, за да каже нещо повече. Помнеше, че не спираше да се извинява. Майка ѝ я беше попитала просто: „Защо?“, а тя не можа да ѝ отговори. Как да каже на майка си, че е влюбена в друго момиче?

Имаше много сълзи. Споменът ѝ се струваше по-болезнен, отколкото бе самата среща. Тя стана и се облече, просто за да се поразсее. Дъхът ѝ излизаше на облачета в студения въздух. Някой беше решил, че тя трябва да се облича с обикновени панталони и туника, каквито носеха повечето прислужници, само че ушити от по-качествен плат. Бяха ѝ оставили и топла долна риза. Мантията, дори и да ѝ бяха

позволили да я носи, не беше достатъчно дебела, за да я пази добре от студа. Тя потрепери и внезапно остро усети липсата на магията си.

В стаята бе инсталиран мангал с комин, който изнасяше дима извън стените на сградата. До него бе струпана купчина дърва и борина. Тя предположи, че тъй като Наблюдателницата бе построена за магьосници, в нея не бяха изградени камини и димоотводи. Когато пазачите бяха заели местата си, те бяха решили, че мангалите са най-лесния немагически начин за поддържането на топлина в стаите.

Бяха ѝ осигурили запалителни клечки, така че тя се захвана да запали мангала. Не се опита да използва силата си, убедена, че блокадата, която Черната магьосница Сония бе поставила в съзнанието ѝ, е непробиваема, и опитът да я пробие няма да е особено приятен. Почти не помнеше как бе поставена. Мозъкът ѝ бе изтръпнал от сътресението.

„Сония ми зададе няколко въпроса — спомни си тя. — Не успях да ѝ помогна кой знае колко, но тя се опитваше да помогне. Или поне да разбере кой е убил бащата на Наки“.

Дали Гилдията щеше да се откаже от разследването, след като вече я беше затворила? Лилия се надяваше, че не. Макар Наки да не харесваше пастрока си, тя очевидно бе разтърсена от смъртта му. Заслужаваше да разбере какво се бе случило наистина.

„И най-вече защото се намира в опасност. Този, който е убил баща ѝ, може да тръгне след нея“.

Сърцето на Лилия затупка по-бързо, но тя вдиша дълбоко и си каза, че Наки може да се грижи за себе си. Ала всъщност не бе убедена в това. Как щеше да се защити, когато изпадне в омаята на роета?

„Е, аз поне няма да имам проблеми с това. Край с роета тук, в затвора“.

При тази мисъл Лилия изпита силен копнеж. Тя поклати глава. Не че имаше нужда от роета. Нито го искаше толкова силно. Но той щеше да ѝ помогне да забрави всичко. Да не се тревожи за нещата, които не може да промени или направи. Да спре да се чувства толкова глупаво, че се е съгласила да опита инструкциите в книгата за черната магия. Да спре да се притеснява дали Наки е в опасност. Може би дори да угаси любовта, която изпитваше към нея. Нали поетите и песнопойците казват, че любовта носи само болка?

Ако не беше обичала Наки, тя щеше да изпитва ненавист към момичето, което ги беше забъркало в тази каша. „Проблемът е, че безразсъдството ѝ е част от онова, което обичам в нея. Макар че може би вече не го харесвам толкова“.

Мангалът беше малък и кожата ѝ настръхна от студа. Лилия се изправи, уви раменете си с одеяло и закрачи напред-назад из стаята. Постоя край тесния прозорец, загледана в гората. Това бе същата гора, която стигаше до сградите на Гилдията. Никога не я беше изследвала. Тя бе израснала в града и перспективата да влезе сред дивата, пълна с животни маса от дървета ѝ се струваше странна и малко плашеща. От високата си позиция — намираше се на втория етаж в кула, построена върху хребета, надвиснал над гората — тя можеше да види, че пространствата между дърветата бяха пълни с мъртви стебла и растителност. Опита се да си представи как някой човек ще може да премине през гората, без да се препъне. „Сигурно много бавно“.

Когато ѝ омръзна да гледа към гората, тя започна внимателно да оглежда предметите в стаята. Всички бяха много практични. Нямаше никакви книги, нито хартия или пособия за писане. Тя се зачуди, дали ако помоли пазачите, щяха да ѝ донесат?

Вратата към коридора бе направена от тежко, качествено дърво. Малкото стъклено квадратче очевидно бе монтирано допълнително, за да може пазачите да проверяват къде се намира затворникът, преди да отворят вратата. Между нейната стая и съседната имаше врата. Предишната нощ се бе опитала да я отвори с надеждата, че ще се озове във втора стая — може би по-уединена баня — но дръжката не помръдна. Сега отново се приближи до нея, чудейки се какво ли има от другата страна. С любопитство притисна ухо към дървото.

За нейна огромна изненада дочу глас. Женски глас. Не можеше да разбере какво казва жената, но звукът беше доста мелодичен. Може би тя пееше.

Почукване по вратата я сепна и тя подскочи. Досети се, че е била наблюдавана как подслушва на вратата на съседката си, и бързо се отдалечи от нея.

Входната врата се отвори и в стаята влезе един усмихнат пазач с поднос в ръцете си. Той беше млад — може би само няколко години по-млад от нея. В подноса се виждаше типичната киралийска закуска.

— Добро утро, Лилия — каза той и постави подноса върху малката маса. — Добре ли спа?

Тя кимна.

— Топло ли е? Искаш ли още одеяла?

Тя кимна, но после поклати глава.

— Искаш ли да ти донеса нещо? — Поведението му бе доста мило за човек с униформа, която обикновено се свързва с власт и сила.

Тя се замисли. „По-добре да се възползвам от предложението. Ще бъда тук още доста дълго време“.

— Книги?

Усмивката му се разшири.

— Ще видя какво мога да намеря. Нещо друго?

Тя поклати глава.

— Човек много лесно може да ти угоди. Онази в съседната стая иска конци от риберова вълна, за да си прави одеяла и шапки.

Лилия погледна към стената, която я разделяше от пеещата ѝ съседка.

— Кой...? — започна тя.

Усмивката на пазача внезапно се стопи и той се намръщи.

— Лорандра. Магьосницата–отстъпница, която Черната магьосница Сония залови. Странно изглеждаща жена, но учтива и послушна.

Лилия кимна. Тя беше чула за отстъпничката. Синът на жената също беше магьосник, но още не го бяха заловили. Работел за някой Крадец или нещо подобно.

— Името ми е Уелър — каза пазачът. — Ще се грижа да ти е удобно, докато си в Наблюдателницата. Ще ти донеса някои книги. Междувременно — той кимна към подноса — малко храна ще ти помогне да се стоплиш.

— Благодаря — успя да промълви тя. Той скимна, отиде до вратата и преди да я затвори, отново ѝ се усмихна.

Въпреки приятелското и учтиво отношение, ключалката изщрака твърдо и решително. Лилия въздъхна, седна и започна да се храни.

Когато на сутринта Лоркин се върна в лечебницата, Калия го посрещна в лошо настроение. С неутрален тон и безизразно лице му

съобщи, че възрастната жена, болна от ледена треска, е починала през нощта.

Тя не каза нищо за Велила, но той скоро забрави за среднощното изцеляване, защото започна да се притеснява за това как ще реагират Изменниците на смъртта на възрастната жена. Пригответи се да посрещне обвиненията и критиките.

Такива не последваха. Часовете минаваха, но единственото, което казваха пациентите и посетителите в лечебницата бе, че жената и без това е била много възрастна и макар наистина да е тъжно, че е починала, това е можело да се очаква. Никой не хвърляше обвинителни погледи към Лоркин. Дори Калия да се изкушаваше да намекне, че той би могъл да спаси възрастната жена, тя се въздържа да го направи.

Но момчето не се развиваше добре и когато с приближаването на вечерта Лоркин започна да чувства умора заради недостатъчния сън, родителите му пристигнаха и казаха, че ще си го приберат.

Калия го стрелна с присвити очи и Лоркин усети как по гърба му ползват тръпки. Той се опита да изглежда изненадан или поне уморен и неадекватен. Тя не каза нищо и настоя да придружи семейството.

„Дали ще попадна на засада по пътя към мъжкото отделение? — зачуди се той. — Колко ли време ще мине, преди Калия да разбере какво става? Ако вече не е разбрала, естествено“.

Той изтегли малко магия, облекчи умората в тялото си и се върна към задачата, с която бе зает, преди да пристигне семейството. Не след дълго чу стъпки към входа и се обърна да види кой е новият пациент.

Ивар се усмихна, кимна на Лоркин, огледа стаята и се приближи до него. Носът му бе червен, а очите — подпухнали.

— Идваш тъкмо навреме — каза Лоркин.

— Какво искаш да кажеш? — попита Ивар и примигна невинно. После се закашля. — Уф — рече той. — Мразя ледената треска.

— Ти имаш ледена треска?

— Имам възпалено гърло.

Лоркин се засмя, махна с ръка на Ивар да го последва и тръгна към лекарствата за деня, които Калия бе изнесла от склада.

— Къде е Калия? — попита той.

Ивар сви рамене.

— Тръгна нанякъде. Не видях къде точно. Видях, че излезе и веднага дойдох.

Лоркин подаде на приятеля си малко количество от чая.

— Знаеш ли как да го пиеш?

— Разбира се. Взимам го всяка зима откакто се помня.

— Но ти си магьосник — каза Лоркин. Не че магьосниците в Гилдията не се разболяваха, но се възстановяваха много бързо. Дори Ивар да имаше ледена треска, Лоркин нямаше да се изненада, ако на следващия ден магьосникът се събудеше напълно здрав.

Ивар се огледа.

— Как върви?

— Малко по-добре. Скоро пациентите ще започнат да намаляват, най-вече защото няма да останат незаразени хора.

— Бях започнал да си мисля, че тази година ми се е раз...

— Лоркин.

Двамата се обърнаха и видяха застаналата на прага Калия. Тя скръсти ръце и тръгна към него, а отсечените ѝ стъпки отекнаха в стаята. Очите ѝ бяха присвити, а устните свити в тънка линия.

— Ох — изпъшка Ивар. Когато Калия се приближи, той отстъпи назад. Тя се приближи малко по-близо от приетото до Лоркин и впери поглед в лицето му.

— Ти ли излекува Велила с магия? — попита жената бавно и с нисък глас, но достатъчно високо, за да я чуят всички в стаята.

Разнесе се шумолене на дрехи. Всички пациенти и гости се извърнаха, за да наблюдават сблъсъка им. После настъпи тишина.

— Да — отвърна Лоркин. — С разрешението на родителите ѝ — додаде той.

Очите на Калия се разшириха, после тя отново ги присви.

— Значи си отишъл в стаите им без мен, въпреки моята заповед...

— Не — прекъсна я той. — Не съм ходил в стаите им.

Бръчката между веждите ѝ стана още по-дълбока. Тя отвори уста, за да каже нещо, но я затвори, без да каже нито дума. Вирна брадичка и го изгледа надменно, преди да се завърти на токетата си и отново да излети навън.

Щом излезе, в стаята се надигна мърморене. Лоркин погледна към Ивар, който му се усмихна в отговор.

— Тя е ядосана. Много, много ядосана. Но ти го очакваше, нали? Магическото изцеление получи ли се?

Лоркин се намръщи.

— Съдейки по реакцията ѝ, може би да.

— Нима не знаеш? — В гласа на Ивар се промъкна изненада.

— Не. Магическото изцеление не може да лекува всичко. Треска от този тип може да се окаже фатална, ако тялото на пациента е неспособно да се бори с нея. Магията може само да изцели нанесените щети и да възстанови част от силите му.

Ивар поклати глава.

— Ако поддръжниците на Калия знаеха това, те може би нямаше да са склонни да си играят тази игра на изчакване с теб.

— Ами надявам се, че им е харесала — отвърна рязко Лоркин. — Защото аз не обичам да си играя с живота на хората.

Ивар го погледна замислено и кимна.

— Ако момичето оживее, поне ще те накара да се почувстваш добре.

Лоркин въздъхна.

— Да. — Той погледна към приятеля си. — Предполагам, че няма да можеш да провериш как е?

Приятелят му се изправи.

— Мога. Ако случайно Калия вече се е върнала, ще ти намигна, ако всичко е наред, ще свия рамене, ако още не е сигурно и ще си събера погледа, ако нещата не вървят на добре. — Той се ухили. — Успех.

Ивар се обърна и тръгна към коридора. Лоркин го изпрати с поглед, но някой го повика по име и вниманието му отново се насочи към пациентите.

— Болницата в Западния квартал има малко местни пациенти — обясни Сония, докато двамата с Дориен вървяха по главния коридор. — Но тя е пригодена предимно за чужденци, тъй като се намира близо до Пристанището и пазара.

Дориен се засмя.

— Предполагам, че те нямат болници в своите държави.

— Всъщност някои от Обединените земи имат — каза му тя. — Вин и Лонмар са разкрили по няколко, а Лан е в процес на отваряне на първата. Уреждат ги или лечители, които са се вдъхновили да отворят

болници навсякъде или местни лечители, които искат да помагат на съгражданите си по същия начин като Киралия.

— Но не и в Елийн?

Тя поклати глава.

— Не, че не са опитвали. Елийнският крал не им позволява. Страната има своя гилдия на лечители–немагьосници, която е основана много преди нашата Гилдия. Те не са особено доволни, че магьосниците ще им отнемат хляба. Така. Стаите за лечение тук са разположени по почти същия начин...

Сония отиде до вратата с нужния номер. Тя почука тихо. Скоро вратата се отвори и пред тях се появи ухиленото лице на една от лечителките от Северния квартал.

— Хайде, влизайте — каза Силия, махвайки им с ръка, след което затвори вратата зад гърбовете им.

Стаята приличаше на онази в Северния квартал. В средата бе разположена маса с два стола за пациента и придружителя му, и място за лечителя срещу тях.

Вместо лечител, там ги очакваше Сери. Той се усмихна, но позата му бе изгърбена и напрегната. Погледът му се отмести от Сония към Дориен.

— Значи това е новият ти помощник и телохранител? — попита той.

Сония тихо изсумтя.

— Помощник, да. Колкото до това кой на кого е телохранител...

— Тя погледна към Дориен, който се усмихна накриво. — Ще видим как ще се развият нещата. Сери, това е Дориен. Дориен, това е Сери.

Двамата мъже си кимнаха учтиво.

— Отдавна ли ни чакате? — попита Дориен.

Сери сви рамене.

— От известно време. Дойдох по-рано.

— За да огледате мястото?

— Разбира се.

— Как вървят делата ти? — попита Сония.

Усмивката на Сери се стопи и той внезапно придоби изпит и изморен вид.

— Не много успешно. Добре, че скътах доста средства, в случай че настъпят подобни времена.

— Дълго ли ще продължи?

Той се намръщи.

— Поне година. Изкушавах се да оставя всичко на теб и да се махна от града, ако не беше... — Крадецът разпери ръце.

„Аний — помисли си тя. — Дано успее да се измъкне, без да предизвика подозрения“. Сери беше получил съобщение, че Аний ще посети един от тукашните лечители. Можеха само да се надяват, че наистина го е изпратила дъщеря му, а не се опитват да му поставят капан. „И затова двамата с Дориен сме тук“.

Те поговориха още няколко минути. Тя бе предупредила Дориен да не задава въпроси за делата на Сери и за щастие той послуша съвета ѝ. Колкото по-малко неща знаеше, толкова по-малка бе опасността да наруши някой закон.

Почукване по вратата накара и тримата да се обърнат. Сония отиде до вратата и я откряна. Тя въздъхна с облекчение, когато видя отвън Аний и Силия. Отвори вратата широко, благодари на Силия и пусна Аний вътре.

Сери стана и огледа покровителствено дъщеря си.

— Добре ли... всичко ли е... Това оток ли е?

— Добре съм — отвърна Аний. — Казах на Рек, че според мен съм си счупила китката по време на тренировките и няма да е зле да я прегледат. Един ранен телохранител не може да се справи добре с работата си.

— Какво ти е дал да охраняваш?

Тя се усмихна.

— Любовницата му. Тя, изглежда, си мисли, че „телохранител“ означава „прислужник“ и аз доста се забавлявам, докато се опитвам да я убедя в обратното.

Сери отново седна.

— Така. Какви новини ни носиш?

Аний огледа стаята и престорено се нацупи.

— Нима компанията ми не е достатъчна? Не ти ли липсвам?

— Нямаше да рискуваш да се срещаш с нас, ако нямаше никакви новини.

Тя завъртя очи и въздъхна.

— Можеше поне да се престориш, че ти липсвам. — Тя скръсти ръце. — Добре, оказва се, че наистина имам новини. Знам със

сигурност, че Джеми дава на Рек задачи, с които прави услуга на Скелин.

— Джеми е Крадец — промърмори Сония на Дориен.

— Кое животно се нарича „джеми“? — попита я той шепнешком.

— Крадците вече не си избират животински псевдоними.

— Аха.

— Колко често? — попита Сери дъщеря си.

— Много. — Очите на Аний проблеснаха. — След няколко седмици има доставка на роец. Бих могла да се опитам да разбера къде. Но не знам дали Скелин ще бъде там.

— Но хората му ще бъдат, нали? — попита Дориен.

Аний кимна.

Магьосникът погледна към Сония и очите му проблеснаха от възбуда.

— Значи ще ги хванем, ти ще им прочетеш съзнанията и ще разберем къде е Скелин. — Той се намръщи. — Чакай... това означава, че ще нарушиш закона за черните магьосници, нали?

Тя поклати глава.

— Оусън разреши на мен и Калън да разчитаме съзнания, ако се наложи. Но истинският проблем е дали хората на Скелин знаят къде се намира той? Може да се окаже, че ще разкрием Аний за нищо.

— Хм — рече Сери и погледна към дъщеря си. — Макар да предпочитам да си те върна, по-добре да изчакаме, докато научим за някоя среща, на която Скелин със сигурност ще се появи.

Аний сви рамене.

— Ще се заслушвам. Не може да не се появи нещо подходящо.

Те продължиха да обсъждат стратегиите и начините за свръзка, докато на вратата не се почука.

Силия докладва, че някои са забелязали доста продължителната консултация. Аний се сбогува с баща си и излезе. Сери също тръгна към вратата, но въздъхна и се обърна към Сония.

— Някакви новини от Лоркин?

Тя потрепна, изпълнена с тревога, и поклати глава.

— Но Денил съобщи, че Изменниците може би ще се съгласят да си разменяме съобщения, затова аз му пратих едно за всеки случай.

— Все е нещо — каза той, усмихвайки се измъчено.

Тя кимна.

— Ще разведа Дориен наоколо. Радвам се, че те видях, Сери. Грижи се за себе си.

— Ти също — отвърна той.

След като двамата с Дориен излязоха от стаята, Силия се вмъкна вътре, за да изведе тайно Сери от болницата. Сония поведе Дориен по коридора към склада.

— Това беше един много притеснен мъж — каза той, оглеждайки се дали са сами.

— Да — съгласи се Сония.

— Като се замисля за дъщерите си, не знам дали бих могъл да изпратя, която и да е от тях да шпионира за мен.

— Да, но не може да се каже, че той я е изпратил. Тя сама го направи. Аний е една много решителна млада жена.

Дориен я погледна замислено.

— Тя е израснала в някой от бедните квартали на града, нали? И сигурно не ѝ е било лесно, като дъщеря на Крадец.

— Момичето не отрасна под негова защита. Когато майка ѝ го напусна, тя взе Аний със себе си. Тя беше горда жена и не прие помощта му дори когато бяха в особено окаяно положение. Аний порасна бързо, но поради съвсем различни причини.

— И все пак, когато си изгубил жена и деца, а после виждаш как дъщеря ти се излага на опасност... — Той поклати глава.

— Затова трябва да сме много внимателни. Трябва да сме сигурни, че когато открием Скелин, в никакъв случай няма да изложим Сери и Аний на опасност.

Дориен кимна утвърдително. „Добре — помисли си Сония. — Бях започнала да си мисля, че умира от нетърпение да се докаже и е готов да се вкопчи в първата появила се възможност. Сега ще обмисли рисковете, преди да действа“.

Тя се надяваше, че с помощта на Аний скоро ще се появи по-добра възможност — и то не само защото трябваше да заловят Скелин. Сери изглеждаше така, сякаш не бе спал от месец.

ГЛАВА 15

НЕКАНЕНА КОМПАНИЯ

Сачака търгуваше предимно със земите на север и на изток, отвъд морето Адюна, и това особено силно си личеше на доковете. Денил се впечатли както от размерите на екзотичните кораби, закотвени там, така и от броя им. Мачтите се полюляваха като огромна безлистна гора, която покриваше широкия залив на Арвис.

Робите от Дома на Гилдията развързаха пътническите сандъци от задницата на каретата и ги свалиха с помощта на двамата лични роби на Ачати. Денил забеляза, че сачаканецът внимателно наблюдава действията им. Един киралийски магьосник щеше да свали сандъците с магия, но сачаканците не се занимаваха със слугинските задължения. Робите използваха въжета и макара, прикрепени към задната част на каретата за тази цел, но съдейки по лекотата, с която се справяха, Денил заподозря, че все пак получават магическа помощ от господаря си.

За сандъка на Ачати бяха необходими двама мъже. Тайендовия имаше почти същите размери. Този на Денил бе значително по-малък. „Понякога задължението да носиш униформа през целия си живот има своите предимства“ — помисли си той. Но освен това магьосникът бе взел един допълнителен сандък — по-скоро голяма кутия — където държеше принадлежностите за писане и тетрадките, и където смяташе да съхранява архивите или предметите, с които щеше да се сдобие.

Една въздишка привлече вниманието му. Той погледна към Мерия, чието намръщено лице се разведри съвсем леко, когато срещна погледа му. Помощничката му все още бе ядосана заради това, че я оставят в града. Откакто разбра, че Тайенд също тръгва с тях, тя почти не му беше проговаряла.

Той устоя на порива да погледне към Тайенд. Посланикът на Елийн стоеше до Денил и се полюляваше леко на токовете на украсените си, скъпи обувки. Денил почти не бе разговарял с него, след като се върна от дома на Ачати, но попита бившия си любовник защо е поискал да пътува с тях.

— О, като посланик наистина трябва да науча колкото се може повече за тази държава — бе отвърнал Тайенд. — Видях достатъчно от Арвис. Време е да надникна отвъд градските стени.

Мерия не бе разговаряла и с Тайенд. В Дома на Гилдията беше наистина много тихо.

Той обмисли извинението на Тайенд. Дали беше само това? „Едва ли идва, защото проявява интерес към проучването ми. Или пък се интересува? Ако знае за хранилищния камък, той може би е също толкова загрижен за възможността да съществува още някой такъв или да може да бъде създаден. Но как може да е научил за него? Аз не съм му казвал. И Ачати сигурно не е...“

Може би Тайенд бе пожелал да се присъедини към тях по съвсем различна причина. Той вече бе показал, че знае за личния интерес на Ачати към Денил. Дали не искаше да попречи на двамата да станат любовници?

Денил се намръщи.

„Защо му е да го прави? От ревност? Не. Всъщност Тайенд пръв посочи, че двамата с него вече не сме двойка. По никакъв начин не е подсказвал, че иска това да се промени“.

Стоящият до него Тайенд се прокашля. Той се поколеба, после си пое дълбоко дъх и каза:

— Посланик?

Денил неохотно се обърна към него.

— Сигурен ли си, че нямаш нищо против да дойда с вас?

— Разбира се, че не — отвърна Денил.

Той насочи отново вниманието си към робите. Мъжете на Ачати не бяха същите, които го бяха придружавали по време на търсенето на Лоркин. Денил се зачуди какво ли е станало с Варн. После мислите му се насочиха към спътниците му, когато усети, че Мерия го гледа. Той се обърна към нея и тя му се усмихна. Това му се стори странно. Усмивката ѝ беше весела и Денил не можеше да се отърве от усещането, че тя се забавлява за негова сметка.

— Ето го и капитанът — обяви Ачати. Той посочи кораба, към който робите носеха сандъците им. Той бе по-малък от екзотичните съдове; които го заобикаляха; беше предназначен за превоз единствено на пътници — на важни пътници. Върху корпуса му със златни букви, които проблясваха на слънцето, бе изписано името „Инава“. Един

сачаканец, облечен изискано като ашаки, стоеше на палубата му в очакване да преминат по тясното мостче, което свързваше кораба с брега. Робите понесоха сандъците към второ мостче, което се намираше малко по-нататък. — Време е да се сбогувате — додаде Ачати.

Денил и Тайенд се обърнаха към Мерия. Тя се усмихна весело.

— Приятно пътуване, посланици, ашаки — каза магьосницата, кимайки учтиво. После очите ѝ проблеснаха многозначително, с леко самодоволство. — Дано не си лазите твърде много по нервите.

„Значи това ѝ се струва толкова забавно“ — помисли си Денил.

— Довиждане, лейди Мерия — отвърна той. — Знам, че оставям Дома на Гилдията в способни ръце.

Усмивката ѝ бе заменена от примирено изражение.

— Благодаря. — Тя отстъпи назад към каретата и махна с ръка. — Не карайте капитана да чака.

Денил се обърна и тръгна след Ачати по моста, стигайки до палубата. Капитанът ги приветства на своя морски съд.

— Готови ли сте за отплаване? — попита той Ачати.

— Готов съм — отвърна сачаканецът. — Има ли някаква причина за забавяне?

— Не — увери го капитанът. После се отдалечи, издавайки заповеди на робите.

Ачати отведе Денил и Тайенд на безопасно място, откъдето можеха да наблюдават процедурите по отплаването.

— Пътуването ще бъде приятна промяна след живота в града — каза той, когато корабът започна да се отдалечава от кея.

Денил кимна.

— Измина доста време от последното ми пътуване с кораб.

— Да. Истинско приключение за всички нас — каза Тайенд с леко напрежение в гласа. Денил забеляза, че бившият му любовник вече е пребледнял.

Ачати се усмихна на елийнския посланик. Това бе мила усмивка. Почти нежна. Внезапно на Денил му хрумна, че Ачати е искал Тайенд да тръгне с тях. Той бе предположил, че сачаканецът е бил притиснат политически и дружески от Тайенд. Магьосникът се обърна към елийнеца.

— Кажи ми, ако имаш нужда от помощ — каза му той.

Тайенд му кимна с благодарност.

— Взех лекарствата, които ми препоръча Ачати.

— Като ваш водач съм задължен да облекча пътуването ви — каза му Ачати. — Но не забравяйте, че може да има странични ефекти.

Тайенд леко наведе глава.

— Не съм забравил. Аз... мисля, че ще поседна.

Той отиде до пейката, която се намираше на няколко крачки от тях. Денил потисна желанието си да погледне Ачати и да потърси признаци за... той не бе сигурен какво точно.

„Може би иска да бъде нещо повече от приятел и с Тайенд. Може би вече е. Може би предупреждението на Тайенд за Ачати наистина бе предизвикано от ревност... О, стига глупости!“

Докато корабът се отдалечаваше от брега, Денил усети, че се моли Ачати — или Тайенд — да подхванат някакъв разговор, за да разсеят мислите, които се въртяха в главата му. Когато никой от тях не заговори, той се замисли каква тема да подбере. Знаеше за какво би искал да говори самият той, но в присъствието на Тайенд не можеше да спомене за хранилищния камък, в случай че елийнецът не бе запознат с него.

— Виждате ли онази сграда? Това е едно от именията, което е било построено преди повече от двеста години, но не в сачакански стил. Построил го е...

Денил въздъхна с облекчение. „Благодаря ти, Ачати — помисли си той. — Макар да смятам, че през остатъка от пътуването ще бъдеш обречен да запълваш безмълвието с факти и история, това все пак е за предпочитане пред дни, изпълнени с неловко мълчание“.

Лилия винаги бе смятала, че затворът, освен всичко останало, трябва да осигури време на човек да размишлява за престъплението си.

„Мисля, че при мен не се получава — помисли си тя. — О, аз прекарах доста време в покаяние, че съм научила черната магия, и в съжаляване за глупостта ми. Но повечето време мислех за Наки и това е много лошо“.

Дори когато се опитваше да мисли за нещо друго, най-вече дали убиецът на лорд Лейдън вече е открит, тя знаеше, че всъщност се

притеснява за Наки.

Тъй като Гилдията не бе намерила никакви доказателства, че тя е убила Лейдън, Лилия беше решила, че не го е направила. Надяваше се, заради Наки, че някой е открил кой го е извършил. „Ако са го намерили, сигурно някой ще дойде да ми каже. — Това нямаше да окаже никакво влияние на наказанието ѝ, което бе свързано с овладяването на черната магия, но поне Наки щеше да спре да я мрази. — Черната магьосница Сония ще ми каже — помисли си тя. — Или най-добре Наки да го направи. Може би дори ще ме посещава редовно... не, най-добре да не събуждам напразни надежди. Десет години са си доста време. Но ако тя ме обича така, както я обичам аз, със сигурност ще ме посети“.

Тя се опита да мисли за нещо по-приятно, но нещо винаги я огорчаваше. Също както в казанджийницата, когато ѝ се беше сторило, че някой ги гледа. Умът ѝ винаги успяваше да насочи мислите ѝ към нещо мрачно и тъжно.

От време на време се опитваше да се разсее и обикаляше из стаята или опираше ухо на страничната врата. Понякога чуваше тананикането на жената.

Тя отиде отново до прозореца и се облегна на перваза. Поне гледката ѝ се променяше понякога, независимо дали беше заради някоя прелитаща птичка или заради сенките, които се променяха с минаването на часовете. Постепенно гледката на стаята започна да я отегчава до смърт.

Мислите ѝ бяха прекъснати от почукване. Тя се изправи и се обърна към вратата. Видя как някой наднича през прозорчето, но после изчезна. Ключалката изщрака. Вратата се отвори.

В стаята влезе Уелър с поднос в ръцете си. „Но аз не съм гладна...“

— Добър вечер, лейди Лилия — каза той и постави подноса на масата. — Храната ви. Освен това ви нося нещо, което ви обещах.

Той измъкна изпод мишницата си два твърди квадратни предмета. Сърцето ѝ подскочи, когато видя какво е това. Книги!

Лилия изтича до него. Младият мъж се усмихна, когато тя ги грабна от ръцете му.

— Взех ги от библиотеката на Стражата — каза ѝ той. — Може да не са толкова интересни като книгите за магията, но в тях има доста

вълнуващи истории.

Тя прочете заглавията и леко оклюма. На корицата на едната с малки букви бе отпечатано „Битките на винската флота преди Алианса“ а на другата, в сложно украсена рамка пишеше „Стратегии за ефективен контрол на тълпата по време на процесии и събития“. Тя погледна към Уелър, видя, че той се взира очаквателно в нея, и въздъхна с надеждата, че разочарованието ѝ не е било толкова очевадно.

— Благодаря ти — отвърна тя.

— Само това ми е във възможностите да намеря — обясни той.
— Докато не дойде почивният ми ден.

— Това е повече, отколкото очаквах — каза му тя, навеждайки поглед.

— Ами... от нас се очаква да ви накараме да се чувствате удобно.
— Той сви рамене. — Ако ви харесат, мога да ви донеса още. Или може би... жена ми харесва романтични приключения. Не знам дали са ви по вкуса, но съм сигурен, че ще ми позволи да ви ги донеса.

Лилия се усмихна.

— Ще ги пробвам. Ако тя смята, че наистина са добри.

Уелър се ухили.

— Много ги харесва. — Той леко се изпъна. — Така. По-добре яжте, преди да е изстинало.

Младият мъж се поклони непохватно и излезе.

Тъй като нямаше да обиди никого, ако чете по време на вечеря, Лилия прегледа първата книга, докато ядеше. Въведението беше дълго и суховато, а първата глава не беше много по-добра. Тя не беше сигурна дали трябва да остане впечатлена, че Уелър е прочел и е харесал една толкова сложна книга. Не всички мъже, които биваха приемани в Стражата, можеха да четат, а онези, които можеха да си позволят образованието, но накрая се озоваваха в Стражата, обикновено не бяха достатъчно умни за някоя по-високоплатена работа.

„Може би Уелър е изключение. Може би му харесва в Стражата.
— Тя замислено сви устни. — Но как така накрая се е принизил до пазач в затвор“?

Тя трябваше да открие отговора на тази загадка. А може би тук нямаше нищо загадъчно; може би просто затварянето ѝ в този

ограничен свят правеше всички неща да изглеждат по-интересни.

Когато приключи с храната, тя взе книгите и се запъти към прозореца, но когато мина покрай страничната врата, чу три бързи почуквания.

Лилия замръзна, после се обърна и погледна към вратата. Сърцето ѝ удари четири... пет пъти и почукванията се чуха отново.

„Това не е нормално. И най-тихият звук отвън ме кара да подскачам“ Тя се приближи до вратата, наведе се и долепи ухо до нея.

— Не позволявай онова, което казва за жена си, да те заблуди. Той те харесва.

Лилия отскочи назад и се втренчи във вратата. Почувства прилив на гняв и отново се приближи до нея.

— Смяташ, че лъже? Че няма жена?

От съседната стая се дочу тих шум, приглушен от вратата. Вероятно смях.

— Може и да няма. А може би я споменава, за да те накара да му се довериш.

— Сигурно ми каза за нея, за да не си правя погрешни изводи.

— За какво?

— За това, че ми прави услуги. Че се държи мило.

— Може би. Но внимавай. Ако започне да ти обяснява колко е самотен, не се изненадвай, ако ти поиска нещо в замяна на услугите.

Лилия се отдръпна леко от вратата. Какво можеше да спечели тази жена, ако Лилия започне да не се доверява на Уелър?

— Защо ми казваш всичко това?

— Просто се опитвам да помогна. Ти си млада. Досега не си била в затвор. Искаш да се чувстваш в безопасност, но не бива да позволяваш на това чувство да те заслепява за опасностите на положението, в което се намиращ.

Лилия се замисли над думите ѝ. Макар да я караха да чувства безпокойство, в тях имаше смисъл. „И без това вече се чувствам удобно тук, а са минали само два дни!“

— Казвам се Лорандра — разнесе се гласът.

Лилия се наведе напред и облегна главата си на вратата.

— А аз — Лилия.

— Тук съм, защото чуждоземните магьосници трябва да се присъединят към Гилдията и да не използват магия — каза Лорандра.

— Не виждам защо трябва да влизам в нея, ако не искам.

Макар Лилия да знаеше защо жената е затворена тук, внезапно това ѝ се стори нечестно. „Защо чуждоземните магьосници трябва да се присъединяват към Гилдията?“ Може би ако на тази жена не ѝ се е налагало да избира между Гилдията и укриването, тя нямаше да се забърка с Крадците.

— А *ти* защо си тук? — попита Лорандра. — Ако нямаш нищо против да споделиш, разбира се.

— Тук съм, защото научих черната магия — но ние просто се забавлявахме и аз не очаквах, че ще се получи.

Известно време жената не каза нищо.

— Това е магията, която използват облечените в черно?

— Да — Лилия се усети, че кима, макар да знаеше, че Лорандра не може да я види. — Черните магьосници Сония и Калън.

— И ти блокираха силата?

— Да.

— Ти каза, че не си очаквала да се получи. Нима си се опитвала да я научиш?

— Да. В Университета ни казват, че черната магия не може да се научи от книга, а само от черен магьосник, затова смятах, че онова, което правя, е безопасно.

— Значи са грешали. На мен това не ми звучи много правилно.

— Опитът да се научи черната магия също е забранен.

— Аха. Тогава ти защо опита?

Лилия изглежда замислено вратата. Сигурно не биваше да разговаря с тази жена. Но с кой друг би могла? И стига да не обясняваше как е научила черната магия — и запазеше скрит копнежа по Наки — тя нямаше да разкаже нищо опасно на Лорандра. Не че жената можеше да използва или разкрие на някого информацията, получена от Лилия.

Момичето си пое дълбоко дъх и започна да разказва.

Лоркин не бе съвсем сигурен защо просто не си беше тръгнал от лечебницата и не се бе прибрал да си легне или не беше пренебрегнал заповедта на Калия да дойде рано. Тя го задържаше до много късно и през последните две нощи той бе спал по-малко от четири часа.

Тя несъмнено го наказваше заради това, че бе успял да излекува момичето с магия, без да породи неприязън сред Изменниците към себе си, а към нея. Освен това тя сигурно се опитваше да му попречи да посети и изцели младия мъж, който беше болен от ледена треска.

Но тя не можеше да го държи на работа цялата нощ и накрая се наложи да го пусне. Той не се изненада, когато отново бе пресрещнат по пътя към мъжките отделения и бе отведен да види болния младеж. Лоркин бе изтощен от липсата на сън и не бе успял да се възстанови от предишното изцеляване, затова едва не се строполи на земята от умора. Не му беше останала никаква енергия, за да я прогони.

„Утре няма да отида рано. Всъщност няма да имам кой знае какъв избор. Щом заспя, подозирам, че ще е нужна цяла армия, за да ме събудят“.

Той зави зад ъгъла и с последни сили продължи напред. Мъжкото отделение не беше много далеч. Само още стотина крачки — или две...

Нещо кацна на бузата му. Той махна с ръка да го прогони и в същото време осъзна, че вече не вижда нищо, че във въздуха мирише на изсушени зеленчуци и че нещо пристяга раменете му.

„Чувал? Да. Чувал е“. Той се опита да го измъкне през главата си, но нещо го удари по гърба и го събори на земята. Лоркин инстинктивно посегна към енергията си. „Ох, да, не ми е останала никаква“. Нечии силни ръце сграбчиха неговите, извиха ги зад гърба му и той осъзна, че не може да направи нищо.

„Как са разбрали? Умишлено ли е това? Калия не ме е задържала до толкова късно само за да ме накаже, нали?“

За негова голяма изненада чувалът, който покриваше лицето му, се повдигна, макар и недостатъчно, за да види нещо повече от пода и два чифта крака. Той си пое дълбоко въздух. Но това беше грешка. Нещо бе притиснато към устата и носа му и познатата миризма изпълни ноздрите му. Макар да се закашля и да затаи дъх, достатъчно количество от опиата вече беше влязло в тялото му. Той изпъшка и започна да изпада в безсъзнание.

Последното нещо, което чу, бе нисък, дрезгав глас, изпълнен с отвращение и задоволство.

— Стана твърде лесно — каза гласът. — Вдигнете го и вървете след мен.

ЧАСТ ВТОРА

ГЛАВА 16

СТРАХОВЕ И ГРИЖИ

Когато каретата напусна Гилдията, Сония погледна към Ротан и забеляза замисленото изражение на лицето му.

— Какво има? — попита тя.

— Само допреди няколко месеца ти трябваше да искаш позволение, за да посетиш Дориен и семейството му — каза възрастният магьосник. — Сега никой не го прави на въпрос. Колко бързо се променят нещата.

Сония се усмихна мрачно.

— Да. Но също толкова бързо могат да се върнат към предишното си състояние. Нужен е само един нещастен инцидент и отивам да правя компания на Лилия.

Ротан изглеждаше засегнат.

— Тя умишлено се е опитала да научи черната магия.

— Така е. И се чудя дали е щяла да го направи, ако не е била замаяна от роеа.

— Какво имаш предвид?

— Казват, че от него хората стават нехайни. Кое е доста изкушаващо, ако имаш някакви тревоги, които искаш да забравиш за известно време, или се нуждаеш от малко лъжлив кураж, но освен това роеът премахва всички притеснения за последствията от действията ти — и като че ли го прави много по-ефективно от алкохола.

— Смяташ ли, че и други могат да направят същата грешка като нея?

— Само ако докато са под влиянието на роеа, се натъкнат на някоя книга, която съдържа инструкции за овладяването на черната магия. Кое е зависи от това дали има и други такива книги. — Сония въздъхна. — Лорд Лейдън е нарушил закона, като не я е предал на Гилдията.

— Трябва ли да започнем да претърсваме частните библиотеки?

— Едва ли ще намерим нещо. Собствениците им ще скрият всичко подозрително веднага, щом се разчуе, че ще има претърсване,

освен ако не знаят какво имат в библиотеката си.

Ротан кимна.

— Ще са необходими години да се прегледат щателно най-големите библиотеки — додаде той. — Имаме ли някакъв успех в издирването на убиеца на Лейдън?

Тя поклати глава.

— Очевидно още някой е научил черната магия. Или е това, или е бил Калън, а хората, които твърдят, че са го видели онази нощ, лъжат. Изненадана съм, че Оусън не ни е накарал все още да разчетем съзнанията си. — Каретата спря. Сония отвори вратата и изскочи навън, след което се обърна, за да изчака Ротан.

— Чух, че има достатъчно свидетели, които да докажат, че и двамата сте били на друго място, докато е било извършвано убийството, така че не е нужно разчитане на съзнанието.

Тя го погледна с изненада.

— Колко мило от негова страна, че ми го каза. Разчитането на моето или на калъновото съзнание не е нещо, което очаквам с нетърпение.

— Сигурен съм, че ще ти го каже, ако попиташ. Ще влизаме ли?

Тя се обърна към вратата на сградата. Гилдията я беше наела, за да се справи с недостига на стаи за магьосниците. Когато Дориен идваше сам, той отсядаше при баща си, но стаите на Ротан не бяха достатъчни за още двама възрастни с две поотрасли момичета.

Отвън сградата изглеждаше като самотен, макар и голям, семеен дом. Сония отиде до вратата и почука. Отвори ѝ мъж с униформата на гилдийски прислужник. Той ги поздрави, отстъпи встрани и се поклони, докато те влизаха във фоайето. То представляваше богато украсена стая, със стълбище, водещо до втория етаж. Някога сградата бе дом на едно от богатите семейства на Домовете, но сега бе разделена на четири части, които осигуряваха подслон на четирима магьосници и семействата им. Първоначално идеята за разделянето на голямата къща бе отхвърлена, защото се смяташе, че магьосниците са твърде горди, за да делят сградата с други. Но по-късно тя придоби популярност сред младите магьосници със семейства от нисшите съсловия, които веднага забелязаха, че къщата осигурява много по-голямо пространство за децата им от стаите в жилищните помещения на магьосниците.

Слугата ги поведе по стълбите към голяма врата, която преграждаше някогашен вход към коридор. Той почука и когато Дориен отвори, мъжът се поклони и ги представи официално.

— Благодаря ти, Ротан — каза Дориен, докато въвеждаше Сония и Ротан в голямата гостна стая. Тилия и Илара седяха в две от креслата и Сония забеляза, че момичетата бяха облечени с дрехи в градски стил. — Добре дошли в новия ни дом. Той е четири пъти по-голям от къщата ни. Алина се тревожи, че ще свикнем тук и когато се върнем, ще ни е много тясно. Ето я и нея.

Съпругата му се появи на вратата и плесна с ръце със загрижено лице. Очите ѝ се впериха в Сония, после се спуснаха към черната мания; лицето ѝ придоби студено изражение и тя се извърна настрана. Когато Дориен я подкани да се присъедини към тях, жената се усмихна нервно. Двете момичета неохотно се изправиха и се поклониха, след което отстъпиха няколко крачки назад, докато възрастните си разменяха любезности.

— Как ти се струва тук? — попита Сония Алина.

Жената погледна към Дориен.

— Трябва ми време да свикна — отвърна тихо тя. — Предпочитам да готвя сама, но Дориен ми каза да оставя всичко на прислугата.

— А те къде готвят?

— В сутерена — отвърна Алина. — Готвят за всички семейства, които живеят тук. Като че ли тази вечер има повече слуги. Дано не е заради нас.

Дориен се усмихна.

— Лорд Бийгир също има гости — каза той и погледна към Ротан и Сония. — Елате в трапезарията.

— Трапезария, а? — Ротан се засмя и отвори уста да каже още нещо, но Дориен се намръщи, поклати глава и погледна към Алина, която се бе извърнала на другата страна. „Като че ли тя не се чувства добре в този лукс — помисли си Сония. — Дориен не иска Ротан да го подкача за това, за да не я накара да се чувства по-зле“.

Всички преминаха в стая с голяма маса и осем стола. В една ниша в дъното на стаята имаше гонг с размера на чиния. Когато насядаха, Дориен го погледна, чукчето му помръдна и в стаята се разнесе приятен звън. Алина сви устни и поклати глава.

Това може би изглеждаше като екстравагантна прищявка, но звукът подсказа на прислугата, че семейството е готово за вечеря. И наистина, веднага се появиха двама прислужници, които носеха подноси, отрупани с купи и чинии с храна. Когато подредиха всичко върху масата, те пъхнаха подносите под мишниците си и попитаха какви питиета да сервират. Дориен поиска вино и вода, и мъжете бързо се отдалечиха.

Той се отказа от старомодния обичай да обслужи лично гостите си и просто ги покани да започнат. Те напълниха чиниите си и започнаха да се хранят. Алина погледна към Сония със сериозно изражение на лицето.

— Как върви вашето търсене на отстъпника? — попита тя.

— Точно сега се е превърнало в изпитание на търпението ни — отвърна Сония. — Чакаме някаква информация. Добра информация, защото не искаме да застрашим източниците ни, като действаме прибързано.

— Имате предвид шпионина, който работи за другия Крадец? Дъщерята на вашия приятел?

Сония се поколеба, но се въздържа да погледне Дориен. Той разказваше на съпругата си повече неща, отколкото би ѝ се искало. Колкото по-малко хора знаеха, че тя все още поддържа приятелски отношения със Сери, толкова по-добре, но дори и да се разчуеше, това нямаше да застраши ничий живот. Но ако бъдеше разкрита информацията, че Аний е дъщеря на Сери, определено щеше да застраши живота ѝ.

— Да — отвърна Сония. — Това е опасна задача и аз знам, че приятелят ми се тревожи много за нея.

— Щом е опасно за нея... — Алина погледна към Дориен, изпъна се леко и се обърна отново към Сония. — Опасно ли е и за нас?

Сония примигна изненадано.

— Не.

— Но никой от нас не е магьосник. — Алина посочи себе си и дъщерите си. — Ами ако хората, които преследвате, открият, че Дориен ви помага и че има семейство, което живее тук, а не на територията на Гилдията? — Гласът ѝ леко се повиши. — Какво ще им попречи да дойдат тук, докато Дориен го няма, и да ни заплашат — ако не и нещо по-лошо?

Сония се опита да прикрие изненадата си. Алина наистина се тревожеше. „А има ли причина за това?“ Сценарият, който беше описала, не бе невъзможен, просто малко вероятен. Само един изключително смел и коварен убиец или похитител би влязъл в дома на магьосник, особено в сграда, обитавана от няколко магьосници. „Някой, толкова смел и коварен, колкото убиеца на семейството на Сери?“ Може би, но това не беше тайното убежище на Крадец, където пазенето на тайната гарантираше, че никой няма да забележи нахлуването и да се притече на помощ.

— Мястото, където живеете, ще ви е от полза — каза Сония на Алина. — Това, че наоколо живеят и други магьосници означава, че дори Дориен да не е тук, има кого да повикаш на помощ или прислугата ще доведе някого. Един магьосник в дома е достатъчна спирачка, а тук има четирима. Кое то също така би затруднило външен човек да разбере дали всичките са вкъщи или не.

— Трябва да си изработиш правила, към които да се придържате — додаде Сония, когато Алина отвори уста да възрази. — Кого да пускаш в стаите си и кого не. Как да се пазиш, когато излизате в града. Какво да правиш, когато смяташ, че някой те следи или се опитва да влезе в къщата. — Сония погледна към Дориен, който кимна безропотно. — Сигурна съм, че вие двамата ще се справите.

Точно както Сония се бе надявала, вниманието на Алина се прехвърли върху Дориен.

— Ще се справим. — Тя я стрелна с поглед. — Благодарим за съвета.

— Колкото по-бързо открием Скелин, толкова по-скоро ще спреш да се притесняваш за това — каза Дориен.

Ротан измърмори нещо утвърдително.

— А ако не успеем, никой няма да е в безопасност.

— Какво ще стане, ако не го намерите? — попита Илара.

Сония погледна към момичето и се усмихна одобрително.

— Той иска да спечели контрола над... — Прекъсна я почукване по вратата.

Всички продължиха да се хранят, изпълнени с мълчаливо любопитство, докато Дориен отваряше вратата. Разнесе се друг мъжки глас и после вратата отново се затвори.

Стъпките му подсказаха, че той се връща. Дориен влезе в трапезарията и погледна към Сония.

— Съобщение за теб. Оусън иска веднага да се върнеш в Гилдията. Лейди Наки е изчезнала.

След едnodневно плаване Ачати, Денил и Тайенд стигнаха до малко пристанище северно от Арвис. Ачати беше уредил да прекарат нощта на брега, в имението на един ашаки, който отглеждаше рака. Ашаки Чакори беше изпратил карета, която да ги вземе от доковете. Миризмата на печени зърна започна да се усеща много преди да стигнат до имението.

За разлика от повечето сачакански домове, имението и работилниците към него не бяха обградени от стени. Главната къща се намираше в едната страна, а работилниците се намираха на няколко крачки от нея. Над едната кръгла сграда се издигаше пушек, който оформяше тъмно петно на фона на огрените от луната облаци.

— Мой скъпи братовчедо — каза Ачати, когато приключиха с официалните запознанства. — Толкова се радвам да те видя отново.

Денил се изненада, че Ачати не им беше казал за роднинската си връзка с домакина им. Тъй като сачаканският му приятел бе поел отговорността за организирането на пътуването, струваше му се грубо да настоява за повече подробности.

Ашаки Чакори излъчваше сила, смесена със задоволство. Той произхождаше от стар и могъщ сачакански род, което му позволяваше да живее извън града и да се занимава с онова, което му доставяше най-голямо удоволствие — да отглежда и произвежда рака — без да рискува да изгуби позициите си сред атаките.

— Бащите ни бяха братя — обясни Ачати, забелязвайки любопитството на Денил. — По-младият наследи градската къща, по-възрастният — имението. — Той се обърна към Чакори. — Как са синът ти и съпругата?

— Кавори е в Елийн, проучва възможностите за търговия. Инаки е добре.

Ачати повдигна вежди.

— В Елийн? Как се развиват нещата?

— Не толкова добре, както се надявахме. — Той погледна замислено Тайенд. — Там смятат раката за питие на обикновените хора. Така ли е, посланик?

Тайенд кимна.

— Но популярността ѝ расте, благодарение на магьосниците, които се завръщат след обучението си в Гилдията, където са започнали да я харесват.

Вниманието на Чакори се прехвърли към Денил.

— Значи в Киралия не е питие за обикновени хора?

— Беше — отвърна Денил с извинителен тон. — Но през последните двайсет години Гилдията започна да приема членове от всички съсловия. Магьосниците от нисшите съсловия запознаха останалите с раката и сега тя е изключително популярна сред учениците, които учат до късно през нощта.

— Сигурно — засмя се Чакори. — Има още един екзотичен продукт, приет от киралийците през последните години, който също започва с „р“, нали?

— Роег. — Денил поклати глава. — Той се превръща в голям проблем.

Ашаки Чакори кимна.

— Наскоро робите в едно от южните ни имения се сдобили с малко, незнайно как. Може би някой предприемчив търговец от Киралия го е пренесъл през планините. Роегът има обезпокоителен ефект, подбужда робите към бунт или към отказ от работа. Собственикът им забрани употребата му — и притежанието му, разбира се — и препоръча на всички да постъпят така.

— Добра идея — каза Денил. „И все пак... щом роегът ги подбужда към бунт, може би той ще се окаже ключът към премахването на робството в Сачака. Но след това страната ще изпадне в беда, тъй като голяма част от работната ѝ сила ще стане напълно безполезна. Това може да бъде извършено единствено от безмилостен или отчаян враг, а ако Сачака започне да произвежда роег, как ли ще се отрази това на Киралия?“

— Искате ли да вечеряте или ще изчакате до по-късно? — попита Чакори. — Ако не сте изморени от пътуването си, бих могъл да ви разведа из имението.

Ачати погледна към Денил и Тайенд. Денил повдигна рамене, показвайки, че няма предпочитания. Тайенд кимна.

— И двете предложения са изкушаващи — каза Ачати на братовчед си. — Кое то ти е по-удобно.

Чакори се усмихна.

— Тогава първо ще ви разведа наоколо, защото съм поръчал специално ястие, което трябва да ври поне три часа.

Чакори ги поведе през къщата. Макар имението да не бе традиционно, заради липсата на външна стена, вътрешността на къщата и украсата ѝ бе типично сачаканска. Главният коридор тръгваше от Господарската стая, където се бяха срещнали с Чакори, виеше се покрай две групи от стаи, но за разлика от Дома на Гилдията, той се разклоняваше, и коридорчето, по което ги поведе Чакори, ги отведе до задния вход.

Излязоха в големия двор и тръгнаха към работилниците. Пред двете високи кръгли сгради къщата изглеждаше малка и смирена. Миризмата на печени зърна рака беше много силна.

Чакори махна с ръка към сградите.

— Лявата е за съхранение и ферментация; дясната е за печене и пакетиране. — Той тръгна към склада и ги въведе през тежката дървена врата към осветена с фенер стая. Над главата му се появи светлинно кълбо, което разкри изцяло интериора.

Стаята беше разделена на части посредством дървени стени, които тръгваха от средата ѝ. Робите бяха премахнали една от стените и наливаха голяма купчина зърна в съседното пространство. Друга група изсипваше зърна върху носилки. Един роб премина от едната група към другата, като очевидно ги надзираваше и Денил стреснато го разпозна. „Това е Варн!“

Чакори поведе гостите си към средата за помещението. При появата на господаря им, робите се хвърляха по очи на пода, а щом Варн се обърна, погледът му прескочи от Чакори към Ачати. Изненадан, той се поколеба за миг, преди също да падне по очи на пода.

Денил погледна към Ачати. Бившият господар на Варн изглеждаше изненадан и леко объркан, но бързо се взе в ръце.

— Надзирателят ти някога беше мой роб — каза той на Чакори.

Братовчед му кимна.

— Да. Мъжът, от когото купих Варн, ми каза, че някога ти е принадлежал. Той е добър работник.

— Така е. И е добър източник на сила. Знаеш ли защо го е продал Ворики?

Чакори сви рамене.

— Не знам. Подозирам, че е имал нужда от пари. Съжаляваш ли, че си го продал? Искаш ли да си го откупиш обратно?

Денил бе доволен, че стоеше зад двамата сачаканци и не можеха да видят потрепването му при начина, по който толкова спокойно обсъждаха продажбата на хора.

Ачати не отговори веднага.

— Изкушавам се и на моменти съжалявам, че го продадох, но не.

Чакори кимна, нареди на робите да продължат с работата си и започна да обяснява за съхранението и ферментационния процес. Денил потисна желанието си да понаблюдава дали Варн ще хвърля погледи към Ачати и дали те ще са укорителни. Не можеше да не си спомни как ги бе видял по време на търсенето на Лоркин, когато си мислеха, че никой не ги гледа и че никой няма да забележи очевидната им привързаност и споделеното желание. Но какво му беше казал Ачати по-късно?

— Само когато знаеш, че другият винаги може да те напусне, можеш да оцениш, когато избере да остане.

Затова ли беше продал Варн? Дали бе заподозрял, че обожанието на роба е престорено? Или го бе разбрал след разчитането на съзнанието му?

Когато Чакори приключи с обясненията, той ги покани да разгледат помещението. Обиколиха отделенията за съхранение и огледаха блестящите зърна. Наблизо се виждаше купчина почистени листа, които приличаха на удължени купички. Когато се изравниха с Варн и робите, които товареха ферментиралите зърна, Денил се обърна към домакина им.

— Как изглеждат растенията рака? — попита той.

Чакори се усмихна, доволен от въпроса.

— Те представляват малки дървета, наполовина на човешки ръст. Зърната се образуват в шушулки — като тези. — Денил тръгна след сачаканеца, който се запъти към купчината листа, но Ачати изостана

зад тях. Чакори вдигна две шушулки и ги подаде на Денил и Тайенд. Те бяха дебели и гъвкави, като кожа на горан.

— Произвеждате ли нещо от тях? — попита Тайенд.

— Давам ги на съседа ми, който ги насича на дребно и ги разпръсква из полето си. Кълне се, че прогонват насекомите и карат растенията да растат по-бързо. — Чакори сви рамене.

— Приличат на малки лодчици — отбеляза Тайенд. — Или могат да се използват като купи. Горят ли? Пушекът мирише ли на рака?

Денил погледна назад към Ачати. Приятелят му разговаряше с Варн. Очите на роба бяха наведени, но той се усмихна леко и кимна. Ачати изглеждаше облекчен. Денил се обърна и видя, че той потърква вътрешността на шушулката си.

— Обувки — промърмори той. — Чудя се дали не бихте могли да правите обувки от тях.

Ачати застана до Денил.

— Не бих се разхождал дълго с тях.

— Да. Прав сте — съгласи се Тайенд. Той върна шушулката на Чакори, който я хвърли върху купчината.

— Така — рече сачаканецът. — Сега нека ви покажа процеса на печене.

Лоркин откри нещо, което не знаеше никой в Гилдията, може би дори собствената му майка.

Периодичното източване на енергията причинява ужасно главоболие.

Похитителите му му пречеха да се възстанови магически, като на равни интервали източваха от енергията му. Така той не можеше дори да свали превръзката от очите си. Дори да имаше достатъчно сила да се движи, няколкото опита да свали превръзката чрез търкане на главата си в стената доведе само до няколко удара и звън в ушите.

Липсата на енергия не му позволяваше и да успокои болката в завързаните му зад гърба ръце през часовете, прекарани в лежане на студения, неравен под. Но не това му пречеше да изпрати мисловен зов. Причината бе друга. Мисълта, че някой може да е блокирал магията му, докато е бил в безсъзнание, го караше да се чувства уязвим

и осквернен, докато не му хрумна, че ако не можеше да използва силата си, те нямаше толкова често да източват енергията му.

Часовете минаваха, дълги и ужасни.

Не му оставаше нищо друго, освен да мисли и да се опита да намери изход от затрудненото си положение. Похитителите му най-вероятно бяха членове на фракцията на Калия. Едва ли в Убежището живееха външни лица, макар че мисълта за това не му се струваше чак толкова невероятна. Може би Гилдията бе организирала спасяването му, вербувайки недоволни Изменници или обещавайки им нещо — като познанието за лечителството, например — в замяна на спасяването му. Може би сачаканският крал имаше шпиони и тук, и искаше да изкара Лоркин от Убежището, преди да го нападне.

Проблемът бе, че и в двата случая не виждаше смисъл да го отвлечат по този начин.

„Най-вероятно виновниците са от хората на Калия“ — реши окончателно той.

Каза си, че не биха посмели да го убият, но продължаваше да се притеснява, че може да греши. Убийството на Изменник се наказваше със смърт, ала фракцията на Калия сигурно щеше да посочи, че той не е истински Изменник. Може би някой от тях се беше съгласил да поеме вината и да се жертва, за да освободи Убежището от присъствието му.

Когато се запита какво ли искат от него, отговорът накара сърцето му да затупка по-бързо, едновременно от страх и гняв.

„Каквото и да смятат да правят с мен, те възнамеряват да разчетат съзнанието ми. И когато го направят, ще изровят всичко, което знам за лечителството“.

Това го накара да се зачуди какво би направил, ако поискат това познание в замяна на живота му. Едва ли щяха да го направят, тъй като не беше необходимо да го карат да им сътрудничи, но докато основите на лечителството можеха да се усвоят при едно разчитане на съзнанието, нищо не беше в състояние да замени опита и практиката.

„Ако го направят... ще им го дам ли? Опазването на познанието по-важно ли е от опазването на живота ми?“.

Понякога си мислеше, че не е. Не му харесваше да укрива от тези хора познание, което би могло да спасява животи. Не можеше да ги обвинява за това, че са използвали нечестни тактики, за да го спечелят.

Но той нямаше право да вземе това решение. Познанието бе на Гилдията. Очакваше ли тя от него да умре, за да защити правото ѝ?

„Наистина ли трябва да зачета авторитета на Гилдията? Казах на Денил, че всички трябва да се държат така, сякаш съм я напуснал. Сериозно ли говорех? Считам ли се все още за магьосник от Гилдията?“

Похитителите не му оставиха много време да размишлява върху това. Звукът на отваряща и затваряща се врата отново накара сърцето му да затупка бързо. Лоркин чу стъпки. Нещо в ритъма им събуди гнева му. Той щеше да разпознае тези бърза, отсечена походка навсякъде.

Калия.

— Къде беше? От часове го пазим тук — оплака се някаква жена. Едната от пазачките, които го надзираваха и източваха силата му, предположи Лоркин.

— Не можах да дойда по-скоро. Наблюдават ме — отвърна Калия.

— Естествено. Някой друг би трябвало да свърши това — посочи втората пазачка.

— Аз съм лечителката на Убежището — отвърна хитро Калия. — Моят е отговорността да осигуря на хората ни най-доброто лечение.

Двете жени не отвърнаха нищо. Стъпките се приближиха. Лоркин чу изпукването на стави. Кожата го засърбя под превръзката на очите. Нещо хладно и живо докосна челото му. Той инстинктивно се дръпна от ръката. Внезапно нещо стисна главата му и я притисна към пода. Грубата повърхност болезнено натърти тила му. Хладното докосване отново се появи.

Той почувства нечие присъствие, което витаеше около съзнанието му. Усети как то с лекота се плъзва в ума му. Макар това да засили главоболието му, той се опита да се бори с волята, която се зарови в спомените му. Но всичко беше безполезно. Нищо не можеше да спре търсенето и изследването на алчното съзнание.

— Няма да ти се размине — каза той на посегателката. — Ако използваш магия, за да изцеляваш хората, те ще разберат, не си откраднала познанието от мен.

— Но ти ми го даде доброволно — отвърна Калия. — Точно преди да си заминеш за дома. Разбира се, аз ще им кажа, че съм се

опитала да те разубежда. Че съм ти казала да изчакаш, докато ти намеря водач, защото иначе ще измръзнеш до смърт. Но тъй като си просто един надменен киралиец, ти просто си отказал предложението ми. Така че сам си виновен за смъртта си.

— Няма да ти повярват.

— Разбира се. Но ще трябва да го приемат, защото няма да има свидетели.

Лоркин усети как отчаянието заплашва да подкопае самоконтрола му. Той го отблъсна настрани и се опита да разсее Калия с други мисли, когато тя отново се гмурна в спомените му, опитвайки се да изкара на повърхността познанието на магическото изцеляване. Жената не му обърна никакво внимание, жадуваща да научи онова, което знае той. Едва след като задоволи любопитството си, тя се впусна да блуждае безцелно. И това изкара на повърхността спомени и факти, които той би искал да скрие от нея.

Съзнанието е предател и не се нуждае от много подтикване. Обикновено той би могъл да скрие тези спомени зад въображаеми врати в ума си и да ги скрие от останалите. Обикновено магьосникът, който бе влязъл в съзнанието му, щеше учтиво да заобиколи тези врати. Но не и Калия.

Тя се зарови в спомените от детството му в Гилдията, развеселена от това как му се присмиваха заради нисшия произход на майка му и това, че не е била омъжена; възликува, щом научи как сърцето му бе разбито от първата му любов, Берия; погледна с насмешка на очакванията, че той трябва да направи нещо героично като баща си; и с презрение на привличането му към Тивара...

Някакъв звук разруши концентрацията на Калия. Слухът на Лоркин му подсказа, че е бил силен, но тъй като вниманието му бе заключено в съзнанието му, той не можа да го усети. Внезапно отново се озова във физическия свят. Сетивата му се активизираха.

— Какво? — сопна се Калия.

— Проследили са те. Успяхме да им отвлечем вниманието, но предполагаме, че скоро ще се досетят.

Последва мълчание. Лоркин чуваше дишането на Калия.

— Готова ли си? — попита едната пазачка.

— Може би — отвърна Калия с несигурен тон, който го накара да настръхне. — Изправете го. Знам идеалното място, където да го

скрия.

Лоркин усети как два чифта ръце го изправят на крака. Виеше му се свят, макар причината да бе липсата на храна и вода. После го побутнаха напред и той се озова в тясното пространство на някакъв коридор.

ГЛАВА 17

НАДЛЪГВАНЕ

Снегът, който беше паднал предишната нощ, лежеше на преспи от двете страни на пътя. Най-плътен беше в сенките на дърветата, недокоснати от слънчевата светлина. Сония се приближи до прозореца и погледна към Наблюдателницата, чудейки се дали в сградата е постудено, отколкото в градските къщи. Нещо привлече погледа ѝ към третата редица от прозорци.

„Да не би някой да наднича навън? — Тя се намръщи, взря се внимателно и в един от прозорците различи лицето на млада жена. — Лилия“.

Момичето наблюдаваше каретата. За миг погледите им като че ли се срещнаха, но Сония се намираше твърде далеч, за да реши дали просто не си въобразява. След това каретата се обърна и двете се изгубиха от погледите си.

„Десет години са много време — помисли си Сония. — Но поне ще е жива и в безопасност“. Мислите ѝ се насочиха към Наки. Момичето липсваше от една седмица. Прислужниците ѝ бяха съобщили за отсъствието ѝ едва след като Наки не се бе появявала доста по-дълго от обичайното. Очевидно често бе изчезвала за няколко дни, без да дава обяснение. Целият персонал беше разпитан от магьосниците и предположенията за местонахождението ѝ бяха разследвани, но безуспешно. Свързаха се с роднините ѝ, но никой не беше виждал момичето.

Напоследък никой не бе посещавал Наки, но тя беше получила доста писма. Една от прислужниците разказа, че момичето не е изглеждало особено щастливо, след като е получило писмата, и веднага ги бе изгорило с магия.

„Но когато Калън посочи, че силата на Наки е била блокирана и тя не би могла да използва магия, прислужницата го погледна замислено. Тя каза, че наскоро е видяла Наки да хвърля писмо в огъня, но решила, че е от яд. Въобще не ѝ е хрумвало, че е защото Наки не може да използва повече магията си“.

Калън бе попитал дали след изчезването на Наки писмата са спрели да пристигат. Прислужницата се замисли и кимна. „Умен е Калън — помисли си Сония. — Аз се канех да ги питам кога са започнали да идват писмата, но не и кога са спрели да пристигат“.

Каретата забави ход и се спря в основата на кулата. Сония слезе и почувства как студения въздух я обгръща. Пазачите около кулата бяха добре опаковани. Тя устоя на изкушението да създаде щит около себе си и да затопли въздуха в него. Хладният въздух бе освежаващ, а и винаги ѝ бе харесвало да вижда как дъхът ѝ се кълби пред устата. Като дете това ѝ се струваше като истинско вълшебство, макар обикновено да означаваше, че тя трепери от студ.

В съзнанието ѝ се появи спомен как се увива в едно старо палто, а краката започват да я болят, когато студът прониква през тънките подметки на обувките ѝ. В този миг вратата на Наблюдателницата се отвори и споменът избледня. Пазачът едновременно се кланяше и им махаше с ръка да влизат, за да избегне нахлуването на студения въздух в сградата.

След обичайната размяна на любезности с капитана и дежурния магьосник, един от другите пазачи поведе Сония нагоре по стълбите. Той отвори малкото прозорче на вратата на Лилия.

— Имате посетител, лейди Лилия — извика той. После затвори прозорчето и насочи вниманието си към ключалката. Когато вратата се отвори, пазачът отстъпи встрани, за да може Сония да влезе.

Лилия стоеше до стола, поставен край прозореца. Тя се ококори и погледна с надежда към Сония, преди да се вземе в ръце.

— Черна магьоснице Сония — каза тя и се поклони.

— Лилия — отвърна Сония. Когато се огледа, тя видя, че стаята е добре обзаведена и топла. На малката масичка до стола лежаха две книги. — Искам да ти задам няколко въпроса.

На лицето на момичето се смениха надежда, разочарование и примирение. Тя кимна, после посочи малката маса и двата дървени стола.

— Моля, седнете.

Сония прие поканата и изчака момичето да седне срещу нея, преди да срещне погледа ѝ.

— Наки не е била виждана повече от седмица. — Лилия изглеждаше разтревожена. — В дома ѝ не бяха намерени следи от

насилие, нито обяснителна бележка. Претърсихме всички места, които, според прислугата, Наки е обичала да посещава. Сещаш ли се за нещо друго, което те не са знаели?

Лилия се намръщи.

— Няколко казанджийници. — Тя изброи имената им.

Сония кимна.

— Слугите ги споменаха. Нещо друго?

Лилия поклати глава.

— Някакви други приятели — примерно такива, с които вече не другарува?

— Не. Макар че... в Гилдията се носеха слухове, че е била близка с някаква прислужничка, но баща ѝ изхвърлил семейството ѝ.

— Да, свързахме се с тях, но и те не са я виждали. Имало ли е момчета, които са проявявали интерес към нея, макар тя да не им е обръщала внимание?

Лилия наведе поглед и лицето ѝ пламна.

— Не се сещам.

— Тя... имаше ли някаква връзка с престъпници — може би продавачи на роет?

— Аз... не знам. Сигурно е купувала роета от някого. Когато не го крадеше от запасите на баща си. — Лилия надигна глава. — Открихте ли нещо за убиеца му?

Сония се поколеба, раздразнена от смяната на темата. „Но тя е в правото си да проявява нетърпение, тъй като приятелката ѝ обвини нея за това“.

— Не — отвърна Сония. — Поне онова, което са открили магьосниците, разследващи убийството, не е било достатъчно важно, за да бъде докладвано на Висшите магове.

— Значи... не го разследвате самата вие?

Сония се усмихна мрачно.

— Ще ми се да бях аз, но трябва да намеря магьосника-отстъпник. Убийството е в ръцете на Черен магьосник Калън.

— Но вие издирвате Наки.

— Предложих аз да те разпитам, защото двете вече сме разговаряли — общували — мисловно.

Лилия кимна.

— Според прислугата Наки е получавала писма, които са я ядосвали. Започнали са да пристигат малко преди смъртта на лорд Лейдън и са секнали в деня на неговата смърт. Знаеш ли нещо за тези писма?

Лилия поклати глава и въздъхна.

— Няма голяма полза от мен, нали?

— Онова, което един човек не знае, може да се окаже също полезно — отвърна Сония. — Това е доста интересно, тъй като Наки е била готова да ти се довери за книгата с инструкции за черната магия, но не и за писмата. Което означава, че те са много по-тайни.

— Че кое може да е по-лошо от черната магия? — попита тихо Лилия.

— Не знам. — Сония се изправи. — Но ние възнамеряваме да разберем. Благодаря ти за помощта, Лилия. Ако се сетиш за нещо, кажи на пазачите да ме повикат.

Лилия кимна.

— Добре.

Сония напусна стаята, усещайки погледа на момичето, забит в гърба ѝ. Когато заключи вратата, тя погледна към съседната стая. „Лорандра. Има ли смисъл отново да я посещавам? Предполагам, че след като вече съм тук...“

„Какво правиш, Наки? Къде си? Нарочно ли си отишла там или някой те е отвел насила? Още ли си жива“?

Стомахът на Лилия отново се сви. Тези въпроси се бяха въртели в главата ѝ цял ден. В началото ги беше окуражавала, с надеждата, че отговорите по някакъв начин ще изплуват на повърхността и тя ще повика Уелър и ще го изпрати да потърси Сония. С нейна помощ Наки щеше да бъде спасена — или просто намерена. Приятелката ѝ може би щеше да разбере, че Лилия никога не би я наранила. А може би Гилдията щеше да е благодарна за помощта ѝ и...

„Да ме пуснат оттук? Едва ли. — Лилия въздъхна. — Това може да се случи само ако по някакъв начин забравя как да използвам черната магия“.

Тя спря да обикаля из стаята, седна и взе едната от книгите. Макар да бе започнала да разбира защо Уелър я е харесал — бойните

сцени очевидно бяха описани с удоволствие — дори най-вълнуващата история не можеше да задържи за дълго вниманието ѝ. Не и когато човекът, когото обичаше най-силно на този свят, бе изчезнал. Тя отново остави книгата на масата.

От съседната стая се разнесе шум, който привлече вниманието ѝ. Лилия се заслуша в гласа на Сония, която говореше на Лорандра. Това бе странен разговор, защото в повечето случаи жената не бе склонна да отговаря на въпросите, а когато заговореше, обикновено сменяше темата. Макар нито една от двете да не бе казала нещо, което да се счита за неучтиво или заплашително, срещата им остави у Лилия впечатлението за сблъсък. Лорандра не искаше да сътрудничи. Лилия не бе изненадана, когато Сония се отказа и излезе.

След като вече нямаше какво да слуша, момичето започна да обикаля стаята. Почукване по вратата я накара да подскочи.

— Свърши ли с разходката? — чу се приглушен глас.

Лилия се усмихна накриво. След като тя бе свикнала да се ослушва за другата жена, нищо чудно, че и Лорандра постъпваше по същия начин.

— Засега — отвърна тя, приближавайки се до вратата.

— Да не би да си получила лоши новини?

— Да. Приятелката ми я няма. — Макар Лилия да беше разказала на Лорандра за Наки, тя я беше представила просто като своя близка приятелка.

— Знаеш ли къде може да е?

— Не. — „Лорандра сигурно ме е чула да го казвам... но сигурно е предположила, че лъжа Сония“.

— Обзалагам се, че ти се иска да можеш да отидеш до града и да я намериш.

— Да. Много. — Лилия въздъхна. — Но дори да не бях заключена тук, нямаше да знам къде да я търся.

— Смяташ ли, че е била отведена против волята си, или че се е скрила някъде?

Лилия се замисли.

— Защо ѝ е да се крие? Щеше да има смисъл, ако беше научила черната магия, но Черната магьосница Сония щеше да го прочете в съзнанието ѝ. Значи по-вероятно е да е била отведена против... — Лилия не можа да завърши изречението и потрепери. Но въпреки това

се чувстваше малко по-добре. Това поне беше някакъв отговор. Дори и недобър.

— Кой би могъл да го направи?

— Не знам.

— Какво има тя, което останалите да нямат?

— Пари. Наследи богатството на баща си след смъртта му. — Сърцето на Лилия подскочи. — Може би е открила кой го е убил!

— Ако е така, значи най-вероятно е мъртва.

Сърцето на Лилия се сви. Тя не искаше да говори за това.

— Ами ако не е мъртва? — попита момичето. — Ако я държат в плен? Ако я изнудват? — „Или ако някой се опитва да я накара да му каже инструкциите от книгата за черната магия?“.

Няколко секунди Лорандра не каза нищо.

— Предполагам, че няма да разбереш, докато Гилдията не научи и не си направи труда да ти каже. Смяташ ли, че ще го направят?

Лилия изтръпна.

— Не знам.

— Струва ми се, че Сония има някакви съмнения.

— Така ли? — Лилия се замисли, но не можа да си спомни нищо. В главата ѝ пулсираха единствено шок и притеснение за Наки.

— Да. — Лорандра почука тихо по вратата, сякаш барабанеше с пръсти. — Бих могла да ти помогна за това. Имам връзки в града. Много, много връзки. Повечето не са особено уважавани, и отчасти точно затова съм тук. Ако бях свободна, щях да ти помогна да намериш приятелката си или да научиш какво ѝ се е случило.

Лилия се усмихна, макар да знаеше, че жената не може да я види.

— Благодаря. Хубаво е да знам, че би го направила, ако имаше възможност. — „Колко е странно, че тази жена, която Гилдията счита за престъпница, разбира по-добре от всеки друг какво преживявам. Но пък нали всички казват, че лоялността е важна за Крадците и хората от престъпния свят“.

— Силата ти е била блокирана, преди да те вкарат тук, нали?

— Разбира се. — Лилия се намръщи при смяната на темата.

— Някога опитвала ли си да разбиеш блокадата или да я заобиколиш?

— Не.

— Защо не?

— Защо да си правя труда? Черната магьосница Сония я е поставила там. Едва ли ще успея да разбия блокада, направена от нея. Само ще си докарам главоболие.

— Значи... значение има колко е силен магьосникът, който издига бариерата? Или дали е черен магьосник?

Лилия поклати глава.

— Не знам. Знам само, че разделя волята от силата, независимо колко си силен.

— Но не разделя Контрола, в противен случай досега да сме мъртви.

— Разбира се.

— Как го правят?

— Не знам. — Лилия потрепна. Днес бе казала доста пъти „не знам“.

— Струва ми се, че черните магьосници не са по-силни от обикновените магьосници, а просто имат по-различна магия. И по-различен начин да я контролират.

— Не са по-силни, докато не вземат сила от другите — поправи я Лилия. — Макар Сония и Калън да са били по-силни от повечето магьосници и преди да научат черната магия, сега не са по-силни от преди. Не им се позволява да черпят сила без разрешение, а то ще им бъде дадено само ако страната ни бъде нападната или бъде изправена пред друга заплаха.

— *Наистина* ли? Значи съм права. Това е друг вид магия.

Тонът на Лорандра беше като на човек, който току-що е научил нещо и е много доволен от това. „Щом тя не го знае... дали трябваше да ѝ го казвам? Но пък е права. Аз не научих черната магия като отнех нечия сила; научих я, докато се опитвах да почувствам силата си по друг начин“.

— Значи силите им са различни — посочи Лорандра. — Те могат да правят неща, които другите магьосници не могат. Като да разчитат съзнания, например. Могат да заобиколят защитите, за разлика от обикновените магьосници.

— Да. Това е ясно на всички.

Лорандра отново замълча, но не за дълго.

— Струва ми се, че ако можеш да правиш различни неща с ума си, това би означавало, че и блокадата на съзнанието ти трябва да е

различна. Дали Сония ти е направила обичайната блокада? Не ми отговаряй — додаде тя на глас. — Просто мисля на глас. Но ако можеш, ми отговори: досега някой блокирал ли е силата на черен магьосник?

— Не знам такова нещо. В историята няма уроци, където да го споменават.

— Мисля, че трябва да се опиташ да заобиколиш бариерата. Щом досега никой не е блокирал силата на черен магьосник, а черната магия не признава обикновените ограничения, как могат да са сигурни, че са го направили?

Лилия впери поглед във вратата. Сърцето ѝ заби по-бързо. Искаше ѝ се да посочи, че Сония просто ще замени блокадата. „Стига да разбере, че я няма. Ако не използвам магия, когато наоколо има хора, никой няма да разбере“. Но тя пропускаше очевидните последствия от евентуалния успех: Лорандра нямаше да иска да остане в Наблюдателницата. „Тя ще поиска да излезе оттук“.

При обикновени обстоятелства Лилия щеше да откаже, защото знаеше, че Сония и Калън ще я проследят и ще я накажат, а наказанието за бягство бе по-лошо от затвор.

„Сигурно ще ме екзекутират“.

Но ако намереше Наки, може би щеше да си струва. Здравият разум ѝ подсказваше, че тя не познава достатъчно добре града, за да намери приятелката си, преди Гилдията да я залови, но тук имаше една жена, която го познаваше достатъчно добре. Която познаваше подземния свят, където най-вероятно бе затворена Наки. Която искаше да помогне на Лилия.

Повече от всичко на света тя искаше да намери Наки, но какво всъщност искаше Лорандра?

„Иска да ми предложи помощта си в замяна на освобождаването ѝ от затвора — помисли си Лилия. — Трябва да я накарам да се съгласи на някои условия“.

— Според теб колко време ще е необходимо, за да намерим Наки?

Лорандра се засмя.

— Много си бърза, лейди Лилия. Не мога да ти кажа съвсем точно. Трябва да намеря моите хора, и ако те все още не знаят, ще имат нужда от известно време, за да я открият.

— Смяташ ли, че ще можем да се измъкваме всяка нощ и да се връщаме на сутринта без пазачите да разберат? — „Така ще имаме повече време, отколкото ако избягаме и Гилдията ни подгони. Ако е необходимо, бихме могли да прекараме седмици в търсене на Наки. Разберат ли, че всяка вечер сме се измъквали навън, може и да ми простят, защото винаги сме се връщали. Може дори да намерим Наки, без Гилдията да разбере, че някога сме напускали Наблюдателницата“.

— Възможно е. — Тонът на Лорандра бе неразгадаем. — Зависи от това дали ще успяваме да влизаме и излизаме, без никой да ни забележи. Ако имах достъп до силата си, бих могла да левитирам...

— Аз мога да го направя — каза бързо Лилия. Тя не искаше да бъде уговаряна да освободи силата на Лорандра. И без това щеше да е достатъчно лошо да пусне жената на свобода, но освобождаването ѝ в града с пълен контрол върху силата ѝ беше нещо съвсем различно. — И така... ако успея да ни измъкна оттук, обещава ли да ми помогнеш да намеря Наки?

— Да.

— И ще се опитаме да се измъкваме и да се връщаме тук без никой да забележи?

— Да.

— Тогава ще го направя. Ако успея да премахна блокадата.

— Щом си научила черната магия от първи опит, подозирам, че и тук ще е така. Или ще успееш да го направиш, или няма.

— Надявам се. Докато се опитвам, ти помисли как да се измъкнем оттук.

— Добре. Успех.

Лилия се отдръпна от вратата. Поколеба се, после отиде до стола край прозореца и седна в него. Затвори очи и започна да брои на ум, за да се успокои и съсредоточи. Когато се почувства готова, тя се вгледа вътре в себе си и веднага усети блокадата. Всеки път, когато бе правила това упражнение, тя веднага бе откривала кълбото енергия. Но сега нещо препречваше пътя ѝ. Приличаше на магически щит или бариера, но същевременно не беше.

Лилия внимателно го побутна. Той устоя. Момичето отново го натисна, но щитът стоеше на мястото си като твърда, студена стена. „Трябва да се опитам по-силно. Сигурно ще боли. Трябва да съм готова

за това“. Тя се опита да се стегне, но нямаше представа как да го направи мисловно. В мозъка ѝ нямаше мускули, които да се напрягнат.

Тя събра цялата си решителност и се хвърли срещу стената. Изведнъж остра болка проряза съзнанието ѝ. Тя изпъшка, отвори очи и се хвана за главата. Такова главоболие не бе изпитвала досега.

„Ох. Това беше ужасно“. Лилия се залюля в стола, съсредоточи се в дишането си и зачака болката бавно да отшуми. После отново затвори очи и се фокусира върху бариерата. В нея се надигна подсъзнателна неохота да се приближава близо до нея.

„Обичам Наки. Трябва да ѝ помогна. Трябва да намеря начин да премина през това“.

Тя огледа бариерата.

„Колко ли е силна?“ Но в нея не се усещаше сила. Тя просто беше там.

Тя се замисли за това, което Лорандра беше казала — че черната магия е просто различен вид магия. Спомни си инструкциите от книгата.

„При всяко обучение чиракът се научава да си представя магията си като съд — бутилка или кутия. Колкото повече научава, толкова по-добре разбира онова, което му предават сетивата му: че тялото му е съд и че природната бариера на магията, кожата му, задържа енергията в тялото му“.

„Моето тяло е съд“ — каза си тя и потърси усещането, което бе изпитала преди. То се появи веднага и момичето почувства прилив на вълнение. Обърна се към бариерата. Тя все още стоеше на мястото си.

Но това вече нямаше никакво значение. Блокадата пазеше мястото, където я бяха учили да търси магията си, но сега цялото ѝ тяло бе пълно с магия. Тя можеше да източва енергия отвсякъде...

Лилия отвори очи. Тя посегна към магията си и почувства реакцията ѝ. Използва я, за да повдигне книгите на Уелър от масата. Изпълни я усещане за триумф.

Успях!

Лилия скочи от стола и изтича до вратата.

— Успях! — възкликна тя. — Права беше!

— Много добре. Сега се махни от вратата и пази тишина — рече Лорандра тихо. — Чувам, че някой идва.

Сърцето на Лилия пропусна един удар. Тя отстъпи от вратата и се ослуша. И наистина отвън се чуха стъпките на сам човек.

— Вечерята — каза тя. — Ще поговорим после.

— Добро момиче.

Лилия се отдръпна от вратата и отиде до малката масичка, където се хранеше, и зачака влизането на Уелър. Възторгът от постижението ѝ се сблъскваше с вината заради онова, което се канеше да извърши.

„Отивам да търся Наки — каза си тя. — Няма значение какво ще се случи с мен след това, стига тя да е в безопасност“.

Лоркин имаше усещането, че от дни очаква някой да го убие, без да знае дали му остават минути или часове живот. Макар успешно да се бореше с паниката, която заплашваше да го завладее, гаденето не спираше да го тормози. Всеки път, когато одраскването с нож обявяваше източването на насъбралата се сила, той се чудеше дали този път изтощението нямаше да го изпрати в небитието. И всеки път след края му го заливаше горчиво облекчение. „Едва ли точно пазачите ще ме довършат — каза си той. — Калия ще предпочете сама да приключи с това“.

Дали? За нея сигурно щеше да е по-безопасно, ако някоя по-нисша магьосница се отърве от него. Тогава Калия можеше спокойно да заяви, че не го е убила тя, ако покрай смъртта му възникнат някакви подозрения. Но ако разчетяха съзнанието ѝ, той не виждаше как жената щеше да скрие факта, че е издала заповедта за убийството му.

Един нов звук накара сърцето му да заблъска в гърдите му: вратата се отвори и затвори. А гласът на Калия, който се разнесе след миг, накара косата му да настръхне.

— Време ли е? — попита пазачката.

— Не още. Искам да съм сигурна, че съм научила всичко необходимо.

Стомахът му се сви. Той чу приближаващи се стъпки и не се изненада, когато силен тласък го притисна към пода. Испита леко удовлетворение, когато чу как Калия изпъшка от положеното усилие. Студените ѝ пръсти докоснаха челото му и той потрепери, когато злобното ѝ присъствие изпълни съзнанието му.

Внезапно той усети, че Калия бърза. Ровеше трескаво из спомените му и сграбчваше веднага онези, които бяха свързани в лечителството. След това като че ли се насили да действа по-спокойно и да прегледа онова, което бе научила предишния ден. Лоркин знаеше, че тя вижда как приложението на познанието се оформя и изчиства в зависимост от болестта или състоянието, но нямаше време да рови за подробности. Налагаше се да научи останалото чрез проби и грешки. Сега единственото, което искаше да научи, бе най-добрият начин да не нанася вреди.

— Говорителко...

Гласът на пазачката прозвуча глухо, като че ли от другата страна на стена или врата. Калия се спря, неохотно напусна съзнанието на Лоркин и се изгуби от сетивата му. В гърдите му се надигна гняв. „Ако някога научиш истината, Тивара — помисли си той, — погрижи се тази жена да си получи заслуженото“.

— Няма друг изход от...

— Млъкни — сопна ѝ се Калия. Гласът ѝ прозвуча по-близо, сякаш отново се беше навела над него.

След това той разбра за какво се бяха ослушвали. Стъпки. Гласове.

Калия изруга.

До ушите му достигна звукът от отваряща се врата. Някой стреснато си пое дъх.

— Махни СЕ *от него*!

— Тивара, недей — нареди друг глас.

Тивара! Сърцето му подскочи. Силата, която го притискаше към пода, изчезна. Той се опита да се надигне до седнало положение и да свали превръзката от очите си чрез търкане в стената до него. Внезапно нечий пръсти го докоснаха по лицето, но този път те бяха топли.

— Почакай. Нека сваля това — промърмори гласът на Тивара. Превръзката се повдигна нагоре и неохотно падна от главата му. Той примигна на ярката светлина и се ухили при вида на клекналата пред него Тивара, която го гледаше загрижено.

— Ранен ли си? — попита го тя.

Той поклати глава.

— Не. Не и когато си тук. — Той не спираше да се усмихва. — Няма ли да си навлечеш неприятности заради това, че говориш с мен?

— Стига глупости. Обърни се.

Той се подчини и почувства как превръзката на ръцете му пада. В същото време съзнанието му внезапно се освободи от ограничението, което досега не бе усетил. Щом погледна към превръзката, той видя блед жълт камък, пришит към бинта.

„Завързали са ме с бинтове. — Това, че бяха използвали материал, който би трябвало да се използва за лекуване, го накара да ги презира още повече. — Камъкът ли ми пречеше да ги призова мисловно? Предполагам, че е било нужно да създадат нещо такова, в случай че трябва да попречат на някой пленник да издаде местоположението им“.

Тивара се изправи и му помогна да се надигне на крака. Зави му се свят. Заля го облекчение, че повече няма защо да се притеснява какво ще му се случи. Едва устоя на внезапното желание да я целуне. Тя се обърна към стаята и той неохотно откъсна очите си от нея, за да погледне към останалите Изменници в стаята.

Пред Калия се бяха изправили две Говорителки. Едната беше Савара. Другата — Халана. В коридора зад тях имаше още магьосници.

— Научи ли се от него как да лекуваш с магия? — попита Савара.

Калия сви рамене.

— Може и да съм.

Савара погледна към Лоркин.

— Успя ли?

Той кимна, после потрепери, спомняйки си съзнанието, което ровеше в спомените му. Облекчението и въодушевлението от спасението му се изпариха. „Това никога няма да го забравя“ — помисли си той. Щеше непрекъснато да се връща в кошмарите му.

— Ти наруши законите ни — каза Савара на Калия. — Ще бъдеш съдена.

— Разбира се — отвърна Калия. — Да започваме тогава. — Тя излезе от стаята с високо вдигната глава. Халана я последва.

Савара погледна към двете пазачки.

— Отведете и тях — нареди тя.

Чакащите магьосници влязоха в стаята и изкараха навън двете жени.

Тивара не помръдна от мястото си. Лоркин я погледна. Тя го зяпаше със странно изражение на лицето.

— Какво?

Тя се усмихна. После хвана главата му с двете си ръце и го целуна.

През тялото му премина вълна от желание, последвана от замайване. Той я прегърна, както за да я придърпа към себе си, така и за да не падне. Тя се засмя и леко се отдръпна.

— Като че ли не си съвсем здрав, нали? — попита жената. — Непрекъснато са ти източвали силата. Поне храниха ли те?

— Ами — отвърна той, опитвайки се да се съсредоточи върху въпросите й. — Да, да и не.

— Не мога да приема, че си съвсем здрав — рече тя.

— Едва ли приятелките ти Изменници ще се съгласят с теб.

— Дори Калия ще признае, че източването на силата против волята на човек може да нанесе големи вреди. Затова законът ни го забранява. Тя ще...

Бърборенето й му дойде в повече. Лоркин я прекъсна с целувка. Тя продължи дълго и за негова голяма изненада той пръв се откъсна от нея.

— В книгите всичко е объркано — каза той.

Тивара се намръщи.

— Книги ли? Какви книги?

— Които киралийките харесват толкова много. В тях винаги мъжете спасяват жените. Твърдят, че обратното не може да се случи, защото не е вълнуващо и никой няма да го чете.

— И ти не си съгласен с това?

— Не. — Той се ухили. — Много е вълнуващо дори.

Тя завъртя очи и се отдръпна въпреки протестите му.

— Хайде. В Убежището ще избухне един изключително вълнуващ скандал и хората ще искат да чуят и твоето виждане за случилото се.

— Не могат ли да почакаат?

— Не.

Той въздъхна.

— Много добре. Май просто ме е страх, че напуснем ли тази стая, повече няма да поискаш да ме целунеш. Какво те накара да промениш мнението си за мен?

Тя се усмихна.

— Никога не съм си променяла мнението. Просто промених намеренията си към теб.

— Очевидно ще трябва да благодаря на Калия за това.

Тивара го изблъска от стаята.

— Да не си посмял!

ГЛАВА 18

НА ЛОВ

В кабинета на Разпоредителя Оусън беше много топло. Твърде топло дори, помисли си Сония. Тя се зачуди дали Оусън го поддържа така или трябва да обвинява някой от другите Висши магьосници. Отоплението с магия беше лесна работа, далеч по-трудно бе охлаждането.

Висшите магове бяха насядали по обичайните си места. Както винаги, това означаваше, че тя и Калън стояха от двете страни на бюрото на Оусън. Всички чакаха мълчаливо с мрачни лица. Вратата на кабинета се отвори и всички се обърнаха, за да видят как в стаята влизат капитан Сотин и един млад пазач, придружавани от воина, който предишната вечер бе охранявал Наблюдателницата. И тримата бяха леко пребледнели под изпитателните погледи на Висшите магове. Тримата се приближиха до бюрото на Оусън и се спряха, очевидно колебаейки се дали трябва да се обърнат към Разпоредителя или към останалите магьосници.

Капитанът избра да се поклони на Оусън и стражът побърза да го последва.

— Разпоредителю — бързо изрече капитанът.

— Капитан Сотин — отвърна Оусън. — Благодаря ви, че дойдохте. А това е? — Оусън погледна към стражника.

— Стражник Уелър, Разпоредителю. Той отговаряше за нуждите на лейди Лилия. Не беше на пост през цялата нощ, но е — беше — единственият пазач, който поддържаше редовни контакти с нея.

Оусън кимна и махна с ръка към останалите магьосници.

— Разкажете им какво знаете, капитане.

Мъжът се обърна към маговете.

— Дежурните докладваха, че не са забелязали нищо и се кълнат, че никой от тях не е заспивал, пил или правил нещо друго, което да го отвлеча от задълженията му. Откъм стаите на затворниците или отвън не са се чували никакви звуци. Но в един момент вратата към стаята на

лейди Лилия се оказала отворена, както и вътрешната врата между нейната стая и стаята на Лорандра.

— Според вас как са били отворени? — попита лорд Болкан.

— Не мога да кажа. Не изглеждаше като да са били насилвани. Ключовете бяха по местата си. Значи са били отворени или с шперц, или с магия. — Капитанът се намръщи. — На външната врата на Лорандра бяхме сложили втора ключалка, но не и на вътрешната.

— А на външната врата на Лилия?

Капитанът сви рамене.

— И тя се заключваше двойно. Щом я затворихме вътре... всъщност предположихме, че едва ли знае как да разбива ключалки.

— Тъй като никоя от тях не може да използва магия, трябва да предположим, че Лорандра е разбила вътрешната врата и външната врата на Лилия — каза Винара. — След като са излезли от стаите си, как са се измъкнали от кулата?

— Не са могли да се измъкнат по стълбището към първия етаж, защото то свършва пред канцеларията, в която винаги има хора — каза капитанът. — Мислим, че са се измъкнали през покрива. Там няма пазачи, но капакът на тавана беше заключен отвътре и блокиран с магия...

Той погледна към Воина, който бе дежурен.

— И двете бяха непокътнати — промърмори младият мъж.

— ... но открихме, че куполът на старата обсерватория се е разхлабил и може да бъде повдигнат достатъчно, за да може отдолу да се промъкне някой с по-крехко телосложение — завърши капитанът.

— Той е направен от стъкло и е много тежък — посочи лорд Пийкин, поклащайки глава. — Съмнявам се, че лейди Лилия и една възрастна жена ще могат да го повдигнат, дори ако действат заедно.

— Сигурно са го направили — каза Винара.

— А как са слезли от покрива? — попита лорд Гарел. — Има ли следи от използването на въжета или стълба?

Капитанът поклати глава.

— Вярвате ли, че хората ви казват истината? — попита лейди Винара капитана.

Мъжът се изпъна и кимна.

— Напълно. Те са рядко почтени хора. — Той се поколеба. — А ако не бяха и бяха позволили на затворниците да избягат, сигурно щяха

да се престорят на упоени или да си измислят някакво друго извинение. А те бяха озадачени и засрамени, и дори се наложи да уговарям някои от тях да не напускат.

Стражникът, който стоеше до него, наведе глава.

— Страж Уелър — каза Оусън. — Забелязахте ли нещо в поведението на лейди Лилия, което да подсказва, че е замисляла бягство?

Младият мъж поклати глава.

— Според тя не е разполагала с достатъчно време да го обмисли. Все още се опитваше да проумее онова, което ѝ се беше случило. Тази сутрин намерих една бележка. — Той извади лист хартия от джобчето на гърдите си, разгъна го и го подаде на Оусън. — Беше в една от книгите, които ѝ дадох, затова мисля, че целта ѝ е била аз да го намеря.

Разпоредителят прочете бележката и повдигна вежди.

— „Трябва да намеря Наки. Ще се върна на сутринта“ — прочете той.

— Не се е върнала — каза Винара. — Или е излъгала, или нещо ѝ е попречило да го направи.

— Защо ѝ е да лъже? — попита Пийкин.

— Може би е смятала, че така ще спечели повече време — отвърна Гарел. — Ако бяхме открили липсата ѝ още снощи, можехме да изчакаме завръщането ѝ.

— Но как са успели да слязат от покрива? — попита Оусън. — Какво е разстоянието до земята — или до най-близкото дърво?

— Ако са се спуснали долу, са щели да бъдат забелязани от пазачите. Дърветата се намират доста по-надолу по склона и са пониски от кулата — каза капитанът. — Ако са използвали въже, то би трябвало да е завързано много здраво, и те са се спуснали по него. Но проблемът е как да го завържат, без никой да ги забележи. — Той поклати глава. — Винаги сме смятали, че ако Скелин се опита да спаси майка си през покрива, той ще левитира дотам.

— Обзалагам се, че го е направил и никой не е забелязал — каза Винара. — Но защо му е да взима Лилия...? — Внезапно на лицето ѝ се изписа ужас. — О!

Стаята утихна. Сония погледна към Калън, чудейки се дали той вече се е досетил за онова, което Винара току-що бе осъзнала. Магьосникът се беше насилил да изглежда спокоен. „Да, той е наясно

каква е опасността — и се чуди какво да направи по въпроса“. Тя устоя на изкушението да се усмихне, защото знаеше, че това ще бъде разбрано погрешно.

— Защо са били поставени в съседни стаи? — попита внезапно Гарел. — Лукава отстъпница и глу... поддаваща се на манипулации млада жена. Предпоставка за случването на някаква беда. Лилия е можела да каже на Лорандра как да използва черната магия, без дори да напускат стаите си.

Някои от Висшите магове погледнаха към капитана. Гарел и неколцина други гледаха към Сония и Калън. Сония се обърна към Ротан, който срещна погледа ѝ с многозначително изражение. Той я беше предупредил, че може да бъде обвинена за бягството на Лилия, тъй като беше посетила и двете с Лорандра, без да забележи никакви недостатъци в съседството на стаите им.

— Казаха ни, че трябва да се отнасяме добре с тях — отвърна капитанът. — Решихме, че тъй като и двете са жени, могат да си правят компания. Сега... сега разбирам, че съм бъркал.

Сония се изпълни със съчувствие към мъжа. Очевидно бягството на двете жени не беше изцяло по негова вина. Тя се намръщи. „Дали не се опитва да поеме цялата вина, за да спаси хората си?“.

— Сега Лилия и Лорандра сигурно правят компания на Скелин — каза Оусън. — Аз...

На вратата се почука и той млъкна. Обърна се към нея, присви очи и я отвори.

В стаята влезе Дориен.

— Простете за прекъсването, Разпоредителю — каза той. — Мисля, че имам информация, която може да се окаже важна за това обсъждане.

Вратата се затвори зад гърба му и Оусън му махна.

— Каква е тя, лорд Дориен?

— Тази сутрин в болницата дойде жена, прислужваща в една от къщите във Вътрешния град с изглед към Гилдията — каза магьосникът. — Мина известно време, докато я види лечител, защото тя очевидно не беше болна — додаде сухо той. — Тя ни каза, че предишната нощ е видяла две жени да прескачат стената, няколко часа след стъмване. Едната била стара с тъмна кожа, другата била млада и

бледа. Когато чула за затворниците, които са избягали от Гилдията, тя си спомнила това и дошла да ни каже.

— И с тях е нямало никой друг? — попита Оусън.

— Да.

Сония се намръщи. „Значи, ако Скелин не ги е спасил, тогава как...“ Постепенно в нея започна да се заражда едно подозрение и стаята изведнъж вече не ѝ се струваше толкова топла. „Не може да е...“

— Защо е дошла в болницата? — попита лорд Пийкин. — Защо не тук?

Дориен се усмихна накриво.

— Защото услугите, които предлага, не са почтени.

— Откъде знаете, че казва истината? Поиска ли ви пари? — попита Гарел.

— Не знам и не, не поиска — отвърна Дориен. — Подозирам, че тя, също както останалите хора в града, е изплашена при мисълта, че наоколо бродят отстъпница и черна магьосница.

— Как успяха новините да се разпространят толкова бързо? — попита Винара, оглеждайки стаята. Оусън въздъхна.

— Сигурно на някой му се е изплъзнало от езика — рече той. — Вече се е разчуло; нека обсъдим какво означава информацията на тази жена. Лорд Дориен, благодаря, че ни я съобщихте.

Дориен леко се поклони и излезе. Разпоредителят се обърна към капитана, стражника и воина от Наблюдателницата и им благодари за помощта. Тримата схванаха намека и също излязоха от стаята. Щом в стаята останаха само Висшите магове, Оусън излезе пред бюрото си и скръсти ръце.

— Остава ни само една надежда. Освен ако Скелин не е оставил Лилия и Лорандра сами, след като ги е освободил, значи те са действали сами. Сега по-важното е да ги намерим, преди да са се срещнали с него. — Той погледна към Калън. — Това е вашата задача. Намерете ги.

Калън леко наклони глава и тръгна към вратата.

Оусън се обърна към Сония.

— А вашата, както обикновено, е Скелин. Намерете го.

Сега не бе подходящият момент да събужда съмнения чрез възраженията си, че ако беше толкова лесно, досега да го е заловила —

нито пък да се възмущава, че Оусън ѝ дава заповеди като на някой безмозъчен войник. Затова просто се обърна и тръгна към вратата.

„Доколкото касае Гилдията, аз съм безмозъчен войник — помисли си горчиво тя, докато вървеше по коридора. — Затова ми позволиха да остана. Аз съм техният черен магьосник, който ще бъде изпратен да воюва от тяхно име, и те предпочитат да правя онова, което ми нареждат, вместо да давам предложения какво да се прави. Тогава щом искат да рискувам живота си, за да спася техните, ще се наложи да приемат, че понякога върша нещата както аз си знам“.

Дориен я чакаше на стълбището пред Университета, а наблизостоеше каретата му.

— Реших, че ще имаш нужда от превоз — каза той.

Тя внезапно изпита подлудяващо желание да го прегърне, но устоя на порива, досещайки се какво ще си помисли Алина, ако някой ги види и го спомене пред нея.

— Трябва да си уговорим среща със Сери — каза Сония, докато се качваше в каретата. — Колкото се може по-скоро.

— Така си и помислих — отвърна Дориен. — Дано съм постъпил правилно, като му изпратих послание.

Тя кимна.

— Благодаря. Що се отнася до това дали си постъпил правилно... надявам се да е така. Ако Аний умре, защото Гилдията иска да си свършим бързо работата, не мисля, че някога ще си го простя.

Лицето на Дориен стана сериозно.

— Нито пък аз.

Макар да бе малък кораб, построен, с цел да развива висока скорост, вътрешността на „Инава“ бе изненадващо просторна. Екипажът от роби спеше под палубата. Денил бе надникнал веднъж и бе видял няколко редици хамаци, които се полюляваха като празни шушулки на някакво екзотично дърво. Над палубата имаше само две спретнати стаички — една за капитана и една за гостите.

В стаята за гости имаше две сгъваеми легла и маса, която можеше да се разпъне в едно по-голямо легло. През последните три

дни бе използвано само леглото на Тайенд, тъй като той прекарваше почти цялото време в сън под влиянието на лекарството против морска болест. Всички прекарваха нощите на брега, в именията по крайбрежието.

Лекарството против морска болест, което Ачати бе дал на Тайенд, го приспиваше, но елийнецът приемаше всичко, без да се оплаква и прекарваше по-голямата част от дневното пътуване, похърквайки тихичко в леглото си. Когато времето беше хубаво, Денил и Ачати си намираха занимания на палубата, а по време на буря влизаха вътре. Сутринта на третия ден донесе дъжд и студове, така че те предпочетоха да стоят вътре на топло.

— Снощи ашаки Накаро ми даде това — каза Ачати тихо, за да не събуди Тайенд, и остави една книга на масата. — Каза, че вътре можем да намерим нещо полезно за Дюна.

Денил взе книгата. Тя нямаше заглавие, но липсата му веднага бе обяснена при отварянето ѝ, щом Денил забеляза датите срещу вписванията. Това бе поредният архив.

„Пристигнахме в лагера. Първото ми впечатление бе, че е твърде голям; за да бъде наричан така, и мнозина от атаките бяха възприели навика на робите да го наричат Лагерния град. Очаквам скоро да го нарекат на някого. Не на краля, в случай че начинанието се провали. По скоро атаки Ханива“.

— Ханива — каза Денил. — Не отиваме ли там?

Ачати кимна.

— Това е пристанищен град, който се намира най-близо до земите на племето Дюна. Лагерът се е намирал доста по-навътре в сушата, на един стръмен хълм, но Ханива е бил достатъчно умен, за да не го кръсти на себе си. Той е знаел, че всички опити на сачаканците да управляват Дюна и да заселят земите им са претърпявали неуспех в миналото, и нямал намерение да рискува името му да бъде запомнено с поредния провал.

Денил наведе поглед към книгата, отгърна страницата и я прегледа набързо.

- Значи това е архивът на този опит?
- Да. По-скоро дневник, отколкото архив.
- Той е на по-малко от сто години.

Ачати кимна.

— Повтаряли сме тази глупост дори в по-нови времена. Някой решава, че завладяването на нови територии носи слава и че Дюна са най-добрия начин да я спечели. Много по-лесен от Киралия или Елийн. Всъщност повече от един крал в миналото ни е изпращал някой свръхамбициозен атаки срещу Дюна, най-вече за да му намира работа.

— И Дюна сигурно са им се отблагодарили за това.

— Оцеляването им заслужава възхищение. В земя, населена от примитиви, с малко магия, човек би очаквал да срещне слаба съпротива. Но ето как са успели да ни победят: не са се биели с нас. Отстъпвали са към вулканичните земи и са чакали, докато сме опитвали да завладеем земята им, което винаги е водело до едно: глад за нашествениците, събиране на багажа и връщане обратно на юг. — Ачати се засмя горчиво. — Решението на Кариго да завладее Киралия е било необичайно находчиво и смело.

— И въпреки това не се смята за добра идея, надявам се — рече Денил.

— Не. — Ачати се изкиска. — Макар да подозирам, че тази идея е хрумвала на крал Амакира. В случай че се сблъска с някой твърде амбициозен ашаки, който не може да бъде убеден да нападне Дюна, то Киралия изглежда способна да се защити.

Денил почувства студени тръпки по гърба си. Той погледна към Ачати, който се усмихна накриво.

— Нека не поставяме това на проверка — предложи магьосникът, подбирайки внимателно думите си. — Най-вече защото ако се окаже, че грешим, ще се изправим пред един твърде амбициозен ашаки в по-добра позиция от преди, а ако го победим, далеч няма да сме тихият, злопаметен съсед, какъвто е било племето Дюна.

— Уверявам те, че не го обмисля сериозно.

— Радвам се да го чуя.

Ачати посочи книгата.

— Чети — подкани го той.

Денил продължи оттам, докъдето бе стигнал. За негова изненада дневникът описваше как на туземците е било заплащано да доставят

храна от долината под укреплението. Нима Дюна не са знаели какви са намеренията на сачаканците?

„Стана ясно, че водачите нямат пълна власт над хората си и затова не могат да подпишат договора като собственици на земята. Като че ли властта се поделя между туземците, известни като Пазители на знанието. Ашаки Ханива поиска да се срещне с тях. Очевидно това бе невъзможно. След доста обърквания и неправилен превод стана ясно, че никой не знае кои са Пазителите. Това беше ужасно объркващо“.

Докато Денил четеше, той бе окуражен от очевидното намерение на Ханива да договори мирно предаване на земята. Това не беше никакво брутално завоевание... все още. Ханива бе опитал няколко различни подхода, но макар Дюна да изглеждаха отзивчиви и податливи на идеята за продажба, очевидно нямаше явен собственик на земята.

„Като че ли те смятат, че земята принадлежи на всички и същевременно на никой. Когато ашаки Ханива попита дали това означава, че той също е собственик, те отвърнаха утвърдително. Може би заради това досега не са се съпротивлявали на предишните ни опити да завземем земята“.

Денил се замисли над това странно отношение към собствеността над земята. Като че ли те смятаха, че никой не я притежава. Това бе интересна концепция. „И не твърде различна от идеята, че човек не може да бъде притежаван. Нищо чудно, че сачаканците, с тяхното приемане на робството, не са успели да разберат начина на мислене на туземците“.

Начинът им на мислене нямаше да е толкова практичен, ако земята им не бе толкова сурова. Докато Денил четеше дневника, той научи, че Ханива и партньорите му ашаки най-накрая се бяха отказали да се сдобият с някакъв документ, че притежават земята, прогонили Дюна и се заселили там. В края на архива вече се споменава, че реколтата не се получава толкова добра, колкото са се надявали.

Докато Денил четеше, Ачати пишеше в своя дневник. Когато магьосникът остави книгата на масата, той го погледна и също остави писалката си настрана.

— Какво научи от нея?

— Че Дюна са доста интересен народ. Те очевидно имат съвсем различен начин на мислене.

Ачати кимна.

— Нищо чудно, че са оцелели толкова дълго.

— Трябва да разговаряме с тези Пазители на знанието — ако все още съществуват. — Денил се намръщи. — Но щом никой не знае кои са те, това ще се уреди трудно.

— Трудно? Ще бъде невъзможно.

— Предполагам, че Пазителите се знаят кои са.

Сачаканецът го погледна замислено и се усмихна.

— Разбира се. Значи просто ще трябва да поразпитаме и да видим кой ще си признае.

— Предполагам, че няма да го направят, освен ако не решат, че не представляваме заплаха. Трябва да обясним, че искаме да говорим с някой от Пазителите и да видим дали някой ще дойде при нас.

Ачати се намръщи.

— Така ще стане много бавно. Всички туземци смятат сачаканците за заплаха.

— Но въпреки това продължават да работят с вас. Унх, например. И търговците на пазара.

— Следотърсачеството не включва разкриването на тайните на народа им. Нито търговията.

— Така е — съгласи се Денил. — Затова трябва да ги накараме те да дойдат при нас. Това не е нещо, което можем да постигнем насила. Пък и вече сте се опитвали.

Ачати кимна.

— Така е. Ние не сме търпелив народ. — Той погледна към Денил и се усмихна. — Не се и съмнявам, че ще успееш да ги убедиш да поговорят с теб. Дано присъствието ми не ти попречи.

Денил срещна погледа му.

— Ще се обидиш ли, ако опитам да го направя сам?

Мъжът поклати глава. Денил не откъсваше очи от неговите.

— А ако не споделя с теб всичко, което науча?

Ачати повдигна вежди и в очите му се промъкна студенина, но въпреки това той поклати глава.

— Ще приема, че това може да е политически необходимо. Но по-добре ще е въобще да не споменаващ, че криеш нещо. Ала се надявам, че ще споделиш всичко, което е важно за безопасността на Сачака — по-скоро ще го очаквам от народа, който се опитва да стане наш съюзник.

Денил кимна.

— Ние сме наясно, че всичко, което застрашава Сачака, може да застраши и Киралия. А и съм задължен на теб и на крал Амакира за това, че ме доведохте при Дюна.

Ачати се усмихна и махна презрително с ръка.

— Това не е нищо. Ако го смяташ за услуга, която възнамеряваш да върнеш, обещавай ми, че един ден ще ме разведеш из Киралия. Бих искал да видя твоята Гилдия.

Денил наклони учтиво глава.

— Това вече мога да ти го обещаая със сигурност.

Лилия нямаше представа къде се намира.

Тя бе изморена и уплашена, и изпълнена със съмнение, че бягството с Лорандра е било добра идея. Вече не можеше да си спомни колко пъти си бе повторила, че го прави, за да спаси Наки. Нямаше представа къде се намира; знаеше само, че е някъде в града.

Първата спирка, която направиха, беше в казанджийницата във Вътрешния град, където Наки бе завела Лилия. Там веднага разпознаха Лорандра и с тях се отнесоха с уважение. Докато тя разговаряше с един мъж, се появи някакъв друг, който се спря, зяпна Лилия и й се ухили. Той не каза нищо, просто стоеше там и се хилеше, докато Лорандра не се върна. Тогава той внезапно пребледня и бързо се изнесе.

Каретата бе откарала Лилия и Лорандра на едно място отвъд градските стени. От стаите се чуваше силен смях, а ужасяващо звучащите стонове, които се разнасяха иззад една врата, обезпокоиха силно Лилия, докато двете не подминаха една отворена врата и момичето не зърна вътре някаква оскъдно облечена жена.

Тя се почувства ужасно наивна и глупава, но я очакваха още по-лоши неща. Двете продължиха да вървят пеша през студени улички,

покрити с кал, боклуци и някой друг треперещ човек, свит пред нечий праг. Накрая се оказаха скрити в сенките, очаквайки трима бандити да приключат побоя си над някакъв изпаднал в безсъзнание човек. Лилия се ужаси, когато Лорандра се приближи до мъжете, и направо изтръпна, когато се оказа, че те познават възрастната жена.

Мъжете я поканиха в къщата, която се оказа дом на няколко члена на бандата, които биваха наемани за „тежка работа“. Докато Лилия слушаше мълчаливо, тя се досети, че те официално се занимаваха с повдигането и носенето на тежки товари, но всъщност пребиваха и убиваха хора.

Мъжете се държаха изненадващо мило с нея. Попитаха я дали е гладна и ѝ предложиха да седне в най-здравия стол в гостната. Макар тя да последва примера на Лорандра и да каза, че не е гладна, водачът им изпрати един от групата да купи за нея хляб от местната пекарница. След това тикна една халба с бол в ръцете ѝ и тя реши, че няма да е благоразумно да откаже.

Болът беше много сладък и от него ѝ се приспа. Късният час като че ли не притесняваше Лорандра, която говореше и обикаляше безспир. Последва едно по-продължително пътуване. Лилия вървеше след водачката си през объркваща поредица от стаи, коридори и тунели, излизайки съвсем рядко на чист въздух. Най-накрая двете се спряха в една топла стая и когато Лорандра ѝ посочи един стол, Лилия се стовари в него.

Той се оказа изненадващо удобен. Беше доста по-нов от останалите, които бе видяла в къщите и сградите, през които бяха преминали. Лилия се огледа и забеляза, че украсата и обзавеждането на стаята са доста скъпи. Тя чу името си и осъзна, че срещу нея седи мъж, който я наблюдава с присвити очи и е наистина добре облечен. Той се усмихна и момичето се насили да му се усмихне в отговор.

— Приятелката на изчезналото момиче — каза му Лорандра.

Той кимна и погледна Лилия със сериозно лице.

— Тогава трябва да намерим Наки. Слънцето вече изгря. Минали са много часове от бягството ви. Имам стая, където можете да поспите, ако желаете.

Лорандра се поколеба.

„Слънцето вече изгря?“ Лилия подскочи. Последната част от пътуването им ги бе превела през множество коридори и тунели, и тя

осъзна, че от часове не беше виждала небето.

— Трябва да се връщаме! — възкликна момичето.

— Съжалявам, Лилия — рече Лорандра. — Слънцето отдавна изгря. Пропуснахме шанса си да се върнем. Не вярвах, че ще ни отнеме толкова много време да намерим човек, който да може да ни помогне. Искаш ли да се върнем?

Лилия се взря в жената. „Ако се върнем сега, Гилдията ще се погрижи повече да не можем да избягаме. Няма да можем да помогнем на Наки“.

Трябваше да се досети, че това ще се случи. Тя смяташе да се измъкват навън всяка нощ, да разпитват нужните хора и да се прибират в Наблюдателницата преди зазоряване — и така, докато не открият Наки. Още когато се спускаха от покрива на кулата тя разбра, че бягството им няма да може да бъде повторено с лекота. Беше им провървяло, че един от пазачите беше почти заспал прав и не поглеждаше към покрива на Наблюдателницата. Втори път нямаше да извадят този късмет.

— Не — отвърна Лилия.

Лорандра се усмихна и кимна одобрително.

— Не се притеснявай. Ще намерим Наки. Когато им я заведеш, те ще ти простят бягството.

Лилия успя да се усмихне.

— Благодаря ти, че ми помагаш.

Лорандра се обърна към мъжа. „Той сигурно е Крадец — помисли си Лилия. — Но тя пък е отстъпница. Страхотна компания съм си намерила. На Наки щеше да ѝ е доста забавно“.

В компанията на Лорандра броденето из подземния свят на Имардин бе много по-плашещо за Лилия, отколкото в компанията на Наки. Но пък казанджийниците сигурно бяха най-безопасното място за среща с престъпници. Целта на търговията бе да привлича, а не да отблъсква клиенти. Двете с Наки всъщност не бяха навлезли дълбоко в този свят. Лорандра бе довела Лилия в самото му сърце.

„Тя не е длъжна да ми помага. Аз изпълних моята част от сделката: измъкнах ни от Наблюдателницата. Ако искаше да ме измами, досега да ме е зарязала някъде в града. Но тя изпълнява обещанието си: помага ми да намеря Наки“.

Това бе единственото нещо в този непознат, опасен свят, в което можеше да намери утеха. Тя бе поела голям риск, доверявайки се на тази жена, но като че ли си заслужаваше.

„Неочаквано се оказа, че онова глупаво нещо, което Наки ме накара да направя — да науча черната магия — сега ми помага да се измъкна от Наблюдателницата в компанията на човек, който може да я спаси“.

ГЛАВА 19

БЕГЪЛЦИ

Лоркин отвори очи, видя, че Тивара седи до леглото му, и се усмихна.

Мислех, че не ти е позволено да се виждаш с мен.

Тя улови погледа му и се наведе напред.

— Как се чувстваш?

— Добре. По-добре. Да не би да си стояла тук през цялото време?

Тивара сви рамене и огледа стаята.

— И без това няма какво толкова да правя. — Тя се облегна назад и устните ѝ потръпнаха. — По-добре е, отколкото да гледам канала.

— Радвам се, че мислиш така. — Той се надигна и се протегна, като се сети тъкмо навреме, че е напълно гол под завивките. Погледът ѝ се плъзна по гърдите му и тя повдигна вежди. После се изправи и посочи стола, където бяха оставени чисти панталони и туника.

— По-добре се измий и се облечи. Скоро ще започне процесът срещу Калия, а ти миришеш по-зле и от канала.

Тивара се измъкна от стаята и затвори вратата зад себе си. Лоркин стана от леглото, намери в нишата голям леген с вода и спаржа за търкане, и се възползва от тях. Похитителките му бяха оставили кофа в помещението, но не си бяха правили труда да му помагат да се облекчи, което е доста трудно, когато си с превръзка на очите и завързани зад гърба ръце. Не се изненадваше, че смърди.

След спасяването му енергията му стигна колкото да похапне, да се съблече и да се свлече като мъртъв в леглото. Сега се огледа, чудейки се къде се намира. Стаята беше малка и освен леглото, в нея имаше само още два стола.

Щом се облече, той отвори вратата и примигна изненадано. Коридорът беше пълен с народ. Тивара стоеше до вратата и щом се появи, го хвана под мишница.

— Тъкмо навреме — каза му тя, повеждайки го надясно. Хората се обръщаха след него. Някои изглеждаха приятелски настроени, други

— враждебни. Отвличането му от Калия не беше просто обикновен скандал и тъй като посред зима всички прекарваха по-голямата част от времето затворени вътре, процесът сигурно щеше да привлече вниманието на всички.

„Вероятно това ще задълбочи разделението сред Изменниците — помисли си той. — Дано не увеличи проблемите им, което може да се превърне в поредното нещо, за което да ме обвинят“.

Скоро двамата с Тивара стигнаха до входа към Залата на Говорителите. Влязоха вътре и веднага бяха придърпани настрани от една магьосница, която ги накара да застанат до стената. След това Лоркин огледа стаята.

Всички Говорителки седяха по местата си, с изключение на Калия, която стоеше в другия край на залата, точно срещу Лоркин и Тивара, обградена от две магьосници. Стаята бе претъпкана с народ. Всички стояха прави и гласовете им се сливаха в напрегнат звук.

Разнесе се звън. Всички глави се обърнаха към говорителките и говорът утихна. Лоркин видя, че Ръководителката на Масата Рияя държи в ръцете си камбана с много по-малки размери от необходимото, за да се получи толкова силен звук. Онези от Изменниците, които се намираха в амфитеатралната част на залата, насядаха по стъпалата, а останалите се отдръпнаха към стените. След като всички се успокоиха, в стаята влезе още един човек. Изведнъж настъпи пълна тишина и Говорителките наставяха от местата си, за да посрещнат кралицата, която вдървено се придвижваше към креслото си.

Преди да седне, Дирала се обърна с лице към хората си. Всички притиснаха ръце към сърцата си. Лоркин направи същото. Кралицата кимна на събралата се публика, след това на Говорителките и накрая седна. Всички Говорителки заеха местата си.

— Започваме съда над Говорител Калия, която е обвинена в отвличане и насилствено разчитане на съзнанието на Изменник. Призовавам Лоркин.

Погледите на всички се обърнаха към него, докато той отиваше към масата на Говорителките.

— Разкажи ни какво ти се случи.

Лоркин започна разказа си от момента, когато се нахвърлиха върху него в тъмното. Описа как е установил, че ръцете му са вързани,

че има превръзка на очите и не може да изпраща мисловни призиви. Протегна ръце, за да покаже раните си — Тивара му беше казала да не ги изцелява — и обясни, че похитителите му са го поддържали слаб, като често са източвали силата му.

Той потисна неохотата си и описа как Калия е разчела съзнанието му. Припомни си как е извлякла познанието за Лечителството и как е претърсила спомените му за всичко, което би могла да използва срещу него. Сред публиката се разнесе ропот. Той продължи да им разказва за намерението на Калия да го убие и да обяви, че е напуснал Убежището. Незнайно защо след думите му залата утихна. Някои изглеждаха разтърсени, но на лицата на други бе изписано недоверие. Той завърши разказа си с това как Тивара и Савара го бяха намерили.

— Ти не си давал на никого позволение да черпи от магията ти или да разчита съзнанието ти, нали?

— Не.

— Даваха ли ти храна и вода?

— Не.

— Колко магьосници те пазеха и изтегляха силата ти?

— Не знам. Винаги присъстваха по две, но не знам дали са били едни и същи. Сигурно са работели на смени, тъй като източването продължаваше и през нощта.

Риая погледна многозначително Говорителките, след което отново се обърна към него.

— Ще се подложиш ли на разчитане на съзнанието, за да докажеш историята си?

Той се замисли. Макар че при мисълта някой друг да рови из спомените му по гърба го полазиха тръпки, той предпочиташе да рискува това, вместо да позволи Калия да се измъкне безнаказано. Всеки Изменник, който проникнеше в съзнанието му, щеше да получи познанието за лечителството, но то така или иначе беше откраднато. Беше ли го предала Калия на последователите си? Може би не бе имала тази възможност. Но ако тя се подложеше на разчитане на съзнанието, познанието така или иначе щеше да се разпространи.

Лоркин чувстваше погледите на всички върху себе си. „Спечели малко време — каза си той. — Накарай ги първо да опитат други начини за установяване на истината“.

— Да, но само ако няма друг начин — отвърна той.

Риая отново погледна към Говорителките.

— Някакви други въпроси?

Жените поклатиха глави. Риая кимна на Лоркин.

— Свободен си.

Той се върна обратно и застана до Тивара. Тя му кимна и се усмихна.

— Призовавам Говорителката Савара, за да разкаже за своето участие в случая.

Савара се изправи. От разказа ѝ Лоркин научи, че Ивар я бе известил за изчезването му. Тя беше разследвала дали не е напуснал Убежището и го бе потърсила из помещенията, но също така беше уредила всеки човек, който напоследък е чуван да говори срещу него, да бъде следен. Това я отвело до една изоставена пещера близо до нестабилната част от града, където заварил Калия да разчита съзнанието на Лоркин.

Ръководителката на Масата каза на Савара да седне и се обърна към Калия.

— Говорителко Калия, излез пред всички, за да бъдеш съдена.

Калия отиде в центъра на стаята и се обърна с лице към Масата. Тя застана там с гордо вдигната глава и високомерно изражение на лицето.

— Верни ли са думите на Лоркин? — попита я Риая.

Калия се поколеба и кимна.

— Да.

— Виновна ли си за отвличането на Изменник и разчитането на съзнанието на Изменник против неговата или нейната воля?

— Виновна — ако го считате за Изменник.

Риая разпери ръце.

— В такъв случай няма смисъл да разследваме повече този въпрос.

— Мога ли да говоря на народа ни? — попита Калия.

Риая погледна към Говорителките. Шестте жени не изглеждаха изненадани. Всички кимнаха — някои нетърпеливо, други примирено.

Калия се обърна към събралите се хора.

— Народе мой, почувствах се принудена да наруша законите ни заради вас. Аз съм длъжна, като ваш лечител, да се убедя, че никой

няма да ви навреди при посещението в лечебницата. Наскоро Лоркин киралиецът приложи магическо лечителство, умение, което отказва да ни предаде. Как да съм сигурна, че онова, което е направил, е безопасно? Че няма да нанесе повече вреда, отколкото полза? Той твърди, че лечителството има своите ограничения, но как бихме могли да знаем дали е така, ако някой ден магията му нарани или убие някой от нас?

Аз го приех и му дадох работа, за да направя услуга на един новодошъл. Предложих му цялото познание и обучение, което предшествениците ми винаги са споделяли. В замяна той не ми се подчини и пренебрегна нарежданията ми, използвайки непроверена магия без разрешение.

Той пренебрегна обичаите на Изменниците, наистина ли е един от нас? Аз твърдя, че не е. Щом не е Изменник, значи аз не съм направила нищо незаконно. Постъпката ми бе оправдана и необходима, в защита на народа ми.

Лоркин видя много замислени лица сред публиката. Той погледна към Говорителките, които се мръщеха.

— Мога ли да говоря, Ръководителко?

Гласът беше на Савара. Калия се обърна и погледна врага си с присвити очи.

— Можеш, Говорителко Савара — отвърна Рияя. — Говорителко Калия, моля, освободи мястото.

Савара отново се изправи, стиснала решително устни. Тя изчака, докато Калия се върне на мястото си, и вирна брадичка.

— Когато Лоркин реши, че ще дойде в Убежището, аз таях определени съмнения към него — започна тя. — Защо магьосник от толкова изтънчена и могъща държава ще жертва богатството и силата си и ще приеме ограниченията, които ще му наложим? Той не знаеше почти нищо за нас и пое голям риск с вярата, че ние сме честни и добри хора.

Защо го направи? За да защити един Изменник. Да спаси човек от народ, който дори не е негов, просто защото така е редно. Колцина от нас биха постъпили така?

Тайната на лечителството не е негова, че да ни я издаде. Ако някой от нас се намира в неговото положение, от нас няма да се очаква

да издадем тайните си. Ще очакваме от домакините да уважат желанието ни, а не да се опитват да ги откраднат.

Гласът на Савара ставаше все по-силен и уверен.

— Това е не само престъпление на един човек срещу друг. Това е незаконно действие на една държава срещу друга. Калия не само открадна познанието на Лоркин; Изменниците откраднаха тайна на Киралия и земите, в които тя е в съюз — една, от които се простира отвъд планините ни. Земи, които не са ни врагове, макар да са в правото си да ни смятат за такива след начина, по който се отнесохме с Лоркин. Да се надяваме, че Калия не ни е обрекла на дългогодишно криене от всички страни, вместо само от останалата част на Сачака.

Последвалата тишина беше нарушена само от тих шепот. Савара седна и кимна на Рияя.

— Говорителката Калия признава престъплението, в което е обвинена — каза Ръководителката. — Сега ние, Говорителките, ще обсъдим наказанието ѝ.

Докато Говорителките и Ръководителката разговаряха, в стаята избухнаха оживени дискусии. Лоркин усети как рамото на Тивара се опира в неговото.

— Недей да таиш големи надежди — промърмори тя.

Той я погледна. Лицето ѝ бе мрачно.

— Какво имаш предвид?

— Няма да екзекутират Калия — отвърна тя и отмести поглед.

— Ами... — Той погледна към Калия и потрепери. — Може би така е по-добре. Дори да е планирала да ме убие. Това показва, че останалите Изменници са по-добри хора от нея.

Разнесе се звън и той погледна изненадано към Говорителките. „Много бързо мина“.

— Взехме решение — обяви Рияя, когато стаята утихна. — Говорителката Калия ще бъде лишена от титлата си и никога повече няма да бъде избирана за Говорителка. В продължение на една година ще се занимава с черен труд. Забранено ѝ е да използва или да обучава някого на лечителска магия, освен ако не ѝ бъде заповядано. Ако бъде сметната за заслужаваща доверие, тя може да помоли за връщане в лечебницата, но никога на водеща позиция.

Сред публиката се надигнаха протести. Лоркин се почувства така, сякаш някой го бе ударил в стомаха. „Това не е наказание. Това е

отлагане. Накрая, когато решат, че достатъчно са се правили на разкаяни, те ще й позволят да използва познанието, което открадна от мен“. Той се почувства предаден. Измамен. „Може би планът е бил такъв от самото начало“. Лоркин се сети за предупреждението на Тивара... Възраженията секнаха и той се огледа, за да разбере каква е причината за това. Кралицата бе станала от креслото си, стиснала за опора едната му облегалка.

— В замяна на тормоза, който е преживял — каза тя, — и на тайните, които са му били отнети, Лоркин ще бъде научен на изкуството на камъкотворството.

Лоркин я зяпна смаяно. Тя срещна погледа му и очите й проблеснаха развеселено. Младият мъж усети, че устата му е отворена, затвори я бързо и наведе поглед. Изпълни го неочаквано вълнение. „Най-последно! Нова магия, която да отнесе на...“ Въодушевляването му се изгуби също толкова бързо, както се беше появило. Той не можеше да отнесе това познание на Гилдията. Той бе затворен тук, в Убежището, завинаги. „Освен това напускането на Убежището би означавало да изоставя Тивара“. След като Изменниците притежаваха познанието за лечителството, той вече не разполагаше с нищо, с което да ги примамва да търгуват с Гилдията и Обединените земи. Лоркин разбра, че се е провалил. Изменниците вече разполагаха с лечителството, а Гилдията не знаеше нищо за камъкотворството.

„Все пак не трябва да губя надежда. Може би един ден все пак ще ми позволят да си ида. Бих могъл да избягам, но ако се проваля, те повече няма да ми се доверят. Трябва да съм търпелив“.

Той отново погледна към кралицата. Тя му кимна веднъж и се обърна към Говорителките. Израженията на шестте жени бяха напълно различни. Няколко изглеждаха ужасени, няколко се усмихваха одобрително, а Савара всъщност изглеждаше изненадана и леко обезпокоена. Публиката обсъждаше оживено. Лоркин улови както разтревожени и ужасени погледи, така и одобрителни усмивки.

Звънецът на Рияя отново звънна. Тя се изправи.

— Присъдата на Калия е произнесена. Наказанието е определено. Този процес е приключен и законът на Убежището е спасен. Нека камъните продължат да пеят.

Събралите се хора произнесоха ентусиазирано ритуалните думи, след което всички се запътиха към изхода сред какофония от гласове и

стъпки. Лоркин чу виковете откъм коридора, където новините бързо се разнасяха.

— Добре, радвам се, че всичко приключи — каза той.

— Не съвсем — отвърна Тивара.

Той я погледна.

— Някой трябва да те научи на камъкотворството.

— Ти?

Тя поклати глава.

— Никой не би поверил най-важните си тайни на хората, които изпраща да живеят като шпиони сред врага. Пък и никога не съм имала търпението да го науча.

— Предпочиташ да се преструваш на робиня пред камъкотворството? — Той се намръщи. — Толкова ли е трудно?

Тя го потупа по ръката.

— Не се тревожи. Всъщност не е толкова опасно, щом разбереш какво правиш. Хайде. За разлика от теб аз не съм получила обилна закуска и здрав сън. Да идем да похапнем.

Тя отново го хвана под ръка и го поведе към потока от хора, който се изтичаше към коридора. За негова огромна изненада и удоволствие там той получи много извинения и съчувствени потупвания по рамото. Реши, че въпреки всичките си недостатъци, Изменниците са добри хора. Особено след като се сети, че онова, което му бе причинила Калия, беше причинявано всеки ден на хиляди роби в останалата част на Сачака.

— И да, засега ми е позволено да те виждам — каза му Тивара. Той ѝ се ухили и тя му се усмихна в отговор.

Сония почука на вратата на стаята за лечение. Тя се отвори и магьосницата отбеляза развеселено, че Дориен изглежда облекчен.

— А, добре — рече той. — Краят на смяната ми, нали?

— Да. Как се справяш? — попита тя.

Той въздъхна.

— Изтощително е. В края на деня усещам, че запасът ми от магия е изчерпан.

— Да, в заетите дни. — Сония сви рамене и седна на един от столовете за пациенти. — Ако не използваме силата си всеки ден, тя

просто се хаби. — „Макар че ако той я използва твърде много, няма да ми е от полза, когато се изправим срещу Скелин. Ще трябва да поговоря с лечителите за натовареността му“.

— О, не се оплаквам. Съгласен съм. Просто не съм свикнал. — Той се навъси. — Алина и момичетата също не са свикнали.

Сония се намръщи.

— Трябва да използваш магия вкъщи? Предполагам, че можем да намалим...

— Не, не става въпрос за това. Аз... Предполагам, че умората ме прави раздразнителен. Алина е доста... — Той махна с ръка, мръщейки се докато търсеше подходящата дума. Сония зачака, макар през ума ѝ да минаха няколко — ревнива, със силно чувство за собственост, неуверена — които не можеха да бъдат определени като учтив начин да опише поведението на съпругата му.

— Налага се да свиква с доста неща — каза му Сония. — Уморен съпруг, който отсъства повече отпреди, град, който не познава, далеч от хората, които познава и които я разбират — и съм сигурна, че доста се страхува за теб.

Дориен кимна.

— Понякога...

Сония зачака, но Дориен я погледна измъчено и поклати глава.

— Понякога какво? — нежно го подтикна тя.

Магьосникът наведе поглед към масата.

— Понякога — каза той с нисък, натежал от вина глас, — ми се иска да не се бях женил за нея.

Сония го погледна изненадано. Беше го подтикнала да говори, защото смяташе, че ще признае, че също се страхува. Той я погледна със замъглени, неразгадаеми очи.

— Трябваше да се ожения за магьосница. Щяхме да имаме... повече общи неща.

Сония отмести поглед и се вкопчи в първото нещо, което ѝ мина през ума, за да го откъсне от мрачните му мисли. Колкото и да не харесваше Алина, тя не искаше да види как Дориен наранява семейството си. Преместването в града бе подчертало различията между него и съпругата му, и го бе откъснало от приликите.

— Свързват ви селото и любовта към природата. Сега това може да не ти се струва толкова значимо, но ти винаги си се чувствал добре

там.

Дориен я погледна нещастно, после отпусна рамене и кимна.

— Права си. Но недоверието на Алина ме кара да се чудя дали тя не вижда нещо, което аз пропускам. Изморих се от въпросите ѝ.

— За болницата ли? Или за търсенето?

Той кимна.

— Редом с разни други неща.

— Тогава я доведи тук някой ден. Покажи ѝ какво правим. Поне ще разкриеш част от загатката, свързана с работата ти.

По лицето му премина замислено изражение, той я погледна и се изправи.

— Е, време е да се сменим.

Тя кимна и също стана. Изчака го да излезе иззад масата, мина зад нея и седна в същия стол, на който бе седял той.

— Има ли съобщения от Сери? — попита тя.

— Не — отвърна Дориен.

Сония въздъхна.

— Разпоредителят реши да проверява напредъка ни по няколко пъти на ден — предупреди го тя. — Не се изненадвай, ако се отбие у дома ти.

Дориен потрепна.

— На Алина това *ужасно* ще ѝ хареса. Лека нощ, Сония.

Тя се усмихна.

— Лека нощ, Дориен.

Когато вратата се затвори зад гърба му, тя огледа стаята, за да се увери, че има всички необходими лекарства, превръзки и инструменти, след което отново седна на стола. Скоро се разнесе и първото почукване по вратата.

Сония се пресегна с магия и я отвори. За нейна огромна изненада на прага стояха Дориен и лечителката Никея.

— Току-що пристигна съобщение — каза ѝ той.

— Дай го.

Никея подаде листче хартия на Дориен, усмихна се на Сония и забърза обратно по коридора. Дориен влезе в стаята и затвори вратата зад себе си. Той подаде листа на Сония.

„Голяма среща довечера. Ела за вечеря. Донеси сладкиши“.

Тя го погледна и пулсът ѝ се ускори.

— Това е то — каза тя. — Възможността, която очаквахме.

Бяха се разбрали със Сери, че ако става въпрос за среща на Скелин с новия работодател на Аний или Крадеца, за когото работеше той, приятелят ѝ да спомене нещо „голямо“. Вечерята означаваше час след залез-слънце. Молбата за сладкиши означаваше да отиде при него в стаята под магазина за сладкиши.

— Би трябвало да съм по-доволен, отколкото се чувствам — промърмори Дориен.

Сония се усмихна мрачно.

— Не се тревожи. Ще повикам още някой от лечителите. Бих предпочела да изпратя човек в Гилдията, но нямаме време. Макар че сигурно можем да повикаме някой от Лечителницата да помогне тази вечер тук.

Дориен кимна.

— Можем да опитаме.

След като поспя няколко часа и се нахрани спокойно сред хора, които не бе видяла да пребиват до смърт човек на улицата, Лилия се почувства много по-спокойна. Беше ѝ по-лесно да потисне притесненията си за това, че не бе успяла да се върне в Наблюдателницата. Вместо това започнаха да ѝ се струват много по-важни притесненията във връзка с хората, на които бе избрала да се довери.

Макар да се чувстваше уверена, че няма да я наранят, защото владееше магията си, тя знаеше, че има и други начини да се възползват от нея. Можеше само да се надява, че Лорандра ще изпълни уговорката им. Въпреки че засега възрастната жена се придържаше към нея, Лилия се съмняваше, че ще продължи да го прави, ако търсенето на Наки я сблъска с някой съюзник или цената за намирането ѝ се окаже твърде висока.

„Усилията, които полага, за да ми помогне, ми се струват големи от онова, което направих за нея. Аз само я измъкнах от затвора. Не се наложи да искам услуги от никого. След като видях света, на който принадлежи, не вярвам, че тя ще оцени жертвата, която направих, и сигурно ще ми стовари нови проблеми с Гилдията на главата. Лорандра не разбира, че аз искам да се върна и един ден отново да бъда част от Гилдията, защото самата тя никога не го е искала“.

Крадецът, чието име беше Джеми, бе уредил среща с друг Крадец, който може би знаеше къде се намира Наки. Той, Лорандра и Лилия, заедно с още една жена и един мъж, които очевидно бяха телохранители, бяха тръгнали час по-рано и бяха преминали по един подземен коридор до някакъв склад. Оттам тръгнаха по тъмните улички под дъжда, и увити в тежки палта с качулки, стигнаха до една пивница.

Изкачиха се по стъпалата и се озоваха в малка стая, в която имаше два стола и маса. В стаята бе студено и Лилия се изкуши да затопли въздуха, но Лорандра я бе предупредила да не използва магията си, освен ако не е наложително. Телохранителят се приближи до Джеми и му каза нещо. Крадецът се намръщи и се обърна към Лорандра.

— Преди да продължим, трябва да обсъдим цената.

— Каква цена? — Лорандра присви очи и погледна към Лилия.
— Чакай ме тук — каза ѝ тя. — Няма да се отдалечаваме много.

Тя тръгна към вратата. Джеми даде знак с глава на телохранителя си да го придружи. Мъжът погледна към колежката си и ѝ даде някакъв сигнал, преди да излезе в коридора и да затвори вратата зад себе си.

Смаяната Лилия се отпусна в един от столовете.

Телохранителката отиде до вратата и се заслуша в гласовете, които се разнасяха отвън. Лилия я наблюдаваше, чудейки се как жена се е захванала с такава работа. „По-млада е, отколкото ми се стори в началото“ — помисли си тя. Взирайки се внимателно в нея, Лилия забеляза няколко белега по ръцете на жената и един на врата ѝ. Начинът, по който палтото ѝ висеше и помръдваше, подсказваше, че в него са скрити различни предмети. „Може би ножове? Едва ли има меч...“

Жената се обърна и погледна към Лилия. Лицето ѝ изразяваше нерешителност. Тя поклати глава и въздъхна.

— Знаеш ли на кого смятат да те предадат?

Лилия примигна.

— Мен ли?

— Да, теб.

— Ще ме заведат при някакъв друг Крадец.

— Значи така са ти казали. — Жената сви устни. — Името му е Скелин. Знаеш ли кой е той?

Скелин? Синът на Лорандра е Крадец? Лилия усети как кожата ѝ настръхва. „Защо Лорандра не ми каза, че ме води при сина си? Да не би да си мисли, че като осъзная, че е магьосник, ще се уплаша и ще избягам? — Тя преглътна тежко. — Сигурно е права. Той е по-страшен от нея, защото владее силата си“.

Жената я гледаше очаквателно.

— Мислех си, че преди да се видиш с него, ще ми помогнеш да намеря Наки — обясни Лилия. — Каза ми, че ще се срещнем с един човек, който има по-големи възможности да я открие и може би той е най-добрият...

— Скелин е магьосник. — Жената се отдалечи от вратата, хвана се за облегалките на стола и впери поглед в Лилия.

— Знам...

— А *ти* знаеш черната магия. Наистина ли си мислиш, че ще намери безплатно приятелката ти? Той няма да направи нищо за теб, докато не го научиш на черната магия.

— Ще откажа, докато не намери Наки.

Погледът на жената беше непоколебим.

— Да предположим, че го направи. После какво?

Лилия не можеше да се сети за подходящ отговор. Телохранителката погледна към вратата, после отново въздъхна.

— Не е необходимо да предаваш всички, за да намериш приятелката си — каза ѝ тя. — Има и други, които могат да ти помогнат. Други, които няма да те изнудват, защото знаят по-добре от всички, че Крадците не трябва да имат достъп до магията. Особено черната магия.

— Аз... не знаех.

Жената пусна облегалките на стола и се изправи.

— Сигурно е така.

Лилия поклати глава. Чувстваше се глупава, безпомощна и уплашена.

— Аз... вече сигурно е твърде късно, нали? Какво друго бих могла да направя?

Жената погледна към вратата, а след това към Лилия.

— Никога не е твърде късно. — Шепотът ѝ звучеше напрегнато. — Мога да те измъкна оттук и да те запозная с хора, които могат да намерят приятелката ти, без да се налага да обучаващ, когото и да било на черна магия. Но само ако дойдеш с мен още сега.

Лилия погледна към вратата. Лорандра се беше съгласила да ѝ помогне. Беше сключила сделка с нея и засега като че ли я изпълняваше. „Но да повика Скелин на помощ... той сигурно ще направи друга уговорка... ако има някакъв начин да се измъкна оттук, трябва да опитам“.

— Сигурна ли си, че можеш да намериш Наки?

— Да. — Погледът на жената бе твърд, а гласът — изпълнен с увереност.

Надявайки се, че не прави голяма грешка, Лилия стана от стола.

— Добре.

Жената се ухили хищнически.

— Последвай ме.

С един грациозен подскок тя се озова върху масата и се протегна към тавана. Лилия не беше забелязала капака, който се отвори безшумно. Жената подаде ръка на Лилия, помогна ѝ да се качи на масата, след което я хвана за ханша и я повдигна нагоре. Лилия преглътна изненадата си от почти мъжката ѝ сила. Главата и раменете ѝ се озоваха в таванското помещение. Тя се хвана за рамката на капака и, подпомогната от телохранителката, се изкатери горе.

Жената бързо се изкачи след нея, залюля капака и го придърпа към себе си. После постави пръст на устните си и бавно, и безшумно запълзя към далечната стена. Лилия я последва, внимавайки да поставя ръцете и коленете си предпазливо върху таванските дъски, за да не издава шумове. Тя се ослуша за някакви звуци, които биха издали, че отсъствието им е разкрито, но не долови нищо.

„Какво правя? Трябваше да остана с Лорандра. — Но нещо ѝ подсказваше, че телохранителката е права. Лорандра сигурно можеше

да ѝ помогне да намери Наки, но щеше да ѝ се наложи да плати ужасна цена. — Дано тази жена е права. Ако не успее да намери Наки, ще ѝ кажа да ме върне на Лорандра“.

На края на сградата двете се озоваха пред триъгълна стена. В средата ѝ се виждаше някакъв прозорец и жената запълзя към него. Когато го отвори, през него нахлуха студ и дъждовни капки. Телохранителката се преви на две, протегна крак през отвора и внимателно се промуши от другата страна. Лилия я последва и се озова върху съседния покрив. Жената се уви в палтото си и притича до ръба, където отново приклекна. Съдейки по пропастта между покрива и стената на съседната сграда, между тях сигурно минаваше път. Тя внимателно се придвижи напред. Дъждът бе направил покрива много хлъзгав. Щом Лилия се приближи до нея, жената леко се отдръпна назад.

— Иска ми се да стигнем до онази сграда. — Тя посочи триетажната каменна къща от другата страна на пътя. — Виждаш ли онези въжета?

Телохранителката сочеше две въжета, които бяха опънати над пътя няколко къщи по-нататък. Лилия кимна.

— Можем да минем по тях, след което да се върнем по покривите, а през онова таванско прозорче ще успеем да се спуснем до улицата.

Лилия погледна към въжетата и внезапно се изпълни с възхищение към жената.

— Това го правиш непрекъснато, нали?

Телохранителката се усмихна.

— Ние сме ги опънали там. Човек никога не знае кога ще се наложи да бяга отнякъде.

Лилия кимна към пътя.

— Някой гледа ли насам?

Жената се наведе през ръба, огледа улицата и поклати глава.

— Тогава имам по-добро предложение — каза Лилия. — Дръж се за мен и не викай.

Тя извлече малко енергия от източника си и създаде диск под краката им. Изгубила равновесие, жената разпери ръце и Лилия ги хвана, за да я стабилизира. После пренесе и двете през пътя до

покрива на съседната сграда. Когато краката им докоснаха керемидите, жената я погледна втренчено.

— Рек сбърка. *Наистина* си си върнала силата.

Лилия кимна, после погледна към покрива на пивницата.

— Но тя не е.

— Това са най-добрите новини за тази нощ. — Жената се придвижи до таванското прозорче. То бе залостено отвътре. Тя го отвори с един рязък ритник. Когато Лилия я последва в тъмната стая, телохранителката бързо отиде до вратата, отвори я и се послуша. После се прокрадна надолу по стълбите, надничайки през вратите по етажите. — Нищо. Като че ли няма никой вън. Това е втората най-добра новина за тази нощ.

— Ти разби прозореца, без да си сигурна, че няма никой?

Жената сви рамене.

— Щях да се справя.

Лилия реши, че не иска да разбира как. Последва спасителката си в една спалня. Жената отиде предпазливо до прозореца.

— Не се приближавай твърде — предупреди я тя, след което се напрегна. — Аха. Ето ги. Ако се бяхме забавили повече, щяха да ни забележат.

Лилия се приближи до страничната рамка на прозореца и надникна навън. По улицата тичаха няколко фигури. Някакво движение привлече погледа ѝ към покрива, където двама души се придвижваха по керемидите. Единият сочеше въжетата, а другият оглеждаше покривите.

— По-добре отново да затворя онзи прозорец — промърмори жената. Тя бързо изтича на горния етаж и Лилия чу приглушен трясък, за който се надяваше, че не се е чул навън. За щастие дъждът се бе засилил. Може би бе заглушил трясъка.

Жената отново се появи. Този път носеше два стола, които разположи от двете страни на прозореца. Тя седна на единия и посочи другия на Лилия.

— Засега ще останем тук — каза ѝ телохранителката, докато отново оглеждаше улицата. — Те ще тръгнат по познатите маршрути, няма да претърсват къщите. — Тя се ухили. — Предполагам, че ако аз знаех, че си възвърнала силата си, а Лорандра не го знаеше, двете можехме просто да излезем оттам, но тогава пък щяха да ни

преследват. А и има нещо удовлетворяващо в това да изчезнем незабелязани и да се скрием право под носа на врага. — Внезапно усмивката ѝ се стопи и тя се намръщи, сякаш се бе сетила за нещо лошо.

— Какво има?

Жената изкриви лице.

— Като изключим това, че си загубих работата, трябваше да свърша и някои други неща. Хората ще чакат съобщението ми и когато то не се появи, ще започнат да се тревожат за мен.

— Ох. — Лилия почувства как я жегва вина. — Ами... благодаря за помощта — и за предложението да намериш Наки. Сигурна ли си, че можеш да я намериш?

— Ще я намерим. Като междувременно няма да те молим да предадеш Обединените земи. — Жената стана. — Всъщност така и не се запознахме. Макар че предполагам коя може да си.

— Да. Аз съм Лилия, ученичката, която случайно научи черната магия — рече момичето и се усмихна накриво.

— За мен е чест да се запознаем, лейди Лилия. — Жената леко се поклони. — Моето име е Аний.

ГЛАВА 20

НЯМА ВРЪЩАНЕ НАЗАД

Нощта в морето беше тежка и Денил си отдъхна, когато в ранния следобед „Инава“ акостира в малък, закътан залив. Макар Ачати да бе планирал прекарването на всяка нощ на брега, колкото по на север плаваха, толкова по-голямо ставаше разстоянието между пристанищните градове. Предишната вечер Тайенд беше взел допълнителна доза от лекарството против морска болест и беше заспал бързо; Денил дори започваше да му завижда за това. Въпреки че можеше да изцелява всички негативни последствия от морското пътуване, клатенето на кораба понякога превръщаше леженето в леглото в доста неприятно преживяване. Накрая, няколко часа преди зазоряване, бурята отмина и той успя да заспи, но скоро след това се наложи отново да стават.

Ачати уреди да останат в имението на един приятел, който в момента гостуваше в града. Бяха съвсем сами в къщата — с изключение на робите, разбира се. Те бяха получили нареждане да се грижат добре за гостите на господаря си. Бяха приготвили вкусна храна и ги отведоха до банята, която бе построена около минерален извор, за който Ачати каза, че не бива да бъде пропускан.

Но по всичко личеше, че Тайенд ще го пропусне. Той трябваше буквално да бъде изнесен от кораба от един роб и положен в очакващата го карета. Елийнецът хъркаше шумно през целия път до имението и се надигна само колкото да отиде до стаята за гости. Робите докладваха, че е заспал веднага щом е легнал в леглото.

Ачати и Денил тръгнаха заедно към банята. Тя се оказа продълговата стая с врати в двете краища, без прозорци, но с отвор в тавана, през който се виждаше звездното нощно небе. В пода бяха издълбани няколко димящи басейна, като водата се преливаше от единия в другия. Покрай тях минаваше пътека, която стигаше до минаващо над тях мостче. Въздухът имаше металически, солен вкус.

— Най-близкият басейн е топъл — каза Ачати, докато се събличаше. — Той е за почистване и се изтича отделно. Щом се

измиеш, можеш да се прехвърлиш в следващия и така, докато не намериш такъв, който да ти подхожда. Онези в средата са горещи, а всеки следващ става все по-хладък, докато последният е вече студен.

— Завършват със студен басейн?

— Да. За събуждане. Много е освежаващо. Но ако пожелаеш да си легнеш веднага след банята, по-добре не минавай през него. Долу има попиващи халати, които ще те запазят затоплен. — Ачати, който бе стигнал до панталоните, погледна към Денил. Магьосникът не беше започнал все още да се съблича. — Робите ще почистят дрехите ти и ще ги отнесат в стаята ти.

Денил кимна и започна да сваля дрехите си. Обществени бани бяха изоставени в Имардин още преди сто и повече години. Широко известно бе, че баните (а според някои архиви дори самото къпане) са били въведени от сачаканците, когато завладели Киралия. Къпането си беше останало популярно, но не и обществените помещения. Банята в Гилдията беше разделена на отделни стаи, както и градските помещения — макар Денил да бе чувал, че някои от помещенията в бордеите имаха големи басейни за смесено къпане.

В Елийн все още имаше няколко обществени бани, но мъжете и жените ги използваха поотделно и употребяваха специални облекла за къпане. Денил ги бе посещавал няколко пъти заедно с Тайенд, докато бе посланик в Елийн. Сред елийнците бе модно да оплакват отминаването на добрите стари дни, когато са се къпели голи, но никой не се осмеляваше да изпита на практика всеобщото мнение, че човек е по-добре да се съблече напълно.

„От всички обичаи на сачаканците — робството, черната магия — с този със сигурност ще свикнем най-лесно. Макар че не съм чувал за обществени бани в Арвис. Може би това вече не е модерно и в Сачака. Не мога да си представя, че ще позволят на жените си да се къпят с всички“.

Ачати вече бе свалил всичките си дрехи и влезе в първия басейн. Внезапно тъмният цвят на кожата му изпъкна още повече — въпреки че Ачати бе по-дребен от средния сачаканец, той имаше същите широки рамене и здрава фигура. Денил си пое дълбоко дъх, съблече горната част на мантията си и свали панталоните. После се обърна, отиде до басейна и стъпи във водата.

Той очакваше водата да е гореща, но тя бе възхитително топла. Ачати му посочи една купа на ръба на басейна, в която имаше калъпи сапун. Той бе обграден от сапунена пяна, която скриваше тялото му под водата. Басейнът беше голям. Имаше достатъчно място и за двамата — може би достатъчно дори за четирима. Денил се съсредоточи върху подробностите, защото не искаше да размишлява върху факта, че се намира гол в компанията на мъжа, който бе проявил интерес да му бъде нещо повече от приятел.

Сапунът изглеждаше странно. Той съдържаеше песъчинки, които драцеха кожата на Денил и оставяха червени следи. Когато Ачати излезе от басейна, магьосникът забеляза подобни следи и по неговата кожа.

Той изтърка тялото си, стана и последва Ачати в другия басейн.

Този вече беше горещ. Към стените му бяха прилепени седалки. Денил усети как кожата започва да го боли от високата температура. Ачати не остана дълго време тук, а започна да се мести от басейн в басейн, докато не намери един, който обяви за най-удобен.

— Достатъчно ли ти е топло? — попита той Денил.

Магьосникът кимна.

— Много дори.

— Премести се в съседния. Аз ще остана тук. Можем да се разположим спокойно и пак да си разговаряме.

Денил прескочи в съседния басейн, който бе приятно топъл.

— О, да. Това е то. — Той се настани на седалката, от която можеше спокойно да се обърне и да разговаря с Ачати. Макар да свикваше да стои без дрехи, той трябваше да признае облекчението си, че двамата бяха разделени от стената на горния басейн.

Ачати се засмя.

— Какво има? — попита Денил, когато спътникът му не сподели причината за веселото си настроение.

Сачаканецът се усмихна закачливо.

— Ти. Помислих си, че ще се обърнеш и ще побегнеш.

— От това? — Денил сви рамене. — Признавам, че е ново за мен и не се чувствам особено комфортно.

— Но въпреки това се справи. Въпреки че и аз съм тук.

Денил се опита да измисли най-добрия отговор, но Ачати продължи да говори.

— Мисля, че се справяш много добре, опитвайки се да ме държиш на една ръка разстояние.

Денил отново не може да измисли умен отговор.

— Нима? — успя да каже само той.

— Да. Много хитро беше да накараш Тайенд да поиска да дойде с нас.

Денил се надигна от изненада и негодувание.

— Не съм го карал да идва с нас. — Той се намръщи. — Идеята си беше негова.

Ачати повдигна вежди и погледна замислено Денил.

— Мисля, че ти вярвам.

— Това е истината — каза Денил, опитвайки се да не звучи обидено, без да постига особен успех. — Макар да е истина, че те държа на една ръка разстояние.

— Защо?

Денил погледна настрани и въздъхна.

— Заради последствията. Конфликт на лоялности. Такива неща.

— Разбирам — отвърна тихо Ачати. Той помълча известно време, после внезапно се изправи и се прехвърли в басейна на Денил. Щом се настани, той въздъхна дълбоко. — Така е по-добре. — Сачаканецът погледна към Денил. — Не се притесняваш, за каквото трябва, посланик Денил.

Магьосникът срещна погледа му.

— Нима?

— Да. Аз съм лоялен на първо място към Сачака и моя крал. — Очите на Ачати проблеснаха. — Ти — към Киралия, твой крал, Гилдията и Обединените земи — не задължително в този ред. Нищо не може да промени това и нищо няма да го промени. — Той се усмихна леко. — Приеми го по следния начин: ако моят крал ми нареди да те убия, аз ще го направя. Без колебание.

Денил впери поглед в него. Погледът на Ачати бе твърд и непоколебим. „Той вярва в това, което казва, но ако станем врагове, аз няма ли да направя същото? Сигурно. Ще се чувствам зле, но... каква е вероятността да се случи? — Той прогони тази мисъл настрани. — Всъщност ще се чувствам зле, независимо колко сме близки. А и никой от нас не би направил нищо, което да ни накара да се съмняваме в лоялността ни, като например да се женим или да имаме деца...”

Ачати не искаше никакво обвързване. Поне така изглеждаше на пръв поглед. И въпреки че Денил трябваше да се чувства отблъснат от признанието, че сачаканецът ще го убие, ако му бъде наредено... мисълта за това странно го възбуждаше.

— Значи... не би се поколебал? Нито за миг? — попита той.

Ачати се усмихна, отблъсна се от стената и се придвижи към средата на басейна.

— Е, може би малко. Би могъл да дойдеш тук при мен и да се опиташ да ме убедиш да се поколебая по-дълго.

Денил се засмя на поканата на приятеля си и се придвижи към средата на басейна. Последваха няколко бавни удара на сърцето и двамата не сваляха погледи един от друг. Времето като че ли забави своя ход и спря.

После и двамата се сепнаха, дочувайки приглушени гласове откъм входа на банята. Те бързо се разделиха и застанаха така, че да видят кой идва. Денил с облекчение забеляза, че вратата все още е затворена.

Гласовете утихнаха и се чу тихо почукване. Ачати погледна към Денил с очевидно раздразнение.

— Наредих на робите да не ни притесняват, освен ако не е нещо спешно.

— По-добре да видим какво не е наред — отвърна Денил.

Ачати излезе от басейна и привлече с магия един от халатите.

Уви се в него и отиде до вратата.

— Влез.

Вратата се отвори. Щом видя Тайенд да наднича през нея, Денил побърза да придаде на лицето си каменно изражение. „Колкото по-раздразнен изглеждам, толкова по-подозрителен ще бъде“. Но той усещаше как кръвта му кипи от гняв.

— Прекъсвам ли нещо? — попита Тайенд. — Робите казаха, че сте тук и след като ми препоръчахте тази баня, сметнах, че ще е неучтиво да не дойда да я видя.

— Моля, заповядайте — отвърна Ачати. Той посочи с жест на Тайенд измивания басейн и му обясни процедурата. След това той се върна при Денил, усмихна му се и само с устни произнесе обещание.

По-късно.

Скоро след като Лоркин се върна в лечебницата, пристигна една магьосница, която трябваше да го отведе в пещерите на камъкотворците. Той тръгна с неохота, защото жената, която заместваше Калия, все още не бе разбрала къде се намира всичко и от какви болести се възстановяват болните, които лежаха в леглата. Но щом придружителката се появи, тя бързо го пропъди с махане на ръцете.

— Върви — нареди му тя. — Ще се оправя.

— После ще се върна — обеща той.

Магьосницата му се усмихваше срамежливо и докато го водеше към пещерите, не каза почти нищо. Това бе изключително необичайно за Изменница, затова той устоя на изкушението да я въвлече в разговор. Щом израстването на място, където управляваха жени, не ѝ беше дало смелост и самоувереност, значи смущението ѝ произлизаше отнякъде другаде и опитът да го преодолее можеше да нанесе повече вреда, отколкото добро.

Тя го поведе към недрата на планината, по-навътре от местата, където предпочитаха да живеят Изменниците. Коридорът беше криволичещ и те подминаха множество отвори към пещери и от двете му страни. Последния път, когато бе минавал оттук, Лоркин бе решил, че няма да е редно да показва интереса си към тях, след като го извеждаха от пещерата, където го бе завел Ивар. Сега беше свободен да надникне вътре.

Пещерите имаха различни размери и форми. На места върху пода очевидно бе работено, за да го изравнят, но неправилните, ъгловати стени бяха оставени непобутнати. В една по-голяма пещера Лоркин забеляза, че към стените бяха прикрепени мостчета, които позволяваха да се стига до по-високите им части.

Стените, таваните, а на места дори по пода той виждаше широките ивици с блестящи камъни.

Никоя от пещерите нямаше врати. Това му се стори странно, като се имаше предвид, че тази част от града криеше магическите тайни на Изменниците. „А може би тайните не могат да бъдат извлечени от камъните. Сигурно могат единствено да бъдат прехвърляни от съзнание в съзнание, като черната магия“. А може и да бяха записани в книги, пазени в някоя сигурна стая.

Криволичесият коридор стигна до друга пещера. Водачката му влезе вътре и Лоркин видя, че пещерата преминава в друга, после в трета и така нататък. В стените и пода на коридора имаше пукнатини, които можеха да бъдат прескочени с лекота. Понякога минаваха над по-големите цепнатини по мостове, направени от същия камък като стените.

Накрая се озоваха пред една врата.

Придружителката му почука, усмихна му се и бързо се отдалечи, преди Лоркин да успее да ѝ благодари. Той се обърна и видя, че вратата е отворена. Отвътре се разнесе глас.

— Влизай, Лоркин.

Младият мъж разпозна гласа на говорителката Савара. Щом влезе в стаята, той видя, че двете с говорителката Халана седят на два стола, които с още три други образуваха кръг. Савара махна с ръка към един от тях и Лоркин седна.

— Запознат ли си с отговорностите на всяка една от Говорителките? — попита го тя.

Лоркин кимна.

— Да. Поне с някои от тях. Говорителката Рияя организира срещите, изборите, съдилищата и други такива, Говорителката Калия отговаря за здравето, Говорителката Шая контролира производството на храна и доставките на вода, а ти отговаряш за отбраната.

— Точно така. Говорителката Лана се занимава с жилищата и настаняването, а Говорителката Ивали — с образованието. Говорителката Халана — тя кимна към другата жена — отговаря за създаването на камъните.

Лоркин погледна към Говорителката Халана и леко наведе глава в израз на уважение.

— Значи ти ще бъдеш моята учителка?

Жената кимна.

— Да. Стига да си съгласен.

Той се усмихна.

— Не виждам защо не.

Халана не отвърна на усмивката му, макар в очите ѝ да проблеснаха развеселени искрици. Нещо в изражението на лицето ѝ го накара да настръхне. Той се намръщи и погледна към Савара.

— Има ли причина да не съм?

Тя се усмихна накриво.

— Възможно е. Може и да съм го споменавала и преди, но веднъж пътувах до Киралия. Посетих Имардин — прекарах там известно време преди и по време на тъй нареченото ичанско нашествие.

Той я погледна изненадано.

— Видяла си нашествието?

Лицето ѝ бе сериозно.

— Да. Ние наглеждахме ичаните, защото те са винаги в движение и понякога се приближават твърде много до Убежището. Повечето са безобидни, твърде заети да се борят един с друг, за да ни причиняват неприятности. Но появяха ли се признаци за обединение, това събуждаше тревога, както можеш да предположиш. За наше щастие, последния път, когато го направиха, не беше, за да причиняват неприятности на нас. За нещастие на твоя народ вниманието им бе обърнато към Киралия.

Ние забелязахме, че те изпращат роби в Киралия, затова отидох да разследвам тяхната цел. Събитията, на които станах свидетел, показаха явно, че Гилдията не използва, всъщност дори забранява висшата магия.

Лоркин кимна и наведе очи.

— Нарича се черна магия. И вече не е забранена.

Тя присви очи.

— Но въпреки това се ограничава. Само неколцина я владеят.

— Да.

— И ако шпионите ни са разбрали правилно, познанието им е непълно.

Той срещна погледа ѝ.

— Не знам, защото аз не съм от онези, които я познават.

— Не си — каза тя и задържа погледа му — или не си бил?

Лоркин погледна встрани. Тя питаше... какво го питаше всъщност? Дали все още се счита за магьосник от Гилдията? Но зад зададения въпрос се криеше нещо друго: дали е запазил надеждата един ден отново да стане такъв? Ако научи черната магия, той може би повече никога нямаше да се върне в Гилдията.

Тя може би просто му предлагаше да го научи на нея, вместо на камъкотворство, но той се съмняваше да е така.

Възможно бе това да е тест, за да провери дали той не възнамерява да отнесе направо познанието за камъкотворството на Гилдията. Но в това нямаше никакъв смисъл. Кралицата не му беше забранила да предава познанието на други. Но също така не беше казала, че може да го направи.

— Питам те — каза тихо Савара, — защото, за да те научим на камъкотворство, ще трябва да те научим и на висша магия.

Той я погледна изненадано.

— О!

— И питам дали това ще ти попречи да се завърнеш някой ден в Гилдията.

— Разбирам... — Внезапно всичко му се разясни. Кралицата смяташе, че му дължи нещо със същата стойност като познанието за лечителството, което му бе откраднато. Единствената магия, която той нямаше, бе черната магия и камъкотворството. Тъй като той се нуждаеше от първото, за да постигне второто, двете му се предлагаха на една цена: никога повече да не се върне у дома. „Което означава, че сигурно са обсъждали възможността един ден да ме пуснат да си ида...“

Как ли щеше да реагира Гилдията на това, че той владее черната магия? Щяха ли да му простят, когато им разкриеше, че е открил нов начин да се защитават? Сърцето му се сви. „Надявах се да намеря начин, който да замени черната магия, не да я използва. Ако камъкотворството включва използването на черна магия, тогава значи съм се провалил. Гилдията може и да не го приеме“.

Той осъзна, че не вярва напълно в това. Гилдията никога не би отхвърлила възможността да научи някакъв нов вид магия, особено ако използването на камъните не изискваше *използване* на черна магия. Тогава просто щяха да ограничат онези, които я владееха.

Ако искаше да се възползва от ползите на магическите скъпоценни камъни, Гилдията трябваше да приеме, че Лоркин е научил черната магия, за да им ги достави. А ако това не станеше... „Ами тогава или ще имат мен и скъпоценните камъни, или нито едно от двете. Точно както аз трябва да избирам дали мога да имам магията на камъните и черната магия или нищо“.

И ако Гилдията го отхвърлеше... ами щеше да се върне в Убежището. Обществото на Изменниците имаше своите недостатъци,

но кой народ нямаше? Но при мисълта, че никога нямаше да се върне в Имардин, го жегна болка. Сигурно щеше да има начин да посещава майка си, Ротан и приятелите си.

„Ще трябва да помисля. Но това е по-важно. Ще е същинско бедствие, ако ашаките овладеят тази магия преди Гилдията. Бих могъл да се свържа с Оусън и да го помоля да свика среща, за да го решат. Трябва да се възползвам от тази възможност и да се надявам, че Гилдията няма да ме отхвърли заради това“.

Той погледна към Савара.

— Овлабяването на черната магия може да ми попречи да се завърна у дома — каза ѝ той. — Може би ще ми позволят само да ги посещавам. Готов съм да поема този риск, ако ми обещаете, че в Убежището винаги ще има дом за мен.

Тя равнодушно срещна погледа му, после се обърна към Халана. Другата жена кимна. Савара отново го погледна и се усмихна.

— Стига да не нарушаваш законите ни, винаги ще си добре дошъл сред нас.

— Благодаря ви.

— А сега — каза тя, като се изправи и посочи към Халана. — Сега е време да завършим обучението ти. — Докато минаваше покрай него, тя го потупа по рамото. — Ти несъмнено се притесняваш за висшата магия. Не се тревожи. Това е лесната част.

Халана завъртя очи и цъкна с език.

— Не ѝ обръщай внимание — каза тя. — Права е, че висшата магия се научава лесно, но и камъкотворството не е чак толкова трудно, стига да имаш търпение, усърдие и съсредоточеност.

Лоркин стрелна с поглед Савара и видя, че жената поклаща глава в знак на отрицание, преди да затвори вратата.

— А ако нямам? — попита той, обръщайки се към Халана.

Жената сви рамене.

— Зависи какъв камък отглеждаш. Ако целта му е да излъчва топлина и изгубиш концентрация... твоите лечителски сили могат ли да лекуват изгаряния?

Той преглътна.

— Да.

Тя се усмихна.

— Добре тогава. С такова предимство няма от какво да се притесняваш.

Сония не се изненада, когато откри, че Сери не я очаква под магазина за сладки, и че вместо него има съобщение с инструкции как да го намерят. Тримата с Дориен и Никея се бяха преоблекли като семейство и тяхната дъщеря, опиващи се да разширят търговията си в събирането и обработката на раг за производство на хартия. Съобщението ги отведе до една пивница, преминаха през малък пазар и баня, и накрая, когато се изкатериха навън от едно мазе, те се озоваха пред Сери, който си бе намерил спретнат и изненадващо добре украсен дом за през нощта.

Сония нямаше желание да го пита къде са обитателите на жилището. Навсякъде се виждаха следи от тях — от играчките, които се търкаляха на пода в спалнята, до недоизядената храна на масата. Намериха Сери в една затъмнена стая, седнал до прозореца. Гол ги бе пресрещнал в мазето и ги бе предупредил да не палят никакви светлини.

— Срещата трябва да се проведе в онази стая ей там, на втория етаж — им каза Сери, сочейки през прозореца.

Сония погледна натам и видя осветената от лампи гостна в къщата от другата страна на улицата. Уличката беше толкова тясна, че с няколко крачки можеше да се стигне до другата стая, стига да ги нямаше двете стени между тях.

Обсъдиха как да стигнат до другата стая и отхвърлиха най-очевидните маршрути. Сери нямаше как да прати никой достатъчно близо, за да провери за маршрути за бягство, без да рискува да бъде видян. Къщата, в която се намираха, бе най-близкото място, до което можеха да се доберат. Сега зависеше от магьосниците, щом срещата започне, да намерят начин да стигнат до отсрещната стая.

Сония успя набързо да стъкне план с Дориен и Никея, но не успя да го приведе в действие. Стаята остана празна.

Нощта преминаваше бавно и с всеки изминал час Сери ставаше все по-необщителен. Той говореше все по-малко и по-малко и накрая всички замълчаха, защото не искаха да изкажат на глас най-големите си страхове. Раменете им се отпуснаха, а лицата помръкнаха, когато

стана ясно, че няма да има нито среща, нито залавяне на Скелин и на който и да е друг. Когато навън започна да се развиделява, Никея най-после наруши тишината.

— Какво мислите? Да приключваме ли срещата и да се вървим?

Всички се спогледаха, с изключение на Сери, който се взираше в нищото.

— Ще почакаме за новини — каза му Сония.

— Ако Аний е успяла да се измъкне или да изпрати съобщение до някого, къде ще е това? — попита Дориен.

Сери се намръщи още повече.

— Нямаше да дойде тук или да изпрати съобщение, за да не привлича нежелано внимание. — Той се изправи и движението му изглеждаше рязко след часовете на неподвижност и тишина. — Последвайте ме.

Те го послушаха. Върнаха се в мазето и обратно до банята. Там възрастната жена, която отговаряше за помещението, се приближи до Сери нервно и му подаде лист хартия.

— Съжалявам. Дойде преди няколко часа — каза тя. — Не знаех какво да правя с него. Никога не си ми казвал, че може да дойдат съобщения и къде да ги изпращам.

— Никога не съм очаквал да получаващ — каза той. — Но ти благодаря, че си го запазила.

Тя изглеждаше облекчена и бързо се върна в стаичката си. Сери прочете бележката и въздъхна облекчено.

— Тя е жива и здрава — каза им той. — Но са разкрили, че е шпионин. — Крадецът поклати глава. — Ще ми се да я пратя на уроци по писане. — Той им показва листчето хартия с две драскулки на нея. — Разработихме код, но това тук не разкрива много подробности.

— Можеш ли да се срещнеш с нея и да разбереш какво се е случило? — попита Дориен.

Сери кимна.

— Зависи от това какво знаят за нея, работодателят ѝ и Крадецът, за когото той работи, и дали са тръгнали да я преследват. — Лицето му отново стана сериозно. — Веднага щом науча нещо, ще ви уведомя.

Сония постави ръка върху неговата.

— Дано си прав. И ѝ предай нашите благодарности.

Той успя да изобрази лека усмивка.

— Това, след като хванем Скелин.

— Добре де, нека първо чуем какво има да ни каже, преди да определим всичко това като пълен провал. Може да има някаква информация, която да можем да използваме.

Той кимна.

— Тогава по-добре да ви отведе в Гилдията, преди да разкрият самоличността ви. — Той им махна с ръка. — Да вървим. Уредих някои неща.

ГЛАВА 21

ЛЪЖИ, СКРИТИ ИСТИНИ И ЗАБЛУДИ

След като обитателите на къщата, в която бяха нахълтали Аний и Лилия — семейство с шумни малки деца — се бяха върнали, двете прекараха една изнервена, изпълнена с мълчаливо чакане нощ в мазето, последвана от ден на неспокоен сън в малка стаичка под пивницата. Лилия започна да се чуди дали животът ѝ няма да премине окончателно на нощен режим.

В такъв случай се надяваше да свикне бързо. Макар че Аний я увери, че познава собственика на пивницата, и бе достатъчно спокойна, че да заспи веднага, след като се тръшна на леглото, Лилия се будеше при всеки шум. А спането под пода на пивницата означаваше наличието на достатъчно шумове, които да я будят. Сигурно им беше свикнала, защото накрая Аний трябваше да я смушка здраво, за да я събуди.

— Време е за ставане — каза тя. — Донесох ти малко дрехи да се преоблечеш, след което ще обядваме с жената, която върти това място.

Лилия седна, прозя се, после взе най-горната дрешка от купчината на леглото. Дебела туника. Тя се намръщи. Беше чиста, но протъркана на лактите.

— Дрехите ти са твърде добри — каза ѝ Аний. — Веднага щом те зърнат, хората ще разберат, че мястото ти не е тук. Ако искаш да останеш скрита докато не намерим приятелката ти, трябва да се облечеш така, сякаш живееш тук.

Лилия кимна.

— Щом Черната магьосница Сония може да го направи, значи мога и аз.

Аний се засмя.

— Ще изляза, докато се преобличаш.

Старите дрехи миришеха на пушек и сапун. Макар да бяха ушити от по-груб плат, в тях имаше нещо познато и удобно.

„Напомнят ми за живота, преди да стана ученичка. Същите са като дрехите, които носеха прислужниците, които вършеха по-грубата

и мръсна работа“.

Щом се преоблече, тя отиде до вратата и леко я отвори. Аний чакаше навън и щом я видя, ѝ махна с ръка.

— Ела горе — каза ѝ тя. Малката стаичка се намираше под стълбата и двете се изкачиха до втория етаж. Аний почука на една врата и отвътре се разнесе глас:

— Влез.

Аний се усмихна на Лилия, отвори вратата и влезе вътре.

— Ето я, Дония — каза тя, махвайки с ръка към момичето. Пред подредени в полукръг столове стоеше жена на средна възраст. — Това е Лилия.

Жената се поклони.

— Мисля, че правилното обръщение е лейди Лилия.

Лилия се изчерви.

— Не съвсем. Вече не съм магьосница. Поне не от Гилдията.

Аний посочи с жест жената.

— Това е Дония, собственичка на пивницата и приятелка от детинство на Черната магьосница Сония.

Лилия погледна изненадано Аний.

— Вярно ли е?

— Не съвсем. — Дония поклати глава и се усмихна тъжно. — Омъжих се за един от нейните приятели, който почина няколко години по-късно. Моля, седни. Ще накарам да донесат храна. Искаш ли малко вино?

Лилия се поколеба. За последен път беше пила вино в нощта преди бащата на Наки да умре. Аний я откъсна от спомените ѝ, побутвайки я към столовете. Лилия се остави да бъде настанена в един от тях.

— Ще поръчам малко бол — каза Аний на Дония. — Ако предлагате тук.

Дония се усмихна.

— Разбира се. Бол ли предпочиташ. Лилия? Боя се, че водата тук не е много добра за пиене, за разлика от по-добрите части на града.

— По-добре вино — отвърна Лилия, припомняйки си противно-сладкото питие, което ѝ бяха предложили разбойниците.

Дония отиде до тясната маса и удари по един малък гонг. Пред вратата отекнаха стъпки, тя се отвори и вътре надникна една млада

жена, повдигнала въпросително вежди.

— Кана с бол, две чаши и бутилка добро вино — каза ѝ Дония. Жената кимна и затвори вратата. Дония се отпусна с въздишка на близкия стол. — Тя няма да се бави много. И така... Лилия. Можеш ли да ни разкажеш как така се озова в града, запътена към срещата със Скелин?

Въпросът бе зададен мило и Лилия предположи, че ако каже, че не може да отговори, жената просто ще го приеме. Но тя изпитваше нуждата да говори, да разкаже на някого какво ѝ се беше случило и да разбере дали решенията, които беше взела, са правилни. Дали беше разумно да го разкаже на тази непозната? Като че ли всеки път, когато някой искаше от нея да направи нещо, това довеждаше до нови неприятности. Първо Наки, която я накара да се опита да научи черната магия. После Лорандра, която я уговори да избягат от Наблюдателницата.

„Не познавам Дония. Не познавам и Аний, но незнайно защо ѝ вярвам. Тя би могла да ме заведе право в Гилдията, но не го направи. — Всъщност всичко, което Аний я бе накарала да направи досега, я бе опазило от неприятности. — Освен това нямам друг избор, освен да ѝ се доверя. Или ще се наложи сама да търся Наки“.

— Можеш да се довериш на Дония — каза Аний. — Тя се грижи за мен от години. Колкото повече узнаем, толкова повече нарастват шансовете ни да намерим приятелката ти.

Лилия кимна. Тя започна от нощта, когато двете с Наки отидоха в библиотеката и се опитаха да изпълнят инструкциите за използване на черната магия. Започна оттам, защото трябваше да им каже за убийството на бащата на Наки, което може би бе свързано с изчезването ѝ. После продължи с всичко до момента, когато Аний я бе спасила от срещата със Скелин. Млъкна само когато прислужницата се върна с питиетата, а двама мъже донесоха храна. Виното развърза още повече езика ѝ. Тя си призна някои свои скрити мрачни мисли, като например страха, че тя *беше* убила бащата на Наки и някак си роетът и виното я бяха накарали да забрави.

— Роет — каза Аний с нескрито отвращение. — Не бих се изненадала, ако те е накарал да го убиеш.

Лилия потрепна.

— Значи според теб съм го направила? — попита тя с тъничък гласец.

Аний се ококори.

— Не! Не мисля, че си способна на това. Просто... той кара хората да правят неща, които обикновено не биха правили. Но не мисля, че ги кара да забравят. — На лицето ѝ се изписа замислено изражение. — Взимала ли си роет след онази нощ?

Лилия поклати глава в знак на отрицание.

— А... искаш ли? Изпитваш ли копнеж?

Лилия се замисли и отново поклати глава.

Аний повдигна вежди.

— Интересно. Не би трябвало да е по-различно при магьосниците.

— Някои хора не изпитват толкова силен копнеж — каза Дония.

Аний се обърна към нея.

— Като че ли си сигурна в това.

Дония кимна.

— Виждала съм го при клиентите ми. Някои хора не могат да спрат, други могат. Същото е като при пиенето, макар че към роета се пристрастяват много повече хора, отколкото към пиенето. — Тя сви рамене. — Лош късмет е да си от тези хора или от семейството им. — Тя погледна към Лилия и сбърчи замислено вежди. — Преживяла си доста интересно приключение. Но в много от нещата не виждам смисъл. Казваш, че си научила черната магия с лекота, но приятелката ти е направила същото, а не е успяла. Баща ѝ е бил убит с черна магия, но нито ти, нито приятелката ти сте го направили — което трябва да е истина, защото Сония е разчала и нейните мисли. Съществуват само други двама черни магьосници, но според Гилдията не са го направили те. Значи в града трябва да има още някой черен магьосник.

— Ако има, Скелин не го контролира, в противен случай Лорандра няма да бърза да заведе Лилия при него — рече Аний. — И по същата причина той не може да е черният магьосник.

— Бащата на Наки е бил убит, след като Лорандра е била затворена в кулата — посочи Дония. — Ако тя е знаела, че Скелин е овладял черната магия, Сония щеше да го разбере, когато е прочела мислите ѝ. Но ако това е станало, след като е била затворена в кулата, тя е нямало как да го научи.

Очите на Аний се разшириха.

— Не бях се замисляла за това. Кой знае какво щеше да прави с Лилия, щом няма да има нужда от нея! Сигурно щеше да я убие.

— Ако успее. Тя също е черна магьосница — напомни й Дония.

— Да, но Лилия не се е подсилвала с магия от другите. — Аний се обърна към Лилия. — Нали?

Лилия поклати глава.

— А другият черен магьосник го е направил, защото е убил бащата на Наки. — Аний се намръщи. — Може би се получи добре, че срещата не се състоя. Ами ако там имаше черен магьосник и той се окажеше по-силен от Сония и другите магьосници?

Дония разпери ръце.

— Станалото—станало.

Погледът на Лилия се премести от едната на другата жена.

— Сония е щяла да присъства на срещата?

Аний потрепна.

— Да. Всъщност не точно да присъства, а по-скоро да я прекъсне. Разбираш ли, аз работя като телохранител на Рек, за да мога да го шпионирам. Истинският ми работодател — човекът, който ще ти помогне да намериш Наки — помага на Сония в търсенето на Скелин.

Лилия се намръщи.

— Ти работиш за Гилдията?

— Не. Работя за някой, който работи за Гилдията — но не се притеснявай. Няма да те предам.

— Защо не? — попита Лилия.

— Защото... защото обещах да намеря Наки, а аз не нарушавам обещанията си. — Аний се усмихна накриво. — Тя сигурно означава много за теб, щом си готова да поемеш такива рискове заради нея.

Лицето на Лилия неочаквано пламна. Тя кимна и погледна встрани, опитвайки се да прогони спомена за целувката им.

— Тя ми е приятелка. Би направила същото за мен.

— Трябва да кажеш на Сери — обади се Дония.

Аний се надигна в стола си.

— Не. Той ще я предаде на Сония.

Дония се усмихна.

— Ще поиска, но ти трябва да го убедиш в обратното.

Аний се облегна, притисна дланите си една в друга и забарабани с пръсти.

— Ще му кажа, че съм обещала на Лилия да ѝ помогна да намери Наки. Той не би поискал от мен да наруша обещанието си.

Дония се засмя.

— Очевидно не си го опознала толкова добре, щом смяташ, че това ще свърши работа. Трябва да го накараш да разбере, че Лилия ще му бъде по-полезна тук, отколкото ако я предаде на Гилдията.

Лилия погледна смаяно към жената. Този човек на име Сери очевидно бе по-безмилостен и егоистичен, отколкото го бе представила Аний.

Младата жена присви очи.

— Бих могла да го направя. — Тя погледна към Лилия и загрижено смръщи лице. — Не се тревожи. Никой няма да те кара да използваш черна магия. Или каквото и да е друго, което не ти се иска или не ти е позволено да правиш.

Дония погледна към Лилия и кимна.

— Тя е права. За разлика от повечето мъже като него, той си има граници, които не нарушава.

— Просто са малко по-гъвкави от на останалите. — Аний се ухили и се обърна към Дония. — Междувременно Лилия може ли да остане тук?

— Разбира се. — Дония погледна към Лилия и се усмихна. — Добре си дошла, стига да го желаеш. Но ще трябва пак да спиш под стълбите. Нямаме други празни легла.

Лилия погледна Аний, после Дония и кимна.

— Благодаря ви. Ще остана и ако трябва да направя нещо, за да платя за престоя ми...

Дония махна презрително с ръка.

— Всеки приятел на Аний е и мой приятел, а за никога не взимам пари от приятели.

Аний изсумтя.

— Би трябвало да кажа на Сери за това.

Жената я погледна с присвити очи.

— Не те съветвам, освен ако не си готова да си плащаш за бола.

Седнал в голямата стая на крилото за гости, Денил слушаше разказите на Ачати за приключенията, които бяха преживели като млади двамата със собственика на имението. Някакво движение край вратата привлече вниманието му и той даде знак на роба, който се въртеше около вратата.

Мъжът се хвърли на пода.

— Вечерята е готова, господарю, ако желаете да се нахраните.

— Да! — отвърна Ачати и погледна към Денил. — Отворил ми се е страшен апетит.

Денил се усмихна вътрешно, спомняйки си мълчаливото обещание на сачаканеца. Макар Тайенд да бе ангажирал вниманието му целия ден, все някога щеше да заспи.

Може би връзката с Ачати нямаше да продължи дълго, може би щеше да има смущаващи последствия за в бъдеще, но сега всичко му се струваше нормално. „Освен това — помисли си Денил, — Тайенд и аз бяхме заедно в продължение на години, но накрая всичко приключи. И то не без известна болка и съжаление“.

Сякаш прочел мислите му, Тайенд се появи от стаята си. Той примигна и ги огледа.

— Няма ли да се преоблечете?

Денил огледа халата си. Ачати не бе проявил желание да се облече в обичайните си натруфени дрехи, затова Денил също бе останал така — освен това му бе приятно да бъде облечен в нещо различно от магьосническа мантия.

Ачати се засмя.

— Нямаше смисъл да се преобличаме отново. И без това след няколко часа ще си лягаме.

Тайенд сбърчи нос.

— Мислех си да поостана. И без това напоследък спя твърде много.

Настроението на Денил започна да се разваля, когато у него започна да се заражда подозрение. Той устоя на порива си да се обърне към Ачати, за да види дали и той си мисли същото. Ако Тайенд останеше до късно...

— Време за вечеря! — прекъсна го Ачати, когато на вратата се появи поредният роб. — Гладен сте, нали, Тайенд?

В стаята проникна апетитна миризма. В очите на Тайенд проблесна интерес и той впери поглед в подноса в ръцете на роба.

— Да.

— Тогава сядайте и яжте — покани го Ачати.

Тайенд се настани на един стол и те започнаха да се хранят и да разговарят.

— Как се чувствате? — попита Ачати елийнеца след известно време. — Някакви проблеми с лекарството против морска болест?

— Не. — Тайенд сви рамене. — Когато се събудих първия път, бях малко замаян, но след банята бързо се съвзех. Кога потегляме отново?

— Утре сутринта.

Тайенд кимна.

— Да се надяваме, че няма да има повече бури.

— Дано.

— Довечера сигурно ще почета. Откакто отплувахме, не ми се е отваряла възможност.

— Имате ли нужда от нещо за четене? — попита Ачати.

Денил се заслуша в разговора им. Те обсъждаха книгите и архивите за опитите да бъде покорено племето Дюна, които Ачати бе дал на Тайенд. Сачаканецът му посвещаваше цялото си внимание, но пък вероятността Тайенд да проспие целия следващ ден на борда на кораба бе много голяма. Ако продължаваше така, нямаше да има много възможности да разговаря с Ачати или Денил.

„От което, смея да призная, изпитвам ужасно егоистично задоволство. Дори когато не сме сами, аз получавам цялото внимание на Ачати, защото Тайенд през повечето време спи, благодарение на лекарството против морска болест“.

Лекарство, което му беше дал Ачати. „Едва ли... Възможно ли е Ачати нарочно да го е направил? Дали това не е просто хитроумен начин да държи Тайенд далеч от себе си? От нас?“

Може би бе просто удобен страничен ефект. Все пак Ачати бе казал, че лекарството не влияе толкова силно на всички хора. Денил бе предложил на Тайенд да изцели морската му болест, но елийнецът му бе отказал. Тайенд беше твърде горд, за да отиде при него и да моли за магическо облекчение. Не и когато имаше алтернатива. Дали Ачати се беше досетил за това?

Накрая Тайенд така или иначе ще разбере, иначе ще трябва сам да му го кажа. Засега Ачати е прав: най-добре да му кажем, когато няма да се налага да пътуваме заедно в малкия кораб. Сигурен съм, че Тайенд ще побърза да изрази неодобрението си по един или друг начин. Ще трябва просто да му обясня, че разбирам и че това все още са „неопределени отношения“.

При тази мисъл нещо го жегна. Кога ли ще престанат да бъдат неопределени?

„Ще мисля за това, когато се случи, защото иначе въобще няма да бъде приятна компания. Отново“.

Въпреки големите размери на склада, вътре витаеше усещане за теснотия при всичките събрали се хора. Те се бяха струпали около масата до вратата. Сония и Дориен стояха от едната страна, Сери и Аний от другата. Никой не посягаше да седне на самотния стол. Сония си отбеляза наум да каже на някой от лечителите да донесе още един.

— Щеше ми се просто да знаех, че Лорандра не си е върнала силата — оплака се Аний. — Тогава нямаше да си тръгна и щяхте да ги спипате и двамата. Но не знаех дали ще успеете да се справите с тях. Трябваше да ви предупредя.

Сония се усмихна.

— Нямало е как да знаеш — каза тя. — Сигурно наистина си се стреснала, когато си се озовала в една и съща стая с нея. Сигурна ли си, че не те е разпознала от Изслушването?

Аний се намръщи.

— Не мисля. Държеше се нормално, но може да се е преструвала, за да не избягам. А срещнехме ли се със Скелин, щеше да го накара да се погрижи за мен.

— Но тогава нямаше да е сигурна, че Джеми и Рек ще ѝ повярват, като им каже, че си шпионин.

— Може да са я убедили, че съм предала Сери.

— На нейно място щях да настоявам Джеми да си намери други телохранители — каза Сери.

— И тъй като тя не е направила нищо подобно, значи е много вероятно да не е разпознала Аний — рече замислено Дориен. — Със сигурност щеше да се чувства неспокойна край човек, за когото знае,

че е работил за Гилдията, макар и непряко, особено в присъствието на сина ѝ.

— Независимо от причината, шансът ни да хванем Скелин се изпари — каза Сери и въздъхна. После погледна към Сония. — Скелин може ли да махне блокадата от съзнанието на Лорандра?

— Сигурно. — Сония погледна към Аний. — Някой спомена ли нещо за Лилия?

Момичето поклати глава.

— Дано това означава, че Лорандра я е зарязала в мига, когато повече не ѝ е била нужна. Или пък Лилия се е досетила да избяга от нея.

— И че Лорандра не я е убила, след като вече не ѝ е била от полза — додаде мрачно Дориен.

Сония се намръщи.

— Това поне означава, че Лилия не е казала на Лорандра, че владее черната магия. Иначе Лорандра щеше да се досети, че момичето може да научи и нея. Ако знаеше, нямаше да пусне Лилия да си тръгне.

— Лорандра няма как да знае, че Лилия е била затворничка, освен ако някой от стражите или самата Лилия не са ѝ казали — добави замислено Дориен. — Но сега, когато все по-бързо се разпространява слухът, че те двете са избягали, Лорандра скоро ще научи какво може Лилия. Да се надяваме, че тя не знае къде се намира момичето и няма да се върне да я отвлече отново. Трябва да намерим Лилия колкото се може по-бързо.

— Не. Не трябва. — Сония въздъхна, когато всички погледи се насочиха към нея. — Черният магьосник Калън трябва да я намери. От мен се очаква да хвана Скелин.

— Предполагам, че сега ще се срещнеш с Калън и ще му разкажеш какво се е случило снощи — рече Сери, поглеждайки я съчувствено.

— Да. Незабавно.

Той кимна и ѝ махна с ръка да си върви.

— Тръгвай тогава. Нямаме какво друго да ти кажем.

Аний също поклати глава.

— Вие тръгвайте — отвърна Сония, повтаряйки движението му с ръка. — Намирате се в моята болница, забравихте ли?

Той се ухили.

— А, да, вярно.

После се обърна и поведе Аний към скрития капак, през който беше влязъл в стаята. Сония изчака двамата да изчезнат и капакът да се затвори, след което се обърна към Дориен.

— Познаваш ли Калън?

Той пристъпи напред и отвори вратата пред нея.

— Не. Трябва ли да знам нещо, преди да се срещна с него?

Сония излезе в коридора, видя приближаващата се лечителка и се отказа от онова, което бе възнамерявала да каже.

— Само че няма чувство за хумор.

— Това съм го чувал и от други — отвърна Дориен, тръгвайки след нея по коридора. — Макар сега като се замисля, май го чух от теб.

— Приема работата си твърде насериозно.

— Това е добре.

Сония го погледна. Той се ухили. Тя поклати глава.

— Има си граници.

— Сериозността, с която се отнася към работата си?

— Докъдето можеш да ме дразниш и да ти се разминава — отвърна тя. Двамата стигнаха до входа, пред който чакаха колите. Каретата, с която Сония бе пристигнала, ги чакаше там, тъй като след пристигането си тя бе настояла, както обикновено, Дориен да приключи със смяната си и да се прибере у дома. Магьосницата каза на кочияша да ги откара в Гилдията и се качи вътре при Дориен.

— Нещо в цялата тази работа не ми се струва както трябва — каза Дориен, след като каретата тръгна по улицата.

Сония го погледна.

— Кое по-точно?

— За снощи. — Той се намръщи. Гледаше навън през прозореца, но погледът му бе разсеян, като че ли бе потънал в мисли. — Историята на Аний. Може би е заради начина, по който я разказа. Тя не спираше да перифразира, да спира по средата на изречението, сякаш се въздържахше да каже нещо.

Сония се замисли върху срещата. Тя не бе усетила нищо странно в поведението на Аний. Описанието ѝ на събитията бе накъсано, но Сония бе предположила, че момичето просто се затруднява да предаде с думи подозренията и спонтанните решения, които бе взела.

— Може би е изнервена — каза Сония. — Тя знае, че някога съм живяла в копторите, но ти си от Домовете. Струва ми се малко вероятно, но е възможно обичайното ѝ прямо поведение да зависи от това с кого разговаря.

Дориен продължи да се мръщи и поклати глава.

— Може би. Но според мен тук има нещо, което тя не ни казва. Смяташ ли, че е възможно да я изнудват?

Сония усети как стомахът ѝ се свива. Странно, но това предположение я накара да се сети за Лоркин. „Макар той да каза, че се присъединява към Изменниците по своя воля, това все пак означава, че животът му е в нечии чужди ръце. Ще ми се да имах някакво послание от него“.

— Всичко е възможно — отвърна тя. — Но според мен, ако Скелин искаше да изнудва някого, това щеше да е Сери. А ако изнудваше него, Аний щеше да е заключена някъде и той щеше да заплашва да я убие, ако Сери не прави онова, което иска от него.

Дориен не изглеждаше убеден, но не каза нищо повече. Улиците на Имардин бяха утихнали. Онези, които имаха домове, се бяха прибрали в тях на топло. Когато каретата премина, полюлявайки се, през портата на Гилдията, започна да се сипе лек сняг.

Те минаха покрай Университета, през двора и стигнаха до жилищните помещения на магьосниците. Сония тръгна към стаите на Черния магьосник Калън и почука. Щом вратата се отвори навътре, тя усети ароматна миризма на пушек.

Сония усети как настръхва. Досега не бе подушвала горящ роет, но бе усещала остатъците му по дрехите много, много пъти. Тя си спомни разказа на Аний за това как е видяла Черния магьосник Калън да си купува роет и изненадата ѝ премина в отвращение, когато видя, че Калън и двама от неговите приятели–магьосници и помощници седяха в гостната му, пушейки от изкусно украсени лули. Калън извади своята от устата си и се усмихна учтиво.

— Черна магьоснице Сония — каза той и се изправи. — И лорд Дориен. Влезте.

Сония се поколеба, но после влезе в стаята. Тъй като знаеше какво причинява роетът, тя не искаше да вдишва от пушека, въпреки че той бе твърде разреден, за да повлияе на мозъка ѝ.

— Какво можем да направим за вас? — попита Калън.

— Дойдохме да ви съобщим за провала на засадата, която подготвихме тази нощ — каза Дориен. Сония го погледна и той отвърна на погледа ѝ, поклащайки глава.

Тя се съсредоточи върху причината за посещението им и описа на Калън планираната среща и причината за провала ѝ. Калън зададе всички въпроси, които бе очаквала да чуе и тя изпита облекчение, когато стана ясно, че всичко е направено и може да си тръгне. Калън ѝ благодари за това, че го е уведомила, и я увери, че прави всичко възможно, за да намери Лилия и Наки.

Когато излязоха в коридора, Сония позволи на гнева да я обземе.

— Не мога да повярвам, че той пушеше роет в *собствената си стая*! — опита се да прошепне тя, но думите прозвучаха като съскане.

— Няма закон, който да го забранява — посочи Дориен. — Всъщност лулите внасяха някакво достойнство в пушенето му.

— Но... нима никой не разбира колко е опасен?

Той разпери ръце.

— Не. Дори онези, които виждат влиянието му върху обикновените хора, предполагат, че не е по-лош от питиетата, ако се взима в умерени количества. — Дориен я погледна. — Ако наистина е опасен, лейди Винара трябва да го обяви на всеослушание.

Сония въздъхна.

— Това никога няма да стане, освен ако магьосниците не се съгласят да бъдат изследвани. Онези, които приемат роет, ще откажат, а няма да е честно да подложим на риск от пристрастяване останалите.

— Това може да се промени. Трябва ти само някой магьосник, който да се опита да го спре и да открие, че не може. — Дориен я погледна замислено. — Ще поразпитам наоколо. Възможно е вече да има такива, които са стигнали до този етап, но се срамуват да си признаят.

Сония му се усмихна едва-едва.

— Благодаря ти.

— Само това ти трябва — още един спешен проблем за разрешаване — додаде той и на лицето му се появи колебливо изражение.

— Какво има? — попита тя.

— Просто... Ами... Знаеш ли, че парфюмът, който си слагаш, е направен от цветове на роет?

Сония се спря и го зяпна.

— Не...

Той погледна виновно настрани.

— Трябваше да ти кажа по-рано. Преди седмица–две ходих в парфюмерията и разпознах миризмата. Затова попитах от какво е направен.

Сония затвори очи и поклати глава.

— От всички парфюми да си купя точно такъв. Просто защото трябваше да изглеждам заинтригувана. Явно ще трябва да го изхвърля.

— Ще е жалко.

Тя примигна и го погледна въпросително. Забеляза развеселено, че той избегна погледа ѝ.

— Харесва ли ти?

Той я погледна, после отново извърна глава.

— Да. Ти никога не си използвала парфюми. Много е... приятно.

Сония се усмихна и отново закри. Двамата излязоха от жилищните помещения на магьосниците и се запътиха към Университета.

— А ти какво търсеше в парфюмерията? Купуваше подарък за Алина?

Той заклати глава, но бързо се спря.

— Искан да взема нещо за Тилия. За Церемонията по приемането.

— Аха. — Тя кимна. — Нещо различно от обичайната луксозна писалка?

През останалия път до каретата той мълчеше, като най-вероятно размишляваше върху това колко е пораснала дъщеря му и как скоро ще стане ученичка. Сония си спомни как се беше чувствала тя, когато Лоркин даде своята клетва и получи първия си комплект мантии. Гордостта, която беше изпитала тогава, бе помрачена от спомена за това как тя бе нарушила своята клетва и за деня, когато цялата Гилдия се беше изредила покрай нея и Акарин, разкъсвайки мантиите им в символичен жест на отхвърляне, преди да ги изпратят в изгнание.

И също както онзи път, тя потисна спомена. Лоркин може и да бе отишъл да живее в скрития град на бунтовниците, но досега не бяха водени сериозни разговори за изпращането му в изгнание заради решението му. Кое то бе доста успокояващо. Ако Гилдията смяташе, че

той може да намери пътя си към дома, значи на самата нея щеше да ѝ е по-лесно да го повярва.

— Да.

ГЛАВА 22

ДОБРА КОМПАНИЯ

Нещо подразни сетивата на Лоркин. Той не му обърна внимание, но усещането се завърна и накара кожата му да настръхне. Намесата бе дразнеща, но той я прие и както го бяха научили, внимателно отдръпна съзнанието си от растящия скъпоценен камък.

Когато усещането за реалност отново се завърна, той отвори очи и огледа пещерата в търсене на дразнителя. Не бяха камъкотворците, които бяха насядали наоколо. Те се оглеждаха също като него. Почти със сигурност не бяха и двамата магьосници, които стояха до вратата, макар Стойките им да показваха, че досега бяха разговаряли. Още преди няколко дни Лоркин се бе научил да блокира разговорите, които се водеха наблизко.

Той се ослуша и осъзна, че чува слаб, нисък звук. В същото време усети вибрация с краката и ръцете си.

Внезапно сърцето му заби ускорено и той бързо издигна силен щит около себе си.

„Трус — помисли си той. — Чудя се колко ли е зле“.

Очевидно не чак толкова, че да накара магьосниците да напуснат града, отбеляза си той. Дали евакуираха немагьосниците? Последния път, когато бе видял долината отвън, тя бе покрита с дебело одеяло от сняг. При мисълта какво би могло да се случи, ако целият град се срути и остави хиляди хора навън на студа, го побиха тръпки.

Градът бе оцелял в продължение на стотици години само с няколко срутвания. Това не означаваше, че никога няма да последва силен трясък, който да го унищожи, но поне го успокояваше донякъде, че вероятността да се наложи да си прокопава път навън от дълбоките тунели под планината е сравнително малка.

„И все пак тук има хора, които смятат, че Изменниците трябва да напуснат Убежището“.

Лоркин огледа стаята. Стените проблясваха с отразената от кристалите светлина. Тези проблясъци вече не представляваха загадка

за него. Той знаеше какво е предназначението на всяка ивица — каква магическа задача е обучена да изпълнява.

Създаваха се два типа камъни: щамповани и енергийни. Върху щампованите просто се отпечатваше моделът на магията. Ползвателите им изпращаха енергия към тях и камъните я трансформираха в нещо с физическа форма: сила, топлина, светлина и множество познати комбинации. Интензивността на излъчването се определяше от вложената в камъка магия. Точно това използваха и магьосниците, когато насочваха магията си навън, така че щампованите камъни нямаше да са им от особена полза, освен ако все още не са усвоили добре определена задача или просто не се справят добре с нея. Щампованите камъни не бяха от полза и за немагьосниците, тъй като те нямаха магия, която да насочват навън.

„Бързо се досетих колко полезни могат да бъдат обучените да изцеляват кристали и предполагам, че тази мисъл е хрумнала и на Изменниците. Но като че ли има ограничения в сложността на задачата, в която може да бъде обучен един кристал, така че ако бъдат създадени лечителски камъни, те ще могат да изпълняват само основни процедури“.

Вторият тип камъни — енергийните — бяха далеч по-полезни за магьосниците. Те можеха да бъдат научени да изпълняват същите задачи, но в допълнение към това създателят им можеше да ги зареди с тяхно собствено количество магия. Ала все пак тя се изчерпваше в процеса на използването им. Ако бяха направени добре, камъните можеха да бъдат зареждани повторно. Останалите бяха за еднократно използване. Понякога това се правеше умишлено, ако онова, за което ги използваха, водеше до тяхното унищожение, но повечето енергийни камъни бяха направени така, че да се презареждат.

„Кое е много подобно на начина, по който Гилдията поддържа Арената и много други магически подсилени сгради. Те губят енергията си много бавно, но Арената и бариерата около нея понасят доста удари по време на уроците на войните, затова трябва непрекъснато да бъдат подсилвани“.

Двата вида магия — подсилването на сградите и камъкотворството — си приличаха толкова много, че Лоркин не спираше да се изненадва как Гилдията не се е сетила по-рано за това, докато не му хрумна, че в Киралия няма пещери с естествени

кристали. Нито пък можеха да работят с внесени камъни, тъй като докато попаднеха в ръцете на магьосниците под формата на бижута, те вече бяха станали твърде стари, за да могат да бъдат ефективно впечатани.

Другата пречка бе, че архитектът, който бе изобретил метода за подсилването на камъка с магия, бе живял в епоха, когато черната магия е била забранена. Лоркин потръпна, когато си спомни с каква лекота бе възприел методите на черната магия. За по-малко от час той бе нарушил обетите си като магьосник, както и едно вековно табу.

„И накрая останах леко разочарован. Не станах по-силен. Не получих никакви нови умения. Мога само по-лесно да разбирам и да извършвам процеса на камъкотворството — което няма да е от голяма полза за Гилдията, освен ако не се намерят никакви пещери с кристали в Килария или не открият как да ги създават по друг начин“.

Овладеяването на черната магия му осигури един по-реалистичен поглед към собствената му магия, силата и уязвимостта му. Той подозираше, че е възможно един кристал да бъде научен да изпълнява някаква задача и без да се използва черна магия, но това щеше да е като да работи със завързани очи — нямаше как да разбере дали го прави както трябва, колко магия може да понесе камъкът и дали е готов за използване.

Лоркин погледна към малкия зелен кристал в ръката си. През по-голямата част от процеса той бе прикрепен към стената и на няколко пъти магьосникът го губеше сред множеството заобикалящи го кристали. След като впечата достатъчно количество от щампата върху него, той го свали от стената и го дообработи на масата.

Това изискваше дълги периоди на пълно съсредоточаване. Сега той вече разбираше защо Тивара бе казала, че не ѝ достига търпението да се занимава с камъкотворство. Говорителката Ханала му беше казала, че създаването на камъни, които излъчват топлина или експлозивна сила, може да бъде опасно, ако творецът изгуби концентрация, вложи твърде много магия в него или камъкът се окаже дефектен. Затова голяма част от камъкотворството се извършваше в отдалечени пещери, в които достъпът беше забранен, освен за поканените от камъкотвореца, който работеше там.

Лоркин създаваше излъчващи светлина камъни. Той се научи и как да ги зарежда с магия, макар процесът да беше по-труден. Беше и

по-опасен, защото обучаващият се камъкотворец лесно можеше да влее твърде много енергия или да изгуби концентрация. Лоркин можеше да поиска копиращ камък. Този тип камъни създаваха безброй копия на модела, впечатан в тях — особено онези, които бяха обучени в по-сложна магия. Но говорителката Халана изискваше от учениците си да се научат да работят без помощта на копиращи камъни, за да не свикнат твърде много да им се доверяват.

Вибрациите вече бяха спрели. Лоркин огледа стаята. Останалите камъкотворци се бяха върнали към работата си, навели глави над масите. Той си пое дълбоко дъх и започна да прави упражнение за успокояване на съзнанието. Младият мъж не знаеше дали Изменниците имат подобни упражнения, но най-простичките, на които се беше научил в Университета, сега се оказваха много полезни.

Тъкмо се намери да насочи мислите си към камъка, когато чу някой да произнася името му. Той надигна глава. Към него вървеше Говорителката Халана.

— Как върви, Лоркин? — попита тя, щом стигна до масата му.

— Добре, Говорителко Халана — отвърна той. — Поне още нищо не се е объркало.

Тя се усмихна накриво, с вече добре позната му мрачна усмивка, и вдигна камъка. Лоркин бе забелязал, че всичко, с изключение на най-новите камъкотворци, имаха подобно изпълнено с фатализъм чувство за хумор. Макар тук рядко да се случваха произшествия, все пак ги имаше. В пещерите Лоркин бе видял няколко жестоко белязани жени. Веднъж един от по-новите камъкотворци му каза, че някои от тях работят сами не само за да избягват опасното отвлечане на вниманието, но и защото предпочитаха останалите да не виждат белезите им. Някои от жените се хранеха, спяха и работеха непрекъснато във вътрешните пещери, като почти не излизаха от тях.

След като огледа напрегнато камъка, Халана го остави на мястото му.

— Добре се справяш — каза тя. — Малко по-добре от повечето първи камъни. След няколко дни ще можем да го активираме.

Той се усмихна.

— А след това?

Тя улови погледа му, поколеба се за миг, след което сви рамене.

— След това ще те прехвърлим на по-важни задачи. Утре отново ще те проверя.

След тези си думи тя се обърна и отиде при следващия ученик. Лоркин я проследи с поглед, чудейки се какво ли означаваше колебанието ѝ. Като че ли въпросът му я беше изненадал и тя бе предполагала, че той вече е наясно.

„Може би не е мислила толкова напред. Или не е свикнала учениците да питат какво ще учат след това. Или отговорът е твърде очевиден“.

Локрин сви рамене и се обърна към камъка с намерението да помисли по-късно върху това, както все по-често правеше напоследък.

Лилия използва малко магия, за да затопли водата в кофата. Не смееше да я загрева много, за да не забележат останалите прислужници парата, да не се досетят, че не е ходила в кухнята, за да я затопли на печката, и да не започнат да си задават въпроси за нея. Тя коленичи на пода, потопа парцала във водата и започна да търка.

Вече седмица Лилия живееше в пивницата, спеше под стълбите и се преструваше на чистачка. Дония се беше изненадала от предложението ѝ, докато не научи, че семейството на Лилия са прислужници. Аний беше изчезнала след първата вечеря и когато на следващата сутрин се появи, тя се ядоса при вида на търкащата пода Лилия.

Наложи се момичето доста време да я уговаря да не вдига скандали на Дония.

— Ти си магьосница — каза Аний с нисък глас, за да не я чуят останалите слуги. — Няма значение, че си родена в семейство на прислужници.

— Всъщност не съм магьосница — поне не от Гилдията — посочи Лилия. — Те ме изхвърлиха, забрави ли? Нямам нищо против да се занимавам с това, а и не мога да очаквам да остана безплатно тук.

Аний ѝ разказа за срещата си със Сери. Той се беше съгласил да не съобщава на Гилдията, че Аний е спасила момичето и знае къде се намира. Лилия се разкъсваше от любопитство що за човек е той. Аний имаше ясно определени критерий за добро и зло, и Лилия не можеше да си я представи да работи за някой, който не е съгласен с идеалите ѝ.

От онова, което бе научила досега, разбираше, че Сери рискува много, опитвайки се да държи магията далеч от ръцете на престъпния свят. Дония, от друга страна, очевидно го смяташе за по-прагматичен — може би дори безмилостен.

До нея се озова крак в ботуш. Лилия се стресна, подскочи и тихо изписка. Когато вдигна глава нагоре, с облекчение видя, че това е Аний.

— Стресна ме — каза укорително тя и хвърли парцала в кофата. — Не може ли да вдигаш поне малко шум, когато се приближаваш откъм гърба ми?

— Извинявай. — Но на лицето на Аний нямаше капчица съжаление. Тя изглеждаше самодоволна. — Това е част от работата ми. Просто забравям, че го правя. — Младата жена погледна към кофата и мокрия под. — Като че ли се появявам точно навреме. Какво са ти оставили за почистване гостите на Дония?

Лилия се намръщи.

— Не ти трябва да знаеш. И щеше да е навреме, ако се беше появила, преди да се наложи да го чистя.

— Извинявай. Следващия път ще се опитам да дойда по-рано. — Тя се ухили. — Привърши ли? Трябва да отидем на една среща.

Сърцето на Лилия подскочи.

— Със Сери?

— Да. — Аний повдигна вежди. — Изглежда си нетърпелива да го видиш.

Лилия се изправи.

— Само защото по думите ти съдя, че е интересна личност.

— Така ли? Добре, само не му казвай това. — Аний се наведе да вземе кофата, но Лилия я избута настрани с магия.

— Аз съм прислужницата, забрави ли? Ще я оставя, преди да излезем. — Тя взе кофата и забърза надолу. Аний я последва, мърморейки глухо.

Щом кофата бе изплакната и върната при останалите, и Лилия зае едно палто от Дония, Аний надникна през задната врата, за да провери дали някой не ги следи, и я изведе на една малка уличка. Беше много студено и Лилия едва удържа на изкушението да затопли въздуха около тях. На всичкото отгоре започна да вали.

В уличката нямаше никакви хора, но пък беше пълна с боклуци и щайги.

— Трябва да знаеш някои неща — каза й тихо Аний. — Опитвах се да попреча на тази среща по две причини...

Тя млъкна, защото стигнаха до края на уличката и трябваше да се огледа, преди да преминат от другата страна на главната улица и да се шмугнат в поредната тясна алейка.

— Първо, моят работодател също се крие. За него е опасно да се среща с теб. На мен ми се струва, че събирането на две издирвани личности удвоява опасността да бъдат открити. Но е по-безопасно да отведе теб при него, отколкото обратното. Хората, които те търсят, искат да те затворят под ключ. Хората, които търсят него, искат да го убият.

— Скелин иска да го...

— Шшт. Не споменавай името му. Дъждът заглушава гласовете ни, но някои думи привличат повече внимание от останалите. Но... да. — Аний надникна зад ъгъла, после продължи напред. — Той е много влиятелен. — Тя погледна към Лилия. — Най-влиятелният Крадец в града. Има съюзници навсякъде.

— Значи... щом твоят работодател се крие, а най-влиятелният Крадец — който освен това е и магьосник — го преследва, как ще може да ми помогне да намеря Наки?

Аний се спря и се обърна към Лилия.

— Той също има съюзници. Не са много, но на тях може да се разчита. Останалите веднага биха те предали на него.

Лилия погледна към младата жена. Очевидно бе обидила Аний, като бе поставила под въпрос способностите на Сери. „Което ми стига... но нещо ми подсказва, че тя е много по-дълбоко свързана със Сери, отколкото ми разкрива“.

— Ти си му много предана, нали? — отбеляза тя.

Аний си пое дълбоко дъх и бавно го издиша.

— Да. Мисля, че да. — За миг през лицето й премина замислено изражение, после тя продължи напред.

Лилия осъзна, че дъждът е спрял. За сметка на това вече се сипеше сняг и беше станало още по-студено. Тя пхна ръце дълбоко в джобовете си, но бързо съжали за това, защото събралата се на дъното им мръсотия се наби под ноктите й.

— Добре — каза Аний по-скоро на себе си, отколкото на Лилия.
— Надявах се да завали сняг. Той ще задържи хората по домовете им.

— Тя заметна през глава качулката на палтото си.

— А каква е втората причина? — попита Лилия.

Аний се намръщи.

— Втората причина за кое?

— Да попречиш на тази среща.

— О. Да. — Аний се намръщи. — Макар да каза, че няма да го направи, не съм съвсем сигурна, че няма да те предаде.

„На Гилдията“ — довърши изречението наум Лилия.

— Значи си му предана, но не му вярваш.

— О, напротив — увери я Аний. — Готова съм да му поверя живота си. Проблемът е, че не бих му поверила живота на други хора.

— Това не ми прозвуча много успокояващо.

— Осъзнавам го. Но въпреки това трябваше да ти го кажа. Той си е такъв.

В този момент на Лилия ѝ проблесна.

— Крадец?

Аний я погледна и се намръщи.

— Толкова ли съм прозрачна?

Лилия се усмихна.

— Или е това, или аз ставам все по-добра.

— Имаш ли нещо против?

— Не. Вече разбрах, че за да намеря Наки, трябва да работя с разни сенчести типове.

— И аз така си помислих, след като бе готова да се довериш на онази убийца, макар да знаеше коя е.

— Не съм се доверявала на Ло... онази жена — поправи се Лилия. — Възползвах се от възможността, защото не можех да се сетя за друг начин да намеря Наки. — Тя погледна към Аний. — Как можеш да си сигурна, че Сери няма още днес да ме предаде на Гилдията?

Аний се засмя.

— Дадох му добра причина да те задържи.

— Каква е тя?

— Ще те използваме за примамка да хванем Скелин.

Лилия се спъна и спря.

— Ще ме...

— Аний!

На пресечката пред тях се беше появила една жена. Двете се обърнаха към нея. Тя беше висока и много слаба. Стрелна с поглед Лилия, след което се втренчи в Аний.

Аний изруга тихо и тръгна напред.

— Хейла. Следиш ли ме?

Погледът на жената не потрепна.

— Да. Искам да говоря с теб.

Аний скръсти ръце.

— Говори тогава.

Хейла погледна към Лилия.

— Насае.

Аний въздъхна отиде до ъгъла и се спря.

— Тук е достатъчно насае.

Жената изглеждаше така, сякаш се канеше да възрази, но после поклати глава и бързо отиде при нея.

Двете започнаха да разговарят тихо. Лилия успя да дочуе само няколко думи. Хейла каза „съжалявам“ няколко пъти. Наблюдавайки лицето на жената, Лилия разчете вина, съжаление и странно, глад. Раменете ѝ се отпуснаха. Ръцете ѝ се движеха бързо, тя дори посегна към Аний, но бързо се дръпна назад.

Аний, от друга страна, изглеждаше спокойна и учтива, но напрежението в стиснатите ѝ зъби и присвитите очи подсказваше, че тя съдържа гнева си. Колкото по-дълго Лилия наблюдаваше Аний, толкова повече се убеждаваше, че вижда още нещо в лицето на спасителката си. Не можеше да разбере дали е надежда или болка. Тогава жената каза нещо, Аний потрепна и разтърси глава.

Жената внезапно я посочи с пръст и каза нещо с нисък глас. Аний се засмя горчиво.

— Ако можеш да го намериш, кажи му, че е копеле. Той знае защо.

Жената се обърна и погледна към Лилия.

— Ами тя? Клиент ли е? Трябва ли да я предупредя да държи вратата си заключена? Или е просто заместител?

— Ами тя не се оказа крадец–предател, пристрастен към роета — изръмжа в отговор Аний.

Хейла се обърна рязко към нея и сви едната си ръка в юмрук, но Аний леко промени позата си и внезапно зае готова за бой стойка. Хейла се сепна и отстъпи назад.

— Курва! — изплю тя и забърза надолу по улицата.

Аний я изпрати с поглед, докато жената не се изгуби от погледа им, след което махна с ръка на Лилия.

— По-добре да си отваряме очите на четири — каза тя. — Може и да ни последва — или да изпрати някой друг да ни следи.

Тя тръгна отново по уличката, после избра един тесен, покрит проход между две сгради, който ги отведе до друга улица.

— Коя беше тя?

— Ако щеш вярвай, стара приятелка. — Аний въздъхна. — Някога бяхме много близки, докато тя не се опита да ме продаде на един от враговете ни, за да си купи роет.

— Какво искаше?

— Пари. Отново.

— Заплаши ли те?

— Да.

— Да ме прощаваш — каза Лилия, — но и ти имаш моя късмет в подбирането на приятелите си.

Аний не се усмихна. Вместо това изглеждаше тъжна и Лилия съжали за думите си.

— Съжалявам.

— Всичко е наред. Приключих с нея — каза Аний и ускори крачка. Лилия изостана назад, но после ускори крачка, за да я настигне.

„Приключих с нея — помисли си тя. — Така казват хората, когато... Чакай малко. Какво извика Хейла? «Трябва ли да я предупредя да държи вратата си заключена? Или е просто заместител?» Това би могло да означава и друго, но...“

Досещайки се за другия скрит смисъл в думите на жената, тя не се сдържа и погледна напред, към водачката си и се замисли. „Може би греша за нея и Сери“. Аний не беше красавица, но бе... впечатляваща. Самоуверена, силна и умна. „Всъщност, ако не беше Наки... не, не си

мисли такива неща!“ Защото това не само бе предателство към Наки, но и щеше да попречи на работата ѝ с Аний.

Пребледнял и разстроен, Тайенд се приближи до Денил и Ачати, които се бяха облегнали на перилата. Тази сутрин той бе решил да вземе само половин доза от лекарството против морска болест, за да не бъде замаян, когато достигнат пристанището. Денил беше напълно уверен, че вечерта Тайенд ще е буден и ще направи всичко възможно двамата с Ачати да не могат да останат насаме. „Не, че това ще ни помогне с нещо, защото Ачати ни предупреди, че следващият ни домакин е... как се изрази той? Осъдителен моралист“.

— Добре дошли в Дюна — обяви Ачати, посочвайки приближаващото се пристанище.

„Инава“ плаваше към широка долина. От едната ѝ страна бяха надвиснали стръмни скали. През средата ѝ минаваше широка, кална река, която се стичаше в морето. Сиво-кафеникавият воден поток навлизаше доста навътре, преди да се смеси със солената вода. Ачати не бе съвсем точен в изказването си. Долината не беше точно началото на земите на племето Дюна. През последните няколко дни корабът бе плавал покрай тях, макар да нямаше точно уговорени граници. Ширналата се пред тях долина бе мястото, където слизаха пристигащите по море посетители и бе най-близкото до столица за племето Дюна.

За разлика от сухата земя и грубите скали, покрай които бяха плавали насам, долината бе покрита с тучна зеленина. Къщите бяха построени върху високи колове; съдейки по петната върху дървото, нивото на водата се вдигаше много над човешки ръст. До някои от тях се стигаше по стълби, а до други водеха груби стълбища, направени от прикрепени един към друг пънове. Групичката колиби се наричаше Ханива, а долината бе известна с името Нагу.

Капитанът извика нещо на робите, които се пръснаха из кораба. Котвата се спусна и платната бяха събрани.

— Не можем да се приближим по-близо — обясни Ачати. — Водата е твърде плитка заради довлечената от наводненията тиня. Понякога се разразяват бури и разнасят натрупаното, но тъй като те

сигурно ще разрушат и дока, който ще построим, няма смисъл да поддържаме залива чист чрез магия.

Когато корабът бе завързан здраво, робите спуснаха една малка гребна лодка във водата. Денил, Тайенд и Ачати благодариха на капитана и се спуснаха по въжената стълба в нея. Щом стигнаха брега, изчакаха робите да се върнат на кораба и да натоварят пътническите им сандъци и тръгнаха след тях, докато те носеха багажа им към Ханива.

Градът нямаше улици, а просто широки утъпкани пътеки, а къщите като че ли бяха строени, където им падне — често на групички, свързани чрез тесни пътечки. Очевидно наводнения не се очакваха скоро, предположи Денил, съдейки по растенията, които се отглеждаха край къщите. Те бяха засадени така, че да остане място за огромните дървета, чиито плодове висяха на снопове. Всяко дърво имаше дълго стебло, увенчано отгоре с чадъровидна маса от клони или огромни листа. Първоначално Денил се озадачи при вида на високите шипове, които стърчаха от земята, но после видя как някои от тях са покарали листа и осъзна, че това са млади фиданки. Преди да се разлистят, те влагаха цялата си енергия в израстването, за да могат да избегнат наводненията.

Докато минаваха покрай работещите в полето хора, той забеляза, че кожата и телосложението им представляваха нещо средно между набитите кафеникави фигури на сачаканците и сивкавите слаби фигури на туземците. Денил предположи, че расите са се смесвали през вековете. За туземците от племето Дюна не бе типично да се заселват в градове. Те бяха номади.

„Може би тези хора трябва да се смятат за съвсем различна раса — помисли си той. — Може би трябва да се наричат нагуси или ханивани“.

След като минаха покрай няколко десетки къщи, робите се запътиха към група сгради, които се издигаха самотни в полето. Веднага си личеше, че те са по-различни, въпреки че бяха построени върху колове от същите материали. Разположението им беше симетрично, като къщата в средата бе три пъти по-голяма от домовете на местните, а до построените около нея по-малки сгради се стигаше по кратък път. До централната къща се стигаше по широко стълбище,

до което водеше права пътека. Когато робите стигнаха до него, те се спряха и изчакаха Ачати, Денил и Тайенд да се изкачат преди тях.

Изкачването по стълбището промени не само изгледа на града, но и начина, по който го възприемаше Денил. Той видя още къщи и хора в тях, както и работници по полето. Внезапно Ханива му се стори много по-населена и с градски вид.

Появи се един домашен роб, който се хвърли по очи на дървения под.

— Заведи ме при ашаки Вакачи или който говори вместо него, когато отсъства — нареди Ачати.

Мъжът скочи на крака и ги въведе в къщата. Вътрешните стени бяха боядисани в бяло и коридорът ги отведе в една голяма стая. „Също като типичния сачакански дом, с изключение на това, че стените са прави“. В господарската стая ги очакваше един мъж. Кожата му имаше сивкав оттенък, а раменете му бяха тесни, което намекваше за наличието на туземска кръв във вените му.

— Добре дошъл, ашаки Ачати — каза мъжът и след като Ачати му благодари, той се обърна към спътниците му. — Вие трябва да сте посланиците Денил и Тайенд.

— Така е — отвърна Денил. — За нас е чест да отседнем при вас. Мъжът ги покани да седнат.

— Наредих да поднесат лека вечеря, след което всеки от вас ще бъде отведен в своята *обин* — една от долепените къщички, които несъмнено сте забелязали при пристигането си. Те са местно изобретение, обикновено се добавят от сина, след като се ожени, или от някой възрастен роднина, след като синът наследи къщата, но също и за да могат да се наглеждат неженените млади мъже и жени.

— Това традиция на Дюна ли е? — попита Тайенд.

Вакачи сви рамене.

— И да, и не. Племето от долината Нагу има своите традиции, които се различават от племето Дюна. Макар да са уседнали и поцивилизовани от своите братовчеди, те се смятат за по-низши и плащат данък на онези, които живеят на склоновете.

— Възможно ли е някой от тях да е Пазител на знанието? — попита Денил.

Вакачи разпери ръце.

— Не мога да кажа със сигурност. Тъй като Пазителите са скрити от очите на обикновените хора и за положението им не се казва нищо, напълно е възможно тук да живее някой от тях, но никой да не знае за това. — Той се усмихна. — Не, най-добрата ви възможност да се срещнете с някой от тях е да се изкачите на склона и да потърсите сред чистокръвните туземци. Но дори и тогава шансовете ви няма да са много големи. Дюна имат уникалния и изключително ефективен навик да са крайно неотзивчиви.

— И аз така чух и прочетох — отвърна Денил.

Вакачи кимна.

— Въпреки това е възможно чужденците да имат по-голям успех от сачаканците. Уредих ви транспорт до склоновете за утре сутринта. Пътуването ще ви отнеме няколко дни. Междувременно — той махна с ръка към робите, които се тълпяха в стаята, — яжте, почивайте и бъдете добре дошли.

ГЛАВА 23

ДОБРИ НОВИНИ, ЛОШИ НОВИНИ

Когато Сония влезе в стаята за лечение, Дориен се взря в нея и се намръщи.

— Изглеждаш ми бледа — рече той.

— Добре съм — отвърна тя и седна на стола.

— Откога не си виждала слънчева светлина?

Сония се замисли. От няколко седмици работеше нощна смяна, като си взимаше почивка само за да се среща със Сери. За последен път бе видяла слънцето на сутринта след проваления опит да заловят Скелин, макар че сигурно...

— Щом е било толкова отдавна, че се налага да си спомняш, значи е твърде много — рече той със суров глас.

Сония сви рамене.

— Дните през зимата са къси и когато излизам от Гилдията, е вече тъмно.

— Ако чакаш денят да се удължи, може седмици наред да не видиш слънце. — Той скръсти ръце. — Приличаш на някое зловещо нощно същество и впечатлението се подсилва от черната мантия и черната магия.

Тя се усмихна.

— Нали не те е страх от мен?

Той се засмя.

— Ни най-малко. Но се колебая дали да те поканя на вечеря. Може да уплашиш момичетата.

— Хм... мисля, че е мой ред да ви поканя на вечеря.

— Не е нужно да се редуваме — каза ѝ той. — И без това толкова много неща са ти на главата. Чувала ли си се със Сери напоследък? Тя поклати глава.

— Получавам само шифровани съобщения. Той смята, че Лорандра се е събрала със Скелин.

— Как се справя Калън с търсенето на Лилия и Наки?

— Той и помощниците му са напечатали обяви с рисунки и описания на момичетата и са наели хора да ги разлепят из града. Неколцина се обадиха, че са видели едното или двете момичета, но това не доведе до откриването им.

— Хората са виждали Наки? Това поне означава, че е жива.

— Ако момичето, което са видели, наистина е Наки. Но поне Стражата не е намерила телата на млади жени, които да приличат на нея.

Дориен изглеждаше замислен.

— Трябва да закачим от тези обяви и в болниците.

Сония кимна.

— Добра идея.

— Преди да си тръгна, ще изпратя куриер при Калън. Жалко, че не нарисовахме картина на Лорандра, преди да избяга.

— Нейният вид, както и Скелиновият, е много по-отличителен от този на момичетата, но след като разпратихме описания из града, никой не се обади.

— Да, предполагам, че...

Прекъсна ги почукване по вратата. Сония се обърна тъкмо когато се отваряше. Лечителят Геджен ѝ кимна учтиво.

— Черна магьоснице Сония — каза той, преди да се обърне към Дориен. — Съпругата ви иска да ви види, лорд Дориен.

— Кажете ѝ, че ще изляза веднага, щом предам смяната си на Сония — отвърна Дориен.

Когато вратата се затвори, Дориен въздъхна.

— Чудех се колко време ще мине, преди да събере смелост да дойде да ме провери и тук.

— Да те провери?

— Да. Да се убеди, че не правим нищо, което тя не би одобрила.

Сония поклати глава.

— Не разбирам. Според нея какво правим тук? Да не се страхува, че ще те покваря?

— Донякъде.

— Мисли си, че може да те науча на черна магия ли? — Сония отчаяно разпери ръце. — Как да я убедя да ми се довери?

— Тя ти вярва. Във възторг е от теб. И ревнува.

Сония го погледна. На лицето му бе изписано изражение, което бе виждала и по-рано. Преди да успее да го разгадае, той продължи:

— Всъщност не вярва на мен.

— На теб? И защо?

— Защото... — Той се поколеба и вдигна с усилие очи към нея, сякаш това бе най-трудното нещо на света.

— Защото знае, че ако има някаква възможност двамата с теб да сме заедно, аз веднага ще се възползвам от нея.

Сония го погледна изненадана и стресната. Внезапно разбра какво е изражението на лицето му. Вина. „И предпазлив копнеж“. Тя почувства как също я изпълва вина и отвърна поглед встрани. „Толкова много години минаха, а той не е спирал да ме желае. Мислех, че всичко е свършило, когато срещна Алина и се ожени за нея. С облекчение се отървах от товара на несподелените му чувства“.

Тогава тя бе потопена в скръб, все още влюбена в мъжа, който бе изгубила. В сърцето ѝ нямаше място за друг.

А сега?

„Не — помисли си Сония, но в гърдите ѝ се надигнаха противоречиви чувства. Обзе я паника, но тя бързо я прогони. — Не мога да пожелая Дориен — каза си тя. — Той е женен. Това само ще донесе объркване и болка на всички“. Трябваше да каже нещо, което да пресече възможността, преди тази мисъл да е пуснала корени в съзнанието ѝ. Нещо тактично, но твърдо. Нещо... Но тя просто не се сещаше за подходящите думи.

Дориен се изправи.

— Ето на. Казах го. Аз... — Гласът му секна и когато тя вдигна поглед към него, той се усмихна накриво. — Ще се видим утре — завърши той. Отиде до вратата, отвори я и напусна стаята.

„Каквото и да бях казала, нямаше да има значение — осъзна тя. — И без това вече е неловко и болезнено, и е било такова от месеци. Аз просто се усетих твърде късно“.

Домът на Сери представляваше дупка в земята. Но пък беше изненадващо луксозна дупка, с всичките удобства на имение от Вътрешния кръг. Всичко бе толкова разкошно, че Лилия с лекота забрави, че се намира под земята. Единственото, което ѝ напомняше за

този факт, бе малкият размер — само няколко стаи — и липсата на прислужници.

Наемането на прислуга би означавало непрекъснат поток от хора, което би обезсмислило нуждата от тайно местоположение. Телохранителят на Сери, Гол, я беше уверил, че вътре има достатъчно хранителни запаси, като сушен боб, зърнени храни и особено месо и консервирани плодове и зеленчуци, в случай че излизането навън се окаже твърде опасно. Лилия не видя никой да ги готви. Вместо това Гол носеше всеки ден прясна храна отвън.

След като Лилия и Аний също заживяха тук, той трябваше да носи повече и по-често храна, което определено заплашваше да разкрие тайното местоположение на укритието или просто увеличаваше риска някой да го разпознае и да го проследи. Но Сери настоя да останат. Аний поспори с него и загуби.

Лилия се изненада колко смело се държеше Аний в присъствието на работодателя си, макар да бе Крадец. Младата жена излъчваше смесица от преданост, предпазливост и открито неподчинение и той толерираше последното с изненадващо търпение. Вместо да налага волята си, той умело заобикаляше исканията и възраженията ѝ.

Дори не си направи труда да я убеждава да остане. Той просто се обърна към Лилия и ѝ предложи сделка: ще ѝ помогне да намери Наки и да я скрие от Гилдията и Скелин, ако тя се съгласи да защити него и Аний. Лилия прие.

Оказа се, че най-добрия начин да защити Аний е да я накара да остане в укритието. А най-лесният начин да го постигне бе самата тя да остане там. И това се оказа не чак толкова лесно. Колкото по-дълго стоеше Аний затворена, толкова по-яростно изливаше натрупаната си енергия в спорове и караници. Когато Гол пристигна с вечерята, тя започна нетърпеливо да обикаля около него.

— Да си забелязвал дали Лорандра или Джеми, или Рек не търсят мен или Лилия? — попита тя.

— Не — отвърна той, заобиколи я и остави чантата на ниската маса, поставена между двете кресла в стаята за гости.

Аний се обърна към Сери.

— Виждаш ли? Ако бяха направили връзка, щяха да ни търсят.

— Скелин не е глупак — отвърна Сери. — Той знае, че или си с мен, или си сама някъде в града. Ако си сама, има голяма вероятност

някой да те види и да му докладва. Ако си с мен... той е пуснал доста хора по следите ми.

— Ами ако Рек не е казал на Лорандра, че преди съм работила за теб?

— Че какво друго да им каже, за да ги убеди, че идеята да отведеш Лилия си е била изцяло твоя?

— Може да е казал само на Джеми.

Сери посочи креслото.

— Седни, Аний — нареди ѝ той.

Тя се подчини, но продължи да го гледа втренчено, докато Гол започна да вади от чантата добре увити пакети и да им разкъсва опаковката. Тя бе необходима, за да намали миризмата от храна, която би могла да остане в тунелите и да послужи като следа към укритието. Стаята се изпълни с апетитен аромат.

— Джеми ще бъде принуден да каже на Лорандра, че сигурно си била моя шпионка, с надеждата да я убеди, че не заговорничи срещу нея — продължи Сери. — Независимо дали ти харесва или не, Аний, те знаят, че предателството ти е било измислено. Ти си принудена да стоиш тук, с мен.

Аний отпусна рамене и Лилия се изпълни със съчувствие към нея. Не за пръв път се зачуди дали телохранителката беше казала на Сери за срещата си с Хейла.

— Не съм чул някой да те търси — каза Гол на Аний. — Но чух, че хората търсят някой, който, според твоите описания, прилича на Наки. Мисля, че не са от твоите хора или от Гилдията. Според мен са хора, които тя не би искала да я намират.

Лилия рязко се изправи.

— Някой друг също я търси?

Гол кимна и погледна към Сери. Крадецът присви очи.

— Значи надпреварата започва — каза той.

— Кой я търси? — попита Лилия. — И защо?

— Скелин — отвърна Сери. — Не е тайна, че Наки е изчезнала и че двете с Лилия са се опитали да научат черната магия. Това, че Наки не е успяла да я овладее, не я прави по-малко интересна от Лилия. Тя може да каже на Скелин всичко, което е прочела и направила. Все пак щом Лилия го е постигнала, разполагайки със същата информация, значи има голяма вероятност и той да успее. А ако не се получи —

Сери погледна към Лилия и се намръщи, — той знае отношението на Лилия към нея. Ще се опита да я изнуди да го обучи в замяна на Наки.

— Значи трябва ние да я намерим първи — каза Аний.

— Да. — Сери се усмихна леко. — Търсенето на Скелин може да ни помогне. Пуснал съм хора, които да следят неговите хора. Ако се окаже, че са намерили някакви отговори, моите хора ще зададат същите въпроси. Ако се запътят към някое място, моите хора ще ги проследят, готови да помогнат на Наки да избяга.

Някъде зад стените пропя звънче. Сери се обърна към Гол, който погледна със съжаление към отворените пакети с храна.

— Ще ти оставим малко — обеща Сери.

Едрият мъж въздъхна и забърза към скритата в ламперията врата. Аний стана, извади няколко чинии и прибори от скрина, и ги подаде на Лилия и Сери. Тримата си сипаха и започнаха да се хранят. Гол беше донесъл няколко речни риби, задушени в сладко-кисел сос, печени зимни зеленчуци и прясно опечен хляб.

Той се върна сравнително скоро. Този път беше ред на Сери да изглежда разочарован, защото се наложи да излезе заедно с него. Щом двете останаха сами, Лилия погледна към Аний.

— Смяташ ли, че Хейла е започнала да разправя наляво и надясно, че ни е видяла?

Аний се намръщи.

— Сигурно. И преди го е правила. Но така ще загази повече, отколкото е предполагала.

— Сери знае ли за нея?

— Може да се каже. — На лицето на Аний се изписа болка. — Започнах да работя за него, след като двете вече не бяхме приятелки. Казах му, че един приятел се е опитал да ме продаде, но не му казах коя е тя.

— Щом не си работела за Сери, как е научила тя за него?

Аний се поколеба, после поклати глава.

— О, аз знаех за него. Отпреди. Както и да е... Предпочитам да не говорим за нея.

Лилия кимна.

— Ще запазя тайната ти.

Аний се обърна към нея, но не се усмихна. Вместо това я погледна замислено.

— Какво? — попита Лилия.

— Нищо. — Аний извърна глава, после отново я погледна. — Колко близки бяхте двете с Наки?

Лилия погледна към чинията си.

— Много. Е, поне докато не реши, че съм убила баща ѝ.

Аний се намръщи съчувствено.

— Да, това може да постави на изпитание едно приятелство. И то не само за нея, защото е изгубила баща си. Ти сигурно също си наранена, че дори ѝ е хрумвало да си помисли, че ти си го убила.

Лилия погледна укорително Аний. „Но въпреки това тя има право — помисли си момичето. — Как може Наки да си помисли, че аз съм го направила? Особено след като Черната магьосница Сония разчете съзнанието ми и каза, че не съм“.

Обичайната поредица от звънтене и почуквания ги предупреди, че някой приближава укритието. Аний скочи, отвърна с поредица от почуквания, след което отвори тайната врата и пусна Сери и Гол в стаята.

— Това беше куриер — каза им Сери. — От Крадеца Енка, един от малцината, които все още не принадлежат изцяло на Скелин. Искане да му помогна да разреши проблем със съседа му, за когото, по думите му, работи магьосник. Той мисли, че мога да уредя Гилдията да я намери.

— Нея ли? — попита Лилия и сърцето ѝ подскочи. — Дали е Наки?

— Той каза, че е жена — отвърна Гол. — Описанието, което даде, не отговаря на Лорандра.

— Лорандра вече няма магия — посочи Аний.

— Може би вече има — отвърна Лилия. — Скелин може да махне блокадата. Но силата на Наки е блокирана.

Сери се намръщи.

— Може би е успяла да я освободи по същия начин като теб.

— Аз можах да го направя само защото научих черната магия. Но Наки не я владее.

— Тогава може би разчита на репутацията си, за да плаши хората, и може би използва различни номера, за да ги убеди, че силата ѝ се е върнала. Енка каза, че все още не я е виждал да използва магията си. Преди да се разкрием, трябва да се убедим, че това е тя и да бъдем

подготвени, в случай че това е капан на Скелин. Поне ще знаем, че той и Лорандра няма да се покажат, защото ще очакват пристигането на гилдийски магьосници. Ще накараме Лилия да ни защити от немагьоснически нападения — додаде той и ѝ се поклони.

— Защо не кажеш на Гилдията? — попита Гол и се намръщи. — Ще ни спестят проблемите и риска.

Сери се усмихна и погледна към Лилия.

— Защото ако Лилия спаси Наки, Гилдията ще погледне по-снизходително към бягството ѝ от Наблюдателницата.

Лилия му се усмихна в отговор. „Не мога да повярвам, че дори си мисля нещо такова за Крадец, но Сери наистина започва да ми харесва“.

Крадецът потри ръце и се приближи до креслата.

— Хайде, идвайте да си довършим вечерята, че ни чака измислянето на няколко хитри планове.

— И така — разнесе се познат глас. — Чух, че си завършил първия си камък.

Лоркин се обърна и видя, че по коридора зад него върви Ивар. Той се ухили и забави крачка, за да може приятелят му да го настигне.

— В пещерите на камъкотворците новините се разнасят бързо — отбеляза той.

Ивар кимна.

— Бяхме любопитни как ще се справиш. Камъкотворството не се удава на всеки.

— Разбирам защо. Нужна е твърде голяма концентрация. — Лоркин погледна критично приятеля си. Младежът изглеждаше здрав и отпочинал. — Известно време не съм те виждал. Мислех, че ще се засечем в пещерите.

Ивар се усмихна.

— Няма да ме намериш в пещерите на учениците. Аз работя върху доста по-сложни камъни.

— И си твърде зает, за да посетиш приятеля си?

— Може би.

Лоркин забави крачка.

— Чакай малко. Ти си мъж, значи не владееш чер... висшата магия. Как така можеш да правиш камъни?

Усмивката на Ивар се стопи. Той прехапа долната си устна и го погледна извинително.

— Ами... може и да съм попреувеличил ролята си тук.

Лоркин погледна приятеля си и избухна в смях.

— Какво тогава... Не, всъщност няма да те карам да отговаряш на мой въпрос.

— Помощник съм — каза Ивар и вирна брадичка с подигравателно високомерие. — Понякога доставям допълнителна магия.

— А през останалото време?

— Пещерите не могат сами да се отопляват, а камъкотворците имат дразнещия навик да забравят да се хранят.

Лоркин го плесна леко по рамото.

— Всичко това е важно за процеса.

— Да. — Ивар се изпъна. — Така е.

Двамата продължиха да вървят умълчани, излизайки от малкия коридор в една по-широка и многолюдна улица. Лоркин направи няколко крачки, преди да чуе как някой го вика по име. Той се обърна и видя магьосницата, която пазеше стаята на кралицата преди няколко дни, да му маха с ръка.

— Трябва да вървя — каза той на Ивар. — Ще те видя ли утре?

Ивар сви рамене.

— Едва ли. Започвам рано. Напоследък сме много заети.

Лоркин кимна, после забърза към магьосницата.

— Кралицата те вика — каза му тя. После се обърна и го поведе с бърза крачка, провирайки се между хората, които вървяха по коридора. После внезапно го преведе през някаква врата, която водеше към празен тесен проход.

— Не съм предполагал, че това място съществува — промърмори той, щом се озоваха в по-познати части на града.

— Пряк път — каза тя и му се усмихна.

След още няколко завоя двамата се озоваха пред вратата на кралицата. Магьосницата почука и отстъпи назад, когато вратата се отвори. За голяма изненада и удоволствие на Лоркин, пред него застана Тивара. Настроението му се подобри още повече.

— Тивара — каза той, усмихвайки се.

Крайчетата на устните ѝ се повдигнаха леко, както правеше, когато се опитваше да изглежда сериозна.

— Лоркин. Влез.

Както и преди, кралицата седеше на един от подредените в кръг столове. Той притисна длан към сърцето си и за разлика от предишния път тя го поздрави официално.

— Моля, седни, Лоркин — каза кралицата и му посочи с жест съседния до нея стол.

Той се подчини. Тивара седна от другата страна на възрастната жена. Някакво движение край вратата привлече погледа му. Лоркин извърна глава и видя помощничката на кралицата, Пелая, да наднича вътре. Тя му се усмихна и се скри.

— Чувам, че си завършил камък — каза кралицата.

„Новините наистина се разпространяват бързо“.

— Да.

— Покажи ми.

Лоркин бръкна в джоба на туниката си и измъкна мъничкия кристал. Кралицата протегна съсухрената си ръка и той го пусна в шепата ѝ.

Тя впери съсредоточено поглед в камъка и той засвети. Устните ѝ се разтеглиха в доволна усмивка и тя го погледна с грейнали очи.

— Много добре. Малко са учениците, които са направили безупречен камък от първия опит. Някой хора биха казали, че камъните са ти в кръвта. — Тя сви рамене. — Очевидно не в буквалния смисъл. — Кралицата му подаде камъка. Светлината избледняваше. — Доволна съм, и то не само защото приемаш онова, което ти предложихме като компенсация за откраднатото от теб познание. Имам задача за теб.

Той примигна изненадано, после усети как сърцето му леко се свива.

— Колебаеш се — каза тя и присви очи. — Какво има?

— Нищо — отвърна Лоркин и добави, защото беше ясно, че не е така: — Очаквах да направя следващия си камък. Да уча още. Но това може да почака.

Зарала се засмя.

— Нима? Е, онова, което Калия открадна от теб, бяха просто основите на лечителството. Ние ти даваме основите на

камъкотворството. Боя се, че ти, също като нея, ще трябва да научиш повече чрез експериментиране, без помощта на натрупаното с поколения познание.

Лоркин кимна, макар въобще да не бе доволен. Не само че нямаше да учи повече, а и на Калия ще ѝ бъде позволено да използва онова, което му бе отнела.

— Освен това няма достатъчно време, за да научиш всичко, което знаем за камъкотворството — каза кралицата. — Съществуват по-належащи въпроси. Затова ти нареждам да напуснеш Убежището и да се върнеш в Киралия.

Лоркин я погледна изненадано и, неочаквано за него, разтревожено. Той не искаше да си тръгва. „Не, това не е съвсем така. Искам да си тръгна. Искам отново да видя майка си и приятелите си. Но искам и да мога да се върна в Убежището. — Той погледна към Тивара. — Ще я видя ли отново?“ Тя му се усмихна. Успокояващо. Като че ли искаше да каже: „Ще почакаме и ще видим“.

На лицето на кралицата бе изписано многозначително и може би леко закачливо изражение. Тя погледна Тивара, след това се обърна към него и отново стана сериозна.

— Когато пристигнеш, и ако бъдеш приет добре, трябва да започнеш преговори за съюз между нас и Обединените земи.

Лоркин не се сдържа и възкликна радостно.

„Точно това исках! Е, надявах се Изменниците и Гилдията да започнат да обменят магическо познание *след* сключването на съюз, а не *преди* него, но...“

— Тивара ще те преведе през планината, след което ще отпътуваш до Арвис, за да се срещнеш с киралийския посланик. За да скриеш онова, което знаеш за нас, ще ти дадем блокиращ камък. Макар че ако някой реши да разчете съзнанието ти против твоята воля, това ще нанесе политическа вреда на краля и ашаките, те може да решат, че си заслужава заради възможността да ни намерят. Бихме могли да те отведем направо до прохода, който води към Киралия, но през това време на годината пътуването през планините е опасно, защото гладът прави ичаните доста по-смели. — Тя го погледна с ясните си очи. — Ще го направиш ли? — попита тя.

Той кимна.

— С удоволствие.

— Добре. Така, сега искам да ти дам нещо.

Кралицата взе малката кесийка в скута ѝ, която той не бе забелязал. Развърза връзките ѝ и в шепата ѝ изпадна един груб пръстен. Тя го взе, погледна го със замислено и тъжно изражение, и протегна ръка към него.

Лоркин взе пръстена. Халката му беше златна и сърцето му подскочи. „Направен е от баща ми!“. Той не спираше да го върти в ръцете си, а камъкът му проблясваше на светлината. „Нима той е владеел камъкотворството? Едва ли“. Внезапно в съзнанието му проблесна отговорът. „Това е кръвен камък!“

— През цялото време си общувала с него!

Зарала кимна. Погледът ѝ беше замъглен.

— Да. За известно време.

— Значи си знаела защо не се е върнал тук!

— Ако изобщо е взимал някакво решение за това, никога не го е споделял с мен. — Тя въздъхна. — Знам, че се завърна у дома от страх, че ичаните ще нападнат страната му, но аз смятах иначе. Не вярвах, че има такава опасност. А след това... винаги се появяваше нещо, което да му попречи да напусне Киралия. А нашата сделка не включваше само размяната на висша магия и свобода за лечителство. — Тя поклати глава. — Така и не успях да приема едно от нещата, на които се бях съгласила. И при мен ситуацията у дома бе по-трудна за овладяване, отколкото се бях надявала. А след като дъщеря ми умря, аз... аз спрях да общувам с него. Знаех, че отчасти съм виновна за смъртта ѝ, защото поисках твърде много неща от него и се съгласих да дам твърде много в замяна.

Старата кралица си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна. Слабичките ѝ рамене се вдигнаха и отпуснаха.

— И двамата бяхме млади и идеалисти, смятахме, че можем да постигнем много повече. Аз вярвах, че той ще се върне. Моите хора не се съгласиха и аз не успях да ги убедя в обратното, без да им разкрия в какво всъщност съм се провалила. — Тя се наведе напред, хвана ръцете на Лоркин в своите и сгъна пръстите му около пръстена. След това вдигна глава и го погледна втренчено.

— Изпращането ти в Киралия е донякъде стъпка към изпълнението на едно от обещанията ми. Надявам се само, че за разлика от баща ти, аз ще доживея да го изпълня докрай. Сега тръгвай.

— Тя пусна ръцете му и се облегна назад. — Тивара е готова, а нощта днес е ясна. Внимавай и се пази.

Той се изправи и се поклони. След това тръгна след Тивара, напускайки стаята и града, който се бе надявал да превърне в свой дом за повече от няколко кратки месеца.

ГЛАВА 24

СРЕЩА

Конете, които яздеха по стръмния склон, бяха дребни, здрави същества. Денил беше сигурен, че ако животното му нямаше толкова широк гръб, краката му щяха да се влачат по земята. Добичетата не носеха често хора, защото Дюна — или другите по-сушави райони — бяха рядко посещавани. Бяха свикнали повече на товарите с храна и други стоки.

Каретите бяха твърде широки за тесния път, който криволичеше и завиваше под най-невъзможни ъгли. Високата стена на склона беше толкова близо, че ботушът на Денил от време на време се отъркваше в скалата. Другият му ботуш се поклащаше над почти отвесната урва, която се спускаше под пътя.

Макар да не се страхуваше от високото, той установи, че непрекъснатата заплаха, която се излъчваше от пропастта, го държеше нащрек. Ачати като че ли стискаше зъби и се стараяше да не отмества поглед от пътя. Тайенд, от друга страна, изобщо не изглеждаше притеснен, въпреки че не можеше да разчита на помощта на магията, ако конят му се подхлъзне.

Единствената полза от опасното пътуване бе гледката.

Пътят започваше някъде от средата на долината. Широкият ѝ край се простираше зад гърбовете им, разделен на полета, осеяни с купчини къщи. Бледа ивица сивкав пясък отделяше раззеленената земя от синия океан. Напред долината се стесняваше и надвисналите скали се сближаваха. Между тях се промъкваше синята лента на потока, която проблясваше под лъчите на слънцето.

Денил погледна напред и видя, че на следващия завой стояха няколко души. Единствените места на пътеката, които бяха достатъчно широки, за да могат пътниците да се разминават, бяха извивките ѝ. Хората, които чакаха, очевидно бяха туземци: слаби, сивокожи и облечени единствено с набедрени превръзки. На раменете си носеха големи торби.

Когато ги приближиха, водачът им извика някакво приветствие. Туземците — сред които нямаше никакви жени — не му отвърнаха нищо и не помръднаха от местата си. Но все пак може би му бяха дали някакъв знак, защото когато водачът се обърна и потегли напред, той се усмихваше. Втори се обърна Ачати, но на лицето му отново бе изписана онази мрачна решителност, която той излъчваше още от началото на изкачването. Когато минаха покрай мъжете, Денил им се усмихна. Те го погледнаха с безизразни лица, без да проявяват нито враждебност, нито приятелско отношение. Той се зачуди дали и те изпитват същото любопитство като него. Дали тези земи са били посещавани и от други киралийци или магьосници от Гилдията?

„Сигурно аз съм първият“.

Той се обърна назад и видя как Тайенд се усмихва. Елийнецът видя, че Денил го гледа, и се ухили.

— Вълнуващо, нали?

Денил не можа да не му се усмихне в отговор. Когато отново се обърна напред, той изпита неочаквана топлина към бившия си любовник. „Той приема живота като едно голямо приключение. Това му качество ми липсва“.

— А и почти стигнахме — додаде Тайенд.

Денил погледна нагоре и видя, че следващата отсечка от пътя е кратка. Сърцето му подскочи, когато видя как водачът им свива вдясно и изчезва. Ачати го последва и после дойде неговият ред.

След като бе прекарал цял ден на седлото, рязката промяна в обкръжението го дезориентира. Внезапно хоризонтът се бе завърнал. Земята пред него бе толкова плоска, че между Денил и линията, където сивата земя се срещаше с небето, нямаше нищо.

„Нищо, освен ужасно много палатки“ — поправи се той и подкара коня си след Ачати. Цветът на временните домове се сливаше с цвета на земята.

— Тук горе е много горещо — каза Тайенд, яздейки до Денил. — Ако тук зимата изглежда така, радвам се, че не дойдохме през лятото.

— Сигурно сме стигнали толкова на север, че сме се изравнили с Лонмар — отвърна Денил. — Разликата между сезоните там не е толкова голяма, както се получава на юг. При Дюна би трябвало да е същото.

Той не добави, че вече приближава края на деня, и горещината, излъчвана от слънцето, което бе надвиснало ниско над хоризонта, не беше толкова силна, колкото би била по обяд. Също както в Лонмар, и тук въздухът бе сух, но имаше различен вкус.

„Пепел — помисли си той. Тя се набиваше в лицето му, по-фина от пясъка, който се промушваше навсякъде в Лонмар. — Чудя се дали тук имат същите ужасни прашни бури“.

Последните палатки се намираха на стотина крачки от пропастта. Когато конниците се приближиха, туземците се спряха и ги зяпнаха. Водачът им извика някакво приветствие, после спря коня си на десетина крачки от събралите се хора.

— Тези хора искат да говорят с племето — каза той с нисък, почтителен тон. — Кой носи Гласа?

Двама от мъжете посочиха един проход между палатките. Водачът им благодари и подкара коня си към отвора. Ачати, Денил и Тайенд го последваха. На всеки десетина палатки водачът спираше и повтаряше въпроса си и винаги го упътваха в посоката, указана им от първите туземци. Скоро бяха оградени от палатки от всички страни. Денил не можеше да различи къде свършва лагерът. Някои от палатките изглеждаха износени и здраво кърпени. Други бяха по нови. Всичките бяха покрити със сивкава прах. Еднакви по размери, те като че ли даваха подслон на големи семейства — от малки деца до сбръчкани старци. Всички останали бяха заети с нещо — готвене, шиене, плетене, рязане на месо, миене, ремонтиране на палатките — но работеха бавно и монотонно. Някои спираха да погледна към минаващите странници. Други продължаваха работата си, без да им обръщат никакво внимание.

Зад тях се беше събрала малка тълпа от деца и ги следваше неотлъчно. Постепенно броят им се увеличи, но макар хлапетата да се кискаха, разговаряха и сочеха с пръсти, те не бяха нито шумни, нито груби.

Когато намериха онова, което търсеха, слънцето вече се беше спуснало ниско над хоризонта. Пред една палатка, която изглеждаше по-необичайна от останалите, върху постлано на земята одеяло седяха група възрастни мъже, подвили нозе под себе си.

— Тези хора са дошли да говорят на племето — каза им водачът и посочи Ачати, Денил и Тайенд. — Те искат да зададат въпроси. Кой

носи Гласа? Кой може да отговори на въпросите?

— Днес ние сме Гласа — отвърна един от възрастните мъже. Той се изправи, отмествайки поглед от водача, който слизаше от коня си, към Ачати, Денил и Тайенд, които го последваха. — Кой задава въпросите?

Водачът се обърна и посочи Ачати.

— Представи се — каза тихо той. — Само ти, не спътниците ти. Ачати пристъпи напред.

— Аз съм ашаки Ачати — каза той. — Съветник на крал Амакира и придружител на... тези мъже.

Денил пристъпи напред, застана до него и наведе глава по киралийски обичай.

— Аз съм посланик Денил от Магьосническата гилдия на Киралия.

Тайенд го последва с изтънчен поклон.

— Аз съм посланикът на Елийн Тайенд. За мен е чест.

Старецът се спогледа с другарите си и кимна. Те се отдръпнаха встрани, за да разширят кръга.

— Седнете — покани ги той.

— Донесохме дарове — каза Ачати. Той отиде до дисагите на коня си, извади някакъв пакет, върна се и седна в средата на кръга.

— Познаваш обичаите ни — отбеляза говорещият. — И ги спазваш. — Последното бе казано с лека изненада. Единият от възрастните мъже протегна ръка към пакета и го отвори. Вътре имаше изкусно изработени ножове, кутия със стъклени лещи, руло качествена хартия и комплект писалка с мастило. Възрастните мъже изхъмкаха доволно. Очевидно им бе известно за какво се използват предметите, макар да не се намираха често у туземците. Говорителят кимна.

— Задай въпросите си. Знай, че може да не ти отговорим веднага. Може изобщо да не отговорим.

Ачати погледна към Денил и кимна. Магьосникът прехвърли през ума си обръщенията, които бе обмислял по пътя за насам и заговори.

— Преди много години се захванах с една задача — започна той. — Да напиша история на магията. Търсих отговорите на много въпроси, свързани с древни и съвременни събития и... — той въздъхна, — отговорите доведоха до още въпроси.

Неколцина от възрастните мъже се усмихнаха на думите му.

— Най-озадачаващото откритие, което направих бе, че преди стотици години моят народ е притежавал нещо, наречено хранилищен камък. Той е бил съхраняван в Арвис, докато един магьосник, от алчност или от лудост, не го откраднал. Архивите от онова време предполагат, че го е използвал, може би в схватка с преследвачите му, може би по погрешка, може би умишлено, за да създаде пустошта, която граничи с планината между Сачака и Киралия.

Всички възрастни мъже кимаха.

— Знаем за пустошта — каза водачът им.

— Въпросите ми са... какво представлява хранилищният камък? Има ли още като него? Съществува ли все още познанието за създаването им? Ако да, как може една земя да се предпази при използването му?

Говорещият се засмя.

— Имаш много въпроси.

— Да — съгласи се Денил. — Трябва ли да ги огранича?

— Можеш да питаш колкото искаш.

— Аха, добре. — Денил се усмихна с благодарност. — Имам още много. Общо взето ме интересуват магическите кристали. Не тайната на създаването им, разбира се. Но за мен това е нов вид магия. Какво могат да правят те? Какви са ограниченията им? Един следотърсач от племето Дюна, на име Унх, ми каза, че Изменниците са откраднали от вас част от познанието. Какво знаят те?

Възрастният мъж погледна към Ачати.

— Ти също искаш да знаеш отговора на този въпрос.

Ачати кимна.

— Разбира се. Но ако желаете да разговаряте с Денил насаме, аз ще си тръгна.

Възрастният мъж повдигна вежди. После огледа един по един другарите си. Денил не забеляза никакъв сигнал от тяхна страна, но все пак по някакъв начин бяха успели да предадат чувствата си. След като огледа всичките, мъжът се обърна към Денил.

— Това ли са всичките ти въпроси?

Денил кимна и се усмихна накриво.

— Освен ако отговорите им не породят нови въпроси.

— Трябва да обсъдим и да решим какви отговори можем да ти дадем — отвърна мъжът. — А някои отговори могат да бъдат дадени само от Пазителя на знанието, който може да не се съгласи да разговаря с теб. Тук има палатка за гости, където можете да преспите, докато чакате.

Денил погледна към Ачати, който кимна.

— За нас ще бъде чест. И сме ви много благодарни — отвърна им магьосникът.

Възрастният мъж извика нещо и от палатката излезе забързано един млад човек.

— Ган ще ви отведе там — каза говорещият, сочейки новодошлия.

Ачати, Денил и Тайенд се изправиха и последваха водача, който тръгна между гората от палатки.

Късното следобедно слънце огряваше градините на Гилдията със студена светлина. Дървета и храсти хвърляха плътни сенки и Сония малко трудно успя да открие пейка, която все още да е на светло. За щастие в градината нямаше много магьосници, тъй като въздухът все още носеше в себе си зимния хлад. Студенината на дървената пейка проникваше през мантията ѝ.

От разговора ѝ с Дориен бяха минали два дни. Предишните вечери тя пристигаше по-късно в болницата, за да избегне срещата си с него. Знаеше, че това е постъпка на страхливец.

„Но аз все още не съм решила какво да му кажа. — Сония знаеше, че трябва да му обясни, че между тях може да има само приятелство. — Но той веднага ще извърти думите ми. *«Може да има е различно от ще има»* — Щеше да я накара да му каже направо, че не изпитва към него чувствата, които той изпитва към нея. — А ако му го кажа, той ще усети неувереността и съмнението ми“.

Когато се замисли върху това, тя отново почувства предателския копнеж, но не беше съвсем сигурна кое го е породило. „Дали просто се нуждая от другар? От някой, при когото да се прибера у дома?“ Или просто копнееше за физически контакт?

„А продължавам да твърдя пред Ротан, че не искам съпруг. И все пак... не искам“.

За подобна връзка компанията и желанието не бяха достатъчни. Трябваше да има и любов. Романтична любов. „И тук вече залитам. Обичам ли Дориен? Не знам. А ако го обичах, щях да го знам със сигурност. Може би при възрастните хора това не е толкова очевидно“.

Другата съставка, която според нея бе от изключително значение, бе уважението, и това я притесняваше най-силно. „Дориен е женен. Щом изневерява на Алина с мен, аз ще изгубя уважението си към него. И към себе си“.

Когато си представи как му казва тези думи, тя се изпълни с такова нежелание, че започна да се съмнява със собствените си съмнения. Как може да не съм сигурна, че го обичам и същевременно да не искам да сложа край на всяка възможност между нас да разцъфне любов?

„Колко ми се иска да можех да поговоря с Ротан за това“. Сония знаеше, че той няма да одобри. В същото време щеше да намекне, че тя е виновна за пропуснатия шанс с Дориен. Щеше да се разстрои, че синът му и Алина не се разбират. „Иска ми се Дориен просто да се върне заедно с жена си в селото — помисли си тя и веднага я изпълни вина. — Поне Алина ще е по-щастлива. След известно време и Дориен ще се почувства така. Винаги е смятал, че принадлежи на онова място“.

Но пък свикна с градския живот невероятно бързо. Може би не беше свързан толкова силно с провинцията, както винаги бе твърдял. Което бе добре за нея, защото отчаяно се нуждаеше от помощта му в залавянето на Скелин.

„Дали е така? По-голямата част от работата върши Сери. Двама магьосници никога не биха могли да се сравняват с шпионската мрежа на един Крадец. Но все пак имам нужда от някой, който да ми помогне в залавянето на Скелин — особено сега, след като Лорандра избяга. Не мога да позволя между мен и Дориен да се случи нещо, което ще попречи на залавянето на отстъпниците“.

А отбягването му щеше да доведе точно до това.

Сенките се бяха удължили дотолкова, че вече само раменете ѝ бяха огрявани от слънцето. Тя въздъхна, изправи се и тръгна към пътеката, която минаваше покрай Университета. „По-добре да сложа край на това“. Стигна до нея и зави към предната част на сградата. Ако

тръгнеше сега, до началото на смяната ѝ щеше да има час или два. Достатъчно време, за да се разберат.

Очакването на каретата и пътуването до болницата ѝ се сториха по-продължителни от обичайното. Докато вървеше по коридора към стаята, в която работеше Дориен, сърцето ѝ биеше силно. Тя почука и си пое дълбоко дъх, когато вратата се отвори.

— Черна магьоснице Сония — неочаквано се разнесе глас зад гърба ѝ. Тя зърна лицето на Дориен — върху него бяха изписани едновременно надежда и вина — и се обърна да види кой я търси. Беше един млад лечител — срамежлив лонmareц, който бе решил след завършването на Университета да натрупа известен опит, работейки сред обикновените хора, преди да се завърне у дома.

— Да?

Мъжът се поклони, подаде ѝ сгънат лист хартия, запечатан с восък, изчерви се и бързо се отдалечи.

Сония счупи печата и отвори писмото. Тялото ѝ се напрегна в очакване, когато прочете инструкциите на Сери, макар досега всички подобни съобщения да бяха донасяли само разочарования. Тя се обърна към Дориен, който я погледна замислено.

— Работата ти тук приключи за днес — каза му тя. — Но по-добре прати съобщение на Алина, в което да ѝ се извиниш за пропуснатата вечеря. Чака ни работа в града.

— Изчакай тук.

Колкото и нисък, и слаб да бе мъжът, изпратен от Крадеца Енка да ги отведе до мястото на срещата, той бе толкова хладнокръвен и ефикасен, че плашеше Лилия повече от едрият телохранител на Сери.

„В него има нещо, което ме притеснява — помисли си тя. — Предполагам, че изпълнява всичко, което му каже шефът му, без да изпитва никакви угризения. Абсолютно всичко“.

Той отведе нея, Аний, Сери и Гол до един полуразрушен празен склад до слабо използван кей на пристанището. Аний я успокои, че на дискретно разстояние ги следват още от хората на Сери. Те щяха да си намерят скрити местенца, откъдето да ги наблюдават и откъдето можеха да изскочат бързо, ако Сери им даде сигнал за помощ.

— А ние къде да застанем? — попита Аний и погледна нагоре.
— Жалко, че не можем да се качим там.

Лилия проследи погледа ѝ. Скелето на склада беше оголено и масивните греди изглеждаха достатъчно здрави, за да издържат още дълго време. Някога на края на сградата бе имало мецанин с ред прозорци, но дюшемето отдавна бе изгнило или разграбено. Тя разбра защо Аний го бе избрала за добра наблюдателна позиция. Прозорците гледаха към останалата част от дока.

През прозорците прозираше лунна светлина, която пречеше да се видят детайлите по стените. Лилия заслони очи с ръка и огледа една от големите греди.

— Смяташ ли, че ще можем да се задържим на онази греда? — попита тя.

Аний се приближи и сви рамене.

— С лекота. — Тя погледна към Сери и Гол. — Ами вие двамата? Сери я погледна и се усмихна.

— Мисля, че ще се справя. Гол?

— Сигурно. Но как ще се качим върху нея?

— Лесно, с помощта на Лилия — каза Аний.

Лилия погледна към Гол и прикри усмивката си. Не за пръв път бе долавяла лекото съперничество между тях. Тя последва Аний до стената с прозорците. Жената се обърна към нея и я улови за ръцете.

— Направи каквото трябва, Лилия.

Момичето създаде магически диск под краката им и ги издигна до гредата. Аний стъпи върху нея и се ухили. Лилия отново се спусна долу.

Сери леко повдигна рамене и я улови за ръцете. Тя го издигна до гредата, изчака го да се улови за рамката на един от прозорците, и чак тогава се спусна долу.

Гол ги гледаше с ококорени очи. Той разпери ръце и отстъпи назад.

— Аз няма да...

— Качвай се, Гол — нареди му рязко Сери. Лилия погледна нагоре. Крадецът надничаше навън през прозореца.

Тя чу приближаващите се стъпки на Гол и се обърна към него. Той отново се поколеба. Отвън се разнесоха стъпки.

— Веднага — изсъска Сери.

Някой идваше.

Лилия пристъпи напред, сграбчи Гол за ръцете, надявайки се, че той няма да извика възмутено или от страх. После и двамата се издигнаха нагоре. За щастие той само тихо изскимтя от изненада. Лилия го отнесе към гредата, на място, където имаше за какво да се хване, и той веднага се вкопчи в него.

След като момичето също стъпи на гредата, то разшири диска така, че да образува бариера около тях, като се погрижи да я направи невидима.

Вратата се отвори. В помещението влязоха трима мъже.

— Тишина — каза единият. — Пантите са смазвани.

— За тази или за друга среща?

Никой не отговори и тримата започнаха да оглеждат склада. Единият погледна нагоре към прозорците, но като че ли не видя никого. „Сигурно е заслепен от лунната светлина, също като нас“.

Мъжете излязоха навън. Лилия тихо въздъхна и се придвижи до прозореца. Отворът отдавна бе изгубил и стъклото, и рамката му. Тя надникна навън и онова, което видя, накара сърцето ѝ да спре.

До кея стоеше закотвена рибарска лодка. Тримата мъже, които бяха проверили склада, вървяха към две двойки хора. Първата се състоеше от слаб старец, който сигурно беше Енка, защото до него стоеше мъжът, който ги бе довел дотук.

Другата двойка се състоеше от доста дебел, добре облечен мъж и слаба жена, която, ако не друго, бе по-красива на лунна светлина, отколкото през деня. Когато Лилия се вгледа в нея, сърцето ѝ замря.

„Наки! Най-после я открих!“

Зад двете двойки стояха други мъже. Тя не можеше да разбере дали са от хората на Енка или на Крадеца на Наки.

„Няма значение — помисли си тя. — Те не са магьосници. Не могат да ме спрат“. Лилия стъпи върху перваза на прозореца, но се поколеба.

— Давай — прошепна глас до нея. Тя се обърна и видя, че Аний също се е приближила до прозореца. — Сери каза да не забравиш да запазиш Енка и помощника му.

Лилия кимна с благодарност, после изпрати два лъча магия, които да обградят съюзниците на Сери и Наки. След това се спусна от перваза и пристъпи напред.

Хората отвън не забелязаха спускането ѝ на земята, но Наки се огледа, усещайки бариерата, която се сблъска с нейната. „О, добре — помисли си Лилия. — Значи може да се защити“. Тя спусна щита. Но въпреки това тя бе усетила нещо в Наки, което я притесняваше. Лилия тръгна към събралите се хора, полускрита зад тримата мъже, които бяха огледали склада.

— Тук има друг магьосник — каза Наки с предупредителен тон.

Всички започнаха да се оглеждат и веднага забелязаха Лилия. Тримата мъже отстъпиха уплашено встрани и момичето мина между тях.

— Наки — каза Лилия и се усмихна. Приятелката ѝ я гледаше изненадано. — Толкова се радвам да те видя. В какво си се забъркала този път?

— Лилия. — За голямо облекчение на Лилия, в гласа на Наки не се долавяха омраза или обвинение. — Защо си тук?

— За да ти помогна.

Наки изпрати лек проблясък светлина през бариерата си.

— Както можеш сама да видиш, нямам нужда от помощта ти.

Лилия погледна приятелката си и осъзна какво я беше притеснявало. „Тя е права. Наистина няма нужда от помощта ми. Тя има магията си. Някак си тя или някой друг е премахнал блокадата. Това е странното в бариерата ѝ — тя не би трябвало да може да я вдигне“. В този миг тя осъзна значението на думите на приятелката си.

Наки не искаше да бъде спасявана.

„Изглежда довольна, че работи за Крадец. Всъщност сигурно умишлено е изчезнала. Освен ако...?“. В този момент Лилия направи нещо рисковано. Тя използва мисловното общуване, колкото се може по-внимателно, за да не я чуят от Гилдията.

— *Да не би да те изнудват?*

Наки се засмя.

— Не, глупачко. Планирах това от самото начало: да се махна от Гилдията, нейните правила и задушавачи закони и да правя каквото си искам.

Сега погледът ѝ бе изпълнен с омраза. Лилия усети познатото чувство за вина, но устоя на желанието си да извърне поглед. „Аз не съм убила баща ѝ — каза си момичето. — Тя няма причина да ме

мрази. Но несигурността не я напускаше. Наки очевидно не искаше да бъде спасявана. — Какво да правя сега?“

Наки бе нарушила закона — но тя го знаеше. Това нямаше да може да я убеди да се върне в Гилдията. Но може би ако научеше, че Скелин е по петите ѝ, щеше да промени намеренията си. Тя се нуждаеше от защитата на Гилдията. Освен ако... ами ако Наки с удоволствие би сменила работодателя си Крадец? Лилия разбра, че трябва да подходи по друг начин. Който би бил по-подходящ за природата на Наки.

— Наистина ли си свободна? — попита тя и погледна многозначително Крадеца.

Наки се усмихна. Очевидно бе очаквала този въпрос.

— Толкова, колкото ми се иска. По-свободна съм, отколкото щях да бъда в Гилдията.

— Но за колко време? — попита Лилия. — Едни хора са тръгнали по петите ти. Не са от Гилдията. Могъщи магьосници—отстъпници.

— Страхотно. — Наки сви рамене. — Значи ще седнем на по питие и ще си разказваме истории.

— Те не търсят разговори — каза ѝ Лилия, раздразнена от отказа на Нани да разбере надвисналата опасност. — Ще те принудят да им разкажеш какво е написано в книгата и след това ще те убият.

Наки се намръщи.

— Книгата ли? — Откъм склада се разнесе пронизително изсвистяване и момичето погледна натам, преди да се обърне към Лилия. — О, имаш предвид черната магия? Наистина ли вярваш, че ще ги науча на това?

Върху бариерата, която Лилия бе издигнала около съюзниците на Сери, започнаха да се сипят удари. Тя се обърна и видя, че Крадецът и другарят му се опитват да преминат бариерата. След това видя, че дебелият Крадец и хората му се изтеглят към рибарската лодка. С надеждата, че не е останал никой, който да нарани приятелите на Сери, тя свали щита. Наки се приближаваше към нея. Сенките придаваха на усмивката ѝ зловещ оттенък.

— Знаеш ли... — Тя килна глава настрани и на лицето се изписа замислено изражение, — ... при подходящата цена работата с отстъпници може и да се окаже интересна.

Тя се намираше само на няколко крачки от Лилия. Погледът ѝ бе хищнически и опасен. Лилия отстъпи назад и подсили бариерата си.

— Няма да го направиш.

— Разбира се, че няма. Това ще е глупава постъпка, нали? Ще си създам потенциални врагове, силни почти колкото мен.

— Могъщи като... — Лилия отстъпи назад. — Онази нощ ти си научила черната магия!

— Не. — Красивата уста на Наки се разтегли в грозна, самодоволна усмивка. — Научих се още преди да се запознаем.

Тя разпери пръсти и запрати магическа светкавица към щита на Лилия. Това не бе предпазливият удар от часовете по Воински изкуства. Той накара Лилия да отстъпи назад и отчаяно да влее невероятно количество енергия в бариерата си. „Трябва да отвърна на удара“. Тя си припомни уроците. Бариерата отнемаше повече сила от ударите. Ако двама противници са равни по сила, онзи, който поддържа по-мощен щит, ще падне пръв. „Но това е Наки. Ами ако я нараня? Ами ако я убия?“

Очевидно Наки не се измъчваше от подобни съмнения. Думите ѝ отекнаха в съзнанието на Лилия. „Научих се още преди да се запознаем“. Това означаваше, че Наки е знаела, че инструкциите в книгата ще свършат работа. Знаела бе, че ще съсипе живота на Лилия. При тази мисъл сърцето ѝ замря. Защо ѝ бе на Наки да постъпва така? За да сподели престъплението с някой друг? Кое то означаваше, че Лилия не бе единственият човек в къщата, владеещ черната магия в нощта, когато лорд Лейдън бе убит. „Но тя едва ли би убила собствения си баща...“

Кой друг би могъл да е тогава? Внезапно Лилия разбра, че трябва със сигурност да узнае какво се е случило — и единственият начин да го направи бе да се погрижи Наки да бъде заловена, за да може Черната магьосница Сония да разчете съзнанието ѝ. „Или пък аз. Аз бих могла да го разчета“.

Единственият ѝ шанс бе да отвърне на удара. Внимателно. Ако Наки умре, Лилия никога нямаше да научи истината. Затова тя запрати енергиен заряд по Наки. В началото ударите ѝ бяха незначителни, в сравнение с тези на приятелката ѝ, и другото момиче се разсмя, но Лилия установи, че постепенно свиква да използва

толкова много магия. Дарите на Наки бяха небрежни, което накара Лилия да настръхне.

„Щом владее черната магия от толкова време, дали се е подсилвала? Аз нито веднъж не съм използвала черна магия. И разполагам единствено с природната си енергия, а и доста левитирах...“

След тази мисъл Лилия усети как я връхлита паника. Тя се опита да я прогони. Макар да усещаше, че трепери цялата, тя успяваше да нанася точни удари и да поддържа щита си. Донякъде ѝ се струваше забавно, че Наки, която бе най-добра по Воински умения, не се опитва да използва номера или смели трикове, но веселието ѝ изчезна в мига, когато осъзна, че просто не ѝ се налага. Искаше да приключи с това колкото се може по-бързо.

Лилия се пресегна за сила и изведнъж установи, че източникът ѝ е изчерпан. Тя ужасено ахна, когато щитът се сгромоляса и стисна очи в очакване на удара, който щеше да я убие. Наки нададе триумфиращ крясък, но удар не последва. За огромно облекчение на Лилия момичето спря да нанася удари и тръгна към нея.

— Не си черпила магия, нали? — попита Наки, като се пресегна и хвана Лилия за ръката. После поклати глава. — През цялото време си била свободна и не си черпила сила. Винаги си била толкова глупава и наивна. — Наки рязко завъртя Лилия и изви ръката ѝ зад гърба. Момичето изпъшка от рязката болка, която прониза рамото ѝ.

— Щом си толкова умна, защо работиш за Крадец? — отвърна Лилия. — Защо той не работи за теб?

Наки се засмя тихо.

— О, аз просто още уча занаята.

Тя помръдна и нещо студено и остро докосна врата на Лилия. С крайчеца на окото си момичето видя острието на нож. Полазиха я ледени тръпки, когато осъзна какво възнамерява да направи Наки, след което усети дълбока болка в гърдите. „Все пак възнамерява да ме убие. През цялото време се надявах, че се е забъркала в някой от щурите си планове. Че просто проявява безразсъдство и не иска наистина да ме убие. Но тя не ме обича. Сигурно никога не ме е обичала. Наки е права. Аз съм глупачка...“

В този миг Наки блъсна Лилия напред и я пусна. Лилия чу изпукване, залитна напред, изгуби равновесие и падна на земята.

Някъде наблизно се чу ругатня.

Разнесоха се викове, чу се тропот на бягащи крака. Лилия се огледа и видя Аний, Гол и Сери да тичат към нея. От другата страна се приближаваше магьосник с развяваща се черна мантия. Сония?

Черната магьосница притича покрай Лилия, без да я поглежда. Когато се обърна, Лилия видя как Сония се отпуска на колене до Наки, която лежеше на кея, и повдига главата на момичето. Която бе извита под странен ъгъл.

Докато Лилия гледаше, главата бавно се върна в естественото си положение и лицето на Наки възстанови цвета си. Момичето изстена и отвори очи. Видя Сония и отново изстена.

— Да. Аз. — Облекчението от лицето на Сония се изгуби, заменено от мръщене. Тя се изправи. — Може би няма да искаш да ми благодариш за това, че ти спасих живота.

Наки седна и разтърка врата си.

— Че защо да го правя? Едва не ме уби.

Сония я погледна така, сякаш искаше да каже още нещо, но промени намеренията си. Хвана Наки за ръката, изправи я на крака и се обърна към Лилия.

— Сери ме увери, че доброволно ще се върнеш в Гилдията.

— Да — отвърна Лилия. — След като вече я намерих.

Аний протегна ръка и помогна на Лилия да се изправи.

— Имаш ли нещо наранено? — промърмори тя.

— Само гордостта ми.

— И сърцето ти, мисля.

Лилия погледна към Аний, която я погледна многозначително, преди да отстъпи назад.

— Така. Предполагам, че сега се връщаш в Гилдията. Наминавай от време на време. Винаги си добре дошла.

Лилия потрепна.

— Мисля, че едва ли ще имам възможността да посещавам, когато и да било.

Усмивката на Аний се стопи.

— Ами тогава... значи ние ще трябва да дойдем.

Сония погледна замислено момичетата, после се обърна към Сери.

— Двамата с теб трябва да си поговорим.

Той се усмихна.

— Винаги съм на разположение. С удоволствие ще изчакам, докато се отървеш от товара си и съм сигурен, че Гилдията с нетърпение очаква да си я прибере колкото се може по-бързо. — Той махна с ръка към Наки.

Сония го погледна безизразно.

— Значи друг път.

Той кимна, отстъпи назад и ѝ помахна с ръка.

— Значи, довиждане.

Когато Черната магьосница се отдалечи, Аний потупа Лилия по рамото.

— Дано се държат добре с теб, защото иначе сама ще дойда да те измъкна.

— Всичко ще бъде наред — отвърна Лилия, макар да не бе съвсем сигурна в думите си.

След като тя отиде при Сония, Наки и другите магьосници, Сери, Гол и Аний тръгнаха към склада. Внезапно ѝ хрумна нещо. Лилия беше оставила тримата върху гредата, така че...

— Как успя да слезеш от гредата? — извика ѝ тя.

Аний се поколеба, обърна се назад и се ухили.

— Със същите огромни усилия и ругатни като останалите. — После се изгуби в сенките, оставяйки Лилия да се чуди дали някой ден отново ще види спасителката си.

ГЛАВА 25

СПОДЕЛЯНЕ И УКРИВАНЕ

Обкръжението на Убежището се беше променило до такава степен от последния път, когато Лоркин го бе обикалял, че той с лекота би могъл да предположи, че градът е вдигнат и спуснат на друго място. Всичко бе покрито със сняг. Вятърът го бе навял в дълбоки преспи по склоновете. От всяко дърво и навес висяха ледени шушулки.

След като напуснаха града, Тивара му сложи превръзка на очите и го поведе по някакъв дълъг проход към друг таен изход. Щом излязоха отвън, те тръгнаха из долините, избягвайки стръмните хребети, където опасността да се подхлъзнат бе много голяма. Превозът им също беше по-различен. Всеки от тях влачеше гладка дъска, извита в предната си част, натоварена с различни провизии, привързани здраво към задницата ѝ. Плъзгането надолу по хълмовете беше ободряващо и със сигурност бе за предпочитане пред тегленето нагоре по хълма, докато газеха през дълбоките преспи. Двамата пътуваха така в продължение на три дни, като напредваха бавно, но сигурно. Всяка нощ развиваха рогозките си, които бяха част от пътническото оборудване на Изменниците, и спяха под звездите, топлейки се с магия. От време на време разговаряха, когато не се задъхваха от газенето през снега или не се спускаха надолу, но през нощта и двамата бяха твърде изморени за разговори.

На третия ден небето се смрачи и задуха силен вятър. Тивара го поведе надолу по една тясна пътека покрай висока скална стена. Двамата трябваше да носят шейните, което правеше спускането още по-опасно. Той се зачуди защо Тивара не потърси някакво скътано местенце, където да изчакат отминаването на бурята, но преди да отвори уста, за да ѝ го предложи, през тях се появи входът на пещера.

Двамата влязоха бързо в тъмния отвор. Тивара се спря, за да създаде светлинно кълбо, разкривайки подобна на тунел пещера.

Едната ѝ стена бе скована в лед. „Това сигурно е надвиснала скала, която е била затрупана“ — помисли си Лоркин, докато вървеше

след Тивара. Тя стигна до равна земя и остави шейната си на пода. Той стовари своята до нея и въздъхна с облекчение.

— Можем да останем тук, докато времето се оправи — каза тя.

Лоркин се съгласи с кимване. Докато Тивара постилаше рогозките им на пода, той усети как настроението му се оправя. Така поне щяха да прекарат известно време заедно, без да се изморяват. А и така се отдалечавахе моментът на раздялата.

Лоркин седна на матрака и се зае да топли вода и да приготвя рака. Когато ѝ подаде димящата чаша, тя му се усмихна.

— Това е началото на голямата долина, която стига до сачаканските равнини — каза му тя. — Оттук ще се спуснеш лесно до пътя.

— Значи ти си дотук?

Тя го погледна с неразгадаемо изражение на лицето.

— Да.

„И след това какво? — запита се той. — Ще се видим ли някога пак? Дали ще ѝ липсвам?“ Връхлетя го вълна от емоции: копнеж, съмнение, съжаление, дори горчивина. Искаше му се по някакъв начин да успее да ги предаде, но той помнеше онова, което му бе казала Чари. Тивара не обичаше да бъде обременявана с чувства. Това само щеше да я отблъсне.

— Аз... — започна тя. Лоркин я изчака да продължи, но тя се намръщи и замълча.

— Да? — попита той. „Чувствата са едно, но аз нямам никакво намерение да я оставя да се измъкне с разни недовършени наречения“.

Тивара поклати глава.

— Знаех си, че това ще се случи. Не исках да се привързвам към теб, защото все нещо щеше да те отдалечи от мен.

Внезапно той се ухили широко. Тя го погледна и се намръщи.

— Какво му е смешното?

— И аз те обичам — каза той.

Тя го погледна и постепенно устните ѝ се разтегнаха в широка усмивка.

— Хич не ме бива в това, нали?

Той поклати глава.

— Ужасна си.

— Ами... това е. С теб сме страхотна двойка. Само че не съвсем, защото ти си отиваш у дома, а аз... аз също.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, обещавам да се върна.

Тя протегна ръка и докосна устните му.

— Не давай никакви обещания.

Той издаде сърдит звук и улови ръката ѝ.

— Без обещания? Поне бих искал да съм сигурен, че щом си тръгна, няма да скочиш в леглото на някой друг.

Тя се изсмя рязко.

— Въпреки всичките ни усилия да играем ролите на мъжете в другите общества, жените Изменници не успяха да възприемат жалките им навици. Макар да признавам, че има жени, които успяха да вкарат в леглата си всички мъже от Убежището — додаде тя и лицето ѝ се изкриви.

Той я погледна.

— Това не е обещание.

— Друго няма да получиш — каза му тя.

Той сви рамене и отпи от раката си. „Все пак не съм я молил да се омъжи за мен. Дори не съм сигурен, дали тук има такова нещо. Жените избират мъжете си, затова предполагам, че тя трябва да ме попита“.

— Преди да тръгнеш, трябва да почерпиш сила от мен — каза тихо тя.

Той я погледна изненадано.

— Като използвам черна магия?

— Разбира се. Може да не си забелязал, тъй като се прави насаме, но Изменниците-немагьосници редовно даряват сила на магьосниците. Нямах време да го направим и за теб, защото тръгна набързо. Но аз имам излишък от енергия, която с лекота ще възстановя, след като се прибера. Не трябва да се връщаш в Сачака, без да увеличиш запасите си. Ашаките може да проявят подозрителност към киралийския магьосник, който скита из страната им, без да е облечен с мантия. Може да те разпознаят и като знаят къде си бил, може да се отнесат към теб като с Изменник. Блокиращият камък ще им попречи да научат каквото и да било за нас при разчитането на съзнанието ти, но няма да им попречи да измъкнат информацията от теб по други

начини. Допълнителната енергия, която ще вземеш от мен, няма да ги задържи задълго, но пък може да се окаже достатъчна, за да ти помогне да се измъкнеш от тях, ако не го очакват.

Лоркин усети как го полазват тръпки. Той извърна поглед, с надеждата, че е успял да прикрие страха си.

— А дали... на мен... позволено ли ми е да я взема? — попита той.

— Разбира се. Всъщност кралицата го предложи. Освен това предложи да те науча на Смъртта на любовника.

Той се обърна и я зяпна, усещайки как лицето му пламва.

— С... теб?

Тя се усмихна.

— Че кой друг е тук?

— Но... — Тя очевидно не искаше Лоркин да я убива, а и той се надяваше кралицата да не е имала предвид Тивара да убива него.

Тивара се усмихна.

— Не се тревожи — каза тя. — Името е плашещо, но не се използва единствено за убиването на хора или за изцеждането на енергията им до пълно изтощаване. За повечето двойки или любовници това е просто приятен начин за получаване или отдаване на енергия. — Докато говореше, тя повдигна вежди. — Много приятен — додаде жената и го погледна свенливо, с тъмни и подканящи очи.

Пулсът му се ускори. Той се надяваше, че е разбрал правилно поканата ѝ. Но ако бъркаше...

— И така. Искаш ли да те науча?

Той кимна.

— Добре тогава. Нека урокът започне.

През следващите, незнайно колко часове, той научи един доста екзотичен вид магия. Следвайки инструкциите ѝ, той усвои един съвсем нов начин за усещане на магията в тялото си, докато се притискаше в нейното. След това усети как природната ѝ бариера пада — и бе очарован по толкова различни начини, че почти забрави да изтегли енергия от нея.

След това осъзна как да удължи мига за нея и разбра защо Ивар не беше толкова притеснен от изтощението си и наистина му се прииска да разбере какво е усещането да отдава сила. Той спря да

тегли от нейната, защото се досети, че не знае какво е безопасното количество, което би могъл да усвои.

— Вярваш ли ми? — попита тя, възстановявайки спокойствието си.

Той бързо кимна. Тивара се засмя и му показва защо отдаването е дори още по-хубаво от взимането.

Въпреки твърдите, тесни легла, хъркането на Тайенд и непрекъснатото дразнещо усещане на прах в ноздрите и дробовете му, Денил спа дълбоко и се събуди от проникващите пред входа на палатката слънчеви лъчи. Той се изправи и излезе навън. Пред палатката бе проснато одеяло и той го отупа, преди да седне и да започне да наблюдава дейността в лагера.

Скоро иззад палатката надникна една жена, усмихна му се и изчезна. След малко се върна, носейки чанта, пълна с храна и купа с вода. Храната бе същата, каквато им бе предлагал водачът им — плодове и сушено месо, отгледани и приготвени в каньона. „Тук едва ли растат много неща и макар да съм виждал домашни животни, не съм виждал нищо наоколо, което да могат да ядат“.

Той започна да размишлява върху това как туземците в лагера изхранват себе си и животните си, докато от палатката не се появиха и другите й двама обитатели. Тайенд и Ачати примигнаха от яркото слънце, след което се присъединиха към Денил на одеялото, като Ачати се забави, за да събуди водача. Мъжът се измъкна с недоволно мърморене, но веднага се развесели, щом забеляза торбата с храна. Той се изгуби между палатките и се върна с торба, пълна с прибори. Когато от нея се появиха чаши и пакетче рака на прах, Денил ги взе и започна да приготвя питиета, като първо нагря вода с магия. После я разля в чашите, в които бе сипал по една лъжичка рака.

Първо се нахраниха. После зачакаха. Слънцето се издигаше все по-високо и те трябваше да се приберат в палатката, за да се спасят от горещината. Вътре бе задушно, но поне кожата им не изгаряше. Малко след като слънцето бе подминало зенита си, старейшината, който бе разговарял с групата предишната вечер, се появи пред палатката.

— Когато говорим като Глас, ние сме безименни — каза той. — Но сега говоря от свое име. Аз съм Йем. — Той докосна с кокалестата

си ръка гърдите си и лицето му придоби сериозно изражение. — Разговаряхме, докато слънцето отново не се завърна, и тогава взехме решение. Подложихме го на изпитанието на съня и на нов разговор. То остана непроменено. Ще предадем отговорите само на един от вас. — Той се обърна към Денил. — Посланик магьосник Денил.

Денил погледна към Ачати, който сви рамене. „Предполагам, че не е изненадан. Дюна едва ли имат причина да му вярват. Но пък нямат причина да вярват и на мен“.

Тайенд беше отворил уста, като да възрази, но не каза нищо. Погледът на Йем се прехвърли върху него.

— Ти имаш ли въпроси?

Тайенд поклати глава.

— Не, просто съм любопитен какви са отговорите.

— Посланик магьосник Денил ще реши дали можеш да ги чуеш — отвърна Йем. Той погледна към Денил с очакване.

Денил грабна бележника си и стана.

— За мен е чест, че сте ме избрали да чуя вас и народа ви.

Йем се усмихна, махна му и излезе от палатката. Денил хвърли поглед назад и видя, че Ачати му се усмихва окуражително, а Тайенд вече изглеждаше отегчен. Магьосникът се обърна и излезе след Йем от палатката.

— Намерихме един Пазител на знанието, който пожела да разговаря с теб — каза му Йем. — Заклеваш ли се, че няма да я питаш за името ѝ или да разказваш на останалите за нея?

— Кълна се, че няма да търся или да разкривам самоличността ѝ — отвърна Денил.

Двамата заобиколиха поредната палатка и внезапно пред тях се разкри сивата пустиня. Денил видя навес, който бе изграден от пръти и голямо парче плат, разпънато над тях, като краищата му бяха завързани за колчета, забити в земята. Почвата под краката му беше твърда и прашна. „Щом това е пустиня, защо няма никакъв пясък?“ — зачуди се той.

Слънцето прежуряше безмилостно над главите им. Пот изби по челото на Денил и той я избърса с опакото на ръката си.

Йем се засмя.

— Горещо е.

— Да — съгласи се Денил. — А е зима.

Старецът посочи на запад.

— Далеч нататък, в тази посока, вулканите са покрити със сняг. Там е високо и студено.

— Ще ми се да можех да го видя.

Йем повдигна рамене.

— Когато вулканите се събудят, снегът се топи. Тогава има наводнения. Много е опасно. Но не толкова, колкото наводненията от разтопен камък. — Той погледна към Денил. — Наричаме наводненията „сълзите на вулкана“, а червените реки са „кръвта на вулкана“.

— А пепелта?

— Вулканът киха.

Денил се засмя весело.

— Киха?

Йем се изсмя — къс, лаещ смях, който напомни на Денил за Унх.

— Не. Излъгах. Имаме много имена за пепелта. Има различни видове пепел. Гореща пепел и студена пепел. Пепел, която пада суха и пепел, която пада мокра. Пепел, която изпълва небето. Дюна имат име за всеки вид. Преди повече от петдесет зими един от вулканите избухнал и небето се покрило с пепел в продължение на много години.

— Сигурно това е било изригването, което е причинило дългите зими в Киралия.

— Нима е стигнало чак дотам? — Йем кимна замислено. — Това е наистина могъщ вулкан.

Денил не отговори, защото бяха стигнали до навеса. Когато пристъпи в сянката му, той въздъхна с облекчение. Върху одеялото бяха насядали в кръг същите старци, с които бе разговарял предишната вечер, но този път с тях имаше още двама мъже и една възрастна жена. Йем посочи на Денил празното място между двама от мъжете. Самият той отиде от другата страна на кръга и се настани на другото празно място.

Йем огледа поред мъжете, след което се обърна към жената.

— Говори, Пазителко. Дай на посланика магьосник Денил своите отговори.

Жената гледаше Денил с остър, преценяващ поглед. Лицето ѝ бе безизразно, но в Стойката ѝ имаше нещо нервно и неодобряващо.

— Искаш да знаеш какво могат да правят камъните? — попита тя.

Денил кимна.

— Да.

— Могат да правят всичко, което правят и магьосниците — каза му тя. — Да превръщат магията в топлина. Могат да правят щитове и светлина. Могат да задържат разни неща неподвижни. — Погледът ѝ се съсредоточи върху някаква отдалечена точка и гласът ѝ придоби тона на учител, който рецитира познат урок. — Могат да бъдат създадени два вида камъни. Едните могат да научат определена задача, но използват магията на приносителя си. Другите могат да научат определена задача и да съхранят магията за изпълнението ѝ. И двата вида могат да бъдат направени да се използват веднъж или много пъти, но хранилището им трябва да бъде напълнено отново след изпразването му. — Тя примигна и го погледна. — Разбираш ли?

— Така мисля — отвърна Денил. — Значи камъкът, който съдържа в себе си магия, е хранилищният камък?

Тя вирна брадичка.

— Не като камъка, за който говори предишната нощ. Внимателният камъкотворец прави камъка така, че да съдържа само нужната магия. — Тя събра ръцете си в шепи. — Камъкът, за който говореше, няма вътрешни бариери. — Тя протегна ръце с разперени пръсти. — Камъните, които не се чупят, са редки. Не знаем как да ги разпознаваме. Но дори и да не се чупят, пак са опасни. Колкото повече магия им в тях, толкова по-опасни са те — също както магьосникът, който съдържа твърде много магия в себе си, е опасен. Лесно губи контрол.

Денил я погледна изненадано и с интерес.

— Да не би да казваш, че черният магьосник — магьосникът, който владее висшата магия — може да натрупа твърде много сила и започва да губи контрол над нея?

Тя се поколеба, очевидно опитвайки се да си преведе непознатите думи, след което кимна.

— Преди много, много години в земите, където сега са Дюна и сачаканците, са живели много хора. Имали са градове в планините, където са правели камъните, и непрекъснато са воювали помежду си. Който имал най-много камъни, бил най-силният. Една кралица

изгубила пещерите си с камъни и се опитала самата тя да стане камък. Поемала все повече и повече магия от хората си. Но изгубила контрола върху тази сила и изгоряла. Така се родил първият вулкан. Кожата на хората ѝ придобила цвета на пепелта. — Жената щипна с пръсти кожата на ръката си и се усмихна. — Хранилищните камъни са като магьосниците. По-добре да се съхранява малко сила, да се използва и после да се допълни.

„Колко ли енергия е необходима, за да може един черен магьосник да изгуби контрол — помисли си Денил. — Очевидно повече, отколкото поеа Сония и Акарин, за да защитят Имардин. Хм, по-добре да съобща на Сония за това. Нали не искаме Имардин да се превърне във вулкан“.

— Не се страхувай — каза жената, разчитайки погрешно разтревоженото му изражение. — Вече никой не прави хранилищни камъни. Спряха, защото са твърде опасни, а след това забравиха как да ги правят.

Той кимна.

— Добре е да го знам. — В този миг му хрумна нещо и той се намръщи. — Щом камъкът може да бъде научен на всичко, което може да прави магьосникът, значи може да бъде научен на черна магия, която сачаканците наричат висша магия? Може ли камъкът да взима магия от човек?

Тя се усмихна.

— Може и не може. Камъкът може да бъде направен така, че да взима магия, но може да го направи само ако кожата на човека, който го докосва, е разрязана или той бъде примамен по някакъв начин да го глътне. Ще вземе толкова магия, за колкото е бил направен или ще се счупи. Трябва да може да съдържа много магия, за да убие магьосник.

Денил потрепери при мисълта, че може да има владеещ черна магия камък в стомаха си, който изсмуква живота му. Но може би нямаше да може да изсмуче толкова сила, че да го убие, и скоро организмът му щеше да го изхвърли. „И все пак може да отслаби човек, а ако се счупи, ще нанесе огромна вреда на вътрешностите му“.

— Какво става, когато камъкът се счупи? — попита той.

— Може да се счупи на малки парчета — отвърна тя и размърда пръстите на ръцете си. — Или може да се напука. Ако в него е

съхранена магия, тя може да излезе по различни начини: както камъкът е направен да я изпуска или безформена, или оформена по друг начин.

Денил кимна. „Значи или усещаш приятно затопляне в корема или си нарязан на лентички и изгорен отвътре. Чудничко. Струва ми се, че тези камъни ще ни донесат повече вреда, отколкото полза“.

— Какво знаят Изменниците за правенето на камъни?

Тя наведе очи.

— Всичко, което знаем ние, че и повече. Някога търгувахме с тях, но те измамиха доверието ни, като откраднаха тайните ни.

Той кимна съчувствено. Значи беше истина. Зачуди се какъв да бъде следващият му въпрос. Искаше да знае за колко време се приготвяха камъните, но реши, че навлиза в подробности. Ако създаването им беше трудно, това познание можеше да се използва против Дюна. Не, ако ще задава други въпроси, той трябва да се възползва от възможността да намери информация, която да включи в книгата си.

— Според Дюна как е създадена пустошта?

— Знаем само онова, което ти ни каза — отвърна тя и сви рамене. — Преди това знаехме само, че Гилдията я е направила.

Какво друго за историята на магията биха могли да му разкрият тези хора? Искаше му се да научи повече за произхода им. Може би те щяха да му разкажат за други древни хора, които са живели в планините. Като онези, които са обитавали развалините на град Армдже в Елийн.

— Бих искал да науча повече за хората, които някога са живели в планините.

— Знаем единствено легенди — предупреди го тя.

— И така да е, те ще са единствения източник на информация за онези времена, а легенди, които са оцелели толкова дълго, обикновено са достоверни.

Жената се усмихна.

— Много добре. — Тя погледна към Йем. — Но има много, много легенди. Може би ще ти ги разкажа друг път.

— След като завърши тази среща — съгласи се Йем. Той погледна преценяващо Денил. — Има и някои други неща, които искаме да ти разкажем — продължи той. — Не само да отговорим на въпросите ти.

Денил огледа възрастните мъже, които го наблюдаваха напрегнато.

— Да?

— Ти знаеш, че Изменниците откраднаха тайните ни. Границите на познанието им надминаха нашето. Ние можем да правим камъни, които могат да попречат на магьосник да разчете нечие съзнание. Те имат камъни, които могат да накарат магьосника да види онова, което очаква.

Сърцето на Денил подскочи. „Значи по този начин шпионите им остават скрити и успяват да прикрият дома си! — Той изтръпна. — Ако Ачати научи това... Той ще разкаже за това на краля си и на останалите ашаки. Всички ще претърсят робите си за камъни и ще им ги отнемат. Ще избият стотици роби — след като разчетат съзнанията им. Убежището на Изменниците ще бъде открито и унищожено — и Лоркин заедно с него“.

Което означаваше, че той не може да каже нищо на Ачати. Дори Лоркин да се намираше в безопасност, Денил не можеше да поеме отговорността за смъртта на толкова много хора.

„Не мога да взема сам толкова важно решение. — Заля го вълна от облекчение, която го накара да се почувства виновен. — Това зависи от Гилдията и те най-вероятно ще се съобразят с желанието на краля, ако не и на всички владетели на Обединените земи“.

Дори и туземците, и жената да бяха забелязали изненадата на Денил, те не го показаха по никакъв начин.

— При предишната кръгла луна Изменниците дойдоха в нашите пещери и натрошиха всички камъни — продължи да разказва Йем. Денил вдигна глава и срещна погледа на стареца, осъзнавайки какво означава това за племето Дюна. — Страхуваме се, че те се канят да започнат война. Може би, за да завладеят Дюна. Може би, за да се бият с ашаките.

— Защо им е да чупят камъните ви, ако искат да започнат гражданска война с ашаките?

— За да са сигурни, че срещу тях няма да бъдат използвани магически камъни.

— Ако завладеят Дюна, ашаките ще се изправят срещу тях.

Йем кимна.

— Битката с Дюна е битка срещу ашаките, независимо дали ние го искаме или не.

Денил се замисли. „Едва ли Изменниците ще тръгнат да завладяват Дюна, преди да нападнат ашаките. Но пък е възможно да имат някаква стратегическа причина, за да го направят“. Трябваше да го обмисли. Но мотивите на хората от племето Дюна бяха очевидни.

— Искате ли да предупредя сачаканския крал за камъните, които пречат на разчитането на съзнанието? — попита той.

— Не — отвърна твърдо Йем. — Ние искаме приятелски отношения с Киралия и Обединените земи.

Денил огледа изненадано кръга от старейшини. Всички го гледаха с очакване.

Йем кимна.

— Дълго време го обсъждахме. Ашаките разбраха, че опитите за завладяване на Дюна им струват скъпо. Изменниците не го знаят. Но ашаките са много по-жестоки от Изменниците. Ние знаем кого искаме за наш съсед, но те не ни искат. — Той се усмихна мрачно. — Ако Киралия и Елийн се съгласят, може да си помагаме взаимно.

Денил погледна към стареца, който не отклони поглед от неговия. Магьосникът се замисли върху онова, което бе предложено и предречено. „Съюз. С хората, които притежават познанието за камъкотворството“. Той се усмихна.

— За мен ще е чест да преговарям за създаването на такъв съюз — рече Денил. — Ще бъда много щастлив, ако успея да положа основите на приятелството между нашите народи.

Старецът му отвърна с широка и зъбата усмивка.

Когато започнаха да обсъждат как двата народа могат да си помогнат, Денил установи, че започналото като изследователско пътешествие внезапно се бе превърнало в политическо, принуждавайки го да влезе изцяло в ролята си на посланик.

Когато Лилия спря да говори, никой от магьосниците в кабинета на Разпоредителя не издаде звук. Тя бързо се огледа. Някои от хората я гледаха напрегнато, други изглеждаха разсеяни и замислени. Всички се мръщеа.

След като им разказа всичко, което се беше случило след първия ѝ разговор с Лорандра в Наблюдателницата, тя се чувстваше напълно изцедена. Причина за слабостта ѝ не беше магическото изтощение, тъй като силите ѝ се бяха възстановили след битката с Наки. Не беше и физическо, тъй като тя бе използвала лечителските си сили, за да се пребори с умората от липсата на сън. Чувстваше се изтощена заради вълната от надежда, болка, вина, гняв, облекчение и благодарност, която я бе връхлетяла през последния ден.

В момента изпитваше нещо средно между примирение и одобрение. Не бе сигурна дали ѝ е все едно какво ще прави с нея Гилдията или просто не смееше да си помисли за това. Беше изморена от толкова много тайни и с удоволствие се беше отървала от тях.

Макар да ѝ беше хрумнало, че може да прикрие възстановяването на силата си, тя заподозря, че Сония е пристигнала навреме, за да види битката ѝ с Наки. Не можеше да си представи как ще се отрази това на бъдещето ѝ. Биха могли да я заключат заедно с Наки, но нямаше да им е лесно да ги задържат там.

Предателството на Наки не ѝ излизаше от ума.

„Научих се още преди да се запознаем“.

Защо Наки се бе сприятелила с нея? Дали изобщо бяха верни слуховете, че харесва жени или целувката ѝ беше част от измамата? Защо я беше окуражила — може би дори примамила — да научи черната магия? Или случайно бе убила собствения си баща и беше направила така, че вината да се стовари върху Лилия?

В това нямаше никакъв смисъл. Лорд Лейдън бе жив, когато Лилия го видя за последно, а след това двете с Наки бяха непрекъснато заедно, до след опита им да научат черната магия.

„Значи предварително е планирала да го убие и да обвини за това мен“.

Наки сигурно знаеше, че ако Лилия няма спомени за убийството на лорд Лейдън, няма да има доказателство, че тя е виновна. Може би се надяваше, че другото доказателство — кръвта по ръцете на Лилия — щеше да е достатъчно, за да я обвинят.

„И как изобщо тази кръв се озова по ръцете ми?“.

— Как може да има толкова големи различия между историята на Лилия и онова, което Черната магьосница Сония разчете в съзнанието на Наки след смъртта на лорд Лейдън? — попита лейди Винара,

изказвайки на глас онова, което през цялото време бе измъчвало Лилия.

— Има три възможности, но нито една от тях не ми се струва вероятна — отвърна Разпоредителят Оусън. — Разчитането на Черната магьосница Сония се е провалило, Наки може да внася смущения в разчитането на съзнанието или Лилия може да го прави.

— В такъв случай предлагам съзнанията и на двете момичета да бъдат разчетени от Черен магьосник Калън — заяви Върховният повелител Болкан.

Оусън огледа стаята. Всички магьосници кимнаха, включително Сония. Лилия потисна една въздишка и се подготви за поредното ровене из мислите ѝ.

„Каквото и да ми струва — помисли си тя. — Ще приема всяко наказание, стига да не ме обвиняват за нещо, което не съм направила. — След като вече не беше влюбена в Наки, Лилия искаше само това. — Досега си мислих, че само си го внушавам, но според мен е истина. Трудно е да обичаш някой, който се опитва да те убие. Любовта не е толкова безусловна, както се опитват да я изкарат трубадурите“.

— Доведете Наки тук — нареди Оусън, поглеждайки към магьосника, който се намираше най-близо до вратата. После кимна на Калън. — Имате разрешение да разчетете съзнанието на Лилия.

Черният магьосник Калън се отдръпна от стената, на която се беше облегал, и тръгна между столовете към мястото, където стоеше Лилия, пред бюрото на Оусън. Той я погледна замислено, после протегна ръце и притисна дланите си към слепоочията ѝ. Тя затвори очи.

Усещането бе малко по-различно от предишния път. Неговото търсене беше по-бавно, може би защото той бе по-внимателен, предвид провала на Сония да открие вината на Наки. Калън прегледа всичките ѝ спомени, но тя не почувства нищо в него, а и той не проговори през цялото време. Единствената му реакция бе начинът, по който бързо прескочи първоначалните ѝ чувства към Наки.

Лилия разбра, че всичко е приключено, когато натискът на ръцете му отслабна. Тя отвори очи и погледна към Калън. Той я гледаше и се мръщеше.

— Не видях нищо, което да не ни е казала — рече той. — Няма никаква измама. Тя вярва във всяка своя дума.

Калън отстъпи встрани. Тя видя как Висшите матове се обръщат към дъното на стаята и когато забеляза обекта на вниманието им; сърцето ѝ се сви. В същото време я изпълни неочаквана паника и в съзнанието ѝ се появи поразяващо ярък спомен за острие, притиснато към гърлото.

— Доведете я тук — каза Оусън.

Лицето на Наки беше бледо и навъсено. Двамата магьосници, които вървяха от двете ѝ страни, я бутнаха напред и тя се намръщи. Погледът ѝ се озова върху Лилия. В него проблесна подигравка и устните ѝ се изкривиха в презрителна усмивка. „Тя вече не е красива — осъзна Лилия. — Нещо я е променило. Нещо в нея се е променило“. Стресната и отвратена, тя се отдръпна колкото се може повече встрани, без да напусна кръга от магьосници.

Калън хвана главата на Наки с две ръце и се вгледа в нея. Всички наблюдаваха и чакаха мълчаливо. Очите на момичето останаха отворени, втренчени някъде встрани от гърдите на Калън. Изражението ѝ остана безизразно, макар веждите ѝ да се сбърчиха от усилието ѝ да се концентрира.

След непоносимо дълго време Калън най-после я пусна. Той отстъпи назад и погледна намръщено Наки, очевидно недоволен.

— Научила е черната магия преди смъртта на лорд Лейдън, чрез експерименти, но не е осъзнала, че е успяла. Иначе нямаше да окуражава Лилия да опитва. Един Крадец чул за нея и я изнудил да работи за него. Освен това ѝ е заповядал да убие Лилия.

— Как е свалила блокировката на магията ѝ? — попита Сония.

— Според нея — обърна се към магьосницата Калън, — от самото начало не е била направена както трябва.

Сония повдигна вежди, но не отвърна нищо.

— Мисля, че двете могат да бъдат върнати във временните им килии — каза Оусън. — След това ще обсъдим всичко в дълбочина.

Първа бе изведена Наки и Лилия изпита облекчение, когато момичето излезе. Други двама магьосници отведоха нея, за да може Сония, която я бе довела на срещата, да остане в кабинета.

Лилия вървеше по коридора на Университета, като почти не забелязваше двамата магьосници, които я охраняваха. Тя размишляваше върху това, че нито Сония, нито Калън бяха успели да проникнат в съзнанието на Наки.

„А щом те не могат да го направят, използвайки черната магия, трябва ли и аз да се чувствам зле заради моя неуспех?“

ГЛАВА 26

ПРЪСТЕНИ И КАМЪНИ

Лоркин се събуди изведнъж и установи, че единият му крак се е плъзнал между двете рогозки и докосва ледената скала помежду им. Той се изтърколи от тях и погледна към тавана на пещерата. През заледената стена се процеждаше синкава, студена светлина, която осветяваше всичко. При внимателен поглед се виждаше къде топлината от щита на Тивара кара студения въздух да пуши.

Тивара...

Той се обърна и я погледна. Тя беше полускрита от одеялото. То не бе необходимо, тъй като въздухът под щита беше затоплен с магия, но Лоркин не можеше да не се съгласи, че придаваше едно усещане за защитеност, което бе добро дошло при воя на буреносните ветрове, които свиреха и бучаха навън. Умът му не можеше да се отърси от убеждението, че е студено и че не е уместно да оставя кожата си открита.

Но пък тялото му се отнасяше одобрително към липсата на дрехи при Тивара. Лоркин копнееше да протегне ръка и да я докосне, но устоя на порива. Колкото по-скоро се събудеше тя, толкова по-скоро щяха да се разделят. Затова той остана да лежи неподвижно и да се визира в нея с надеждата, че образът ѝ ще се запечата завинаги в съзнанието му.

„Ще се върна — каза си той. — Ако баща ми е имал подобна причина, то аз съм убеден, че е щял да се върне“.

След разговора му с кралицата на Изменниците, той се зачуди дали между нея и баща му е имало нещо, но накрая реши, че вероятността е малка. Двамата се бяха срещнали толкова за кратко, а и разликата във възрастта е била доста голяма. Може би кръвният пръстен е бил създал някаква връзка, но смъртта на дъщеря ѝ сигурно е сложила край на това.

Той погледна към кръвния пръстен. След като създателят му беше мъртъв, той бе безполезен. Но кралицата не го беше изхвърлила. Може би той символизираше споразумението, което бе сключила с

Акарин. Каква е била нейната част от сделката? Какво не е успяла да направи, че да се опитва да го постигне сега, изпращайки Лоркин у дома?

„Може би това е бил съюзът между нашите земи. Тя е трябвало да убеди хората си, че това е добра идея. Нелека задача, но тогава тя е била по-млада и може би не е осъзнавала колко ще ѝ е трудно“.

Тивара отвори очи и сърцето му спря, но когато тя се обърна към него и му се усмихна, пулсът му отново се ускори. Тя се претърколи към него и леко го целуна. Лоркин се надяваше, че това ще доведе и до друго, но тя се отдръпна и се изправи, пускайки одеялото на земята. Обърна се към ледената стена и въздъхна.

— Спали сме по-дълго от необходимото — каза тя и започна да се облича. — Трябваше да тръгна към дома веднага, след като бурята спря. По това време на годината никога не се знае кога ще започне следващата.

Лоркин се притесни за нея, макар да си напомни, че Тивара е могъща магьосница и е напълно способна да оцелее при всяка буря. Той се изправи и започна да се облича.

— Често ли пътуваш по това време на годината?

Тя поклати глава.

— Не, щом мога да го избегна.

Той я погледна строго.

— Радвам се, че успях да прекарам малко повече време с теб, но ако това означава, че може да не се прибереш у дома, аз настоявам да потеглиш веднага.

Тивара се засмя, но усмивката ѝ бързо се скри. Тя пристъпи към него и силно го целуна.

— Ти също трябва да се пазиш. Все още не си слязъл от планините.

— Ще се пазя — увери я той. — Да знаеш, че в Киралия също има снегове и планини.

Тя повдигна вежди.

— Които ти никога не си изкачвал, освен когато си пътувал към Сачака, и то по време на годината, когато не е имало сняг.

— Проклятие. Не трябваше да ти го казвам.

Тя поклати глава, отдръпна се и отиде до шейната.

— Искаш ли отново да ти припомня пътя до Арвис? — попита тя, докато навиваше рогазките и събираше съдините от вечерята им предишната нощ.

— Спускам се с шейната към долината до колибата на ловците. Оставям я там и продължавам пеша до пътя. Там ще ме чакат роби, които ще ме отведат до местното имение и ще ми уредят транспорт оттам.

— Точно така. Ако по някаква причина не се срещнеш с тях, имението има по четири големи дървета от двете страни на пътя, водещ към него. Не би трябвало да срещнеш нито един ашаки. По това време на годината те избягват да пътуват. Но ако срещнеш, кажи им кой си и ги помоли да те отведат в Дома на Гилдията. Те ще бъдат политически задължени да ти помогнат.

Макар гласът ѝ да звучеше уверено, в очите ѝ проблясваше тревога. „Кое е най-лошото, което може да ми се случи? — запита се той. — Атаките може да загърбят политическите си задължения заради това, че сега съм Изменник и не ме защитават никакви дипломатически правила, и ще се опитат да ме убият. Но сигурно няма да го направят, преди да се опитат да разчетат съзнанието ми“. Той потърка основата на палеца си, където под мускула му се криеше блокиращият разчитането камък. Все още го сърбеше леко, макар да бе изцелил разреза. Тивара бе препоръчала това място, тъй като обикновено сърбеше, а робите имаха навика да потъркват загрубелите си ръце.

Лоркин не разполагаше с много време, за да се научи как да препраща фалшиви мисли към разчитащия съзнанието. „Дори с помощта на магията на Тивара едва ли бих успял да отблъсквам задълго атаките на един ашаки. Ако той усети, че разчитането му е неуспешно, може да се опита да изтръгне от мен информация чрез мъчения. Не знам дали бих издържал на всичко това и за колко време. По-добре да се промъкна незабелязано до Дома на Гилдията и посланик Денил“.

— Ще гледам да стоя далеч от погледите им — увери я той. — И този път по петите ми няма да има сума ти шпиони на Изменниците, които да се опитват да ме открият.

Тя кимна.

— Въпреки това внимавай на кого се доверяваш. Фракцията на Калия може да е отслабена, но все още има Изменници, които те мразят заради стореното от баща ти. Те не биха направили нищо, което би застрашило Убежището, но могат да ти причинят доста неудобства.

Лоркин сви рамене.

— Спал съм в дупка в земята. Мога да се справя с неудобствата.
— Той се намръщи. — Мислех си... редно ли е точно Калия да е единствената, която знае как се изцелява с магия?

Тивара повдигна вежди.

— Сигурна съм, че кралицата би предпочела Калия да не е единствената, но нямаме друг избор.

— Ами... бихте могли да имате... ако преди да си тръгна те науча как да изцеляваш.

Очите ѝ леко се разшириха, след което тя се усмихна и поклати глава.

— Не, Лоркин. Нямаме време за това.

— Бихме могли да останем още една нощ.

Усмивката ѝ се разшири.

— Колкото и съблазнително да звучи, трябва да си тръгвам. Има и други причини да искам да се прибера бързо. Фактът, че Калия има това малко предимство пред нас, е единственото нещо, което удовлетворява фракцията ѝ.

— Не е нужно всички да разбират.

Тя се засмя.

— Зарала каза, че може да ми го предложиш.

— Наистина ли? — Той се почувства леко обиден. Толкова ли бе предвидим?

— Да. Каза ми да ти откажа. — Тивара хвана въжетата на шейната и му ги подаде. — Да тръгваме.

Двамата излязоха от пещерата и се озоваха сред покрития с пресен, девствен сняг пейзаж. Всичко блестеше под ярката утринна светлина. Той успя да различи очертанията на пътеката, по която се бяха спуснали в долината, както и една друга, която продължаваше извън нея, покрай замръзналата река.

Двамата се обърнаха един към друг и се погледнаха. Никой от тях не заговори. Внезапен далечен тътен ги накара да вдигнат очи към

небето. Намираха се твърде навътре в долината, за да видят зараждащата се буря. Тивара изруга под носа си.

— Ще тръгна първа, за да не хвърлям сняг върху теб — каза тя.

— Опитай се да стигнеш до колибата на ловците преди следващата буря.

Лоркин кимна. Тя се отдалечи бързо, отхвърляйки с магия снега от пътя си. Той я изпрати с поглед, усещайки как с всяка своя стъпка Тивара опъва някаква невидима връзка между тях. Тя не се обърна назад и той не можеше да реши дали е разочарован или облекчен от това.

Когато най-после Тивара излезе от долината, тя не се спря. Вдигна ръка, вперила поглед в земята, и му махна. Това не бе точно жест за прощаване, а по-скоро израз на нетърпение. Във въображението му се появи гласът и изражението ѝ. „Какво чакаш? Тръгвай!“ Лоркин се засмя и тръгна напред, отхвърляйки с магия натрупания от нея сняг. Когато стигна до дъното на долината, той погледна нагоре.

Тивара бе изчезнала. Той почувства странна празнота в себе си.

Погледът му бе привлечен от ледената стена, която покриваше едната стена на пещерата, в която бяха прекарвали предишното денонощие, и той ахна. Това бе завеса от замръзнала вода. „Водопад — помисли си Лоркин. — Красиво е“.

Искаше му се Тивара да е с него, за да го види. Но тя сигурно бе минавала и друг път по пътеката и вече го беше виждала. „И въпреки това щеше да е хубаво да му се насладим заедно“.

Той въздъхна. Нямаше смисъл да се надява нещата да се бяха развили по друг начин. Трябваше да потисне всички романтични мисли и да се концентрира върху завръщането си в Киралия. Очакваше го тежко и опасно пътуване и, ако всичко минеше добре, важни срещи и преговори. Той се обърна и повлече шейната си към дома.

Спускането по пътеката в каньона изглеждаше много по-опасно от изкачването. Беше много по-трудно да се пренебрегва зашеметяващата пропаст от едната страна и вместо при острите завои да гледат към отвесните скали, пътешествениците бяха принудени да се обръщат към долината.

Ачати беше още по-смълчан отпреди. Тайенд също бе необичайно мълчалив. Никой не смееше да се обърне на седлото, за да погледне към останалите, от страх движението му да не подплаши конете и те да се озоват близо до ръба.

Така Денил се сдоби с часове за размисъл, в които да си поблъска главата над онова, което бе научил от Дюна. Предишната вечер се беше върнал късно при Ачати и Тайенд, след като прекара часове в изслушването и записването на легендите и разказите на Пазителката. Разказа им какво бе научил за хранилищните камъни и сподели облекчението си, че създаването им е толкова трудно и опасно, както и че подобни камъни се срещат изключително рядко.

Денил не спомена, че Изменниците разполагат с камъни, способни да блокират разчитането на съзнания и да предават на разчитащия мислите, които той очаква да открие. Жегна го вина заради това, че укриваше тази информация от Ачати, но Денил знаеше, че ще се почувства още по-зле, ако му я разкрие и впоследствие това доведе до избиването на хиляди роби и бунтовници. Макар Денил да презираше Изменниците заради отвличането на Лоркин, те не бяха убили младежа и определено не заслужаваха да бъдат намерени и избити.

Освен това съществуваха достатъчно стратегически причини познанието за създаването на магическите камъни да бъде защитено. Ако ашаките се сдобиеха с подобни тайни от Изменниците, някогашният враг на Киралия щеше да стане още по-могъщ и нямаше да прояви желание да се промени, за да бъде включен в Обединените земи. Племето Дюна му беше доверило тайните си с надеждата, че ще установи приятелски отношения с тях. Може би щяха да разменят познанието за камъкотворството за нещо друго. „Какво бихме могли да им предложим? — зачуди се той. — Защита? При положение че ашаките се намират между Дюна и Киралия и повечето магьосници от Гилдията не използват черната магия, как биха могли Обединените земи да помогнат на туземците?“

Не можеха. Доколкото знаеше, Киралия нямаше пещери с камъни, така че познанието за камъкотворството щеше да е безполезно за Гилдията. „Но може би има подобни пещери в Елийн или в някоя друга от Обединените земи. Пещерата на абсолютното наказание може би е точно такава“. Но все пак се съмняваше в това. Тя бе твърде

симетрична, за да е природно образуване. Подозираше, че е била построена или изсечена в скалата, а кристалите са били добавени покъсно.

Дюна знаеха, че не могат да получат ефективна защита от Обединените земи. Те искаха търговия. Щяха да снабдяват Гилдията с магически камъни — веднага след като собствените им пещери се възстановяха от нападението на Изменниците. От Гилдията зависеше да намери нещо, което туземците биха приели в замяна на това.

Пазителката му беше разказала как Изменниците унищожават или крадат всички магически камъни, които ашаките са получили от племето, и го беше предупредила, че може би ще се опитат да попречат на установяването на търговски отношения с Киралия. Обикновено Дюна не позволяваха на хората си да изнасят магически камъни от тайните им скривалища. Трябваше да се намери начин да ги транспортират, без да предизвикат подозрението на Изменниците или сачаканците.

Предпазните мерки на Дюна и Изменниците обясняваха защо ашаките почти бяха забравили за съществуването на подобни предмети. „Не бих се изненадал, ако някои от тях имат скрити камъни в имененията си. Може би предават от поколение на поколение познанието за използването им, а може би са забравили, че притежават нещо повече от някакви си красиви бижута“. Все пак щом Гилдията може да забрави, че някога е използвала черната магия, защо ашаките да не забравят, че някога са откраднали магически кристали от Дюна? Денил се надяваше, че е така, защото в противен случай транспортирането на камъните от земите на племето Дюна до Киралия, без ашаките да узнаят за това, щеше да е още по-трудно. Достатъчно бе да бъде заловен само един товар, за да се озове в политически неловка и дори опасна ситуация. Гневът на Ачати щеше да е най-нищожната му тревога.

Досега не бе имал възможността да се свърже с Разпоредителя Оусън. В палатката се изкуши да направи опит, но се притесни, че Ачати ще реши, че укрива нещо, което бърза да докладва на началниците си.

„А сега дали е удобно?“ — запита се той. Трябваше да признае, че не му допадаше мисълта да раздвоява вниманието си, когато от едната му страна се спуска смъртоносно опасна урва. Водачът им ги

беше уверил, че конете нямат нужда от упътване. Те познаваха пътеката и също като ездачите си не умираха от желание да паднат в пропастта. „Остава ми само да се надявам, че животното няма да усети разсеяността ми и да ме хвърли от гърба си просто за забавление“. Досега конете се бяха държали спокойно, но той се бе сблъсквал с достатъчно буйни животни, за да заподозре, че целият им род има пакостливо чувство за хумор и обича да играе номера, когато ездачът се разсее.

Отблъсквайки неохотата си, той извади пръстена на Оусън, сложи го на пръста си и затвори очи.

— Оусън?

— Денил!

— Можеш ли да говориш? Имам интересна информация.

— В очакване сме да започне изслушването, но дотогава има малко време. Ала може би ще се наложи да прекъсна внезапно разговора.

— Ще бъда кратък. — Денил му описа срещата си с туземците и Пазителката, и му предаде предложението им.

— Колко интересно. — Вълнението на Оусън се долавяше съвсем слабо, като звук от далечна вибрация. — Камък, който блокира разчитането на съзнанието и проектира фалшиви мисли.

Денил се почувства развеселен, но и леко раздразнен. Той очакваше, че Оусън ще прояви повече интерес към търговското предложение на Дюна.

— Както казах, ако ашаките и сачаканския крал разберат за това, те ще...

— Изслушването започва. Съжалявам, Денил, трябва да вървя. Моля те, свали пръстена.

Денил отвори очи, свали пръстена и го прибра в джоба си. Изпълваше го дразнещо съмнение. Дали Оусън разбираше значението на онова, което му беше казал? Беше ли осъзнал потенциала от установяването на търговски отношения с Дюна? И по-важното, дали беше схванал опасността, ако ашаките открият съществуването на камъни, които блокират разчитането на съзнанието?

„Ще трябва да му се доверя — или поне да се надявам, че ще го обмисли в първия удобен момент. — Денил потисна съмненията си. —

Ще ми се да обсъдя това с някого, но не мога да се доверя дори на Тайенд. Не и след като той вече е посланик на Елийн“.

Единственият човек в Сачака, с когото можеше да обсъди това, бе Лоркин, а той се намираше далеч в планината, като доброволен затворник на Изменниците.

В Заседателната зала отекваха гласовете на събралите се магьосници, които очакваха започването на изслушването. Сония стоеше в единия край на площадката. Тя погледна нагоре към Висшите магове и забеляза по лицата им същата смесица от безпокойство и нетърпение, които усещаше в себе си.

„Къде е Оусън? Защо Калън и Наки не са пристигнали още?“.

Стоящата до нея Лилия като че ли не усещаше нарастващото напрежение. Погледът ѝ се рееше в нищото. Изражението ѝ бе тъжно и примирено.

„Тя порасна много през последните няколко месеца“ — помисли си Сония. Обърканата, замаяна млада жена, чието съзнание Сония бе разчала след смъртта на лорд Лейдън, бе наивна и недалновидна — какъвто сигурно би бил всеки, който би се осмелил да експериментира с черна магия, без да се замисли за последиците. „Честно казано, тя е била натъпкана с роет и напълно замаяна. Това би било достатъчно за всеки ученик да се впусне в действия, за които по-късно ще съжалява“. Но все пак Лилия бе съзряла. Тя се бе научила да се спира и да обмисля последствията от действията си. Освен това се бе научила да не проявява такава доверчивост. Когато се бе съгласила да избяга с Лорандра, тя бе направила своя избор с пълното съзнание, че на жената не може да се вярва. Макар да бе направила лош избор, за нея това бе единственият начин да спаси приятелката си.

„Всъщност аз бях впечатлена от готовността ѝ да жертва собственото си бъдеще — и може би живота си — за да намери Наки. Само ми се искаше да бе избрала да се довери на мен, вместо на Лорандра. Но може би аз съм виновна, че не успях да я убедя, че правя всичко възможно, за да намеря Наки“.

Кое то не беше много, призна си тя. Беше оставила всичко на Калън. Втори път нямаше да направи тази грешка.

„Дори Сери не ми довери, че Лилия е при него. Може би така е защитавал и двете ни. Не съм задължена да се занимавам с неща, които не са ми известни. Но ме притеснява това, че е пратил Лилия да спаси Наки. Не му ли е минало през ума, че Наки не иска да бъде спасена? Ако не се бях появила, тя щеше да убие Лилия“.

Сония не спираше да се чуди дали Сери не се бе надявал да запази Лилия за себе си. Щеше ли момичето да го приеме?

Колкото до Наки, единственото престъпление, за което бе признала, беше, че е научила и използвала черната магия. Бе го направила поради същата глупава причина, която бе подтикнала и Лилия. Историята ѝ за изнудването и работата за Крадеца беше малко съмнителна. Сония, Дориен и Никея я бяха чули да казва на Лилия, че „просто още учи занаята“. Може би Наки се беше отказала да се измъкне от престъпния свят и бе решила, че нейното място е в него — дори бе готова да се подчини на заповедта да убие Лилия.

„Очевидно, с каквото и да я е заплашвал Крадеца, за да работи за него, то не е било, че ще убие Лилия. Каква ли е била заплахата? Калън така и не я спомена“.

След като Наки и Лилия напуснаха кабинета на разпоредителя Оусън, Калън беше казал на останалите магьосници, че Наки обвинява Гилдията за ситуацията, в която се е оказала. Изключването ѝ от Гилдията я бе оставило уязвима за изнудвани и престъпници. Сония подозираше, че мнозина биха приели тази гледна точка. Макар че също като Лилия, Наки бе овладяла черната магия посредством глупави експерименти, тя бе принудена да работи за Крадец. Лилия се намираше в доста по-несигурно положение. Тя умишлено бе избягала — като междувременно бе освободила и Лорандра. Би могла да заяви, че Лорандра я е убедила да се махне — и това отчасти бе истина — но това щеше да попари положителните впечатления от твърдото ѝ намерение да намери приятелката си. Всъщност точно решителността на Лилия да намери Наки и успехът ѝ щяха да ѝ спечелят значителна подкрепа.

И двете момичета владееха черната магия. Ако Гилдията решише да ги накаже заради това, най-малкото, което ги очакваше, бе затвор. Проблемът бе, че блокирането на силата им бе претърпяло провал. Сония знаеше, че според някои магьосници тя не си е свършила работата. „Иска им се да е така, затова вярват, че е така“ — помисли си

тя. Несъмнено следващия път задачата щеше да изпълни Калън. Според нея и той нямаше да постигне успех.

Какво щеше да се случи, след като блокадата на Калън се провали? Ако това докажеше, че силата на черните магьосници не може да бъде блокирана, какво щеше да се случи с момичетата? Пак можеха да бъдат затворени, но пазачите им трябваше да са магьосници и...

Страничната врата в отсрещната стена на залата се отвори. Един ученик надникна нервно и се огледа, но щом зърна Сония, той се напрегна. Посочи я, после посочи и Лилия и им махна с ръка. Сърцето ѝ подскочи. „Нима Калън имаше проблеми с Наки?“

Сония погледна към Лилия, която очевидно бе видяла ученика и изглеждаше разтревожена.

— Ела с мен — каза ѝ магьосницата.

Когато двете прекосиха залата, жуженето на гласовете утихна. Ученикът бе висок, дългурест младеж, който се поклони, наведе се към Сония и прошепна в ухото ѝ:

— Разпоредителят иска да отведете Лилия в кабинета му, Черна магьоснице Сония.

Сония кимна. Следвана от Лилия, тя тръгна към вратата и излезе в Голямата зала.

След шумната Заседателна зала, тишината тук бе изпълнена с драматизъм. Сония махна с ръка на Лилия да върви редом с нея, след което забърза към предната част на Университета. Когато стигнаха фойето, тя сви надясно, мина през прохода под арката и спря пред вратата на Оусън. Тя се отвори при почукването ѝ.

За нейно голямо облекчение Калън и Наки стояха спокойно вътре. Калън срещна погледа ѝ, но изглеждаше също така обезпокоен и изпълнен с любопитство. Наки изглеждаше отегчена.

— Черна магьоснице Сония — каза Оусън, — току-що научих нещо много интересно, което повдигна един въпрос, чийто отговор искам да науча, преди да започне Изслушването. — Той се обърна към Калън. — Моля, махнете пръстена на Наки.

Момичето внезапно се ококори. Тя притисна ръце към гърдите си, една върху друга, и погледът ѝ зашари стреснато между Оусън и Калън.

— Не! Това е пръстенът на баща ми. Единственият спомен, който ми е останал от него.

Оусън повдигна вежди.

— С изключение на цялото имение и всичката му собственост, сред която и една книга, която съдържа инструкции за овладяването на черната магия.

Калън хвана Наки за ръцете. Тя му се опъна, но той с лекота ги отдели една от друга. Нещо улови светлината и я отрази. Сония чу как Лилия си пое рязко дъх. Тя се обърна към момичето.

— Какво има?

— Този пръстен се намирал в шкафа заедно с книгата. — Тя погледна към Сония. — Наки каза, че е собственост на баба й и че е магически.

Калън измъкна пръстена от ръката на Наки и го подаде на Оусън. Разпоредителят го огледа отблизо. После го сложи на пръста си и лицето придоби съсредоточено изражение; след миг той сви рамене и го свали.

— Не усещам нищо магическо в него.

— Но разбира се — обади се Наки и му се усмихна пресилено. — Тя беше луда старица, която обичаше да разказва приказки на децата.

Оусън я погледна твърдо и преценяващо и усмивката й се стопи. Разпоредителят се обърна към Калън.

— Разчетете й съзнанието.

Калън и Наки замръзнаха на местата си. Калън изглеждаше изненадан; Наки бавно пребледня, но и първа се съвзе.

— Не — рече гневно тя, опитвайки се да измъкне ръката си от калъновата. — Колко пъти ще нахлувате неканени в главата ми?

Двамата мъже се спогледаха. Лицето на Оусън се втвърди и той кимна с глава, показвайки на Калън, че иска да продължи. Калън придърпа Наки към себе си.

— Почакайте! — възкликна тя и в гласа й се промъкна нотка на паника. — Не стига ли, че бях отвлечена от Крадец и принудена да работя за него? Не стига ли, че... че баща ми беше убит... — Тя посочи Лилия със свободната си ръка. — От нея. Трябва да ровите в нейната глава. Трябва да...

— Щом в съзнанието ти няма нищо нередно, тогава позволи на Калън да го разчете — каза й Оусън.

— Не! — извика Наки. Тя изтръгна едната си ръка. — Аз тъгувам! Не искам да видите това. Оставете ме на мира! — Тя покри лицето си със свободната си ръка и захълца.

Калън се намръщи. За голяма изненада на Сония той я погледна с въпросително изражение. Тя срещна погледа му и видя неохотата му. Но когато се обърна към Оусън, Сония с изненада установи, че по лицето му липсват следи от съчувствие. Той се пресегна, улови свободната ръка на Наки и я дръпна от лицето ѝ. По него нямаше никакви сълзи. Наки впери разширените си от страх очи в него.

— Направи го, Калън — каза тихо Сония.

Наки се опита да се бори с магия, но това не продължи дълго. Щом той притисна длани към слепоочията ѝ, Сония погледна към Лилия, загрижена, че момичето може да се уплаши, но Лилия гледаше с напрегнато спокойствие.

След продължително мълчание Калън пусна Наки с отвратено изсумтяване. Той погледна към Оусън.

— Подозренията ви се оказаха правилни. Пръстенът скрива истинските помисли на приносителя си.

Оусън погледна към пръстена, свил устни в мрачен триумф.

— Какво криеше тя?

Калън си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна.

— *Наистина* е научила черната магия, преди да се запознае с Лилия — умишлено. Ненавиждала е ограниченията, които са ѝ наложили баща ѝ и Гилдията и искала да се освободи, за да прави каквото си поиска. — Лицето му помръкна. — Сприятелила се с Лилия и я подмамила да научи черната магия, за да може да убие баща си, а някой друг да бъде заподозрян за това — упоила Лилия и намазала ръцете ѝ с кръв, за да я накара да изглежда виновна. — Той погледна със съчувствие към момичето, после се обърна към Оусън. — Черпела е вдъхновение от Скелин, който досега успява да избегне пленяване. Не очаквала да блокират силата ѝ, но с лекота заобиколила блокадата — подозирам, че обикновените бариери не са ефективни при черните магьосници. След това Наки намерила Крадец, който бил готов да я научи как да оцелее в престъпния свят в замяна на някои магически услуги. — Калън се обърна и изглежда презрително Наки. — Той ѝ

водил хора, които няма да липсват на никого, за да може тя да се подсили, а после се погрижил телата им да не бъдат открити.

Сония гледаше момичето, а гневът ѝ от безжалостните манипулации и убийството на лорд Лейдън постепенно преминаваше в ужас. „Как е могла да го направи? Да убие хора, които не ѝ желаят злото...“ Наки стоеше с изпънат гръб и скръстени ръце, изкривила устни в мрачно предизвикателство. „И всичко това, за да може да прави каквото си поиска“.

— Сония — каза Оусън.

Тя отмести поглед от момичето и се извърна към него. Той държеше пръстена в ръката си.

— Искам да се опиташ да разчетеш съзнанието ми.

Сония примигна изненадано, но после разбра всичко, когато го видя как си слага пръстена. Тя пристъпи напред, притисна длани към слепоочията му и затвори очи.

Когато изпрати съзнанието си напред, тя успешно заобиколи защитата му и потърси мислите му. Усети силното му присъствие, но мислите, които улови, бяха смътни и откъслечни. Тя излезе от главата му и отвори очи.

— Това е... странно. Мислите ви бяха накъсани, сякаш ви е трудно да ги съберете на едно място.

Той се усмихна леко.

— Мислех си за Лорлън.

Тя го изгледа замислено. Години наред Оусън бе работил заедно с предишния Разпоредител и дълбоко скърбеше за смъртта му. В никакъв случай не би пропуснала тези мисли и придружаващите ги чувства без в тях да има някаква магическа намеса.

— Когато за пръв път разчетох съзнанието на Наки, аз не открих подобна разкъсаност — отбеляза Калън.

— Нито пък аз — каза Сония, обръщайки се към него. — Може би са нужни някакви умения при използването му.

— От това, което научих, случаят е точно такъв — каза им Оусън. Той се усмихна, когато и двамата се обърнаха едновременно към него. — Докато се подготвях за изслушването, посланик Денил се свърза с мен. Той е открил съществуването на блокиращите разчитането камъни, както и ред други неща. Тъй като при разчитането на съзнанията на Наки и Лилия се получиха доста несъответствия,

преди да продължим с Изслушването, реших да проверя дали някое от момичетата не носи никакви скъпоценни камъни.

— Какво ще правим сега? — попита Калън.

— Ще продължим с Изслушването — отвърна Оусън, поглеждайки към Наки. Тя отвърна мрачно на погледа му. Оусън се обърна към Сония. — Двете с Лилия се върнете първи. Аз ще дойда след малко с Калън.

Тя кимна. Той ги поведе към изхода. За нейна голяма изненада излезе заедно с тях навън и затвори вратата след себе си.

— Преди да тръгнете... — каза той тихо, местейки поглед от Сония към Лилия. — Засега не споменавайте за пръстена на никого. — Той се обърна към Сония. — Оградете Висшите магове с бариера и им кажете, че Калън е успял да разчете съзнанието на Наки, след като е бил премахнат щит, който досега му е пречел. Кажете им, че ще научат подробностите след Изслушването.

Тя кимна и след като той им даде знак, че може да тръгват, двете забързаха към залата.

— И така — рече Лилия, когато се озоваха в Голямата зала. — Щом Наки е извършила убийство... използвайки черна магия...

Сония усети как я побиват ледени тръпки. Наказанието щеше да е екзекуция. Тя погледна към Лилия и се изпълни със съчувствие. „Определено се е привързала към неподходящото момиче“. Сърцето на Лилия не само беше разбито, но и тя бе открила, че обектът на желанията ѝ е убивал други, набедил я е за това и се е опитал да я убие. „И сега приятелката ѝ най-вероятно ще бъде екзекутирана. Надявам се Лилия да се оправи. Ще я държа под око...“

Момичето се извърна настрани.

— Кралят може да я помилва — каза ѝ Сония.

Лилия се засмя горчиво.

— Това няма да стане.

Сония въздъхна.

— Да, едва ли.

Когато стигнаха до вратата на Заседателната зала ѝ хрумна нещо, което я изпълни с ужас и я накара да се спре.

Тогава кой ще извърши екзекуцията?

ГЛАВА 27

НЕОЧАКВАНА ПОМОЩ

Застанал пред ловджийската колиба, Лоркин се огледа и се зачуди кое време е. Знаеше само, че слънцето вече е изгряло, защото мъглата около него беше твърде светла, за да е огрявана единствено от луната.

„Трябва ли да изчакам, докато се вдигне съвсем?“

Тъй като бурята беше забавила него и Тивара, храната му вече бе на привършване. Той бе готов да гладува един ден, защото знаеше, че в края на долината го очакваха Изменниците-роби. Но колкото повече се бавеше, толкова по-вероятно бе отсъствието им да бъде забелязано в имението, към което принадлежаха.

„Стига да вървя само надолу, няма да се изгубя. Тивара каза, че дори да вървя през нощта, няма да се заблудя, защото пътят прекосява изхода от долината. Трябва просто да вървя, докато не го намеря, после да свия вляво и да тръгна по него“.

Със сигурност тези инструкции можеха да се използват и в настоящата ситуация.

Той погледна отново към колибата, която бе почти скрита от мъглата. Зарови шейната под снега, както му бе казано. Предположи, че скоро някой ще я върне в Убежището. Освен това остави раницата си и се преоблече в дрехи, каквито обикновено носеха ловците през зимата — груби панталони, туника и наметало с качулка, съшито от кожи. Ботушите му бяха направени от кожа с вълната навътре. Имаше и обикновени кожени ръкавици — без пръсти. Ловците бяха поредната група сачаканци, които не се вписваха съвсем в простото разделение на роби и ашаки. Те бяха свободни мъже, но не бяха магьосници. Живееха в именията в замяна на кожи, месо и разни предмети, които произвеждаха, но не бяха считани за роби. Тъй като прекарваха по-голямата част от годината в разни отдалечени места, на господарите им щеше да им е трудно да ги контролират. Освен това те имаха сключено споразумение с Изменниците, които ги оставяха на мира, стига да стоят надалеч от определени райони в планината. Някои от тях

помагаха активно на Изменниците, като им позволяваха да използват колибите им — макар че всъщност нямаха кой знае какъв избор. Ако искаха да имат свободата да ловуват из планината, те трябваше да застанат на страната на магьосниците, които живеяха там.

Ловджийското облекло беше идеална дегизировка за Лоркин. Ако някой ашаки го видеше, нямаше да му обърне внимание, а и за един ловец не беше странно да се движи сам. Не че точно днес щеше да го види някой.

Той обърна гръб на планината и тръгна. Мъглата беше толкова гъста, че трябваше непрекъснато да се взира в земята за препятствия. След като хлътна в няколко вдлъбнатини и пропадна в една река, скрита под снега, той си отчупи един клон и започна да го използва за проверка на преспите, през които преминаваше. Това доста го забави, затова Лоркин не очакваше скоро да намери пътя, но след като сравнително равната отсечка завърши с внезапно пропадане, той се спря и се огледа наляво и надясно. Откри, че равният район се простира доста надалеч от двете му страни. Това трябваше да е пътят.

„Тивара каза да тръгна наляво. Ако греша и това не е пътят, равното скоро ще свърши или ще стигна до скалите“.

Затова Лоркин пое в указаната посока. След няколкостотин крачки той се поуспокои. Равната повърхност продължаваше право напред и с изключение на някоя бразда или локва си оставаше равна. Тъй като вече не се налагаше да внимава за препятствия, той се огледа в мъглата, търсейки някакъв знак от Изменниците, които трябваше да го чакат.

След известно време започна да се притеснява, че ги е подминал незабелязано. Въпреки че мъглата оказваше заглушаващ ефект върху звуците, хрущящите му стъпки му се струваха достатъчно шумни и той трябваше да потисне порива си да върви по-тихо.

„Поне ще мога да чуя, ако приближава някоя карета, и ще успея бързо да се махна от пътя. Няма значение, че наоколо няма нищо, зад което да се скрия. Достатъчно е просто да клекна и да остана неподвижен; ако някой ме види, сигурно ще ме помисли за скала“.

Зад него се разнесе нечий глас и Лоркин замръзна. Не можа да различи думите, но определено човекът викаше някого.

„Мен?“.

Той си спомни думите на Тивара, че не би трябвало да срещне някой ашаки, защото по това време на годината те обикновено не пътуват. Съмняваше се, че някой ще тръгне доброволно из тази мъгла, а и не чу звуците на движеща се карета или тропането на копита. Единствените хора, които биха излезли навън в подобно време, бяха хората, които го очакваха. Гласът се беше разнесъл зад гърба му. Може би бяха видели следите му и се бяха досетили, че ги е подминал.

Гласът се чу отново, този път малко по-отдалеч. Той тръгна напред. След няколко стъпки забеляза движение. Различи някаква фигура, която се приближаваше към него. Мъж, който вървеше с уверена крачка. Облечен с панталони и подрязано сако.

Ашаки.

Той се спря, но вече беше твърде късно. Мъжът го беше видял. Сърцето на Лоркин запрепуска като полудяло. Дали да не се хвърли на земята с надеждата, че мъжът ще го помисли за роб? Но един ловец не би постъпил така.

— Ти не си Чатико — каза мъжът и се спря. Той се приближи, наведе се напред и се взря в Лоркин. — Аз те познавам. Виждал съм те и преди. — Изведнъж очите му се ококориха от изненада. — Ти си онзи киралийски магьосник! Който изчезна!

Нямаше смисъл да се преструва на друг. В съзнанието му изникнаха думите на Тивара. „Но ако срещнеш, кажи им кой си и ги помоли да те отведат в Дома на Гилдията. Те ще бъдат политически задължени да ти помогнат“.

— Аз съм лорд Лоркин от Магьосническата гилдия на Киралия — заяви той. — Официално моля да ме отведете в Дома на Гилдията в Арвис.

Мъжът се усмихна и го потупа по рамото.

— Е, днес е щастливият ти ден. И ние сме тръгнали натам. Щяхме да изчакаме, докато времето се проясни, но господарят Вокиро настоя да потеглим на зазоряване. Аз съм господарят Аками.

Лоркин потърси подходящите думи. „Двама от тях са господари. Не са чак толкова високопоставени като ашаките. Това може да ми е от полза“. Той успя да се усмихне.

— Благодаря ви, господарю Аками.

Сачаканецът отвърна с познатия развеселен поглед на киралийските му маниери, после махна с ръка надолу по пътя.

— Каретата ни е натам. Господарят Чатико спря, за да се облекчи. — Лоркин тръгна редом с мъжа. — Забави се доста, затова реших да го потърся. Виждаш ли какъв късмет извади? Можехме просто да минем покрай теб и нямаше да те забележим. А! Той се е върнал.

До каретата стоеше друг мъж. Щом зърна Лоркин, той го изгледа от главата до петите с изненада и отвращение.

— Виж кого намерих — обяви господарят Аками. — Изгубеният киралийски магьосник! Обзалагам се, че има доста интересни истории. Ще ни развлича по пътя до града!

Скоро след като сандъците бяха натоварени на палубата на „Инава“, корабът вдигна котва и отплава. Денил, Тайенд и Ачати бяха съпроводени до единственото място на палубата, където нямаше да се пречкат на капитана и екипажа му от роби.

Ачати погледна към Денил.

— Доволен ли сте от онова, което научихте тук, посланик?

Денил кимна.

— Да, макар да ми се иска да се върна и да запиша още от легендите на Дюна. Поисках да чуя само онези, които са свързани с магията, но има толкова много други, които не са. Предполагам, че някой друг ще напише тази книга.

Ачати кимна.

— Може би вашата помощничка ще я напише. Тя ми изглежда силно заинтригувана от племето.

Денил почувства вина заради това, че бе изоставил Мерия. „Но все някой трябваше да остане в Дома на Гилдията.“

— Да, така е.

— А вие, посланик Тайенд? — попита Ачати, обръщайки се към елийнеца. Тайенд махна неопределено с ръка, което можеше да означава много неща. Денил забеляза, че той изглежда доста пребледнял.

— Взехте ли си лекарството против морска болест? — попита Ачати.

— Още не — призна Тайенд. — Не исках да пропусна последната гледка от... — Той преглътна звучно и махна с ръка към

долината. — Ще го изпия щом напуснем залива.

Ачати се намръщи загрижено.

— Ще мине известно време, преди да подейства, а ако не успеете да го задържите в себе си, просто няма как да подейства.

— Ашаки Ачати — извика капитанът.

Те се обърнаха и видяха, че мъжът сочи северното крайбрежие на залива, с блестящи очи и мрачна усмивка на лицето си. Небето беше покрито с черни облаци, а хоризонтът не се виждаше зад плътната дъждовна завеса.

Ачати се засмя.

— Иде буря. — Той пристъпи към капитана. — Ще ти помогна.

Мъжът свъси вежди.

— Имате ли опит?

Ачати се ухили.

— Достатъчен.

Мъжът кимна и отново се усмихна. Когато Ачати му обърна гръб, очите му грееха от вълнение. Кожата на Денил настръхна.

— Няма ли да се върнем на брега? — попита Тайенд с паническа нотка в гласа.

— Не — отвърна Ачати. — По-добре изпийте лекарството още сега.

— На двама ви с капитана това ви харесва, нали? — попита Денил, когато елийнецът бързо се отдалечи.

Ачати кимна.

— Да. Бурите се появяват често по това време на годината. Ние от векове се възползваме от тях. Всеки ашаки, който пътува с кораб — и който цени живота си, разбира се — се научава как да ги контролира. С магия, която да запазва целостта на кораба и опитен капитан, който да го управлява, може да се стигне от Дюна до Арвис само за няколко дни.

И сякаш за да подчертае думите му, вятърът блъсна напред кораба, докато той излизаше от залива. Денил и Ачати се хванаха за перилата.

— Мога ли да предложа помощта си? — попита Денил. Налагаше се да крещи, за да бъде чул.

В смеха на Ачати се долавяха едновременно привързаност и присмех.

— Не се притеснявайте. Кралят ще се погрижи да възстанови изразходената от мен и капитана магия.

„С други думи само висши магьосници имат силата да извършат това.“

Досега Денил не бе усещал толкова остро факта, че не е черен магьосник. Интересното бе, че изгуби всякакво желание да се прибере на безопасно място в каютата си.

— Ще остана да гледам — каза той.

— По-късно — отвърна Ачати, поклащайки глава. — Лекарството против морска болест няма да е достатъчно. Тайенд ще се нуждае от помощта ви.

Денил улови погледа на сачаканеца. От очите му струеше загриженост. Денил въздъхна, кимна примирено и тръгна след елийнския посланик.

Когато Сония стигна до края на коридора, тя видя през входа на Университета приближаващата се и спираща карета. За един кратък миг тя успя да зърне познатото лице.

Дориен.

Сония тихичко изруга. Ако прекосеше коридора, той щеше да я види и да поиска да поговорят. Тя не беше в настроение за подобни разговори, натежали от неизречени въпроси, вина и желание. Ужасът, който се бе настанил в сърцето ѝ по време на Изслушването, не я бе напуснал цял ден.

Затова тя се обърна, върна се по коридора и се шмугна се в най-близката учебна стая. Учениците отдавна си бяха отишли. Редиците с чинове и столове изпълниха съзнанието ѝ със спомени, приятни и неприятни.

„Или може би е по-правилно да кажа поносими и неприятни? Макар да ми харесваше да овладявам магията, не ми беше особено забавно да се обучавам заедно със съучениците ми, дори когато не се стараеха да правят живота ми все по-труден и по-труден, или както бе в случая с Регин, да търсят нови и все по-унизителни и болезнени начини да ме измъчват“.

След като бе приета отново в Гилдията, завършването на обучението ѝ не бе лесно. Уроците трябваше да бъдат преподавани, без

учителите да могат да предават по-сложната материя директно от съзнание в съзнание. Но тя бе успяла, въпреки всичко. Въпреки мъката от смъртта на Акарин. И бременността си.

„Регин се превърна в свестен човек — й мина през ума. Тя се усмихна тъжно. — Никога нямаше да предположа, че един ден ще си мисля подобни неща. Или че ще ми липсва“.

И той донякъде наистина й липсваше. В началото на търсенето беше добре да има помощник, който не бе сляпо влюбен в нея. С Дориен нещата се бяха усложнили доста. Искаше й се да побързат и да заловят Скелин и Лорандра. Или дъщерята на Дориен да бъде приета по-скоро в Гилдията и двамата с Алина да се върнат на село.

„Предполагам, че това означава, че не съм влюбена в него — осъзна тя. — Някога може и да съм била, ако не се бяха появили толкова много фактори, които развалиха всичко. Или може би... ако наистина беше любов, нищо не би могло да я развали. Очевидно хората непрекъснато имат любовни връзки. Идеята за предателството на съпрузите или причиняването на скандал не е достатъчна, за да ги откаже от тях“.

Сония въздъхна и отиде до вратата на стаята. Досега Дориен би трябвало да е минал по коридора. Чувайки гласове и приближаващи се стъпки, тя се спря, защото не искаше да я усетят, че се крие.

— ... това ви убеди, че трябва да спрете да приемате роет? — чу се женски глас. Той беше познат. Веднага щом разпозна лейди Винара, тя чу отговора на другия човек и се стресна, щом го разпозна.

— Убеден съм, но това може би не е най-добрият момент — отвърна Черният магьосник Калън, докато минаваха покрай стаята. — Не искам нещо да ме разсейва от...

— Моментът *никога* не е добър — отвърна Винара. — Да не мислите, че не го чувам всеки ден от...

Гласът на лечителката заглъхна. Двамата вървяха бързо към фойето и кабинета на Оусън. Накъдето се бе запътила и Сония.

Тя преброи до петдесет, излезе от стаята и продължи по пътя си. Докато обмисляше дочутото, в гърдите й се бореха триумф и безпокойство. Триумф, че се беше оказала права: пушенето на роет от Калън беше *проблем*. И понеже той беше Черен магьосник, това го превръщаше и в неин проблем.

Когато стигна до кабинета на Оусън, вратата му беше затворена. Тя я бутна и влезе вътре. Ротан вече беше пристигнал. Докато минаваше покрай него, двамата си размениха усмивки. Повелителите на дисциплините седяха на обичайните си три стола. Калън се беше облегал на стената. Разпоредителят седеше в креслото си. Той срещна погледна ѝ, двамата си размениха кимвания и тя зае обичайното си място до бюрото му.

Неколцината липсващи Висши магове пристигнаха скоро след това и Оусън започна срещата с разказ за онова, което се бе случило преди Изслушването — информацията от Денил, призоваването на Калън, Наки, Сония и Лилия, и какво Калън бе видял в съзнанието на Наки, след като бе свален пръстенът ѝ.

— Кралят отказа да помилва Наки — каза им Оусън, след като завърши разказа си.

Последва мълчание. Сония огледа лицата на магьосниците. Някои кимаха, без да са изненадани. Други изглеждаха стреснати. Ротан я наблюдаваше с разтревожено и съчувствено изражение на лицето. Тя почувства как стомахът ѝ се свива и устата ѝ пресъхва.

„Какво ще правя, ако ме накарат да извърша екзекуцията? — Сония вече бе решила, че няма да възразява, ако ѝ наредят да го направи, но ако имаше възможност да избира, щеше да го избегне. — В този случай няма правилно решение. Или го правя и отново изцапвам ръцете си с кръв, или отказвам и принуждавам някой друг да поеме този товар“.

И този някой сигурно щеше да е Калън. Досега той не бе убивал никого — не и с черна магия, и ако Наки трябваше да умре, без силата ѝ да излезе на свобода, тя трябваше да бъде източена преди това. Наки не бе нашественичка; тя бе млада жена, и то киралийка. Въпреки че Сония не харесваше Калън, тя не желаше да му прехвърли товара на екзекуцията. „Ако го направя, хората ще гледат на мен по друг начин. Ще ме смятат за безмилостна и студена. Ако отхвърля това задължение, те ще ме сметнат за нелоялна и страхлива. Те ще...“

— Обсъдих го с Черния магьосник Калън и Върховния повелител Болкан — каза Оусън. — Калън ще отнеме силата на Наки, Болкан ще наложи наказанието.

Сония примигна изненадано, усещайки как я залива облекчение. Всички в стаята въздъхнаха едновременно и въздишките им се сляха в

тихо съскане.

— Кралят се съгласи, че екзекуцията не трябва да е публична — продължи Оусън. — Макар че би оказала силно възпиращо влияние върху останалите. — Присъстващите закимаха утвърдително. — Ще бъде изпълнена късно довечера. Съществуването на камъните, които блокират разчитането на съзнанието, трябва да остане в тайна — додаде твърдо той. — Информацията за тях не трябва да напуска тази стая. Сачаканците не знаят за съществуването им и ако научат за тази магия, последствията може да са катастрофални.

Той огледа поред всеки един от магьосниците, докато не получи утвърдителни кимвания от всичките. После се отпусна и ги подкани да зададат въпросите си, ако има такива. Погълната от вълната на собственото си облекчение, Сония дори не чу какво го попитаха. Със закъснение осъзна правилността на решението на Оусън: Болкан, като Върховен повелител, беше водач на Гилдията и бе обучен за Воин, така че бе най-подходящ за прилагането на закона. Двамата с Калън бяха приети като Черни магьосници само за да могат да защитят Гилдията срещу нашественици. Отнемането на силата на Наки от Калън бе практична мярка, която малко се различаваше от онова, което двамата със Сония правеха за умиращите магьосници, така че напускащата телата им сила да не причини разрушения.

Обзе я глупаво безпокойство. „Нима смятат, че не мога или не искам да го направя? Нима смятат, че не може да ми се вярва? О, я стига!“ — помисли си тя.

Срещата приключи скоро след това. Когато Сония излизаше от кабинета, Ротан се приближи до нея.

— Довечера ще ходиш ли в болницата? — попита я той.

Двамата стигнаха до фойето и се спряха при вратите на Университета. Погледите им се рееха към покритата със сняг гора.

— Не знам — отвърна Сония. — Днес не можах да заспя. Бих могла да се върна в стаята си, но сигурно пак няма да мога да заспя, или пък да отида в болницата, но ще бъда твърде разсеяна.

Той изхъмка.

— След случилото се мисля, че с всички ни ще бъде така.

— Както и още известно време. Колко време е минало от последния път, когато Гилдията е екзекутирала свой член?

Той сви рамене.

— Много. Дори ще се наложи да проверя в историческите книги.
Соня се обърна назад. Коридорът беше празен, всички Висши магове си бяха тръгнали.

— Признавам, че съм облекчена от избора им на ексекutori — промърмори тя. — Макар че на Калън ще му е трудно да участва в това. Той никога... няма никакъв опит.

— Мнозина смятат, че са искали твърде много от теб — отвърна тихо Ротан. — Чувстват се виновни заради Лоркин.

Соня се обърна и срещна погледа му. „Трябва да се чувстват виновни заради изпращането на Лоркин в Сачака“ — помисли си триумфиращо тя, не без капчица горчивина.

Ротан не отместваше поглед, намеквайки, че има още нещо. Тя се зачуди колко ли често са я обсъждали Висшите магове.

— Затова ли още не са изключили официално Лоркин от Гилдията? — попита тя.

Магьосникът кимна.

— Или пък се страхуват от онова, което бих могла да кажа или направя?

Ротан се засмя.

— Това също. — Лицето му стана сериозно. — Досега не съм имал възможността да ти съобщя някои тъжни новини — за някой друг, не Лоркин.

— Какво има?

— Съпругата на Регин се опита да се самоубие.

— О! Това е ужасно.

— Очевидно от години се е опитвала да го направи. Това обаче е бил първият ѝ опит на публично място. Носеха се слухове, но... — Ротан се намръщи. — Не ми се искаше да им обръщам особено внимание.

— Горкият Регин — каза тя.

— Да. Но... не поради причината, за която си мислиш.

— Какво искаш да кажеш?

Ротан въздъхна.

— Според слуховете тя се е опитвала да се самоубие всеки път, когато той е разбирал за някой от любовниците ѝ и ги е прогонвал.

Соня потрепна.

— О!

— Според докладите той се прибира в Имардин и е помолил за стая в Жилищните помещения на магьосниците. Дал е къщата си в Елийн на едната си дъщеря, а семейния дом в Имардин на другата.

— Това е един разгневен мъж.

— Наистина.

Сония почувства слаб, някак си неуместен и лекичко вероломен прилив на надежда. „И освен това мъж, който ще има нужда от нещо, което да го развлича — като например преследването на магьосник-отстъпник“. Тя хвана Ротан под ръка и го поведе обратно по коридора на Университета.

— Дали пък не са доста семейните мъже, които имат проблеми в момента, или само така ми се струва?

— Кой друг има проблеми с брака си? — попита той.

Тя сви рамене.

— Ами... разни хора. Колкото до завръщането на магьосниците у дома си, има нещо, за което бих искала да поговоря с теб. Нещо, което бихме могли да постигнем заедно, без да обидим никого.

ГЛАВА 28

РАДУШНО ПОСРЕЩАНЕ

За голямо облекчение на Лилия, тя се оказа затворена в стаята си в Университета, вместо в задушния Купол. Това и вдъхна лека надежда, че Гилдията може и да ѝ прости последните нарушения. Може би намерението ѝ да се върне в затвора, след като намери Наки, ги бе убедило, че тя не заслужава по-строго наказание.

Единственото, което попарваше надеждите ѝ, бе фактът, че след Изслушването не ѝ бяха казали нищо. Прислугата ѝ носеше храна и задоволяваше всичките ѝ нужди, но не продумваха нито дума, дори когато Лилия ги питаше нещо. Когато чукаше по вратата, за да привлече вниманието на пазачите си магьосници, те ѝ казваха да пази тишина.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да размишлява върху стореното от Наки. Макар сърцето ѝ все още да се свиваше от болка, това бе заради една личност, която в действителност не съществуваше.

„Как е могла да убие собствения си баща? Предполагам, че той не ѝ е бил истински баща, а просто мъжът, който се е оженил за майка ѝ. Тя ми каза, че не ѝ е повярвал, когато му се оплакала за тормоза на чичо ѝ. Дали изобщо ми е казала истината? Може би. Не знам дали той заслужава омразата ѝ. Предполагам, че никога няма да разбера“.

Болката от предателството на Наки бе заменена от гняв. Беше се изморила да бъде манипулирана от хората. Първо Наки, после Лорандра. Добре, че Сери и Аний признаха честно какво искат от нея. Поне доколкото знаеше.

„Няма да позволя някой друг да се възползва от мен. Преди да им се доверя, хората трябва да ми покажат, че го заслужават. Поне сега, като съм затворена, няма да се налага да се срещам с много народ“.

Вниманието ѝ бе привлечено от гласове и стъпки пред вратата ѝ. Тя се отвори и в стаята влезе Черната магьосница Сония. Лилия усети как сърцето ѝ се изпълни с надежда, но настроението ѝ бързо се развали, щом забеляза изражението на жената. Момичето се изправи и бързо се поклони.

— Лилия — каза Сония. — По всичко личи, че трябва да ти се извиня за това, че Гилдията те държа в неведение за събитията през последния ден. Проблемът е, че все още не сме решили какво да правим с теб.

Лилия извърна поглед. Това не беше добър знак. Доколкото разбираше, изборът им се колебаеше между екзекуция или затвор, и тъй като силата ѝ не можеше да бъде блокирана, второто би означавало непрекъснато да бъде охранявана от двама магьосници. До края на живота ѝ.

— Мога да те уверя, че по никакъв начин не те заплашва смъртно наказание — каза Сония.

Лилия почувства как я залива гореща вълна на облекчение, сякаш бе влязла в затоплена стая след разходка на студа. От устата ѝ се отрони въздишка и тя се изчерви от неволния изблик на чувства.

— Просто не можем да се договорим как да постъпим с теб. Някои предлагат да те върнем в Наблюдателницата. Други те искат обратно в Гилдията.

Лилия я погледна изненадано. Сония се усмихна сухо.

— При строги ограничения, разбира се.

— Разбира се — повтори като ехо Лилия.

— Аз също съм на второто мнение. Затова уредих да останеш при мен, докато не бъде взето окончателното решение.

Лилия я погледна невярващо. Не можеше да реши дали това е добре или не. Щеше да ѝ е по-удобно и не толкова изолирано както в тази стая, и това би означавало, че Гилдията ѝ вярва, че няма да опита ново бягство. Но пък щеше да живее със Сония. Черната магьосница.

„Каквато съм и аз, всъщност“ — напомни си тя.

Всички ученици се плашеха от Черните магьосници. Тя подозираше, че немалко от току-що завършилите магьосници също се страхуват от тях. Сония беше използвала черната магия. Беше убивала с нея.

„Но за да защити Киралия. А не като Наки“.

Сония леко ѝ махна с ръка.

— Хайде. Да идем да те настаним.

Неспособна да обели и дума, Лилия кимна и тръгна след облечената в черно жена. Двамата пазачи изгледаха нервно Сония, което не помогна на момичето да се почувства по-добре. То я следваше

послушно по коридорите на Университета, после през двора и в жилищните помещения на магьосниците.

Вътре се разминаха с двама алхимици. Мъжът и жената кимнаха учтиво на Сония, но после погледите им се плъзнаха към Лилия. Тя очакваше да види неодобрение или подозрителност. Вместо това откри съчувствие.

Едва когато се изкачиха по стълбището, девойката разбра защо.

— Наки — усети се да произнася тя.

Сония я погледна.

— Имам новини и от нея. Но нека първо влезем вътре.

Внезапно Лилия се изпълни със страх. „Новините няма да са добри — помисли си тя. — Не би трябвало да ме интересува какво ще ѝ се случи, след всичко, което ми причини“. Но всъщност се притесняваше.

Двете се спряха пред вратата, която се отвори навътре. Сония даде знак на Лилия да влезе първа.

Щом пристъпи през прага, девойката се озова в сеппла, но луксозно обзаведена стая и осъзна, че не е сама. Щом разпозна присъстващия, сърцето ѝ подскочи.

— Аний!

Младата жена се усмихна, пристъпи напред и леко я прегърна.

— Лилия — каза тя. — Трябваше да разбере как си. — Тя погледна към Сония. — Каза ли ѝ вече?

Сония поклати глава.

— Тъкмо се канех. — Тя погледна към Лилия със симпатия и съчувствие. — Беше права: кралят не помилва Наки. Тя беше екзекутирана късно снощи.

Макар Лилия да го очакваше, новината ѝ подейства като шок. Тя се отпусна на най-близкия стол. За известно време можеше само да диша.

„Няма я. Наки я няма. Беше толкова млада. С голям потенциал, както се казва. Но пък може би е добре, че така и не успя да го реализира. Кой знае колко хора щяха да бъдат убити“.

Нечия ръка полегна на рамото ѝ. Тя осъзна, че Аний е седнала до нея. Младата жена се усмихна, но очите ѝ излъчваха загриженост.

— Ще се оправя — каза ѝ Лилия.

— Ще ви оставя да си поговорите — каза Сония. Тя отвори вратата и излезе от стаята.

Лилия зяпна изненадано след нея.

— Какво има? — попита Аний.

— Тя ме остави тук сама.

— Сама? Аз съм с теб.

Лилия поклати глава.

— Извинявай. Имах предвид без охрана. Без магьосници. — Тя погледна Аний с присвити очи. — Освен ако има нещо, което не си ми казала.

Аний се засмя.

— Винаги има нещо, което премълчавам. Това е част от работата ми. Но не, не съм магьосница. В мен няма и капчица магия. Като малка отидох да ме проверят. Реших, че ако ме приемат в Гилдията, това ще е отличен начин да ядосам Сери.

— Да ядосаш Сери? И защо приемането ти в Гилдията ще го ядоса?

Аний я погледна изненадано, изруга и се плесна с длан по челото.

— Какво има? Издаде нещо, което не трябваше, нали? — Лилия се замисли над думите на Аний. — Познаваш Сери от дете. — Нищо чудно, че Аний беше толкова лоялна. Само че някога е искала да го раздразни. Ами ако... — Той ти е баща!

Аний изпъшка и кимна.

— Очевидно съм много по-добра като телохранител, отколкото като пазител на тайни.

— Какъв е проблемът хората да знаят, че баща ти е Крадец?

Аний се намръщи.

— Скелин уби втората съпруга на Сери и двамата ми полубратя. Е, поне ние смятаме, че е той.

— Ох. — Цялото задоволство на Лилия от разгадаването на истината се изпари. — Значи ти се страхуваш, че ако разбере, че си дъщеря на Сери, той ще убие и теб.

Аний сви рамене.

— Така или иначе ще ме убие при първа възможност, защото съм телохранител на Сери. По-вероятно ще ми направи нещо, с което да нарани или да изнудва Сери.

— Е, тайната ти е на сигурно място. Макар че, ако Сония или Калън разчетат съзнанието ми...

— Сония знае. Калън, от друга страна... — Аний се намръщи, после погледна към Лилия и повдигна едната си вежда. — Предполагам, че не ти се иска да избягаш с мен? С помощта на Сери бих могла да те отведа на място, където Гилдията никога няма да те открие.

Сърцето на Лилия подскочи.

— Не. Звучи изкусително, но оставането ми тук е... правилната постъпка. Преди това не ме интересуваше, но сега не е така.

— Дори ако те върнат в Наблюдателницата? Редно ли е така? Това си е чиста загуба.

— Не. — Лилия поклати глава. — Аз наруших закона и клетвата ми. Направих го от глупост, не от злоба, но трябва да бъда наказана за назидание на останалите ученици, да не постъпват като Наки. — Тя потрепери. — Последното нещо, от което се нуждае Гилдията, е да губи време и магия заради мен, вместо да търси Скелин и Лорандра.

„Но ако тръгна с нея — внезапно си помисли Лилия, — бих могла да защитавам Аний. И Сери. Все едно им връщам услугата, която ми направиха...“

Аний леко кимна.

— Добре, решението си е твое. — Тя улови ръката на Лилия и леко я стисна. — Надявам се да не те затворят, защото доста свикнах с теб. Иска ми се отново да те видя.

Лилия се усмихна с благодарност.

— И аз бих искала да се видим.

Вниманието им бе привлечено от почукване по вратата. Аний пусна ръката на Лилия и се изправи точно преди Сония да влезе.

— Извинете, че ви прекъсвам — каза тя и погледна към Аний. — Току-що пристигна едно доста шифровано послание от Сери. — Магьосницата ѝ подаде малък лист хартия. — Мисля, че иска да се връщаш.

Аний прочете бележката и кимна.

— Иска да му взема и малко сладки питки на връщане. — Младата жена се обърна към Лилия и се усмихна. — Успех.

За голяма изненада на Лилия, Сония ѝ махна с ръка, отведе я в малка спалня и затвори вратата.

— Тук ще спиш — каза ѝ тя. После се наведе към вратата, като очевидно се опитваше да подслушва. — Сери винаги влиза в стаята през някой таен вход и предполагам, че Аний ще използва същия начин — обясни ѝ тя. — Не ми се иска да знам как, в случай че разчетат съзнанието ми.

Лилия дочу глухо тупване. Това сигурно беше сигнал, защото Сония отвори вратата. Гостната беше празна. Магьосницата се обърна и погледна Лилия.

— Добре ли си?

— Да — кимна девойката. Макар новината за екзекуцията на Наки да ѝ бе повлияла като шок, тя се чувстваше по-добре, отколкото бе очаквала. Не щастлива, но приемаща хода на нещата с надеждата, че бъдещето ще е по-добро. — Добре съм — каза тя. — Благодаря. Благодаря, че ми позволихте да остана тук.

Сония се усмихна.

— Да се надяваме, че скоро ще ти намерим постоянен дом. Междувременно се разположи удобно.

Лоркин се събуди внезапно. Огледа се и успя да различи лицата на своите спасители и спътници в сумрака на каретата. Всички спяха. Той въздъхна с облекчение.

Откакто тръгна с тях, тримата господари не спираха да му досаждат с искания да им разказва за времето, което бе прекарал сред Изменниците. Той отказа да отговаря на въпросите им дори за най-обикновените подробности от живота на Изменниците, като заяви, че не смее да каже нищо, докато не получи разрешение от посланик Денил. За щастие те просто си опитваха късмета да научат нещо. Мълчанието му по въпроса бе предизвикателство за тях, но те не искаха да си навлекат гнева на по-висшестоящите в сачаканската йерархия — и особено на краля. Тримата мъже бяха решени да отведат Лоркин обратно до Арвис колкото е възможно по-бързо. Лоркин се надяваше, че го правят повече от желание да бъдат възнаградени заради спасяването и безопасното му завръщане, отколкото заради нетърпението на краля да извлече информация от него. Господарят Аками нареди на робите си да карат каретата колкото се може по-бързо, без да съсипят конете, като по пътя си спираха в именията, за да

ги заменят с отпочинали. Робите се редуваха на капрата; онези, които си почиваха, се привързваха към задната външна седалка, за да не паднат, докато дремят.

Миризмата в каретата беше станала доста неприятна, за което до голяма степен допринесоха и ловджийските дрехи на Лоркин. Сачаканците бяха настояли да изхвърли наметалото, но когато му предложиха традиционните сачакански одежди, той им отказа с мотива, че следващия път, когато се преоблече, ще бъде в мантия на Гилдията.

Лоркин погледна през прозореца и видя, че наоколо всичко е обляно в бледа светлина. Тя озаряваше стените от двете страни на пътя и това можеше да означава само едно.

„Арвис! Стигнахме града! Само за два дни и две нощи!“.

Струваше му се невероятно, като си спомни колко дълго бе пътувал от града до планината, но двамата с Тивара се бяха придвижвали пеша, а не с бърза карета, чиито впряг се сменяше периодично.

— Пристигнахме — разнесе се нечий глас. Лоркин вдигна глава и видя, че господаря Аками се е събудил и едновременно протяга ръце и крака, и се прозява. Младият сачаканец му се усмихна и почука по покрива. — Към двореца — каза той.

Лоркин усети как го побиват тръпки.

— Право в двореца ли? — попита той.

Аками кимна.

— Трябва да ви отведем колкото се може по-бързо.

— Но... първо трябва да отида в Дома на Гилдията. Ще е по-добре да се изкъпя и да облека чиста мантия, преди да се представя на краля. — Лоркин се намръщи. — Все още е рано и ако аз бях на негово място, нямаше да ми хареса да ме събудят само за да се срещна с някакъв мърляв киралийски магьосник.

Аками се намръщи, обмисляйки думите му.

— Той е прав.

Лоркин се извърна и видя, че господарят Чатико също се е събудил и разтърква очите си.

— Дворецът трябва да бъде уведомен за завръщането на лорд Лоркин, но не е необходимо той да стои там в очакване на краля. — Чатико се прозя. — Вероятно ще е само губене на време, тъй като лорд

Лоркин ще трябва да се посъветва с посланика, преди да разговаря с краля.

Аками го погледна замислено. Той срита с крак господаря Ворику и младият сачаканец неохотно се надигна.

— Какво мислиш, Бори? Къде да откараме Лоркин — в двореца или в Дома на Гилдията?

Наложи се да зададе въпроса си три пъти, преди Ворику да се разбуди достатъчно, за да проумее какво го питат. Той погледна първо Лоркин, после отново Аками и изражението му ясно показваше, че смята приятеля си за идиот.

— Отведи го в Дома на Гилдията, разбира се. Дори няма да го пуснат в двореца в това му състояние. Може дори да не го познаят.

Аками сви рамене и кимна. После отново почука по тавана.

— Отведи ни в Дома на Гилдията.

Докато каретата обръщаше, Лоркин зърна през прозореца кръстопътя, към който се бяха запътили. Дърветата и цветята му изглеждаха познати. Това бе главният път, който водеше към двореца.

„Размина ми се на косъм“.

Надяваше се облекчението му да не е твърде очевидно.

Пътуването им продължи още доста време, през което Лоркин и Аками отново заспаха. Когато каретата най-после мина през портите на Дома на Гилдията, Лоркин въздъхна с облекчение.

— Пристигнахме, лорд Лоркин — каза Аками, отваряйки вратата с магия. Останалите се събудиха и се надигнаха. — Добре дошли.

— Благодаря ви — отвърна Лоркин. — Благодаря, че ме върнахте у дома.

Аками се усмихна и го потупа по рамото, докато киралиецът заслиза по стълбичката.

— Ние ще съобщим в двореца, че сте се върнал.

Лоркин се обърна и изпрати с поглед отдалечаващата се карета. Робите в Дома на Гилдията затвориха портата след нея. Той се обърна и видя двама роби, които лежаха по лица на земята. Лоркин си спомни, че единият е робът-портиер.

— Станете — нареди той.

Двамата роби се изправиха, без да вдигат очи от земята. Магьосникът изпита едно отдавна забравено отвращение и гняв от

положението им, които бяха последвани от любопитство. Дали някой от тях беше Изменник?

— Аз съм лорд Лоркин, помощникът на посланик Денил — каза той. — Отведете ме при посланика.

— Посланик Денил не е тук — каза робът-портиер.

— О, добре. Отведете ме вътре. Искam баня и чиста мантия.

Портиерът тръгна към Дома на Гилдията. Лоркин го последва, изпитвайки странен прилив на сантименталност при вида на господарската стая и извитите стени.

„Успях. Най-накрая се върнах там, откъдето започна всичко“.

Робът се спря и прошепна нещо на една робиня. Тя кимна и бързо се отдалечи. Когато портиерът го въведе в предишните му покои, в съзнанието му се появи един не чак толкова приятен спомен: за мъртвата жена, която лежеше гола в леглото му. Стаята беше тъмна. Робът го поведе в друга спалня и се просна на пода. Лоркин му каза да си върви.

Младият мъж създаде светлинно кълбо, огледа се и кимна. Робът бе постъпил много деликатно, предлагайки му друга стая.

Робинята се завърна с голяма купа вода и кърпи, след което напусна стаята. Друга донесе комплект мантия. Лоркин затопли водата с магия, съблече ловджийските дрехи и започна да се мие.

Вниманието му бе привлечено от звук, който се донесе откъм вратата. Той очакваше да види друг роб, но вместо това се озова пред жена със зелена мантия. Тя го гледаше със същото удивление и лека доза враждебност.

Изведнъж му хрумна коя може да е тя.

— Вие сте заместницата ми — възкликна той. „Помощничка? В Сачака?“. Веднага се възхити на смелостта ѝ да се кандидатира за поста.

Тя примигна и постепенно започна да разбира.

— Лорд Лоркин! Върнали сте се!

Той кимна.

— Да. Къде е посланик Денил?

Тя завъртя очи.

— В Дюна, прекарва си чудесно, опознавайки местните. Остави ме тук сама да се оправям с всичко, което изникне. — Погледът ѝ се

отмести към ловджийските панталони, след което се върна на лицето му. — Като например вие.

„Дюна! Сигурно ще минат седмици, докато се върне. Какво да правя, ако кралят ме повика, преди Денил да се е прибрал?“

— Аз съм Мерия, между другото — каза тя и се усмихна. — Ще ви оставя да се оправите. Когато сте готов, изпратете някой от робите да ме уведоми. Аз ще бъда в господарската стая. По-добре да решим какво да правим по-нататък. Искате ли първо да поспите?

— Не, но няма да откажа малко храна.

Тя кимна.

— Ще го уредя.

Когато се разбуди от дрямката, Денил огледа каютата. Откъм леглото на Тайенд се разнасяше тихо похъркване. Подмятането на кораба продължаваше, но поне от известно време бе спрял да трепери и да стене. Денил нямаше представа колко време беше минало. Подозираше, че са повече от няколко дни.

Той чу тежки стъпки и осъзна, че точно това го е събудило. Вратата на каютата се отвори. Ачати се спря на прага, после пусна касата на вратата, залитна и се улови за ръба на леглото. После пропъзля върху него и се отпусна с лице надолу.

Денил стана от стола и се приближи до сачаканеца.

— Добре ли си? — попита той.

Ачати изстена и въздъхна.

— Да. Просто съм... уморен. — Той се претърколи по гръб с голямо усилие. — Бурята премина. Ако искаш, излез да погледнеш.

Денил излезе от каютата и затвори вратата зад гърба си. Изкачи се по късото стълбище, което водеше към палубата, вдигна люка и слънчевата светлина го заля. Наблизо стояха няколко роби с отпуснати рамене, които се бяха вкопчили във въжетата и перилата, сякаш бяха твърде слаби, за да се задържат на крака.

Капитанът седеше с тъмни сенки под очите и наблюдаваше друг роб, който държеше кормилото. Когато погледът му срещна дениловия, той му кимна. Денил му отвърна. Устните на капитана се разтегнаха в лека усмивка, която веднага изчезна.

Денил огледа кораба, но не забеляза никакви повреди. Обръщайки се назад, магьосникът видя, че небето на югоизток е затрупано с черни облаци. Бурята, която се отдалечава от тях, досети се той.

Съдейки по позицията на слънцето, той предположи, че е ранен следобед. Отдясно се виждаше брегът. Над морето надвисваше ниска, ерозираща скала. Денил прецени височината ѝ. По пътя на север той бе забелязал как скалите ставаха все по-високи и отвесни. Ако можеше по някакъв начин да изчисли размерите ѝ, може би щеше да определи колко далеч се намираха от Арвис.

— Пристигнахме ли?

Денил се обърна изненадано и видя как Тайенд се измъква през люка. Елийнецът изглеждаше изморен и пребледнял, но не толкова изморен, колкото Ачати и не толкова пребледнял, колкото щеше да е, ако Денил не бе изцелил морската му болест по време на бурята.

— Нямам представа — призна си магьосникът.

— Ачати заспа. — Тайенд застана до Денил и се огледа. — Бурята е преминала.

Каза го така, сякаш не очакваше отговор, затова Денил замълча. Дватамата стояха и гледаха морето. „В уютно, приятелско мълчание“ — помисли си магьосникът, но установи, че колкото по-дълго продължаваше мълчанието, толкова по-осезаемо усещаше присъствието на Тайенд.

— Как се чувстваш? — попита най-накрая той.

— Не много зле. — Тайенд сви рамене. — Сигурно скоро ще пия пак от лекарството.

— Не е необходимо — увери го Денил.

— Не, всичко е наред. Сънят ще ми дойде добре.

Денил кимна.

— Хареса ли ти пътуването?

Тайенд не отговори и когато Денил се обърна да го погледне, той видя, че елийнецът е свил замислено устни.

— И да, и не — отвърна Тайенд. — Малко съм разочарован, че прекарах толкова много време упоен. Когато стигнахме Дюна, беше по-добре, макар ездата през онзи каньон да беше доста изнервяща. Племената бяха интересни, но ние останахме там само един ден и те разговаряха само с теб.

Денил се намръщи.

— Съжалявам, за което.

— О, не се извинявай. Решението не беше твое.

Двамата отново се умълчаха. Тайенд се обърна с гръб към морето и огледа кораба и брега. После изведнъж погледна към Денил.

— А ти? — попита той. — Взе ли решение?

В гласа му се промъкваха обвинителни нотки. Денил го погледна намръщено. Елийнецът го гледаше остро и не помръдваше. Макар Денил да знаеше, че Тайенд е много по-умен, отколкото понякога показваше поведението му, той внезапно откри, че бившият му любовник изглежда като съвсем различен човек. „По-възрастен човек — помисли си той. — По-зрял човек“.

— Аз знам, Денил — каза тихо Тайенд. — Вие двамата определено сте повече от... *приятели*. Нима смяташ, че няма да мога да го разбера, след като толкова време живяхме заедно?

Денил погледна встрани, но осъзна, че не го прави, за да прикрие чувството си за вина. А за да не види гнева в очите на Тайенд. Успя да преодолее импулса си да погледне към капитана и робите, за да провери дали са чули нещо, и издигна бариера около двамата с Тайенд, за да заглуши звука от гласовете им.

— Нищо не се е случило.

Тайенд изсумтя отвратено.

— Нима? — рече той. Денил отвърна на погледа му. Тайенд присви очи, след което се усмихна леко. — О, добре. Значи донякъде съм успял да те възпра да правиш глупости.

— Значи *наистина* си се опитвал да ни разделиш! — обвини го Денил. — Помислих си, че може да ревнуваш, но това...

— Това няма нищо общо с ревността — изсъска Тайенд. — Той е *сачаканец*. Атаки. Черен магьосник.

— Нима смяташ, че не съм го забелязал?

— Да — отвърна Тайенд със сериозно лице. — Защото иначе трябваше да избирам между това дали си изкуфял, заслепен от любов или се превръщаш в предател. За първите две нямам доказателства, което ме поставя в много неловко положение като посланик.

— Не съм предател — отвърна Денил. — Доколкото си спомням, любовникът-чужденец не означава предателство, иначе никога нямаше да си легна с теб.

Тайенд скръсти ръце.

— Това е различно. Нашите земи са съюзници. Сачака е...

Денил повдигна вежди.

— Врагът? Тя винаги ще си остане враг, ако не спрем да се отнасяме към нея по този начин.

— Но никога няма да ни стане съюзник, докато сачаканците като Ачати продължават да имат роби и да използват черна магия. — Тайенд присви очи. — Не ми казвай, че си променил мнението си по този въпрос.

Денил поклати глава.

— Разбира се, че не.

— Добре. Защото аз те наблюдавам, посланик Денил. В мига, когато се превърнеш в сачаканец, аз ще разбера. — Тайенд му обърна гръб и тръгна към люка, принуждавайки Денил да свали бързо бариерата против подслушване. — Сега вече ще си поспя както трябва.

Когато люкът се затвори над главата му, Денил се обърна и отново зарея поглед над морето.

„Да се превърна в сачаканец. Абсурд“.

Но както често се бе случвало след разговорите с Тайенд, той усети как в него покълват семената на съмнението. Ами ако наистина беше така? Ачати ли бе причината? Или просто бе свикнал твърде бързо с начина на живот на сачаканците?

„В такъв случай няма защо да се тревожа. Щом се върнем в Дома на Гилдията, животът ни ще потече в нормалното си русло“.

ГЛАВА 29

РЕШЕНИЕТО

Повечето ученици никога не са виждали тази стая — помисли си Лилия, докато вървеше след Сония към кабинета на Разпоредителя Оусън. — А аз съм я виждала повече пъти, отколкото би ми се искало.

Разпоредителят седеше зад бюрото си, а Черният магьосник Калън се бе облегнал на един от столовете за гости, но и двамата се надигнаха при появата на двете жени. Трети магьосник се бе скрил зад облегалката на стола, в който седеше, и също се изправи. За огромна изненада на Лилия това се оказа Директорът Джерик.

— Лилия — каза Оусън, докато излизаше иззад бюрото се и се отправяше към нея. — Как се чувстваш?

Тя примигна, изненадана от този най-обикновен въпрос.

— Добре съм, Разпоредителю Оусън — отвърна девойката. „Изморена от очакването на решението ви дали отново ще бъде заключена някъде“ — добави тя на ум.

— Добре — каза той. — Както знаеш, досега обсъждахме какво да те правим. С огромна радост искам да ти съобщя, че най-после взехме решение и то е одобрено от краля. — Той се усмихна. — Можеш да се върнеш в Гилдията и да завършиш обучението си.

Тя го погледна невярващо и устните ѝ бавно се разтеглиха в усмивка.

— Благодаря ви.

Лицето му стана сериозно.

— Но въпреки това има някои условия. Ще трябва отново да положиш Клетвата на ученика.

Лилия кимна, за да покаже, че е готова да го направи.

— Няма да ти бъде позволено да напускаш земите на Гилдията, освен ако не получиш разрешение от мен, Върховния повелител Болкан или Черните магьосници Сония и Калън — продължи Оусън. — Няма да ти бъде позволено да използваш черната магия, освен ако някога, в бъдеще, не бъдеш одобрена от краля за Черна магьосница. За

да се отличавааш като човек, който владее черната магия, на ръкавите на мантията ти ще бъдат поставени черни ленти.

Лилия отново кимна, с надеждата, че няма да разкрие разочарованието си. Когато на срещата с Аний тя научи за заплахата, която представляваше Скелин за нея и баща ѝ, Лилия се бе надявала да намери начин да ѝ помогне. А как би могла да го направи, когато движението ѝ бе ограничено до земите на Гилдията?

— Заради познанието ти за черната магия няма да можеш да участваш в уроците, които включват свързването на съзнания. Обучението ти в този случай ще се провежда от Черните магьосници Сония или Калън.

Лилия се опита да не пребледнее при мисълта за нови мисловни контакти, с който и да е от двамата магьосници. „Но разчитането на съзнанието ми е много по-различно от уроците, които имах някога. Въпреки това... Надявам се Сония да ме обучава. Калън е толкова строг“.

— Калън предложи да ти стане наставник. Според нас това ще успокои хората, че те контролираме добре. — Оусън произнесе тези думи с по-тих глас. — Той като очакваме протести от родителите, ако останеш в жилищните помещения на учениците, ти ще продължиш да живееш при Черната магьосница Сония.

Лилия потисна въздишката си на облекчение. За миг си бе помислила, че ще се наложи да отседне при Калън, но след това се сети, че всички биха сметнали за неприлично млада жена да живее в помещенията на сам мъж, независимо от разликата във възрастта им.

— Приемаш ли тези условия? — попита Оусън.

— Приемам ги — отвърна тя, кимайки с глава.

— Тогава се закълни.

Лилия се поколеба, осъзнавайки, че той очаква от нея да си спомни Клетвата на ученика. За нейна огромна изненада думите потекоха с лекота от устата ѝ.

— Кълна се, че никога няма да нараня друг мъж или жена, освен ако не е в защита на Обединените земи — каза тя. — Ще се подчинявам на законите на Гилдията. Ще се подчинявам на всяка заповед на магьосник от Гилдията, освен ако тази заповед не нарушава закона. Никога няма да използвам магия, освен ако не ми бъде наредено от магьосник от Гилдията.

Оусън се усмихна одобрително. После се обърна и кимна на Директора Джерик. Мъжът се върна при стола, на който бе седял, и вдигна нещо от него. След това се върна при Лилия и ѝ го подаде. Това бе сгънат комплект ученическа мантия. Заля я вълна от топла признателност. За нейно огромно смущение тя усети как очите ѝ се напълват със сълзи.

— Благодаря ви — произнесе девойката с дрезгав глас.

Оусън положи длан на рамото ѝ.

— Добре дошла отново.

Останалите магьосници промърмориха същите думи. Лилия усети как Сония докосва ръката ѝ.

— Мисля, че това е всичко. — Тя погледна към останалите, които кимнаха. — Да се връщаме в стаята ти, за да се преоблечеш.

Изпълнена с признателност, Лилия последва жената навън от стаята и обратно към живота ѝ като гилдийска магьосница. „Макар познанието на черната магия да означава, че винаги ще бъда поограничена от повечето магьосници — помисли си тя. — Все пак е по-добре, отколкото да бъда затворена завинаги. Или мъртва“.

И може би все пак ще намери начин да помогне на Аний.

Когато каретата спря пред страничния вход на болницата, Сония прогони неохотата си и слезе. Усмихна се и кимна на лечителите и помощниците, които бяха дошли да я посрещнат. Започна да отговаря на въпросите им и да ги разпитва какво е пропуснала за дните, докато бе отсъствала.

Почувства се стоплена от приятелското им отношение и отново се изпълни с благодарност, че не бе натоварена с изпълнението на екзекуцията на Наки. Сония стигна до стаята за лечение, събра всичката си смелост и почука.

Вратата се отвори навътре. Дориен ѝ се усмихна и ѝ махна с ръка. Тя влезе и седна на стола.

— Защо си толкова сериозна? — попита той.

Тя си пое дъх, за да му отговори, но цялата ѝ смелост внезапно се изпари. „Трябва да поговорим малко, преди да му съобща лошите новини“.

— Чудех се как ли ще реагират хората, ако аз бях избрана да екзекутирам Наки — каза Сония.

Дориен я погледна замислено.

— Да, сериозни размишления. — Той извърна глава. — Не мисля, че щяха да те намразят.

— Но няма да спрат да си мислят за това, когато се намират близо до мен. И ще се страхуват още повече.

— Да се *страхуват* от теб? Те не се страхуват от теб — каза й той.

Тя го погледна невярващо. Той поклати глава.

— Те се чувстват заплашени, Сония. Това е нещо различно. Страх ги е от черната магия, но не и от теб. Ти им показва, че не от всеки човек става убиец.

— Аз също съм убивала — каза тя.

Дориен разпери ръце.

— Това също е различно. Ти защитаваше Киралия. На твое място те биха направили същото.

Тя извърна глава.

— Използвах и лечителството, за да убивам. Това ми се струва още по-ужасно. — Сония огледа стаята. — Аз съм лечителка. Би трябвало да изцелявам хората, не да ги убивам. Мисля, че ако трябваше да екзекутирам Наки, на хората щеше да им бъде трудно да съвместят двете неща.

Дориен стисна зъби.

— Тя умишлено е научила черната магия и е убивала за своя изгода.

Сония сви рамене.

— И така да е, мисля, че това би променило мнението на хората за мен. Така и не успях да си избира дисциплина. Щях да избира да стана Лечителка. Работя като лечителка, но никога не съм носила зелена мантия. Аз съм Черна магьосница. И макар че няма да се поколебая отново да защитя Киралия, никога не съм искала тази роля.

Той се усмихна мрачно.

— Аз предпочитам да си мисля, че лечителството ме е избрало.

Тя кимна.

— И аз предполагам, че въпреки всичко то е избрало и мен, макар ти също да имаш огромна заслуга за това.

Двамата се погледнаха с привързаност. „Макар неговата да е твърде голяма“. Сония събра всичката си смелост. „Време е да сложа край на това“.

— Дориен, мислих много за... нас.

— Няма такова нещо като „нас“, нали? — попита той.

Тя го погледна изненадано. Той се усмихна изнурено.

— Татко дойде да ме види. Съобщи ми добрите новини. Тилия ще бъде приета със зимния набор ученици. Калън сигурно ще поеме издирването на Скелин. „Защо не се върнеш на село?“ предложи ми той.

Сония го гледаше втренчено.

— *Калън* ще поеме издирването на *Скелин*?

Той повдигна вежди.

— Не знаеше ли? Баща ми не каза, че това е сигурно.

— Не. — Тя устоя на порива да скочи от стола и да хукне право към кабинета на Оусън. „Освен ако... Ротан може да си го е измислил, за да не дава поводи на Дориен да остава за по-дълго в Имардин. Но това ми се струва малко крайно. Може би... аз така и не му разказах за чувствата на Дориен към мен, но може би той се е досетил“. Тя отново погледна към Дориен.

Той се усмихна накриво.

— Татко може и да е стар, но от него все още много трудно могат да се крият тайни.

Тя се размърда на стола и прогони раздразнението си.

— Помолих го само да се погрижи Тилия да бъде приета със зимния набор.

— Защо?

Сония се насили да го погледне в очите.

— За да можеш да се прибереш у дома, ако работата с мен ти се стори непоносима, след като ти кажа, че... ами... няма такова нещо като „нас“.

Той потрепна. Опита се да го прикрие, но не успя.

— И защо не може да има?

— Защото ти си женен. Защото колкото и изкушаваща да е мисълта за „нас“, тя не може да ме привлече дотолкова, че да нараня Алина и дъщерите ти. И защото ако ти го направиш, аз ще те намразя заради това. Ще намразя и себе си.

Той сведе поглед.

— Разбирам. Баща ми каза същото. Освен това посочи, че проблемите между нас с Алина са се появили едва след пристигането ни в Имардин. — Дориен въздъхна. — Аз бях готов да опитам градския живот. Тя не беше. — Той се усмихна виновно. — Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че наистина я обичам?

Заля я вълна от привързаност.

— Ще ти повярвам.

Той кимна.

— Трябва да опитаме отново. Така трябва. И преди сме имали несъгласия, но винаги сме ги преодолявали. — Дориен поклати глава. — Жалко, че тя те ревнува толкова много. Обикновено се държи толкова мило с хората.

Сония сви рамене.

— Не я виня за това. Дори да не беше толкова схватлива, колкото Ротан, пак щеше да се наложи да се справя с черната магия и репутацията ми на убиец.

Дориен ѝ се закани с пръст.

— Спри се с тези приказки. Не забравяй, че си онова, което си избрала да бъдеш. Мантията ти може да е черна, но ти имаш сърце на лечител.

Сония наведе поглед и сви рамене.

— Е, поне ме прави да изглеждам по-висока.

Той се засмя и се изправи.

— Така, по-добре да се прибирам и да започвам да подготвям завръщането в селото.

Сония също стана и двамата си смениха местата.

— Кога смяташ да потеглите?

— Няколко седмици след като Тилия бъде приета в Университета.

— Смяташ ли, че ще свикне?

Той кимна.

— Вече си е намерила приятели тук и те ще започнат заедно с нея. Ротан ще я наглежда.

— И двамата знаем, че е много добър в това.

Той се усмихна.

— Да. Лека нощ, Сония.

— Лека нощ, Дориен.

Когато вратата се затвори зад гърба му, Сония погледна към стола, който беше освободил. Не беше толкова болезнено, колкото се бе опасявала. За миг я жегна съжаление. „Ако Дориен не беше женен...“

Тя прогони тази мисъл, отиде до вратата, отвори я и махна с ръка на Лечителката, за да ѝ покаже, че е готова да приема пациенти.

След като облече мантията си, Лоркин приглади финия, наситено оцветен лилав плат и въздъхна със задоволство и копнеж. Колко странно успокояващо му действаше мантията. Когато се върна в новата си спалня, за да си навакса съня, той дори се изкуши, макар и за кратко, да си легне облечен.

Тя не го дразнеше така, както грубите ловджийски дрехи, но въпреки това платът бе много по-тежък от обикновените, практични облекла на Изменниците. Но той не можеше да не се наслади на наситения, тъмен цвят. Макар че боята, която произвеждаха сачаканците, имаше нежни оттенъци и той бе започнал да открива естетичната красота на неоцветения плат, в алхимичното лилаво имаше нещо дълбоко удовлетворяващо.

„И въпреки това не би трябвало да я нося. Въобще не би трябвало да обличам мантия“. Не само заради обещанието да се върне в Убежището, при Тивара, а и защото бе нарушил някои от най-сериозните закони на Гилдията. „Аз научих черната магия. Дори да са склонни да ми простят това, те ще настояват да нося черна мантия“.

Той все още не беше решил кога и по какъв начин ще им го съобщи.

Когато отиде в господарската стая, Лоркин видя Мерия, която крачеше из помещението. Щом го зърна, тя се спря.

— А, Лоркин. Вече сте буден. Добре. — Тя бързо се приближи до него. — Има нещо, за което не се сетих, докато не заспахте. Това.

Тя му подаде пръстен. Кървавочервеният камък проблесна в обкова си. Сърцето му подскочи и той протегна ръка да го вземе.

— Кръвният пръстен на майка ми?

— Да. Посланик Денил ми го остави, за да мога да се свързвам с Гилдията, тъй като той взе със себе си пръстена на Разпоредителя

Оусън. — Тя го погледна напрегнато. — Сигурно искате да ѝ съобщите, че сте се върнал, но може би пръстенът трябва да остане у мен. Смятате ли, че е редно?

Той се усмихна.

— Разбира се. Няма да ходя никъде, докато не се върне Денил.

Тя го погледна с облекчение.

— Радвам се да го чуя. — Мерия погледна към пръстена, после към него и се усмихна. — Сега ви го оставям. — Тя се обърна и излезе от стаята.

Лоркин седна и погледна пръстена, опитвайки се да събере мислите си. После го сложи на пръста си.

— Майко?

— Лоркин? Лоркин! Всичко наред ли е? Добре ли си?

— Да. Всичко е наред. Можеш ли да говориш?

— Разбира се! Почакай... Имам пациент. Трябва само...

Настъпи продължително мълчание.

— Вече съм сама. Къде си? Можеш ли да ми кажеш?

— Намирам се в Дома на Гилдията в Арвис.

— А не в дома на Изменниците?

— Не. Кралица Зарала ме изпрати тук. С нещо като мисия.

— Кралица Зарала?

— На Изменниците.

— Сега за нея ли работиш?

— Да. Но тя знае, че никога не бих приел задача, която би застрашила Обединените земи.

— Колко предвидливо от нейна страна.

Той усети неодобрението и презрението в тона на майка си и се усмихна. Щеше да се изненада, ако не го бе доловил.

— Ти как си? — попита той.

— Добре. През последните няколко дни Гилдията разреши няколко проблема. Боя се, че имаме още един черен магьосник. Две ученички успели да се научат от книга. Едната го направила умишлено и използвала магията, за да убие, и подмамила другата да я научи, за да може да я обвини в убийството. Първата бе заловена и екзекутирана. Другата... тя се доказа като достатъчно почитена, за да ѝ бъде позволено да се върне в Гилдията и Университета, макар и при определени условия.

Лоркин почувства прилив на надежда. Щом Гилдията бе простила на една ученичка усвояването на черната магия заради това, че се бе доказала като почтена, нямаше ли да простят и на него, защото им е донесъл познанието за магическите камъни?

„Трябва да проявят по-голяма гъвкавост по отношение на черната магия, ако искат да използват магията за създаването на камъни — напомни си той. — Ако не го направят, аз така или иначе ще се върна в Сачака“.

— *Като че ли напоследък си имала доста вълнуващи преживявания — каза той.*

— *Представа си нямаш. Освен това в града имаме чуждестранен магьосник-отстъпник, който владее по-голямата част от престъпния свят. Ще ти разкажа подробностите като се прибереш.*

— *Очаквам го с нетърпение.*

— *И каква е тази мисия, с която те е натоварила кралицата на Изменниците?*

— *Да преговарям за съюз между тях и Обединените земи.*

Сония помълча известно време.

— *Предполагам, че останалата част от Сачака не е включена в това.*

— *Не.*

— *Подозирам, че ни очакват още вълнуващи преживявания.*

— *Да.*

— *Искаш ли да предам това на Оусън и Болкан?*

— *Да. Кралицата ме изпрати тук, защото проходът през планината не е безопасен по това време на годината. Подозирам, че ако поискам да напусна Арвис, сачаканците ще се опитат да ме спрат. Принуден съм да остана тук, докато Денил не се върне и официално не ми нареди да се върна в Киралия.*

— *Веднага се заемам с това. И какво породило това желание за сключването на съюз? Останах с впечатлението, че Изменниците са твърде потайни, за да търсят контакти с външния свят.*

— *Така е и същевременно не е. Много е сложно. Има нещо общо с баща ми.*

— *Аха. Денил ми предаде онова, което си му казал: че Акарин им обещал нещо в замяна на познанието за черната магия, но не им го е*

предал.

— Обещал им е да ги научи как да изцеляват, но се върнал в Гилдията, защото искал да предупреди всички за ичаните. Зарала ми даде неговия кръвен пръстен...

— О! Той каза, че е направил три кръвни пръстена, но никога не ми разкри къде е третият.

— Използвала го е, за да общува с него. Каза, че нещо му е попречило да се върне и след като дъщеря ѝ умряла, тя спряла да го използва. Някаква болест върхлетяла Изменниците и избила мнозина, и той е обвиняван за това, защото според тях лечителството е щяло да ги спаси. Но уговорката им не включвала само това. Зарала обещала на баща ми, че ще направи още нещо, но се провалила. Не ми каза какво е било, но го е пазила в тайна дори от собствения си народ. Каза, че ме изпраща да преговарям за съюз, защото това има нещо общо с някогашното ѝ обещание.

Лоркин изчака майка му да осмисли информацията.

— Наистина бих искала да се срещна с тази жена — каза най-накрая тя. Което бе доста неочаквано за него. Той смяташе, че тя ще каже нещо за това, че баща му е пазил много неща в тайна. „Но пък той е имал много тайни, така че сигурно има още“.

— Надявам се да мога да го уредя. Но тя е много стара. Не знам дали ще издържи до тази среща.

— Стара, казваш? Значи трябва да е била доста възрастна, когато се е срещнала с Акарин. Знаеш ли някакви подробности от условията за сключване на съюза?

— Не. Шпионската мрежа сред робите е готова да ми предаде инструкциите. Трябва да ги уведоим дали и кога Гилдията ще бъде готова да се срещне с Изменниците, които ще изберат безопасно място. Но ще ти кажа едно: докато бях там, се научих да правя скъпоценни камъни с магически свойства.

— Денил научи за тези камъни по време на пътуването си до Дюна. Той каза, че Изменниците са откраднали познанието от туземците. Ще се радва да научи, че са ти го предали. Всъщност както и останалата част от Гилдията.

— Разговаряла ли си с него?

— Той се свързал с Оусън преди няколко дни.

— Все още ли е при Дюна?

— Да.

Лоркин промърмори проклятие. Щяха да минат дни, докато Денил се прибереше.

— Можеш ли да кажеш на Оусън да съобщи на Денил, че съм тук? И да се върне по-бързо.

— Разбира се. Има ли нещо друго, което Изменниците биха могли да ни предложат?

— Ами... камъкотворството няма да ни е от полза, ако нямаме източници на скъпоценни камъни и може да включва рискове, които Гилдията да не поиска да поеме. Според мен Изменниците смятат да търгуват камъни за нещо друго. Вече разполагат с първични познания по лечителство, но биха се възползвали от добри учители. Освен това могат да ни помогнат, ако Сачака отново нападне Обединените земи.

— О, на Гилдията това много ще ѝ хареса. Има ли нещо друго? Трябва веднага да им съобщя.

— Не мисля. Ако се сетя още нещо, ще си сложа пръстена. След няколко часа ще се свържа с теб, ако Гилдията иска да ме попита нещо.

— Много добре. И, Лоркин?

— Да?

— Радвам се, че се върна. Обичам те и се гордея с теб.

— Все още не съм се върнал, майко. Но... благодаря. И аз те обичам.

Той свали пръстена и го пусна в джоба си. Осъзна, че се усмихва, въпреки че никой нямаше да види усмивката му. „Очакват ни вълнуващи времена — помисли си той. — Добре, че имах този пръстен и мога да преговарям чрез майка ми, иначе ми оставаше само да ям, да спя и да разговарям с Мерия, докато Денил не се прибере“.

Съдейки по неспирното бърборене на новата помощничка на Денил, той подозираше, че лечителката, затворена в Дома на Гилдията без много работа и компания, беше много самотна и отегчена. Макар да си бе намерила приятелки сред сачаканските жени, тя не можеше да напуска Дома на Гилдията в отсъствието на Денил.

Но Лоркин трябваше да признае, че след всичкото това време му бе приятно да разговаря с гилдиец. Хубаво щеше да е да научи по-подробно за нещата, които се случват в Имардин. И да разбере докъде

е стигнало проучването на Денил след напускането на Лоркин — особено по въпроса за хранилищните камъни.

ГЛАВА 30

ИЗБОРЪТ

Лилия се отпусна в стола, погледна към купчината книги и хартия върху бюрото си и въздъхна. Сутринта, преди първия ѝ учебен час след овладяването на черната магия, тя се беше срещнала с Директора Джерик. Той ѝ каза, че е разговарял с учителите и е събрал упражнения, практически задачи и есета, които да изравнят нивото ѝ с това на съучениците ѝ. Тъй като Лилия бе пропуснала зимните изпити, тя трябваше да се подготвя и за тях. Струваше ѝ се твърде много работа за два месеца отсъствие от Университета, особено когато се налагаше да учи не само това, а и редовните си уроци. Следващите няколко седмици щяха да бъдат изключително натоварени.

Поне щеше да учи в стаята си, където бе тихо и лудориите на съучениците ѝ нямаше да ѝ пречат. След днешните уроци тя подозираше, че ще е много благодарна за това. Останалите ученици не ѝ обръщаха никакво внимание, освен когато ѝ хвърляха мрачни, пълни с подозрение погледи. Старите ѝ приятелки показаха ясно, че вече не искат да имат нищо общо с нея. Дали накрая щяха да забравят какво бе сторила или щяха да продължат да показват неодобрението и страха си по други, далеч по-неприятни начини?

От гостната стая се разнесе приглушено тупване, което я накара да подскочи. Тя стана с разтуптяно сърце и отиде до вратата на спалнята си. Притисна ухото си към нея и внимателно се послуша.

И потрепна при последвалото силно почукване.

— Лилия? Там ли си?

Щом чу познатия глас. Лилия грейна и отвори вратата.

— Аний!

Високата девойка ѝ се ухили, отстъпи назад и се завъртя с разперени ръце. Лилия се усмихна, когато разпозна дългото черно кожено палто, което ѝ бе изпратила като благодарствен дар. За нейно облекчение то прилягаше идеално. Всъщност така Аний изглеждаше още по-поразително от преди.

— Обожавам го — каза девойката.

— Отива ти — рече Лилия.

— Знам — съгласи се Аний, докосвайки ръкавите. Лилия се засмя на щастливата ѝ суетност. — Сери ти благодари за ножовете.

— Сония ми помогна да ги избира.

Аний се засмя.

— Да, тя познава *точно* вкусовете му. — После погледна замислено Лилия. — Нали знаеш, че Сония и Сери са приятели от детинство?

Лилия поклати глава.

— Не. Знаех, че тя произхожда от някогашните коптори и че по време на нашествието е работила с Крадците.

— Да, Сери е бил основният ѝ контакт с тях. Акарин го наел да му помага в преследването на сачаканските шпиони.

— Значи през всичките тези години те са поддържали връзка?

Аний сви рамене.

— Сигурно. Когато Сери ми обясни как да стигна дотук, аз го попитах защо си е правил всичкия този труд. Той ми обясни, че доскоро Сония не е имала право да напуска земите на Гилдията — също както теб сега. Единственото място, където е можела да ходи, са били болниците.

— Какво имаш предвид под „всичкия този труд“?

Аний съблече палтото.

— Ами пътят дотук включва доста катерене, освен това тунелите напоследък често се срутват. Ако не се криеше от Скелин, той би направил нещо по въпроса. — Девойката хвърли палтото на облегалката на стола, после се поколеба и го погледна внимателно. — Проклятие. Гърбът му се е одраскал, докато съм се изкачвала насам.

Лилия седна на един от столовете, а Аний се тръсна на съседния.

— Сония ми каза, че когато Сери си тръгва, тя се прибира в спалнята си, за да не го вижда откъде минава, така че аз ще трябва да направя същото и за теб.

Аний кимна.

— Той ме посъветва да постъпим така.

— Звучи ми като че ли смяташ да го правиш редовно.

— Така е. — Аний се усмихна. — Стига да го искаш.

Лилия кимна.

— Много. Изгубих всичките си приятели. Съучениците ми не искат да говорят с мен. Наки я няма. Мисля, че никой няма да иска да ми е приятел сега — тя вдигна ръце, показвайки черните ленти на ръкавите си, — когато знаят, че владее черната магия. Дори и да искат, родителите им ще им попречат, а и ще трябва да се притеснявам какви ли са истинските им намерения.

Аний се намръщи съчувствено.

— Няма да ти е лесно.

— Мисля, че ще продължи дори след като завърша.

— Поне Сония е готова да ти се довери. — Аний огледа стаята. — Тя има приятели, тук и извън Гилдията. Дори останалите да не го приемат за добър знак, това не трябва да се отнася за теб. Освен това трябва да знаеш... — Аний се наведе през облегалката на креслото и докосна бузата на Лилия.

Изненадана от докосването, Лилия застина. После бавно вдигна очи и срещна погледа на Аний. Изражението на жената бе замислено и напрегнато. С едно грациозно движение тя бавно се плъзна от стола си и коленичи на пода до Лилия. Ръката ѝ не се отдръпна от бузата на девойката, нито очите ѝ се откъснаха от нейните.

— Освен това трябва да знаеш и това — каза тя. Наведе се напред и целуна Лилия. Целувката бе нежна и продължителна. Очевидно не бе обикновена приятелска целувка и Лилия не можа да не отвърне. Това потвърждаваше догадките ѝ за Аний и онова, което подозираше за себе си. „Не е само Наки — помисли си тя. — Аз също съм — както и Аний. Може да сме аз и Аний“.

Жената леко се отдръпна, усмихна се и се върна на стола си. Лилия не можа да не забележи самодоволното изражение на лицето ѝ.

— Знам, че е твърде скоро след Наки — каза тя. — Но реших, че трябва да знаеш. В случай че се интересува.

Лилия притисна длан към сърцето си. То биеше бързо. Девойката се чувстваше неспокойна и обнадеждена. Засмя се наум и погледна към Аний.

— Определено ме интересува — и въобще не е твърде скоро след Наки.

Аний се усмихна широко, но след това отмести поглед и се намръщи.

— Дори и така да е, не ми се иска Сония да влезе и да ни свари...

— Тя е на среща и след това отива право в болницата. Нощна смяна. Ще се върне чак на сутринта.

— ... нито пък прислугата ѝ — додаде Аний. Тя забарабани с пръсти по облегалката на стола, после спря и се усмихна. — Кажи ми, какво знаеш за проходите под Гилдията?

— Знам, че съществуват, но никога не съм ги виждала. Никой не е допускан там.

— В такъв случай, освен ако не си решила твърдо да не нарушаваш никакви правила, бих могла да те заведа на кратка обиколка.

Лилия погледна към следите по гърба на палтото, а след това към приятелката си.

— Ами... ще си помисля.

Сония седеше с мълчаливо задоволство на стола, който Оусън ѝ беше предложил. Разпоредителят бе наредил да бъдат донесени още столове, които бе подредил по полукръг пред бюрото си. Беше настоял Калън да не стои повече облегат на стената, което означаваше, че и Сония не трябва да стои права.

Сега двамата с Калън седяха от двете страни на Оусън и Болкан. Сония забеляза, че останалите Висши магове бяха насядали както им дойде. Обикновено Повелителите на дисциплините седяха един до друг. Тя очакваше те да говорят най-много на тази среща. Някои неща никога нямаше да се променят.

Ротан я погледна и се усмихна. Сония му се усмихна също в отговор. Той се бе зарадвал много, когато бе научил за завръщането на Лоркин, а откакто бе разбрал, че младият мъж ще се опита да договори съюза с Изменниците и ще представи нов вид магия на Гилдията, се пръскаше от гордост. Веднъж бе въздъхнал и на лицето му се изписа тъга. Когато Сония го попита какво има, той я бе погледнал извинително. Тя потрепна, припомняйки си думите му.

„Жалко, че баща му не може да го види“.

Това я накара да изпита още по-силна болка. Думите на Ротан показваха, че той е простил на бившия Върховен повелител, на което Сония не смееше да се надява.

Макар че Лоркин бе успял да впечатли останалите, тя знаеше, че той все още не е в безопасност. Действията му бяха рисковани. Дори сачаканците да не знаеха за мисията му, те щяха да го смятат за потенциален източник на информация за Изменниците. Той нямаше да е в безопасност, докато не се завърне в Киралия.

— Кралят е взел решение — обяви Оусън и се обърна към Болкан. — Върховният повелител се е срещнал с него тази вечер. Какво рече той?

— Получил е съгласието на останалите владетели от Обединените земи — каза Болкан. Сония почувства смесица от гордост и страх. Двайсет години по-рано подобен бърз съвет на Обединените земи нямаше да е възможен. Сега всички посланици на Гилдията бяха получили кръвни пръстени и можеха да общуват директно с Разпоредителя или Върховния повелител, когато беше необходимо. — Срещата и преговорите ще се проведат. Те са заявили своите условия. Съгласили са се магьосник от Гилдията да представлява Обединените земи. Кралят е оставил избора му на нас.

— Все пак съществува немалък риск — заяви Оусън. — Ако крал Амакира научи за срещата, той ще се опита да я предотврати. Може дори да го приеме като обявяване на война, защото ние всъщност обмисляме съюз с хората, които той приема като бунтовници и предатели.

— Всеки, който бъде изпратен, ще бъде уязвим. Бихме могли да изпратим цялата Гилдия и тя пак няма да е достатъчно силна, за да се противопостави на нападението им — каза Болкан и се усмихна накриво. — Амакира едва ли ще пропусне да забележи, че изпращаме армия от магьосници към страната му. Поради тази причина решихме да изпратим само двама души.

— И все пак двама от нас имат потенциала да бъдат силни колкото цяла армия — добави Оусън.

Дъхът на Сония секна. Нима щяха да изпратят и двамата с Калън? Щяха да оставят Киралия беззащитна? Лилия бе твърде неопитна и необучена...

— Ще изпратим един черен магьосник и помощник — каза Болкан. — Помощникът трябва да е готов да предложи при нужда магическата си сила. Тъй като съществува риск при нападение съзнанията на двамата магьосници да бъдат разчетени, помощникът не

може да бъде Висш маг или да знае повече от необходимото за това пътуване. Черният магьосник ще носи пръстена на лорд Лейдън, който блокира разчитането на съзнанието.

Оусън се усмихна леко.

— Така че както виждате, нашият избор е стеснен между двамата черни магьосници. — Той погледна Сония и Калън. — Готови ли сте да приемете тази роля?

— Да — отвърна Сония. Калън отговори едновременно с нея.

Оусън огледа останалите присъстващи.

— Тогава решението зависи от нас. Ще попитам всеки един от вас за предпочитанието му. Лейди Винара?

Сония стоеше замръзнала на мястото си, докато Висшите матове обсъждаха, понякога доста откровено, защо предпочитат нея или Калън за представители. Тя не се изненада, когато лорд Гарел безцеремонно повдигна въпроса за решението ѝ да научи черната магия и отказа ѝ да се подчини на Гидията, което бе довело до изгнанието ѝ. Останалите не възразиха, но и не се съгласиха, като продължиха да обсъждат други проблеми, сякаш онова, което беше казал, нямаше никакво значение. Към края на обсъжданията тя не бе сигурна кой от тях двамата с Калън получава одобрението на мнозинството Висши магове.

— Според мен обсъдихме всички въпроси — рече Оусън. — Сега ще гласуваме. Онези, които подкрепят Черната магьосница Сония за представител на Обединените земи в тези преговори, да вдигнат ръка.

Сония преброи ръцете. Тя забеляза, че някои, които бяха говорили срещу нея, са променили мнението си, и обратното. Вдигнатите ръце бяха с една по-малко от свалените. Сония усети как сърцето ѝ заби още по-бързо от вълнение и тревога. Оусън се обърна към Върховния повелител Болкан.

— Променихте ли мнението си?

Болкан погледна към Сония и поклати глава.

— Моят глас и гласът на Върховния повелител са в подкрепа на Сония — обяви Оусън. — Което отвежда гласуването в нейна полза. — Той я погледна и се усмихна мрачно. — Поздравления.

Тя кимна, твърде развълнувана, за да може да говори. Макар да се беше надявала да я изберат, за да може да види и защити Лоркин

колкото се може по-скоро, отговорността за представляването не само на Гилдията и Киралия, но и на всички Обединени земи, бе задушшаваща. Както и мисълта за завръщането в Сачака, макар и не като изгнаница, преследвана от ичаните.

„След всичко, което казах на Дориен за това, че искам да съм лечител, аз се заех със задача, която включва използването на черна магия. Но не за да убивам. Онзи, който ще ми даде силата си, ще го направи доброволно, с надеждата, че аз няма да я използвам, за да убивам“.

— Трябва да се обсъдят някои подробности и да се подготвите — каза им Оусън и се изправи. — Черната магьосница Сония ще потегли скоро, но не очаквам да е по-рано от няколко дни. Може би дори няколко седмици. Лоркин ще трябва да предаде решението ни чрез шпионската мрежа на робите и да чака отговор. Остава въпросът и за избора на помощник, но това изисква допълнителни обсъждания и консултации. Благодаря ви за предложенията и съветите. Не трябва да ви напомням, че всичко това трябва да остане в тайна. Лека нощ.

Когато магьосниците се изправиха, Болкан пристъпи напред и докосна Сония по рамото.

— Останете — промърмори той.

Тя кимна, изненадана. Когато всички Висши матове, с изключение на Оусън и Болкан напуснаха кабинета, тя се строполи в стола си с въздишка.

— Не съм сигурен дали трябва да ви поздравя или не — каза ѝ Оусън, след като седна в креслото си.

Сония се усмихна накриво.

— Насърчена съм, дори поласкана, че пожелавате да ме натоварите с тази задача. Особено след като се провалих в последната, която ми възложихте.

Оусън се намръщи, но после повдигна вежди.

— Залавянето на Скелин? — Той сви рамене. — Това е по-трудно от настоящата ви задача.

— Кой ще се заеме с него?

— Най-вероятно Черният магьосник Калън — каза ѝ той. — Връзките ви ще се съгласят ли да работят с него?

Сония се замисли.

— Да, мисля, че ще се съгласят. Няма голям избор. Мога ли да направя едно предложение?

Той кимна.

— Разбира се.

— Докато търсеше Наки, Лилия се сприятели с една от верните служители на връзката ми. Тъй като Калън е неин наставник, всички ще спечелят ако Лилия му стане помощничка — или поне една от помощниците му.

Оусън се замисли и кимна.

— Ще го обмисля и ще го предложа на Калън. Щом действа по негова заповед, тя няма да наруши никое от ограниченията си.

Сония се опита да си представи срещата на Сери с Калън, но не успя. Опита се да не потрепне.

„Съжалявам, Сери, но не мога да бъда на две места едновременно. Калън поне е съвестен и работлив. Сигурен съм, че накрая ще открие Скелин“. Тя се зачуди дали има нещо, което би могла да направи, за да му помогне.

— А сега имате ли някого предвид за ваш помощник?

Тя насочи вниманието си към новата задача, замисли се и кимна.

Навсякъде беше осветено от лампи. Докато „Инава“ се изравняваше с дока, робите на палубата започнаха да хвърлят въжетата на онези на брега. Застанал встрани, Денил гледаше към града. Нямаше кой знае какво да се види. Тъй като повечето сгради в Арвис бяха еднотажни, гледката от еднообразни покриви бе доста скучна.

— Ах, погледнете — каза Ачати. — Каретата от Дома на Гилдията е пристигнала. Мислех да ви откарам с моята.

Денил погледна към сачаканеца и се намръщи загрижено.

— Може би за вас е по-добре да си отидете направо вкъщи. Все още изглеждате изморен.

Ачати се усмихна.

— Малко съм, но не заради свръхизползването на сила. Пътуването ме изморява повече от преди. Както знаете, снощи не можах да спя много добре.

В очите му проблесна развеселена искра. Денил се усмихна и погледна встрани. След като бурята бе отминала, корабът им спря край

едно имение, което принадлежеше на приятел на Ачати. Всички се бяха стоварили в леглата си и бяха спали до късно на следващия ден, след което решиха да отпътуват рано на сутринта, за да избегнат нощното плаване. Но дори в този случай липсата на попътен вятър означаваше, че щяха да пристигнат късно в Арвис.

Имението беше луксозно. Денил не се изненада, когато Тайенд реши, че домакинът им може би разполага със стоки, които да търгува с Елийн и настоя Ачати да му помогне при обсъжданията на този въпрос, които продължиха до късно през нощта.

— Като че ли тук ще се разделим — каза Тайенд, излизайки през люка. Той се огледа, после се обърна към Ачати и се усмихна. — Благодаря ви, ашаки Ачати, за организирането на това приключение.

Ачати наведе леко глава по киралийски обичай.

— За мен е удоволствие и чест — каза той.

— Ще се видим ли скоро в Дома на Гилдията?

— Надявам се — отвърна Ачати. — Първо ще докладвам на моя крал и ще се погрижа за възникналите в мое отсъствие въпроси, разбира се. Стига някой от тях да не касае по някакъв начин и вас, ще ви направя приятелско посещение веднага, щом се освободя.

Капитанът се приближи до тях и им каза, че вече могат да слизат. Те минаха през пристанищните формалности, докато разтоварваха багажа им, след което се отправиха към каретите си.

Щом се настаниха в каретата от Дома на Гилдията, Тайенд изведнъж се умълча. Денил се зачуди дали да не подхване разговор, но елийнецът изглеждаше потънал в мисли. Двамата гледаха мълчаливо стените на Арвис, покрай които минаваха.

Когато най-накрая свиха към портата на Дома, Тайенд си пое дълбоко дъх и въздъхна. Погледна към Денил и се усмихна.

— Е, това беше интересно приключение. Сега мога да кажа, че съм посетил шест земи, макар че Дюна всъщност не е точно държава.

Денил поклати глава.

— Не е, но подозирам, че може да се разглежда като такава. Атаките така и не са успели да установят пълен контрол над нея — а и като че ли не желаят това.

Тайенд отвори вратичката на каретата и изскочи навън. Денил го последна, забелязвайки робите, които лежаха по очи на земята.

— Станете — нареди им той с изморен глас. — Заемете се със задълженията си.

Робът–портиер забърза към входа и ги въведе в сградата. Двамата се запътиха към Господарската стая и влязоха вътре. Лечителката Мерия ги очакваше... заедно с още един магьосник. Денил погледна към алхимика и зяпна от изненада.

— Лоркин!

Младият магьосник се усмихна.

— Посланик. Нямаме представа колко се радвам да ви видя. Как мина пътуването ви?

Денил пристъпи напред и здраво разтърси ръката на Лоркин.

— Сигурно не може да се сравни с вашето. Нямаме представа аз колко се радвам да ви видя.

Лоркин се ухили.

— О, сигурно мога да се досетя. Искате ли да се измиете и да се нахраните, преди да ви предам новините?

Денил отиде до един от столовете и седна. Лоркин се засмя.

— Приемам това за „не“.

— Ако нямате нищо против — каза Тайенд, — аз бих искал да се измия и да се нахраня. Сигурен съм, че можете да ми разкажете всичко по-късно.

— Разбира се — отвърна Денил. — Кажи на робите да приготвят нещо и за двама ни.

Елийнецът забърза по коридора към стаята си. Когато Лоркин и Мерия седнаха на местата си, Денил забеляза, че и двамата гледат разтревожено.

— Добри ли са новините или лоши?

Лоркин се усмихна сухо.

— И от двата вида. Лошата е тази...

Той подаде на Денил едно писмо. Забелязвайки, че печатът на сачаканския крал вече е счупен, Денил отвори писмото и се зачете.

Почувства как го полазват студени тръпки.

— Така — рече той. — Той ви забранява да напуснете страната и ви информира, че ще ви повика на среща веднага щом се върна. В това има смисъл. Прекарали сте месеци наред с бунтовниците, така че кралят иска да узнае всичко, което сте научили.

— Нали не очаквате от мен да му кажа всичко?

— Не, освен ако Гилдията — не, нашият крал — не ви нареди да го направите.

Лоркин го погледна разтревожено.

— Той може ли да ми попречи да си тръгна? Трябва ли да се срещна с него?

— Зависи до каква степен е готов да подложи на изпитание мира между нашите страни. — Денил се намръщи. — Всъщност фактът, че вие отидохте да живеете при бунтовниците, вече го постави на изпитание. Ако пренебрегнем желанието му и ви изпратим у дома, това ще е още по-голяма обида.

— Какво да правим, тогава?

— Ще му сътрудничите. Ще останете тук. Ще се срещнете с него. Няма да му казвате нищо, като откажете учтиво и с уважение. Ние — аз самият, Гилдията и кралят, както и всички, които успеем да убедим да ни помогнат — ще се опитаме да го увещаем да ви пусне.

— Може да мине доста време.

Денил кимна.

— Много вероятно.

Лоркин изглеждаше още по-неспокоен. Той погледна към Мерия, а след това към вратата, през която бе изчезнал Тайенд.

— Има и... още нещо. След като сте изненадан, че ме виждате тук, да разбирам ли, че не сте разговаряли с Оусън?

Денил усети нови тръпки.

— Не. Имаше буря и... бях твърде зает, за да си сложа пръстена. — Той се наруга на ум. Кръвните пръстени бяха много полезни, а броят им бе толкова ограничен. Защо не му бяха позволили да си направи такъв и да го остави при Разпоредителя! Тогава Оусън можеше веднага да се свърже с него.

Лоркин срещна погледа му със сериозно изражение на лицето. Внезапно младежът му се стори много по-възрастен — или поне по-възрастен, отколкото Денил бе свикнал да го смята.

— Не мога да обсъждам нищо на глас, в случай че ни подслушват. Трябва да се свържете с Оусън — каза Лоркин. — И то веднага.

ЕПИЛОГ

Шумът в коридора предупреди Сери още преди да съзре светлината. Той се изправи с облекчение и зачака Аний да се появи. Когато тя се приближи до него. Сери видя усмивката ѝ и въздъхна с облекчение. Радваше се да я види толкова щастлива. Добре, че си беше намерила приятелка. Стоенето по цял ден в укритието не ѝ се отразяваше добре. Колкото и тренировки да провеждаше със Сери и Гол, те не успяваха да задоволят неспокойната ѝ природа.

„Единствената истинска опасност в тези посещения при Лилия е стабилността на проходите под Гилдията“. Никой Крадец не смееше да минава оттам. Твърдеше се, че сликите, децата от копторите, които си бяха изградили домове в части от Пътя на Крадците, познаваха инстинктивно опасните места и можеха да избягват нестабилните райони. Аний бе отвела Лилия в тунелите и двете бяха започнали да правят поправки. Той се надяваше, че двете знаят какво правят.

— Не беше нужно да ме чакаш — каза Аний не за пръв път.

Сери сви рамене.

— Нямам нищо против.

— Нямаше ме с часове.

Той погледна към Гол.

— Двамата бяхме заети.

Тя въздъхна и мина покрай него.

— Сега накъде?

— У дома — каза той.

Докато вървяха, Сери си мислеше за съобщението на Сония. Не можеше да я обвинява, че се е хванала за възможността да се види с Лоркин. Той щеше да постъпи по същия начин.

Но не можеше да се довери на Калън така, както вярваше на нея. „И не само защото не го познавам така, както познавам Сония, или защото той не е от нисшите съсловия, дори не заради това, че харесва роета. Този мъж е твърде...“ Той потърси правилната дума и най-накрая се спря на „непреклонен“. Сери не се съмняваше в обещанието

му, че няма да се откаже от търсенето на Скелин, но то бе дадено от уважение към закона и правдата, а не от желание да защити останалите. Крадецът се съмняваше, че Калън ще се отклони от законите или от представата си за правдата, и това сигурно щеше да доведе до нараняването на много хора. „И това със сигурност ще са Аний, Гол и аз“.

Най-после стигнаха до входа на укритието. Навън бе студено и те бяха измръзнали. Искаха да влязат бързо и да се стоплят, но се насилиха да вземат всички предпазни мерки и с вкочанени пръсти провериха капаните. Щом влязоха вътре, Аний отиде да запали огън, докато Гол проверяваше дали пътищата им за бягство не са компрометирани.

Сери се отпусна на един стол. На масата имаше бутилка вино и три чаши. Той въздъхна. Точно сега имаше нужда от една топла чаша бол.

— Празнуваме ли нещо? — попита той, поглеждайки към Аний и Гол.

Двамата се обърнаха и го погледнаха с озадачени лица.

Сери посочи бутилката.

— Това ваша идея ли е?

Двамата поклатиха глави.

Той се обърна и се вторачи в бутилката. Сърцето му трепна. Ушите му се изпълниха с шум. На гърлото на бутилката бе привързан етикет, на който бяха надраскани три думи. Крадецът се взря отблизо в тях.

„За дъщеря ти“.

Сери скочи на крака.

— Вън — изпышка той. — Някой е бил тук. Трябва да се махаме.

Издание:

Автор: Труди Канаван

Заглавие: Отстъпница

Преводач: Мирела Стефанова

Година на превод: 2012

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: MBG Books; ИК „Ем Би Джи Тойс“ ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Мултипринт“ ООД

Редактор: Петя Малинова

ISBN: 978-954-2989-27-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1475>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.